

Em Họ Không Dễ Nuôi

Contents

Em Họ Không Dễ Nuôi	2
1. Chương 1: Trọng Sinh	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	34
12. Chương 12	40
13. Chương 13	46
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	70
19. Chương 19	74
20. Chương 20	79
21. Chương 21	83
22. Chương 22	88
23. Chương 23	93
24. Chương 24	97
25. Chương 25	102
26. Chương 26	106
27. Chương 27	110
28. Chương 28	115
29. Chương 29	119
30. Chương 30	123
31. Chương 31	128
32. Chương 32	134
33. Chương 33	138
34. Chương 34	142
35. Chương 35	150
36. Chương 36	155
37. Chương 37	161
38. Chương 38	168
39. Chương 39	176
40. Chương 40	180
41. Chương 41	188

42. Chương 42	196
43. Chương 43	201
44. Chương 44	209
45. Chương 45	216
46. Chương 46	225
47. Chương 47	234
48. Chương 48	237
49. Chương 49	241
50. Chương 50	242
51. Chương 51	245
52. Chương 52	248
53. Chương 53	252
54. Chương 54	256
55. Chương 55: Phiên Ngoại : Lúc Nhỏ	263

Em Họ Không Dễ Nuôi

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh – Hiện đại – Huynh Đệ – Âm áp – Công sủng thụ – HE Số chương: 54 chương + 1 phiên ngoại E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-ho-khong-de-nuoi>

1. Chương 1: Trọng Sinh

Đoàn Duệ Thanh nằm tại bệnh viện ba năm.

Hắn đứng trước giường bệnh, nhìn thân thể tái nhợt của mình, trong lòng lại bình tĩnh lạ thường.

Cả đời này, hắn đều vì người khác mà sống, ngay từ những việc tầm thường đều không thể tự quyết định. Trong đầu hiện lên hình ảnh người đã an bài cuộc sống của mình, cha hắn.

Cha hắn Đoàn Thế Quốc vốn là một người nông dân, thời trẻ nhờ dựa vào quan hệ của ông ngoại Đoàn Duệ Thanh, tại nhà xưởng trong thành có được một công việc, tận tâm khổ khổ công tác hơn mười năm thì chính thức trở thành công nhân, được phân cho nhà ở, đem hộ khẩu ở nông thôn chuyển đi, xem như miễn cưỡng thoát khỏi thân phận nông dân, trở thành một nửa là người thành thị.

Ông tính cách nóng nảy, bởi do thân phận vốn là nông dân, ông luôn cảm thấy chính mình so với người thành thị luôn thấp hơn một bậc, bị bọn họ xem thường.

Cũng do tâm lý tự ti đó, tâm nguyện lớn nhất của ông là trở thành một người thành thị “chân chính”, nên ông quản rất chặt nhân sinh của con mình. Vì hắn lựa chọn trường học tốt nhất, vì hắn mà chấp nổi quan hệ đưa hắn vào chính phủ để đường tài lộc mở rộng, vì hắn sắp xếp

hôn nhân với con gái của quan lớn chính phủ...

Đoàn Duệ Thanh sống theo sắp đặt của cha mình, trầm mặc gần bốn mươi năm, hắn nguyên bản nghĩ rằng, chính mình sẽ tiếp tục dựa theo an bài của cha, thi đại học, làm việc được nhiều tiền, cùng nữ nhân xa lạ kết hôn, sinh một đứa con nối dõi tông đường.. Cứ như vậy, không chệch hướng mà đi hết cuộc đời này..

Cho đến khi việc hắn là đồng tính luyến ái được che giấu bấy lâu bị người lợi dụng đem phơi bày ra ánh sáng...

Hắn cả đời này, đều giống như một con rối, máy móc mà sống, không có những sắc thái mà một con người nên có.

Hắn nghĩ, nếu có thể được sống lại một lần đời mình, hắn nhất định phải trốn thoát những điều trói buộc mình, tự do tự tại sống vì bản thân.

Nhưng trời xanh luôn từ bi lại vô tình, cho mỗi người một cơ hội được sống, càng không có ngoại lệ.

Nếu không hảo hảo nắm chắc, bỏ lỡ, liền không có cơ hội làm lại...

Cuối mùa thu, ngoài cửa sổ cây cối chỉ còn lại những nhánh cây trơ trọi, khô héo. Khi làn gió thu thổi qua, những chiếc lá khô còn sót lại cùng tầng bụi bị thổi bay đầy trời.

Đoàn Duệ Thanh nhìn quang cảnh hiu quạnh bên ngoài, trên mặt bỗng nhiên xuất hiện tươi cười thản nhiên.

Trong phòng bệnh máy đo nhịp tim của hắn liên tục phát ra âm thanh chói tai, biểu hiện nhịp tim của hắn đang giảm nhanh, mà mạng sống của hắn cũng đi đến điểm cuối cùng.

Đoàn Duệ Thanh trước giường bệnh dần dần biến mất, vốn là một “thân thể” trong suốt càng thêm không có cảm giác tồn tại.

Cửa phòng đột nhiên bị người vội vàng đẩy ra, nam nhân một thân cảnh phục xông vào. Nguyên bản vẻ mặt luôn nghiêm túc trở nên mờ mịt trống rỗng, thậm chí dần trở nên bi thương, giống như toàn bộ thế giới đều đang sụp đổ.

Vẫn chưa hoàn toàn biến mất, Đoàn Duệ Thanh có chút nghi hoặc, bất quá điều này không quan trọng, dù sao thì, hắn cũng đã chết.....

2. Chương 2

Nơi cổng trường, học sinh lưng đeo ba lô hối hả bước vào...

Đoàn Duệ Thanh đeo một cái ba lô thật nặng, nét mặt mờ mịt luống cuống...

Nơi này, nơi này.. thấy thế nào cũng giống trường trung học của hắn mười năm trước. Quan trọng là, hắn nhớ rõ sau khi tốt nghiệp được vài năm, toàn bộ trường học đều được thay đổi, cổng trường cũng từ hướng đông nam đổi thành hướng nam...

Đoàn Duệ Thanh nhìn cổng trường đến ngơ ngẩn, theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, trán toát ra một trận mồ hôi lạnh.

Hắn gặp ảo giác? Gặp phải quỷ? Xuyên không?

“Duệ Thanh, còn đứng đó làm gì? Mau vào đi.” Một cánh tay khoác lên vai hắn, âm thanh sát bên tai hắn.

Đoàn Duệ Thanh giật mình quay đầu, liền thấy một nam sinh chiều cao không khác mình là bao, tươi cười nhìn hắn, trên lưng người kia đồng dạng là một cái ba lô thật nặng.

“Người...” Đoàn Duệ Thanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thiếu niên trước mắt. Nếu như nói vừa rồi nhìn thấy những điều kia làm hắn giật mình, thì bây giờ nhìn đến thiếu niên này khiến hắn cảm thấy rất chấn động.

“Ta? Ta làm sao?” Thiếu niên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt, ngạc nhiên nhìn hắn, cố ý nói: “Mới vài ngày không gặp, liền không nhận ra ta sao?”

“Ách, không phải.” Đoàn Duệ Thanh vẽ mặt mắt tự nhiên hồi lâu mới trở lại bình thường, đối với thiếu niên mỉm cười nói “Người đến đây lúc nào? Bây giờ là mấy giờ a?”

Đoàn Duệ Thanh cưỡng chế khiếp sợ trong lòng, cố gắng gạt bỏ sự giật mình của bản thân.

Thiếu niên này hắn đương nhiên biết, là bạn học cùng lớp với hắn khi học trung học, khi đó y còn muốn hắn học cùng trường đại học, có điều cuối cùng do cha hắn an bài, hắn chuyển đến học tại một trường học nổi tiếng.

“Ta cũng vừa mới đến a.” Thiếu niên cười hì hì nói “Hiện tại nên đi nhanh đi, nếu đến muộn, Kiều lão nhân sẽ cầm “thiết bản” đứng trước cửa a.” Người kia vừa nói vừa giúp Đoàn Duệ Thanh đi vào trường.

Đoàn Duệ Thanh đi hai bước lại ngừng lại, quay đầu nghi hoặc nhìn hấn. “Kiều lão nhân?”

“Đúng vậy.” Thiếu niên gật đầu.

Đoàn Duệ Thanh nhú nhú mày, “Kiều lão nhân” là do cả lớp lấy biệt danh, ông là chủ nhiệm lớp hấn khi lên năm ba cao trung, như vậy hiện tại là thời gian bọn hấn chuẩn bị thi vào đại học.

Cho nên, hấn từ ba mươi tám tuổi, về tới mười tám tuổi?

“Duệ Thanh, ngươi hôm nay bị sao vậy?” Thiếu niên lúc này mới phát hiện hấn kỳ quái, trên mặt lộ ra nghi hoặc.

“Không có gì.” Đoàn Duệ Thanh nâng mặt lắc lắc đầu, nụ cười trên mặt thản nhiên, thật giống như ở thâm cốc yên tĩnh, chưa bao giờ bị bất luận điều gì quấy phá.

Thiếu niên kì quái mà nhìn hấn trong chốc lát, lại thấy người bên cạnh vội vàng đi vào trường, cũng không còn rối rắm vấn đề này, tiếp tục phụ giúp hấn đi vào, một bên giục: “Đi nhanh lên đi.”

“Chờ một chút.” Đoàn Duệ Thanh vội đứng lại, bỏ cánh tay đặt trên vai mình ra “ Người đi trước đi, Mạnh Thanh, ta còn có việc cần làm.” Mạnh Thanh là tên thiếu niên, lúc trước vì có cùng chữ “Thanh” trong tên nên Mạnh Thanh liền bám theo, cùng hấn trở thành bạn bè.

“A?” Mạnh Thanh ngẩng lên nhìn xung quanh, kinh ngạc hỏi “Đã trễ thế này người còn muốn đi đâu?”

“Người cứ đi trước đi.” Đoàn Duệ Thanh không có giải thích, chính là đưa tay vỗ vỗ vai y, xoay người rời đi.

“Ai..người...” Mạnh Thanh mặc danh kỳ diệu đứng tại chỗ, nhú mày nhìn bóng lưng hấn, cuối cùng thở dài....

3. Chương 3

Đoàn Duệ Thanh đi đến đơn vị của cha hấn, nét ôn hòa trên mặt lần đầu tiên mất đi.

Hấn vừa ra khỏi cửa, liền đem máu loãng trong miệng phun ra.

Ba lô đã để lại phòng khách trước khi cha hấn phát hỏa, bất quá cũng không cần phải đem đi, hấn đã nói với cha quyết định của mình, không muốn thi vào đại học, không cần đọc sách.

Đây là lần đầu tiên hấn cự tuyệt yêu cầu của cha, vốn cha hấn tính tình cũng không tốt, nổi giận là chuyện đương nhiên.

Đoàn Duệ Thanh nhớ đến ba năm nằm viện kia, khi đó không có việc gì nên hấn đã suy nghĩ rất nhiều việc, tỷ như nhân sinh, giấc mộng, hay gia đình.

Hiện giờ tất cả có thể bắt đầu lại một lần nữa, hấn tuyệt không muốn lại sống như kiếp trước nữa, không muốn thi vào trường đại học là quyết định đầu tiên, cũng là bước đầu tiên thoát khỏi sự sắp đặt của cha hấn.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời tối sẫm, nội tâm cảm thấy như bỏ đi được gông xiềng, rồi như lại tồn tại cảm giác mờ mịt, thập phần mâu thuẫn.

Kiếp trước sống ba mươi lăm năm hấn đều không thể tự làm chủ, nằm viện ba năm cũng không thể tự do rời đi, hiện tại có được tự do, hấn lại không biết nên làm sao.

Trên mặt hấn lộ ra nụ cười khổ, ngồi tù quá lâu, mong muốn được hướng ra bầu trời tự do bên ngoài, đến thời điểm có thể chân chính tự do, lại không dám tùy tiện rời đi nhà tù.

Hay cứ tùy tiện đi xung quanh xem một chút vậy....

Hơn mười năm trước đèn đường còn chưa dày đặc như sau này, do không khí lạnh cuối thu, cũng không có bao nhiêu người đang đi lại trên đường, thoạt nhìn có chút thê lương.

Đoàn Duệ Thanh theo đường lớn mà đi, đến khi cảm thấy vừa lạnh vừa mệt, liền đi đến cái ghế ven đường ngồi xuống. Vừa ngồi được một lúc, thì bị một bóng người bước đến che đi ánh sáng đèn đường chiếu đến trên người hấn.

“Tiểu Duệ? Sao lại ở đây?” Một âm thanh trầm thấp vang lên. Đoàn Duệ Thanh sửng sốt một lúc, quay đầu nhìn liền thấy một nam nhân thân hình cao lớn, người mặc cảnh phục đang đứng trước mặt mình.

“Anh...” Đoàn Duệ Thanh ngẩng đầu nhìn người vài giờ trước vẫn là một nam nhân trung niên thành thực, đối với thị thể của hấn lộ ra biểu tình đau thương, giờ phút này lại là một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn, biểu hiện của tuổi già còn chưa xuất hiện trên mặt y. Điều giống nhau nhất, cũng chỉ là biểu tình luôn nghiêm túc và một thân cảnh phục thôi.

4. Chương 4

“Tiểu Duệ? Em làm gì ở đây?”

“Anh..”

“Tại sao em ở đây, em đáng lẽ nên ở nhà?” Vân Thiệu Thần nghi hoặc nhìn hấn, theo thói quen nhíu mày lại, nghĩ một chút lại nói “Không đúng, em hôm nay nên đến trường chứ.”

Đoàn Duệ Thanh ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên, nói: “Em không muốn học.”

“Cái gì?” Vân Thiệu Thần gắt gao nhíu mày, nghiêm khắc trừng mắt khiến hấn theo bản năng muốn lùi về phía sau “Em bao nhiêu tuổi rồi? Không học thì muốn làm gì?” Vân Thiệu Thần không nghĩ ra, em họ y từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời, cho dù đang trong thời kỳ phản nghịch của thanh thiếu niên, cũng không thấy cậu có bất cứ biểu hiện gì.

“Anh..anh không cần quan tâm chuyện này đâu.” Đoàn Duệ Thanh không để ý tới biểu tình nghiêm túc của anh, ngẩng đầu đối anh lộ ra tươi cười bình thản “ Em nghĩ kỹ rồi, đi học cũng không phải con đường duy nhất, còn có nhiều con đường để đi mà.”

“Anh không cần quan tâm?” Vân Thiệu Thần gật gật đầu. “Em còn muốn đi đường khác, đường gì? Lưu lạc đầu đường xó chợ làm kẻ ăn xin sao?” Y nguyên bản không muốn nói nghiêm trọng đến vậy, nhưng khi nhìn đến vết máu đọng lại cùng vết thương trên mặt Đoàn Duệ Thanh, đã cảm thấy ngực muốn nóng lên.

Chỉ cần đem tiền căn hậu quả đối chiếu một lần, y cũng đoán được nhất định là do cha Đoàn Duệ Thanh đánh. Cha dạy dỗ con không nghe lời là việc hết sức bình thường, chính là nhìn đến vết thương kia khiến y cảm thấy có chút không thoải mái.

Đoàn Duệ Thanh nhếch môi, kỳ thật anh họ cùng hấn cũng không thân thiết lắm, tuy rằng anh cùng nhà hấn quan hệ rất tốt, nhưng bọn họ không có nhiều thời gian ở chung cho lắm, hơn nữa trong sinh hoạt hằng ngày khả năng hai người gặp nhau cũng không lớn. Hơn nữa anh họ hấn là một người nghiêm túc, khiến cho người xung quanh có cảm giác không tốt khi ở gần, Đoàn Duệ Thanh không nghĩ sẽ cùng anh kéo gần quan hệ, vì thế mối quan hệ với anh trở nên không nóng không lạnh.

Vân Thiệu Thần nhìn đáng vẻ cậu, cho rằng cậu vừa bị cha đuổi ra khỏi nhà nên trong lòng ủy khuất, có chút mềm lòng, liền tiến lên vỗ vỗ bờ vai cậu, khẩu khí mềm xuống, nói “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Đoàn Duệ Thanh nghi hoặc nhìn anh, hấn biết Vân Thiệu Thần công việc thường hay tăng ca, lúc này còn sớm, anh hấn là không tan tâm giờ này đâu.

“Trước tiên theo anh về sở cảnh sát đi, chút nữa đến nhà anh.” Vân Thiệu Thần bảo, mày vẫn luôn nhú, không có dấu hiệu giãn ra.

Tuy rằng kiếp trước cùng anh xuất hiện cũng không nhiều, nhưng dù sao cũng là thân thích, hơn nữa Đoàn Duệ Thanh quả thật không có lý do để cự tuyệt, liền gật đầu đồng ý.

Vân Thiệu Thần đến gần cậu một chút, đem vết thương trên mặt cậu nhìn rõ ràng, mày ngày càng nhú chặt hơn, trong lòng cảm thấy cậu y xuống tay cũng quá nặng đi, như thế nào thì hẳn cũng là con ông.

“Đi thôi.” Y cũng không nói thêm gì, liền kéo cậu đi.

“Ân.” Đoàn Duệ Thanh theo thói quen trên mặt lộ ra tươi cười thản nhiên.

Vân Thiệu Thần hơn Đoàn Duệ Thanh bốn tuổi, hiện nay mới hai mươi hai tuổi, nhưng đã từ trường cảnh sát tốt nghiệp ra đi làm được một năm, gần đây vừa được lên chức.

Bởi vì anh tính cách nghiêm túc, làm việc cẩn thận, lại không sợ chịu khổ, được lãnh đạo coi trọng, mọi người đều cảm thấy anh sẽ không ở đây bao lâu, người có bản lĩnh, một ngày nào đó sẽ được thăng chức.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, Đoàn Duệ Thanh nhớ rõ kiếp trước Vân Thiệu Thần cũng không thăng chức cao, ngược lại việc gia đình thập phần không thuận lợi, kết hôn hai lần đều ly hôn. Lần đầu là được con gái của lãnh đạo coi trọng, kết hôn không bao lâu liền ly hôn, hơn nữa lại nháo rất âm ỉ, ngay cả Đoàn Duệ Thanh không cùng anh thân cận cũng biết được. Sau đó kết hôn lần hai sinh được một con trai, nhưng cũng ly hôn, không ai biết nguyên nhân ra sao.

Đoàn Duệ Thanh khi đó nghe được tin này, cũng thấy hết sức kinh ngạc, thay anh cảm thấy tiếc nuối. Dù sao anh họ hẳn ngoại trừ việc quá nghiêm túc, ở chung không được tốt lắm, những việc khác cũng rất được. Bộ dạng tốt, nhân phẩm càng không thể chê, hẳn nghe nói anh ở trường học rất được mến mộ, sau khi đi làm càng được nhiều cô gái coi trọng, sau này kết hôn rồi ly hôn vẫn không mất đi giá trị.

Đèn trong sở cảnh sát lúc này vẫn còn sáng, có đồng nghiệp vẫn đang tăng ca.

Vân Thiệu Thần dẫn Đoàn Duệ Thanh vào, đồng nghiệp y – Cố Hải ngẩng đầu lên nhìn y, thấy Đoàn Duệ Thanh một thân mang vết thương phía sau y, liền cười hỏi: “Phạm tội gì đây? Đánh nhau với người ta bị người bắt được?”

Vân Thiệu Thần gật đầu chào Cố Hải, nói: “Đây là em họ ta.”

“Nha, người còn có em họ à.” Cố Hải nghiêm túc nghiêng đầu nhìn thoáng qua Đoàn Duệ Thanh, Đoàn Duệ Thanh cười cười gật đầu chào hắn. Thanh niên mười bảy, mười tám thường để ý ánh mắt của người khác, Đoàn Duệ Thanh lại không quan tâm lời Cố Hải vừa nói, làm cho hắn nhin không được nhướn mày, trêu chọc Vân Thiệu Thần “Em trai người bộ dạng thật dễ nhìn a, cứ như nữ hài tử vậy.”

Vân Thiệu Thần nhướn mày, không đáp, chỉ mang theo Đoàn Duệ Thanh vào trong văn phòng, lúc đóng cửa lại nói với Đoàn Duệ Thanh “Em không cần để ý đến tên kia.”

Đoàn Duệ Thanh biết anh sợ mình thấy không vui, ở trong lòng cười khổ. Y không biết mình ở kiếp trước đã ba mươi tám tuổi, so với anh đời này hai mươi hai tuổi lớn gấp đôi, hơn nữa thời gian đã mài đi góc cạnh của hắn, lúc phải nằm liệt ba năm cũng khiến tâm tính dần lạnh nhạt... Hắn hiện tại sẽ không vì người khác trêu chọc mà tức giận, dù sao hắn cũng không phải là một thiếu niên mười tám tuổi dễ xúc động a.

Vân Thiệu Thần vào trong tìm thuốc trị thương, xoay người thấy cậu còn đứng ở cửa ngăn người, nhin không được nhướn mày: “Đứng đó làm gì, mau vào đây.”

Đoàn Duệ Thanh sững sốt một chút mới đến ngồi trước mặt anh.

Vân Thiệu Thần thấy cậu nghe lời đi tới, cũng không nói gì nữa, đứng trước mặt cậu, cúi xuống cẩn thận quan sát vết thương trên mặt cậu.

Bởi vì anh đưa mặt đến gần, Đoàn Duệ Thanh có thể nhìn rõ đôi mày rậm trên khuôn mặt anh tuấn của anh, thậm chí là lông mi, cảm nhận được hơi thở anh phả vào mặt mình. Đoàn Duệ Thanh cảm thấy không được tự nhiên, đầu theo bản năng quay đi, bị đôi bàn tay to đè lại.

“Đừng cử động!” Vân Thiệu Thần thấy trên mặt cậu ngoại trừ trán có máu bầm, khóe miệng bị rách một mảng, không biết trên người còn có vết thương khác hay không. Y thay cậu sát trùng, mặt vẫn hết sức nghiêm túc, nhưng động tác trên tay lại rất nhẹ nhàng.

Đoàn Duệ Thanh cứng người, không dám nhìn thẳng Vân Thiệu Thần, cũng không thể nhìn đi nơi khác, đành phải hạ mắt nhìn xuống cổ anh.

“Rất đau sao?” Vân Thiệu Thần thấy cậu vẫn nhích tới nhích lui liền nghi hoặc cúi đầu nhìn thoáng qua em họ mình.

“Không, không có.” Đoàn Duệ Thanh chính là cảm thấy không được tự nhiên, dù sao trước mặt hắn lúc này là người có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu một cái, đứng dậy đem bông cùng thuốc sát trùng cất đi, rót cho cậu một chén nước, chỉ bàn làm việc của y nói “Nếu mệt có thể nằm sắp nghỉ ngơi một lát.”

Đoàn Duệ Thanh nghiêng đầu nhìn thoáng qua bàn làm việc, hỏi: “VẬY còn anh?”

Vân Thiệu Thần đem cảnh phục mặc vào, quay đầu trả lời: “Anh còn có việc.” Liền đẩy cửa rời khỏi văn phòng.

Đến khi phòng làm việc đóng lại, chỉ còn một mình Đoàn Duệ Thanh, hắn mới thở phào một hơi.

Từ lúc trọng sinh đến bây giờ, hắn mới có một chút thời gian để ngẫm lại chuyện của bản thân.

Không thi vào đại học nữa, lãng phí thời gian cùng công sức cha hắn bỏ ra bấy lâu, chắc là đã chọc giận ông không nhỏ. Đời này nên sống như thế nào, hắn nên từ từ suy nghĩ, từ từ an bài từng chuyện một.

5. Chương 5

Vân Thiệu Thần rời khỏi phòng làm việc, Cố Hải vừa lúc ngẩng đầu nhìn bên này, thấy y đi ra liền cười nói “Hắn thật là “em trai” người sao? Ta nhìn thế nào cũng thấy giống “em gái” hơn?”

Lời Cố Hải nói có chút thâm ý, bây giờ mọi người “da mặt mỏng”, có bạn gái không muốn nói thẳng ra, dùng thân phận “anh trai – em gái” để giới thiệu với người khác.

Vân Thiệu Thần từ tiểu học đã luôn nghiêm túc, sau khi đi làm lại càng nghiêm túc, không thích nói đùa, không thích nhất là lấy chuyện đời tư ra nói đùa. Y nghe Cố Hải nói xong, lập tức nhíu mày nhìn tên kia nói: “Đừng nói lung tung, tiểu Duệ là con trai, năm nay đang học năm cuối trung học.”

Làm đồng nghiệp một năm, Cố Hải biết Vân Thiệu Thần không thích nói dối, vừa rồi chẳng qua thấy y đưa vào một đứa nhỏ xinh đẹp nói là em họ y, nhin không được trêu chọc một chút, lúc này thấy y như vậy, liền nhún vai không nói gì nữa.

Vân Thiệu Thần thấy hắn không dây dưa thêm nữa, cũng xoay người rời đi tiếp tục làm việc của mình.

Chờ Vân Thiệu Thần xong việc đã gần 12 giờ đêm, Cố Hải nhà khá xa nên 11 giờ đã về trước rồi. Vân Thiệu Thần đứng lên, đẩy cửa bước vào phòng làm việc.

Thời điểm y đi vào, Đoàn Duệ Thanh đang ghé vào bàn làm việc viết gì đó, nghe thấy y mở

cửa liền ngẩng đầu lên, đối y lộ ra tươi cười ôn hòa, hô một tiếng “Anh..”, lại cúi đầu tiếp tục viết.

“Viết cái gì vậy?” Vân Thiệu Thần nhìn ngũ quan ngây ngô của cậu, tâm tình so với lúc biết cậu trốn học đã khá hơn, ngữ khí cũng dịu đi nhiều.

“Không có gì.” Đoàn Duệ Thanh hướng anh lắc đầu, đặt bút xuống, gấp tờ giấy lại bỏ vào túi áo.

Thời niên thiếu Đoàn Duệ Thanh mặt tương đối nhỏ, mắt to, lúc cười rộ lên sẽ trở nên cong cong, khóe miệng nhếch lên, lộ ra răng nanh trắng như tuyết, nhìn có nhiều phần rất giống con gái.

Vân Thiệu Thần thu hồi tầm mắt, vỗ vỗ bả vai cậu, nói: “Đi thôi, về nhà nghỉ ngơi.”

“Được.”

Thành phố nơi bọn họ ở cũng không lớn, số đường lớn bên trong thành bất quá cũng chỉ có mười cái, cho nên Vân Thiệu Thần cho tới bây giờ đều đi bộ về.

Trên đường về nhà, hai người cũng không nói gì, Vân Thiệu Thần là loại người ít nói, mà Đoàn Duệ Thanh cũng không nói nhiều, hẳn lại vừa mới trọng sinh, tâm lý còn chưa có điều chỉnh lại được, muốn hẳn cùng anh họ là người nhiều năm có mối quan hệ không mặn không nhạt thân thiện nói chuyện, thật không có khả năng.

Loại xúc cảm chênh vênh này của hẳn một phần do đối mặt với người anh họ không quá thân thuộc, phần còn lại do đối mặt với người đã khổng chế hẳn cả đời ở kiếp trước, cha hẳn.

Lúc từ trường học chạy đến chỗ cha, nhìn người thập phần tinh thần, thập phần trẻ tuổi, cha hẳn, trong lòng cũng nghĩ đến “Không bằng lại nghe lời cha, không muốn làm trái ý ông.” Nhưng cuối cùng vẫn là không làm, nghĩ đến nếu lúc này bản thân thỏa hiệp, nhất định sẽ còn có những việc tiếp theo, sau đó mình càng ngày càng trở nên thành thực, cha dần già đi, mình ngày càng không dám trái ý cha, như vậy chẳng phải sẽ tiếp tục trải qua một hồi ác mộng mà bản thân muốn quên đi.

Vân Thiệu Thần ở tại phía Đông thị trấn, lúc cha y mua nhà, là hai phòng ngủ một phòng khách, một nhà vừa vặn, nếu có nhiều thêm một người nữa thì phai ngủ xô pha, hoặc phải cùng y một giường...

6. Chương 6

Lúc hai người về đến nhà, mẹ Vân Thiệu Thần đã ngủ rồi, nhưng nghe được tiếng con mình về, lại thức dậy đi ra ngoài.

“Thiệu Thần về rồi à? A? Đây là Duệ Thanh mà? Sao con lại ở đây vào giờ này?” Mẹ của Vân Thiệu Thần tên là Đoàn Giai Thu, là chị họ của ba Đoàn Duệ Thanh, bởi vì cả hai đều từ nông thôn lên thành phố, cũng không quen biết ai khác, nên quan hệ cũng rất tốt, qua lại giúp đỡ nhau cũng thường xuyên, Đoàn Giai Thu đối với cháu trai biết nghe lời này cũng rất thích.

“Cô ba.” Đoàn Duệ Thanh cười cười chào nàng, gặp cô mình, hắn đột nhiên nhớ tới cái năm cha hắn do nổi giận bị lên huyết áp phải vào viện, vẫn luôn do cô hắn cùng Vân Thiệu Thần chạy tới chạy lui lo liệu mọi việc, ngược lại người làm con là hắn lúc này bị người trong nhà đuổi đi không cho gặp cha, sợ cha bị hắn làm kích động nữa.

Nghĩ vậy, trong lòng Đoàn Duệ Thanh đối với người cô này có điều cảm kích, tươi cười cũng thân cận không ít.

Đoàn Giai Thu thấy tươi cười trên mặt hắn, nhìn thoáng qua thân thể đặc biệt đơn bạc của hắn, cảm thấy một trận đau lòng, liền xoay người đi vào nhà bếp, đối hai người nói: “Hai đứa chắc cũng chưa ăn gì? Mẹ đi làm đồ ăn khuya.”

Vân Thiệu Thần không nói gì, cởi áo khoác xong liền đi vào phòng mẹ mình, từ trong tủ lấy ra chăn, gối đem vào phòng mình. Tiểu Duệ sẽ ở lại đây, y đương nhiên sẽ không để cậu ngủ ở phòng khách, hai người vừa là anh em cũng đều là đàn ông, ngủ chung giường cũng chẳng sao.

Đoàn Duệ Thanh đi theo Đoàn Giai Thu vào nhà bếp, đã trễ vậy mà còn phiền trưởng bối phải nấu ăn cho mình, hắn cảm thấy hơi ngại.

Đoàn Giai Thu ở thành phố làm phụ bếp cho một khách sạn lớn, lúc rảnh rỗi cũng đi theo học hỏi đầu bếp các món ăn, hơn nữa cũng nấu ăn cho gia đình, nên tay nghề cũng rất được. Nàng thấy Đoàn Duệ Thanh cũng đi vào giúp đỡ, biết đứa nhỏ hiểu chuyện, cũng không đuổi hắn ra ngoài, mỉm cười cùng hắn nói chuyện: “Duệ Thanh hôm nay đến chơi sao không nói trước với cô một tiếng, cô sẽ làm đồ ăn ngon đãi con.”

“Dạ, do lúc chiều gặp được anh họ trên đường, nên anh ấy đưa con về đây.” Đoàn Duệ Thanh giúp nàng dọn chén, mở vòi nước rửa tay, còn giúp nàng hâm lại đồ ăn.

Đoàn Giai Thu cười gật đầu, rồi sức nhớ ra nên hỏi: “Duệ Thanh năm nay học năm cuối trung học đi? Chương trình học chắc vất vả lắm hả?” Nàng nhớ lúc Thiệu Thần học năm cuối, người đều gây mất ba vòng, ăn gì cũng không bổ lên được, đến khi thi vào được đại học có hơn nửa năm mới từ từ bồi dưỡng lên được, tiểu Duệ nhìn khá gầy, cũng không cường tráng, nàng biết rõ em mình đối với con rất độc đoán, nghiêm khắc, Đoàn Giai Thu thật sự

lo lắng, cứ tiếp tục như vậy, hắn còn đầy đủ thịt trên người sao? Người cha nhấn tâm của hắn không đau lòng, nhưng nàng đau lòng.

“Không, con không học nữa.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười bình thản đem quyết định của bản thân nói ra, không quan tâm lời mình nói có bao nhiêu kinh người.

“A?” Trong nháy mắt Đoàn Giai Thu còn cho là mình nghe lầm, nàng kinh ngạc nhìn hắn hỏi lại: “Con vừa mới nói gì?”

“Mẹ.”

Đoàn Duệ Thanh đang chuẩn bị lặp lại, tiếng Vân Thiệu Thần từ cửa truyền vào, chặn lại lời Đoàn Duệ Thanh muốn nói.

“Sao vậy? Đói bụng à?” Đoàn Giai Thu chuyển sang tiếp tục làm đồ ăn, cũng không truy cứu nữa.

“Không có gì, con tìm tiểu Duệ có chút việc.” Vân Thiệu Thần đối nàng lắc đầu, vươn tay kéo Đoàn Duệ Thanh rời khỏi nhà bếp.

Đoàn Giai Thu ngẩn ra, nhìn bóng dáng hai người rời đi, biểu tình trên mặt có chút phát sầu, bất đắc dĩ, cuối cùng thở dài một tiếng.

Vân Thiệu Thần lôi kéo Đoàn Duệ Thanh trở lại phòng mình, thuận tay đóng cửa lại. Phòng của y cũng không quá lớn, bên trong chỉ có một cái giường, một tủ quần áo, bên cửa sổ là bàn học, tường sơn màu trắng, màn xám, cũng không có gì khác nữa.

Vân Thiệu Thần bảo Đoàn Duệ Thanh ngồi trên giường mình, còn y thì đứng trước mặt hắn biểu tình nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ gì.

“Làm sao vậy, anh?” Đoàn Duệ Thanh khước miệng nhếch lên, lộ ra răng nanh tuyết trắng, tươi cười không giống thiếu niên đang trong thời kì xao động, ngược lại ôn hòa bình thản, có sự trầm ổn mà tuổi này không nên có.

Vân Thiệu Thần đứng nhúu mày hồi lâu mới lên tiếng: “Những lời em nói lúc trước không phải nói đùa?”

“Ý anh là chỉ lời nào?”

“Không muốn thi vào đại học.” Vân Thiệu Thần đáp.

Đoàn Duệ Thanh ánh mắt nghiêm túc nhìn anh, gật đầu, mười phần xác định trả lời: “Đúng vậy.”

Vân Thiệu Thần nghe xong lời cậu nói không giống như trước trào phúng cậu, ngược lại hỏi: “Em không học đại học thì định làm gì?”

Đoàn Duệ Thanh không nghe thấy anh phản đối như mình nghĩ, nhin không được nhú mày, đôi mắt đen láy trở nên sáng ngời: “Em nghĩ tự mình gây dựng sự nghiệp.”

“Tự mình gây dựng sự nghiệp?” Vân Thiệu Thần nhướn mày, cảm thấy có chút ngoài ý muốn. “Em muốn buôn bán? Làm việc gì? Em mới mười tám thì làm như thế nào? Vấn đề quan trọng là lấy tiền vốn ở đâu?” Vân Thiệu Thần không phải muốn đả kích cậu, y hiểu rõ em họ mình không phải là một đứa nhỏ xúc động không hiểu chuyện, ngược lại là y nhìn cậu từ nhỏ đến lớn, muốn lo lắng cho cậu.

“Đúng vậy.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu, đối với vế sau thì lắc đầu. “Em cái gì cũng không hiểu, cũng không có kinh nghiệm và tiền vốn.”

“Vậy em còn...”

“Anh họ...” Đoàn Duệ Thanh đánh gãy lời anh, cười cười tiếp tục nói: “Tuy em không hiểu, nhưng có thể học, không ai có thể vừa sinh ra liền hiểu được mọi thứ cả.”

Đoàn Duệ Thanh có ý tưởng của mình, kiếp trước sau khi tốt nghiệp, cha hắn lo lót không ít mới đưa hắn vào được Bộ tài chính, được ăn lương nhà nước. Khi đó tuy hắn mỗi ngày đều trôi qua trong vô vị, nhưng làm việc hơn mười năm, cũng đại khái hiểu được hai mươi năm sau ở thành phố này sẽ phát triển nhiều thế nào, hiện tại hắn đã nghĩ sẽ bắt đầu làm từ đâu rồi.

Vân Thiệu Thần bị cậu cắt ngang, mở miệng không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn ngậm miệng lại im lặng.

Chờ hai người từ phòng ngủ đi ra, Đoàn Giai Thu đã làm xong đồ ăn khuya đặt trên bàn, riêng nàng đã vào phòng mình ngủ, sáng hôm sau nàng còn phải dậy đi làm.

Hai người ăn xong cũng đã quá nửa đêm, Đoàn Duệ Thanh nguyên bản định ngủ ở sa lông phòng khách, dù sao đối với người khác mà nói, anh em cùng ngủ một giường hoàn toàn không có vấn đề, nhưng Đoàn Duệ Thanh rõ ràng tính hướng của mình, hắn cảm thấy bản thân cũng không nên ngủ cùng anh họ, có cảm giác chiếm tiện nghi của anh ấy.

“Sa lông quá nhỏ, ngủ sẽ khó chịu.” Vân Thiệu Thần nhú mày không đồng ý.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, Vân Thiệu Thần thở dài nắm vai cậu, giống như khi bắt tội phạm, đem người đưa vào phòng ngủ.

“Trên người em còn vết thương nào không?” Vân Thiệu Thần đứng bên giường hỏi, lúc ở sở cảnh sát y đã lo lắng, sợ cậu mình xuống tay quá nặng, đem người đánh đến nội thương, nhưng lúc đó y bận tâm đến mặt mũi tiểu Duệ, sợ nếu tại nơi công cộng cởi sạch quần áo cậu ra kiểm tra sẽ làm cậu mất mặt, nên nghĩ về nhà sẽ kiểm tra lại.

“Không, không có.” Đoàn Duệ Thanh có chút sợ anh sẽ trực tiếp động thủ cởi đồ mình ra kiểm tra, trong lòng cảm thấy không tự nhiên, mặt có chút nóng lên.

Vân Thiệu Thần thấy cậu nói vậy, liền quét mắt nhìn kĩ một lần, cuối cùng thở dài một tiếng, không tiếp tục vấn đề này nữa, xoay người lên giường.

Đoàn Duệ Thanh cũng thở phào trong lòng, tuy rằng trên danh nghĩa là anh họ mình, biểu tình anh cũng thấp phần thành thực, nhưng không ai so với Đoàn Duệ Thanh rõ ràng hơn, nếu tính tâm lý tuổi mà nói, Vân Thiệu Thần còn nhỏ hơn hẳn mười lăm tuổi, bị một đứa nhỏ trẻ hơn mình mười lăm tuổi lột hết quần áo để kiểm tra, hẳn không dám cam đoan thân thể mình sẽ không có phản ứng gì.

“Còn không nằm xuống ngủ đi?” Vân Thiệu Thần nằm lên giường rồi, thấy cậu vẫn ngồi yên đó, mày kiếm lại nhăn lên một khối.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh lập tức gật đầu, nằm xuống giường.

Nhìn trên giường không quá rộng có chuẩn bị chăn riêng cho mình, Đoàn Duệ Thanh lúc này mới chân chính yên lòng, mỗi người một cái chăn, ít nhất sẽ không quá thân mật dán vào nhau ngủ, như vậy tốt hơn nhiều.

7. Chương 7

Hôm sau trời vừa sáng, Đoàn Duệ Thanh liền tỉnh, trên thực tế đêm qua hẳn ngủ không nhiều, lúc ba năm nằm viện thân thể hẳn luôn “ngủ”, nhưng tư tưởng lại không muốn, một lần nữa khiến tư tưởng yên lặng ngủ, có chút không quen.

“Dậy rồi à?” Hắn vừa ngồi dậy, Vân Thiệu Thần ngủ bên cạnh cũng liền mở mắt.

“Ân.” Đoàn Duệ Thanh quay đầu cười trả lời anh.

Vân Thiệu Thần ánh mắt thanh tĩnh, tựa như tối qua cũng ngủ không tốt, y nhu nhu trán,

ngồi dậy hỏi: “Em đã nghĩ kĩ rồi? Chắc chắn sau này sẽ không hối hận?”

Đoàn Duệ Thanh biết anh đang nói đến việc không thi đại học, liền gật đầu. “Đúng, em nghĩ kĩ rồi, sẽ không hối hận.” Hối hận thật sự ở kiếp trước hẳn đã trải qua rồi, đây là điều đầu tiên hẳn muốn làm để thay đổi vận mệnh bản thân.

Vân Thiệu Thần gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Dù sao nhân sinh của mỗi người chỉ có thể do hẳn tự quyết định, làm những gì, có bao nhiêu hậu quả, đều nên do hẳn tự gánh vác.

Tiểu Duệ hiện tại không muốn thi đại học cũng như tiếp tục học trung học, như vậy cậu đã muốn quyết tâm, sẵn sàng gánh vác hậu quả.

Vân Thiệu Thần mặc dù nghiêm túc, nhưng không phải người cứng nhắc, có lẽ quyết định của tiểu Duệ sẽ khiến nhiều người nghĩ cậu là đứa nhỏ tùy hứng không hiểu chuyện, chờ hẳn nhận đau khổ, liền hối hận ngay. Nhưng Vân Thiệu Thần lại có ý nghĩ ngược lại, y cảm thấy tiểu Duệ không nhất định sẽ thất bại, y tin tưởng cậu, không vì lí do đặc biệt gì.

Hơn nữa cho dù tiểu Duệ thật sự thua, cậu vẫn còn trẻ, mọi thứ đều có thể bắt đầu lại, huống hồ còn có y, y sẽ không để cậu phải nghèo túng.

Đoàn Duệ Thanh rời giường đến nhà bếp giúp Đoàn Giai Thu làm đồ ăn sáng, ba người ăn xong, Đoàn Giai Thu liền thu xếp chuẩn bị đi làm, lại bị Vân Thiệu Thần lôi kéo.

“Làm sao vậy?” Đoàn Giai Thu kỳ quái nhìn y.

“Chỗ khách sạn của mẹ hiện tại có thiếu người không?” Vân Thiệu Thần hỏi.

“Thiếu người không?” Đoàn Giai Thu tự hỏi một chút, nói “Cái này mẹ không rõ lắm, con hỏi làm gì?”

Đoàn Duệ Thanh nhìn thoáng qua Vân Thiệu Thần, thấy anh vừa lúc nhìn qua, hai người liếc nhau, trong lòng hẳn vừa động, lập tức hiểu được ý tứ của anh.

Đoàn Duệ Thanh nhếch môi, nghĩ nghĩ một chút, như vậy cũng không tồi.

Quả nhiên, Vân Thiệu Thần quay đầu nói với Đoàn Giai Thu “Con muốn nhờ mẹ ở khách sạn giúp tiểu Duệ tìm việc làm.”

“Giúp tiểu Duệ đến khách sạn làm?” Đoàn Giai Thu cổ quái nhìn hai người, có chút mất hứng nhìn Vân Thiệu Thần “Tiểu Duệ không đi học sao? Năm cuối rất quan trọng, không tập trung học, làm sao lên được đại học?”

“Cô, người đừng mắng anh họ, là quyết định của con, con không định thi đại học.” Đoàn Duệ Thanh chủ động giải thích.

“Ai, cái đó...Vậy cha con nói gì? Ông ấy rất muốn con thi đại học mà.” Đoàn Giai Thu giật mình nhìn hấn, không thể lý giải.

“Dạ, con đã cùng ông nói qua rồi.” Đoàn Duệ Thanh trước sau như một bình tĩnh, tươi cười ôn hòa tựa như không bao giờ kích động.

“Vậy..kia..” Đoàn Giai Thu dù sao cũng đã trung niên, nòng hiểu rõ,ở tuổi này, những đứa nhỏ trừ bỏ cố gắng học để thi đại học để có tương lai, còn lại đều làm những việc không đáng hoàng, mà hiện tại người muốn làm việc không đáng hoàng này, lại là cháu mình, mà con trai nòng chẳng những không phản đối còn trở thành đồng lõa, nòng nhất thời không thể tiếp thu.

“Mẹ nếu thấy khó xử muốn giúp đỡ cậu, cứ tìm việc cho tiểu Duệ là được, nhưng đừng nói cho cậu nơi hấn làm việc.” Vân Thiệu Thần trên mặt không có biểu tình gì, nhưng lời nói ra có điểm ghen người.

Thật ra người giật mình nhất là Đoàn Duệ Thanh, hấn nguyên bản tưởng anh họ không phản đối đã là nhượng bộ lớn, không nghĩ đến hấn chỉ nói muốn tự gây dựng sự nghiệp, anh họ đã giúp hấn chuẩn bị bước đầu tiên đặt chân vào xã hội làm việc, Đoàn Duệ Thanh trong lòng có điểm cảm động.

Cha lo lắng tiền đồ của hấn, nhưng chỉ nghĩ đến hối lộ, cứng rắn sắp đặt cuộc sống hấn, mà người anh họ cùng hấn không thân cận về huyết thống chẳng những vô điều kiện lắng nghe suy nghĩ của hấn, còn vì hấn suy xét nhiều thứ đến vậy.

Đoàn Giai Thu trừng mắt nhìn Vân Thiệu Thần, có chút oán giận nói: “Tiểu Duệ lần đầu ra xã hội làm việc, để hấn ở bên cạnh mẹ trông chừng là tốt nhất.” Nòng nói xong lại thở dài “Trong khách sạn gần đây sinh ý tương đối tốt, hấn là thiếu người, nhưng công việc rất vất vả, chỉ sợ con chịu không được.”

“Con không sợ vất vả.” Đoàn Duệ Thanh nghĩ nếu là chính mình mười tám tuổi ở kiếp trước, nói không chừng thật sự không chịu được khổ, nhưng bước vào xã hội hơn mười năm, có yếu ớt đến đâu cũng sớm bị mài dũa trở nên mạnh mẽ rồi, những khổ cực ấy hấn tin tưởng bản thân tuyệt đối chịu được, sau này hấn còn muốn tiền xa hơn nữa.

“Vậy được rồi, cô hôm nay đi làm sẽ giúp con hỏi qua, con cứ ở đây nghỉ ngơi chuẩn bị một ngày, nếu có tin tức buổi tối về ta sẽ báo cho con.” Đoàn Giai Thu thấy hấn đã quyết định, lại thấy con trai mình cũng ủng hộ, liền không nói thêm gì nữa, đương nhiên trong lòng nòng

rõ ràng, có một số chuyện nàng có nhiều lời cũng vô dụng.

Sự tình giải quyết rất tốt, hai người tiễn Đoàn Giai Thu đi làm rồi, Vân Thiệu Thần đối với Đoàn Duệ Thanh nói “Trước ra ngoài mua cho em vài bộ quần áo đã.”

“Ách, không cần đâu, chờ em đi làm được rồi tính sau đi.” Đoàn Duệ Thanh không chút nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt, trong người hắn hiện tại không xu dính túi, trừ bỏ bộ đồ trên người, cái gì cũng không mang theo, hiện tại mua quần áo, chắc chắn phải để Vân Thiệu Thần trả tiền.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu một cái, không nói gì, xoay người về phòng mình.

Đoàn Duệ Thanh không biết anh muốn làm gì, bất quá hắn cảm thấy anh họ không phải vì mình cự tuyệt mà nổi giận chứ.

Vân Thiệu Thần vào phòng rất nhanh liền trở ra, đem một tờ giấy đưa đến trước mặt Đoàn Duệ Thanh.

“Cái gì vậy?” Đoàn Duệ Thanh cầm lấy giấy, lật qua lật lại nhìn, chỉ là một tờ giấy trắng, không có nội dung gì.

“Viết giấy nợ đi.” Vân Thiệu Thần không cảm xúc nói, sau đó mở ví lấy hai trăm tệ đưa đến trước mặt cậu.

Đoàn Duệ Thanh lập tức hiểu được ý anh, anh họ là không muốn mình bán khoản vì xài tiền của anh, nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, viết cũng không được mà không viết cũng không được.

“Viết đi.” Vân Thiệu Thần thúc giục.

Đoàn Duệ Thanh hấp háy môi, vẫn là cầm lấy bút anh đưa tới, quy củ viết giấy nợ.

Hai trăm tệ ở thời điểm này rất đáng giá, có thể mua được hai bộ quần áo chất liệu tốt.

Vân Thiệu Thần chờ Đoàn Duệ Thanh viết xong, đem giấy nợ bỏ vào ví, nói “Đi thôi.”

Đoàn Duệ Thanh trên người vẫn đang mặc bộ quần áo học sinh từ lúc xuyên không đến giờ, Vân Thiệu Thần không nghĩ mua cho cậu quần áo quá mắc tiền, hai người đi trên đường dành cho người đi bộ, tìm một cửa tiệm có quần áo thích hợp với cậu.

Bởi vì thành phố này không lớn, nên đường cũng không quá dài. Tuy hai người đều là đàn ông, nhưng lại tương đối kiên nhẫn, đi dạo một vòng cũng không cảm thấy phiền, ngược lại nhìn trúng mấy bộ đồ không tồi.

Năm nay quần jeans đã bắt đầu tràn vào từng “phố lớn ngõ nhỏ”, nhưng còn chưa thành một, ở trong thành phố đã phổ biến khắp cả, nhưng ở nông thôn còn rất ít.

Hai người cuối cùng đồng thời mua hai cái quần jeans, một áo sơ mi, một áo len, khăn tắm, và nội y (>”<).

Hiện tại mọi người đối với việc giữ ấm vào mùa đông cũng không giống như sau này kĩ lưỡng, cho dù có cũng không phải người nào cũng bỏ tiền ra mua được áo ấm, đa số mọi người vẫn tự dùng lông có sẵn dệt thành áo mặc vào, tuy nhìn có chút mập mập, nhưng có thể giữ ấm.

Đoàn Giai Thu chỉ có đứa con trai là Vân Thiệu Thần, nên từ nhỏ đến lớn nàng đều chuẩn bị cho y không ít áo lông, nàng lại là người cẩn thận, quần áo tuy rằng Vân Thiệu Thần đã mặc không vừa, nàng vẫn đem chúng giặt thật sạch bỏ vào thùng cất, hiện tại lấy ra cho Đoàn Duệ Thanh mặc vừa lúc, đỡ phải chi thêm tiền uống phí.

Đợi mua xong đủ đồ, Vân Thiệu Thần nói anh phải đi làm, bảo hắn cứ tiếp tục đi dạo xung quanh, rồi đưa chìa khóa nhà cho hắn, dặn hắn buổi nhất định phải về nhà, có gì phải đến tìm anh, nếu không thấy hắn anh sẽ nhờ người trong sở đi tìm, còn nói cho cha hắn biết.

Đoàn Duệ Thanh dù sao cũng không phải đứa nhỏ phản nghịch, sẽ không vô duyên vô cớ khiến người khác lo lắng, nên không chút nghĩ ngợi gật đầu cam đoan mình trước khi trời tối sẽ trở về nhà.

Vân Thiệu Thần nhìn ánh mắt nghiêm túc của cậu, cùng vẻ mặt ổn trọng không hợp tuổi, không nói thêm gì nữa, gật đầu rời đi.

Đoàn Duệ Thanh nhìn Vân Thiệu Thần rời đi xong, đem quần áo về nhà, mới trở lại đi dạo xung quanh.

Kiến trúc hai bên đường vẫn cũ kĩ như vậy, một chút bộ dạng như hai mươi năm sau đều nhìn không ra, thậm chí khiến Đoàn Duệ Thanh cảm thấy xa lạ.

Đoàn Duệ Thanh dạo một vòng thành phố, sau đó trực tiếp đi ra ngoại ô, bởi vì nơi hắn ở là vùng đất trung du, đồi núi, cho nên bên ngoài thành phố phần hoa có rất nhiều triền núi, ngọn núi nhỏ. Mà ở những mảnh đất trống bên ngoài được gieo trồng một ít cây nông nghiệp, vài mảnh đồng ruộng và những căn nhà nhỏ xập xệ, nhìn qua không hề có giá trị. Nhưng Đoàn Duệ Thanh trong lòng biết rõ, những mảnh đất nơi đây mười năm sau giá trị sẽ tăng rất cao, đến lúc đó cho dù có tiền, cũng chưa chắc đã có người đồng ý bán.

Tuy rằng hiện tại trên người hắn không có đồng nào, thậm chí còn đang thiếu tiền anh họ, lại ăn nhờ ở đậu, nhưng hắn cũng không vì thế mà sốt ruột.

Đoàn Duệ Thanh nhìn qua một lần xong, lại xoay người đi tới chợ ở phía nam thành phố.

8. Chương 8

Chợ ở thành phố này thật ra khá lớn, cả con phố dài toàn bộ hầu như đều bị dân bán rau, thịt, cá chiếm mất, lối vào thập phần chật chội, Đoàn Duệ Thanh ở bên ngoài nhìn thoáng qua, cũng không sốt ruột chen vào, ngược lại quan sát những người nông dân vừa mới bán xong hết mọi thứ.

Hiện tại còn chưa tới giữa trưa, sạp của bọn họ đều đã sạch trơn, chuẩn bị dọn hàng, trên mặt mỗi một người tươi cười không giảm nửa phần.

Đoàn Duệ Thanh tuy rằng chưa từng đi bán rau, nhưng cũng biết những người này đều là rời giường từ khi trời còn tờ mờ sáng, từ nhà mình chọn lấy một mớ rau, đi hơn mười dặm từ chân núi vào thành phố buôn bán, thập phần vất vả. Mà số rau đều lấy từ vườn trong nhà, số lượng cũng không nhiều.

Hắn đứng bên ngoài nhìn một lát, đợi đến giữa trưa, số lượng người đi chợ giảm bớt mới chậm rãi đi vào trong.

Trong chợ bây giờ cũng chỉ còn lại một ít rau dưa, có những thứ không bán được, lát nữa liền sẽ được gom lại đem về nhà.

Hắn ở bên trong đi tới đi lui vài vòng, cũng chưa mua cái gì cả, những người lúc đầu còn tươi cười hét to kêu gọi hắn mua đồ, lúc này đều lộ ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Đoàn Duệ Thanh cũng không biểu lộ gì, đợi nhìn đủ một hồi mới chậm rãi nói thứ cần mua.

Cô hắn bởi vì làm ở khách sạn, buổi trưa và buổi tối đều ăn cơm ở chỗ làm. Cho nên Đoàn Duệ Thanh trở lại nhà Vân Thiệu Thần tự mình làm cơm, một mình ngồi ăn, xong tìm một hộp giữ ấm, đem cơm và thức ăn bỏ vào, sau đó đi đến sở cảnh sát.

Giống như điều hắn nghĩ, Vân Thiệu Thần vừa mới từ bên ngoài trở về, đang chỉnh lý tư liệu, còn chưa ăn cơm.

Những người trong sở thấy có người đến đưa cơm, tất cả đều hết sức kinh ngạc đối với người nhận được đãi ngộ cảm thấy hâm mộ, phải biết là đến lúc bận bịu làm việc, trong sở đều

không ai ăn trưa là chuyện bình thường.

“Sao em lại đến đây?” Vân Thiệu Thần hoàn toàn không để ý thái độ mọi người, vẫn là biểu tình như thường ngày, chính là chủ động đứng lên đem người kéo đến phòng nghỉ, đóng cửa đem những tên đang thèm ăn chảy nước miếng ngăn cách ở ngoài.

“Tên hỗn đản dám ăn một mình.” Cố Hải vừa hâm mộ vừa ghen tị trừng mắt.

“Đứa nhỏ đó là ai a? Bộ đáng thật ngoan, còn đến đưa cơm nữa.” Một đồng nghiệp tò mò bước đến hỏi.

“Em họ, tên kia nói thế.” Cố Hải nâng cằm, chỉ về hướng Vân Thiệu Thần.

“A? Đó là em trai Thiệu Thần? Sao trước đây không nghe hắc hắc đến bao giờ?”

“Chắc chắc, em trai nhu thuận nghe lời như vậy, y sẽ nói cho các người biết sao?” Cố Hải đối những người trong sở tỏ ý xem thường.

(Ý nói ảnh giấu vợ hiền không cho ai biết à)

Những người khác đều không cho hắc hắc mặt mũi, trêu chọc: “Ta xem ngươi là hâm mộ Thiệu Thần có em trai ngoan đưa cơm đi, nếu thích như vậy thì về nhà nói mẹ ngươi sinh cho một đứa em đi, ha ha ha..”

Cố Hải tức giận xem thường trở mình, quay đầu đứng lên cùng đám người mắng mỏ.

Đoàn Duệ Thanh tuy bị Vân Thiệu Thần kéo vào phòng nghỉ, nhưng sở cảnh sát phòng nghỉ vốn đơn sơ, hiệu quả cách âm không được tốt, cho dù đóng cửa lại, vẫn có thể nghe được mọi thứ, kể cả đoạn đối thoại không nghiêm chỉnh càng về sau. =))

Vân Thiệu Thần tất nhiên cũng nghe được, y vốn không để ý, người khác nói gì cũng không quan tâm, nhưng lúc này trong lòng lo lắng Đoàn Duệ Thanh, dù sao em họ y còn chưa trưởng thành.

Kỳ thật Đoàn Duệ Thanh nguyên bản cũng không để ý lời những người bên ngoài nói, ở kiếp trước có cái gì mà hắc hắc chưa trải qua đâu, chính là vừa nâng mắt lại vừa vận bắt gặp tầm mắt Vân Thiệu Thần, không biết như thế nào trong đầu lại hiện lên câu “em trai ngoan” kia, đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, có lẽ thật sự còn chưa trưởng thành, da mặt còn chưa đủ dày, hắc hắc cảm thấy mặt mình một trận nóng lên, nghĩ thâm chính mình lúc này chần chẫn là đang đỏ mặt.

“Đừng để ý đến bọn họ.” Vân Thiệu Thần thấy trên mặt cậu một mảnh hồng hồng, giơ tay lên, giữa không trung dừng một chút, cuối cùng đưa tay xoa nhẹ đầu cậu.

“Không có gì.” Đoàn Duệ Thanh cũng biết chính mình như vậy không tốt lắm, dù sao da mặt quá mỏng là không nên có đối với người buôn bán. (Ý nói bán buôn phải mặt dày =3=)

Vân Thiệu Thần nhìn cậu một cái, đem hộp cơm để lên bàn, bảo cậu ngồi xuống, mới hỏi: “Sáng nay em ra ngoài ô sao? Ra đó làm gì?”

“Làm sao anh biết?” Đoàn Duệ Thanh có chút giật mình nhìn anh.

“Giày của em.” Vân Thiệu Thần chỉ chỉ giày hắn.

Đoàn Duệ Thanh theo hướng anh nhìn xuống, quả nhiên thấy giày mình dính bùn đất, có lẽ lúc đi ra khu đồng ruộng bên ngoài bị dính vào.

“Em nghe nói bên ngoài có người xây nhà ở, muốn đi nhìn qua.” Hắn giải thích, không nói rõ thêm gì. (Ta cũng chả hiểu chỗ này lắm, cơ mà QT nó vậy, mọi người thông cảm nha)

Vân Thiệu Thần có chút kỳ quái nhìn cậu, bất quá cũng không truy cứu thêm, hỏi tiếp: “Em còn đi dạo trong thành phố nữa? Có ý tưởng gì không?”

Đoàn Duệ Thanh không biết anh làm sao biết được mình đi dạo trong thành phố, có lẽ do khả năng quan sát đi, cũng không nghĩ nhiều, hồi tưởng lại từ sáng đến giờ, sau đó nghiêm túc trả lời: “Em đi dạo một lúc, cũng có ý tưởng.”

“Như thế nào?” Vân Thiệu Thần đem một cái ghế lại, ngồi trước mặt cậu hỏi.

“Bây giờ còn chưa có kế hoạch cụ thể, em nghĩ trước tiên làm việc ở khách sạn một thời gian, đợi đến khi nghỉ lễ mừng năm mới về quê thăm ông ngoại và ông nội, lúc đó em sẽ đem bản kế hoạch đưa cho anh xem thử.” Đoàn Duệ Thanh ngồi trên ghế, theo thói quen ngồi thẳng lưng, không giống những thanh niên cùng tuổi do thời gian dài nằm trên bàn học mà cong lại, ánh mắt cũng thanh lệ sáng ngời, thập phần tự tin, không có nửa điểm do dự.

Cũng không biết có phải do ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ lúc giữa trưa quá chói mắt hay không, Vân Thiệu Thần nhìn người so với chính mình nhỏ hơn này lại cảm thấy có chút hoảng hốt,

Cũng may y làm việc ở sở vài năm cũng không phải bình thường, rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt thường ngày, hơi dời ánh mắt, hỏi: “Em muốn về quê làm gì?”

Ông ngoại Đoàn Duệ Thanh nguyên bản cũng từng làm việc trong thành phố, nhưng lúc về già ông không thích không khí sinh hoạt ở đây, nên khi về hưu đã trở về nông thôn ở cùng cha mình.

Mà ông nội Đoàn Duệ Thanh gốc là nông dân, ngoại trừ ông ngoại Đoàn Duệ Thanh, ông còn hai người con trai và một người con gái nữa, cho nên cũng không dọn vào thành phố ở.

Đương nhiên hai người già đều không muốn đến ở cùng cha mẹ Đoàn Duệ Thanh trừ bỏ một số nguyên nhân khách quan, còn có một ít nguyên nhân là bọn họ không thể sống cùng người cha nóng tính của Đoàn Duệ Thanh mà không xảy ra mâu thuẫn.

Bởi vì mẹ Vân Thiệu Thần cũng sinh ra ở đó, nên y đối với thân thích của Đoàn Duệ Thanh cũng không xa lạ.

“Còn chưa nghĩ tới, đợi trở về xong mới tính.” Đoàn Duệ Thanh cười nói.

Vân Thiệu Thần gật gật đầu, nói: “Em an bài tốt là được.”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu, trong lòng cảm thấy cao hứng. Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, hẳn đều chưa bao giờ nhận được sự tin tưởng của cha mình, hiện tại lại có được ở người anh họ không tính là thân cận này, so với bất kì điều gì cũng khiến hẳn cảm thấy vui vẻ.

Trong phòng lần thứ hai lâm vào trầm mặc, cũng may hai người đều hiểu tính cách đối phương, cũng không cảm thấy mất tự nhiên. Đoàn Duệ Thanh lo lắng cơm mình đưa tới lại không được ăn, liền thúc giục Vân Thiệu Thần ăn trước, bản thân thì rời sở cảnh sát, ý định đi dạo một vòng nữa.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng đã có không ít ý tưởng, “dân dĩ thực vi thiên” (Dân lấy ăn làm trời), người sống một kiếp, ăn, mặc, ở, đi lại tất cả đều không thể thiếu, mà thức ăn tuyệt đối là điều kiện sống sót hàng đầu, không ai có ngoại lệ.

Hắn lại đi đến chợ lúc sáng, đại khái hôm nay là chủ nhật, nên dù đã là buổi chiều, vẫn có nhiều người đến đó.

Ở chợ này luôn chia thành hai ngày “lãnh tập” và “nhiệt tập” (chắc là ngày vắng người và ngày “nhiệt tình tụ tập” đó mà >.<). Ngày hôm nay chính là ngày “nhiệt tập”. Mỗi khi đến ngày này, những người dân ở ngoại ô thành phố nếu có vật gì bán được sẽ đem đến, mà những người chuyên làm ăn buôn bán cơ hồ mỗi “tập” đều đến.

Đoàn Duệ Thanh ở trong chợ đi qua một vòng, suy nghĩ một lúc, mới mua đồ đem về.

Đoàn Giai Thu nguyên bản là ăn cơm tối tại khách sạn, bởi vì nhớ đến cháu trai ở nhà, nhờ người thay ca liền trở về nấu cơm, mà Vân Thiệu Thần hôm nay cũng phá lệ tan tầm đúng giờ.

Cơm chiều vẫn là Đoàn Duệ Thanh giúp Đoàn Giai Thu làm, sau đó dọn ra cả ba người còn ăn, cùng nói chuyện, cảm giác không xa cách khiên Đoàn Duệ Thanh thấy có điểm lạ lắm.

Sau khi ăn xong Vân Thiệu Thần hỏi Đoàn Giai Thu về việc đi làm của Đoàn Duệ Thanh, Đoàn Giai Thu cười gật đầu nói: “Mẹ hôm qua đã nói rồi, khoảng thời gian này khách sạn đang bề bộn nhiều việc, quả thật cần thêm người làm, Duệ Thanh, con nghĩ muốn làm nhân viên bên ngoài, hay đi làm việc hậu cần trong nhà bếp, như mua đồ ăn hay vật dụng linh tinh.

Đoàn Giai Thu đối với cháu trai biết nghe lời này thập phần tin tưởng, người cao lớn, mặt mày sáng sủa, tính cách không lạnh không nóng, biết lễ phép, đi học thành tích cũng rất tốt, nếu chọn một ngành không tồi, nhất định tiền đồ vô lượng.

Đoàn Duệ Thanh tự hỏi trong chốc lát, mới trả lời Đoàn Giai Thu: “Con nghĩ muốn nhận việc nhập hàng các vật phẩm và thực phẩm cho khách sạn, cô có thể hỏi giúp con không?”

Đoàn Giai Thu đối với quyết định của hần cảm thấy hết sức kinh ngạc, nhiều việc như thế hần không chọn, lại chọn việc mà những người trẻ tuổi sẽ không làm?

9. Chương 9

Đoàn Duệ Thanh lựa chọn việc nhập hàng các vật phẩm và thực phẩm chắc chắn không phải do quyết định tùy ý, hần có tính toán của mình.

Việc này ở khách sạn là một công việc hạch toán độc lập, liên quan đến quản lý tài vụ của bộ kinh tế, phục vụ cho các dịch vụ khác nhau tại khách sạn. (Đừng hỏi ta, khúc này mù mờ ta không hiểu gì cả, mọi người đừng quan tâm nó..>.<)

Mà Đoàn Duệ Thanh để ý, chính là chuyên môn của việc này, cung cấp những vật phẩm cần thiết cho các dịch vụ của khách sạn, đồng thời trực tiếp hiểu biết đến những nguyên liệu trong phòng bếp cùng nhu cầu thực phẩm mỗi ngày, tùy thời có thể biết được giá cả thay đổi của nguyên liệu để nấu ăn.

Đương nhiên, muốn nhận việc này cũng không dễ như vậy, yêu cầu chẳng những phải có kinh nghiệm làm việc, còn phải đối với bản địa hiểu biết rõ. Hơn nữa cho dù thuận lợi nhận được công việc này, lúc đầu cũng chỉ làm tạp sự, không được tiếp xúc đến việc cung ứng thực phẩm cần thiết cho nhà bếp.

Đoàn Duệ Thanh đối với bản địa thập phần quen thuộc, nhưng kinh nghiệm làm việc lại không có, cho dù có bịa đặt, tuổi của hắn cũng không đủ.

Đoàn Giai Thu nghe xong lo lắng của hắn, cười nói: “Không sao cả, tuổi của con cũng kinh nghiệm đều không có, nhưng nếu thật sự muốn làm, cô sẽ giúp con nói một tiếng, cô biết con sẽ không vô lý chọn, tất nhiên có lý do của mình.” Tìm việc làm trong thời điểm hiện tại, cũng không nhất thiết phải lý lịch sơ lược gì, nếu bên trong có quen biết, khiến quản lý tin tưởng, xin vào làm việc cũng chỉ cần mấy câu nói là được.

Từ khi đến nhà anh họ ở, mẹ con hai người đối xử với hắn rất tốt khiến trong lòng hắn sinh ra một loại ảo giác, tựa như bọn họ mới chân chính là gia đình của hắn.. Cả hai vô điều kiện mà tin tưởng hắn, dù hắn chỉ mới mười tám tuổi, tùy hứng nói ra không muốn đi học, nhìn qua tuyệt đối không đáng tin cậy, chính là bọn họ không hề hoài nghi quyết định của hắn.

“Cảm ơn người, cô ba.” Đoàn Duệ Thanh nhin không được nắm chặt tay nàng, trong lòng cảm động, nụ cười trên mặt vẫn bình đạm. Mẹ hắn tính cách nhu nhược, thậm chí là yếu đuối, vô năng, gặp cha hắn tính cách nóng nảy, nàng thường thói quen bảo trì trầm mặc. Đoàn Duệ Thanh có đôi khi suy nghĩ, kiếp trước hắn luôn theo những gì cha mình an bài, có lẽ do di truyền từ tính cách mẹ hắn, làm một người yếu đuối vô năng.

Đoàn Giai Thu nhìn hắn, cũng không biết nhớ đến cái gì, ánh mắt trở nên kỳ quái, không nói gì vỗ vỗ tay hắn.

Nơi Đoàn Giai Thu làm việc là khách sạn Nam Môn, Đoàn Duệ Thanh nghe được tên này có chút kinh ngạc, hắn nhớ rõ tên này hai mươi năm sau tương đối nổi tiếng, nói cách khác trong hai mươi năm tiếp theo, khách sạn này sẽ phát triển không tệ.

Khách sạn Nam Môn nằm ở phía Đông Nam của thành phố, cách đường dành cho người đi bộ hay chợ khoảng vài con phố mà thôi.

Khách sạn này nếu hai mươi năm sau thì vô pháp so sánh với những tòa nhà cao tầng xung quanh, nhưng ở thời điểm hiện tại đã là một kiến trúc khá lớn trong thành phố, tầng trệt là nhà hàng cho khách dùng bữa, bốn tầng trên là phòng ở cho khách.

Ở thời điểm hiện tại những người ở đây khả năng tiêu tiền rất thấp, người nghèo và người giàu thân phận khác biệt rất rõ ràng, trong mắt những người nghèo, những nơi như khách sạn cùng bọn họ một chút cũng không liên quan, cho nên những người sẽ đến nơi này ăn uống, tuyệt đối sẽ không là người nghèo, hoặc là nói tuyệt đối sẽ không tự nhận mình là người nghèo.

Nhưng nơi Đoàn Duệ Thanh ở là huyện Bình Sơn, là một huyện nông nghiệp, dân cư ở đây đa phần đều là nông dân, người lao động, khách sạn này đối với dân quê đã là thập phần xa hoa, có rất ít người dám tùy tiện đi vào khách sạn, nơi có cánh cổng hoa lệ và khoảng sân rộng rãi.

Đoàn Duệ Thanh đã từng làm ở Bộ tài chính, nên trong lòng hẳn rõ ràng, khoảng vài năm nữa, không tới mười năm, sẽ có nhiều người đầu tư nhìn trúng thành phố nhỏ này, đến đây tu kiến lại đường phố, kiến trúc nhà cửa, mang đến tầm nhìn rộng lớn và sự phát triển cho thành phố. Bọn họ sẽ nhìn trúng khách sạn này, hoặc xác thực nói trong vấn đề thương cơ (cơ hội trong thương mại), có một số người đã dần ý thức được, nhưng đa số người vẫn chưa nhận ra được.

Mặc kệ nguyên nhân vì sao bọn họ nhìn trúng nơi này, bọn họ đến đây, mang đến không những là tài vật phong phú, còn có nhiều cơ hội đầu tư phát triển thành phố hơn.

Đã đáp ứng giúp Đoàn Duệ Thanh hỏi vấn đề làm việc, ngày hôm sau Đoàn Giai Thu liền dẫn Đoàn Duệ Thanh đến khách sạn.

Người quản lý vấn đề nhập hàng cho khách sạn Nam Môn tên là Khang Ninh Huy, sau khi nghe được ý của Đoàn Giai Thu, liền hướng Đoàn Duệ Thanh gạt đầu, cũng không vì hẳn nhỏ tuổi mà có ý xem nhẹ suy nghĩ của hẳn.

Đoàn Duệ Thanh cũng mỉm cười hướng y gạt đầu, chủ động vươn tay tự giới thiệu: “Chào quản lý Khang, ta họ Đoàn, kêu Đoàn Duệ Thanh.”

Khang Ninh Huy nhìn hẳn không chút nào rụt rè nhú mày, vươn tay bắt tay hẳn, cười gạt đầu: “Chào cậu.”

Khang Ninh Huy đối hai người giới thiệu sơ qua phạm vi mua thực phẩm, cùng một ít điều cần chú ý trong công việc, những điều nếu Đoàn Duệ Thanh đến làm việc cần phải biết.

“Chủ yếu là trong phòng làm việc giúp đỡ phân loại hồ sơ cùng chỉnh lý những tư liệu linh tinh, yên tâm đi, cậu vừa đến đây ta sẽ không sắp xếp công việc nặng.” Khang Ninh Huy đại khái nhìn đến thân thể nhả nhận, đơn bạc của Đoàn Duệ Thanh, nên cho Đoàn Giai Thu chút mặt mũi, thay hẳn phân phối một công việc thoải mái.

Nhưng chỉ ngồi trong phòng làm việc nhìn đồng giấy tờ, cũng không phải mục đích Đoàn Duệ Thanh đến đây, bất quá hẳn cũng không sốt ruột phản bác Khang Ninh Huy, nhẫn nại nghe, không nhiều lời.

Nghe được đối phương chiếu cố đến cháu mình như vậy, Đoàn Giai Thu tự nhiên cao hứng, hơn nữa đối với tiền lương Khang Ninh Huy cho Đoàn Duệ Thanh sắp xếp cũng thực vừa lòng, đem Đoàn Duệ Thanh giao cho y, sau đó rời đi làm việc của mình.

Khang Ninh Huy đưa Đoàn Duệ Thanh đến văn phòng, chỉ vào bàn làm việc, nói: “Cậu trước hết ngồi đây đi, dọn dẹp vệ sinh một chút, lát nữa ta sẽ nhờ người đưa một số văn kiện đến cho cậu chỉnh lý.”

Bàn làm việc hắn đã có người dùng qua, không bẩn lắm, Đoàn Duệ Thanh lau sạch bàn, không lâu sau liền có người đưa tới một số văn kiện cho hắn.

Người đưa văn kiện đến để trên bàn hắn, sau đó cùng hắn nói chuyện một chút, trên nét mặt đầy vẻ hâm mộ, ánh mắt dính vào bàn làm việc.

Người này nói tên y là Hạ Hưng, là một người trẻ tuổi, thần thái khi nói chuyện đều toát lên vẻ ngây ngô đơn thuần, khiến người liếc mắt liền nhìn thấu tính cách đứa nhỏ.

Đoàn Duệ Thanh xem hết thấy trong mắt, tìm cơ hội làm bộ như vô ý hỏi: “Cậu ở đây làm công việc gì vậy?”

“Tôi không tốt số như cậu, Chỉ có thể làm cu li.” Hạ Hưng có chút mất mát nhún vai, cũng may trong giọng nói chỉ có hâm mộ chứ không có ghen tị. “Mỗi lần nhập hàng, tôi đều hỗ trợ sắp xếp đồ đạc, việc nặng nhọc đều làm, đặc biệt mỗi lần nhà bếp đặt hàng, sắp xếp đều mệt chết, muốn học hỏi thêm gì cũng không được..Không giống cậu, vừa đến đây liền được nhận việc tốt trong văn phòng.

Đoàn Duệ Thanh rõ ràng người đối diện kỳ quái chấp nhất với công việc văn phòng, tuy rằng trong lòng hắn rất muốn cùng Hạ Hưng đổi công việc, nhưng dù sao hắn cũng đang làm công cho người khác, kiêng kị nhất là cùng người khác tự ý đổi việc.

Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể lòng đầy tiếc nuối vỗ vỗ bờ vai y, an ủi: “Rồi sẽ tốt hơn thôi.”

Hạ Hưng bất đắc dĩ nhún vai, đem văn kiện đưa hắn cất kỹ, mới lưu luyến rời đi.

Văn kiện đưa đến là danh sách các vật phẩm được yêu cầu ở từng dịch vụ, việc của Đoàn Duệ Thanh là đem danh sách này phân loại ra, sau đó lập đơn đặt hàng.

Đoàn Duệ Thanh mới đi làm ngày đầu, nên cái gì cũng không hiểu, cũng may Khang Ninh Huy thập phần chiều cố hắn, đặc biệt phân phó đồng nghiệp hướng dẫn hắn.

Đồng nghiệp này rất tốt, tuy rằng có ám ảnh ở kiếp trước, Đoàn Duệ Thanh đối với quan hệ cùng đồng nghiệp có cảm giác bài xích, nhưng không đến mức khiến hắn cùng đồng nghiệp mới không có quan hệ tốt.

Học hỏi cả ngày, Đoàn Duệ Thanh chẳng những gần như quen thuộc những công việc được phân phối, còn biết thêm được một số việc mình muốn tìm hiểu, dù cách điều mình thật sự mong muốn rất xa.

Sau khi tan tầm về nhà, chuyện thứ nhất hắn làm là đem vài việc đó nhớ kỹ, sau đó tự mình phân tích.

Vân Thiệu Thần mấy hôm nay chiều nào cũng về rất sớm, nhưng ăn xong cơm chiều, liền trở về sở tăng ca.

Đoàn Duệ Thanh buổi tối cũng không có việc gì, chủ động muốn đi cùng anh.

“Em muốn đi đâu?” Vân Thiệu Thần không có trực tiếp cự tuyệt, kỳ quái nhìn cậu hỏi. Công việc của y rất khô khan, nếu không ở văn phòng xem văn kiện, thì là ra ngoài tuần tra. Y lại là một người nghiêm túc, các đồng nghiệp ở sở đều nói y là một người buồn tẻ vô vị làm một công việc buồn tẻ vô vị liền trở nên càng buồn tẻ vô vị, nên lúc Vân Thiệu Thần đang làm việc, không cần cùng y thân cận, nếu không sẽ bị “buồn tẻ vô vị” lây qua mất.

“Em đi cùng anh.” Đoàn Duệ Thanh cười nói.

Vân Thiệu Thần sững sốt một chút liền lấy lại tinh thần, không nhiều lời, xoay người rời khỏi nhà.

Đoàn Duệ Thanh mỉm cười, đi theo phía sau y.

10. Chương 10

Vào những năm này, huyện Bình Sơn nghèo khó cũng không yên bình, giết người cướp của cũng không ít, nhưng lực lượng cảnh sát lại có hạn, nên trong thành phố thường sẽ phát sinh một số sự kiện đổ máu, lại có những nguyên nhân khiến không phá được án.

Đoàn Duệ Thanh đi theo sau Vân Thiệu Thần, hai người đều không nói gì, nhưng loại không khí trầm mặc này cũng không tạo cho hai người áp lực gì. Đoàn Duệ Thanh vừa đi vừa quan sát xung quanh, hai mươi năm trước đường phố đều cũ kỹ như xuyên không về một xã hội cổ xưa, một loại cảm xúc hoài niệm nẩy lên trong lòng hắn, nghĩ đến cuộc đời trước kia quả thật sống rất vội vàng, đần độn, đương nhiên không có thời gian ngắm nghía phong cảnh.

“Công việc thế nào?” Cuối cùng vẫn là Vân Thiệu Thần lên tiếng trước, nghiêng đầu nhìn cậu hỏi, đánh vỡ trầm mặc.

“Công việc à? Rất tốt.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười bước nhanh lên cùng anh sóng vai, hỏi lại: “Còn anh thì sao?”

“Anh thế nào?”

“Công việc a?”

“Em muốn hỏi gì?” Vân Thiệu Thần nghi hoặc liếc nhìn cậu, chính mình làm việc nghìn lần như một, ngày nào cũng như nhau, y cảm thấy không có gì hay để nói.

“Chính là thuận lợi hay không? Gần đây anh đều tăng ca rất nhiều?” Đoàn Duệ Thanh hỏi.

“Hoàn hảo.” Vân Thiệu Thần nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu “Gần đây buổi tối có chút loạn, nếu không có gì thì đừng ra ngoài một mình.”

“Phát sinh chuyện gì sao?”

“Không có gì, có một số tên lưu manh quấy phá xong liền chạy trốn, bắt không được.” Vân Thiệu Thần nói.

Đoàn Duệ Thanh như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Thời điểm hai người đi đến trước sở cảnh sát, Đoàn Duệ Thanh nói với Vân Thiệu Thần một tiếng, liền xoay người đi vào hiệu sách bên cạnh.

Đoàn Duệ Thanh tại hiệu sách nhìn nhìn hồi lâu, mới từ trong góc chọn ra hai quyển sách có nội dung liên quan đến rau củ quả, lúc này thiết kế sách khá đơn giản, không có bìa đẹp, mà những trang sách cũng dùng dính thường đóng lại, trong sách đều phủ lớp bụi. Chủ tiệm nhìn thoáng qua, sau khi thu tiền liền đem sách đưa cho hắn.

Đoàn Duệ Thanh mua được thứ mình muốn, trong lòng hết sức vui vẻ, cầm sách rời đi vào sở cảnh sát.

Hiện tại mọi người đối với sở cảnh sát theo bản năng sợ hãi, cho rằng người tốt sẽ không đi vào đó, những người đi vào đều là kẻ phạm tội, sẽ bị dạy dỗ. Cho nên người thường không có việc gì đều sẽ cách nơi đây rất xa, cho dù có việc cũng lâu lắm mới đi vào một lần, bình thường tuyệt đối sẽ không cùng nơi này có dính dáng.

Bởi vì ở hiệu sách tìm kiếm mất một chút thời gian, nên đến khi Đoàn Duệ Thanh đi ra, trời đã muốn tối đen, nhưng trong sở lúc này đèn đuốc sáng trưng, bên trong có rất nhiều người, có một số người đây thương tích dựa vào tường im lặng.

Vân Thiệu Thần vội vàng thăm vấn những người này, không nhìn đến Đoàn Duệ Thanh, chỉ vào phòng nghỉ ý bảo cậu đi vào, liền tiếp tục thăm vấn.

Đoàn Duệ Thanh biết mình không phải người trong sở, lại đi theo anh họ đến đây, kỳ thật cũng không tốt lắm, nên hắn thực thức thời không quấy rầy anh làm việc.

Hắn ở phòng nghỉ rót cho mình chén trà, ngồi chuyên tâm xem sách mình vừa mua được.

Hắn cẩn thận xem qua mục lục, nhìn thấy mấy thứ khá quen thuộc, trong ấn tượng của hắn, sau này ở đây sẽ cải biến các giống cây nông nghiệp, sau đó trở thành địa phương nổi danh về thức ăn đặc sắc.

Đoàn Duệ Thanh cong cong khóe miệng, bưng trà trong tay lên uống một hơi, nước trà mang theo mùi thơm ngát, thời điểm uống xuống, hắn nhúu mày đặt chén trà xuống nhìn ra ngoài.

Đại sảnh bên ngoài truyền đến một trận kêu la, cảnh sát trong sở hét lên một tiếng đem âm thanh áp xuống, bên ngoài tựa hồ còn có tiếng khóc vang lên, xen lẫn những âm thanh tạp nham. Đoàn Duệ Thanh bước đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, những người kêu la đến lời hại đều là những người trẻ tuổi mười mấy hai mươi tuổi, tóc nhuộm đầy màu sắc, lỗ tai đeo đầy khuyên, nhìn qua là dáng vẻ của lưu manh.

Đoàn Duệ Thanh nhìn thoáng qua, nguyên bản định ngồi xuống, nhưng vừa quay đầu, lại chuyển về, hắn vừa rời hình như thấy Hạ Hưng?

“Người bị tạm giam vài ngày.” Vân Thiệu Thần nhúu mày đem một tên lưu manh trấn áp ngồi xuống, y biểu tình nghiêm nghị, thân hình cao lớn, hơn nữa một thân cảnh phục, đối với những tên lưu manh quấy rối rất có tính uy hiếp, tên lưu manh nguyên bản thập phần kiêu ngạo thần tình không cam lòng, nhưng nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của Vân Thiệu Thần, vẫn ngồi xuống ghế, nhưng miệng vẫn hùng hùng hổ hổ không dừng lại.

Đoàn Duệ Thanh ghé vào cửa nhìn trong chốc lát, quả nhiên trong góc thấy được Hạ Hưng đang ôm đầu, bất quá y không giống như những tên lưu manh đang quấy rối, trên người y mặc quần áo bình thường, trên mặt y cũng không giống tên lưu manh đã quen với nơi này nên không chút sợ hãi, mà là khẩn trương, bối rối.

Chờ đám người Vân Thiệu Thần thẩm tra xong hết, đã là nửa đêm, đem vài tên nháo sự tạm giam trong sở, đối những người còn lại ghi chép xong, nghiêm túc cảnh cáo một lần đều cho ra về.

Đoàn Duệ Thanh chờ Hạ Hưng ra khỏi sở, cũng theo sau y đi ra ngoài.

“Hạ Hưng.” Hắn đuổi theo đến bên cạnh võ vai cậu.

Hạ Hưng trên vai dường như có thương tích, bị người vỗ nhẹ một chút, liền đau đến rứt bả vai lại, quay đầu nhìn nhó nhìn hắn.

“Cậu là.. Đoàn Duệ Thanh?” Y nương theo đèn đường thấy được người tới, có chút kinh ngạc, không nghĩ tới buổi sáng vừa mới nhận thức hắn, lúc này lại gặp ở bên ngoài. Bất quá nghĩ lại, thành phố này nhỏ như vậy, gặp người quen cũng thực dễ dàng.

“Ân.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu “Trên người cậu có vết thương, không đáng ngại chứ?”

“Còn chưa sao.” Hạ Hưng nhếch miệng cười, biết hẳn không chừng vừa rồi thấy được sự việc kia, trên mặt có chút mất tự nhiên.

“Cậu ngày mai phải đi làm đúng không? Như vậy chắc không thể làm được đi?” Đoàn Duệ Thanh thấy bộ dáng xấu hổ của cậu, liền đổi đề tài, không hỏi chuyện vừa rồi.

Hạ Hưng không trả lời, bộ dạng thập phần uể oải.

Cậu ở trong khách sạn chính là giúp khuôn vác đồ đạc, lúc này trên người có thương tích, ngày mai đi làm, không chừng cũng mất nửa cái mạng.

Đoàn Duệ Thanh dựa vào đèn đường quan sát cậu trong chốc lát, mới thử hỏi: “Nếu không cậu trước đi bệnh viện khám thử đi, ngày mai xin phép nghỉ một ngày.”

“Này, như vậy không tốt lắm, gần đây ở khách sạn đang nhiều việc, chắc không được phép nghỉ.” Hạ Hưng rõ ràng bị hắn thuyết phục, nhưng nghĩ đến công việc lại có chút do dự, cậu do cảm thấy ban ngày làm việc cực khổ, buổi tối mới ra ngoài thả lỏng một chút, không nghĩ đến lại gặp lưu manh quấy rối, bị liên lụy như vậy.

Đoàn Duệ Thanh làm bộ trầm mặc tự hỏi, mới nói: “Hay là như vậy, cậu cứ xin phép nghỉ, nếu khách sạn quá bận, tôi thay thế giúp cậu một ngày, dù sao công việc của tôi cũng không nhiều, buổi tối tăng ca là được.”

“Có thể chứ?” Hạ Hưng nhãn tình sáng lên, nhưng nhìn đến dáng người gầy yếu của Đoàn Duệ Thanh, lại nhin không được nhú mày, do dự hỏi lại “Nhưng cậu có thể làm công việc của tôi sao? Rất cực đó.”

“Ân, tôi có thể làm được, không việc gì.” Đoàn Duệ Thanh không để ý lắc đầu, có lẽ Hạ Hưng nghĩ việc sắp xếp đồ đạc khá vất vả, nhưng đối với hắn mà nói công việc đó như một tấm ván để bắc qua cầu.

“Vậy, tôi sáng mai sẽ xin nghỉ phép, cậu đi cùng tôi được không?” Nhận được câu trả lời của Đoàn Duệ Thanh, Hạ Hưng liền vui vẻ cười, nhưng miệng vừa nhếch lên được một nửa, động đến miệng vết thương, liền đau đến hút khí.

“Được rồi, cậu hiện tại tìm phòng khám xem vết thương đi, nếu không được thì đến bệnh viện.” Đoàn Duệ Thanh thấy hẳn người đây vết thương, khóe miệng bị rách, cũng nhú mày.

“Được rồi, tôi đi trước, sáng mai chờ cậu trước cửa khách sạn.” Hạ Hưng che miệng lại, nhin

không được lần nữa xác nhận với Đoàn Duệ Thanh.

“Được, tôi sẽ đến sớm.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu.

Hạ Hưng rời đi rồi, Đoàn Duệ Thanh trở lại trong sở, những người bên trong đã muốn giải quyết xong việc, Vân Thiệu Thần thấy Đoàn Duệ Thanh đi đến, liền hỏi: “Đứa nhỏ vừa rồi quen với em?” Trong mắt Vân Thiệu Thần, em họ mình còn là một đứa nhỏ, bạn bè của hắn đều sẽ là đứa nhỏ. (>”<)

“Là đồng nghiệp, đúng rồi, việc này cùng y không dính dáng nhiều chứ anh?” Đoàn Duệ Thanh thấy anh đã thu thập xong, liền đến giá áo lấy áo khoác mặc vào, chuẩn bị cùng anh về nhà.

“Là bị liên lụy, sự việc cùng hắn không liên quan lắm.” Vân Thiệu Thần tuy rằng nói vậy, nhưng sắc mặt vẫn không mấy dịu đi, mày nhíu chặt.

“Sao vậy anh?” Đoàn Duệ Thanh nhin không được hỏi “Có phải gặp sự việc không giải quyết được?”

Vân Thiệu Thần suy nghĩ chốc lát, vẫn lắc đầu, cầm áo khoác trên tay cậu mặc vào, nói: “Không có gì, đi thôi, về nhà được rồi.”

Đoàn Duệ Thanh nhíu mày, trong lòng cố gắng hồi tưởng một chút, cũng không nhớ được khoảng thời gian này ở kiếp trước, xung quanh Vân Thiệu Thần sẽ phát sinh chuyện gì. Hắn có chút thất vọng, nguyên bản nghĩ rằng từ hai mươi năm sau trọng sinh lại, biết tương lai sẽ có chuyện gì, sẽ giúp được anh họ. Chỉ tiếc là kiếp trước hắn cùng anh họ gặp nhau quá ít, bây giờ chẳng nhớ ra được gì.

Hồi lâu cũng không nghe được tiếng cậu, Vân Thiệu Thần nghiêng đầu nhìn thoáng qua, thấy cậu cau mày, trên mặt còn mang theo uể oải, không giống loại trầm ổn hay xuất hiện trên người cậu, y có chút khó hiểu, nhưng lại cảm thấy đó là biểu tình nên có của đứa nhỏ mười tám tuổi, liền hỏi: “Em làm sao vậy?”

Đoàn Duệ Thanh ngẩng đầu, sâu kín thở dài, ngoài miệng lại nói: “Không có gì.”

Vân Thiệu Thần thấy biểu tình cậu như vậy, không hiểu sao tâm tình lại tốt không ít, nhin không được đưa tay sờ sờ đầu cậu, nói: “Không có gì sao lại có biểu tình tức giận như vậy, có phải đi làm quá cực, không chịu được?”

“Sao lại không chịu được, anh không tin em sao?” Đoàn Duệ Thanh cô ý tà mắt nhìn anh.

“Không phải.” Vân Thiệu Thần lắc đầu.

Đoàn Duệ Thanh thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, nhin không được cười cười, đầu còn lắc lắc.

Vân Thiệu Thần không hiểu cậu vì sao lúc nhúu mày thờ dài lúc lại cười cười cùng mình, suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể là đứa nhỏ tuổi này đều như vậy, liền không để ý, cũng không nghĩ nhiều.

“Anh, một thời gian nữa em nghĩ sẽ về quê, anh muốn về cùng em không?” Đoàn Duệ Thanh nhìn anh hỏi. Ở quê cũng có thân thích của anh họ, đề nghị anh về cùng cũng không có gì đi.

Vân Thiệu Thần nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Gần đây rất bận, khả năng là không có thời gian đi.”

“Như vậy à.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu.

Vân Thiệu Thần không nhìn thấy biểu tình thất vọng trên mặt cậu, cũng không biết trong lòng mình là cảm giác gì, đành không nghĩ đến nữa, hỏi lại: “Em về quê làm gì?”

“Em định về đó chuẩn bị một số việc.” Từ sau khi sống lại, anh họ và cô liền chiêu cổ mình như người thân trong nhà, nên Đoàn Duệ Thanh cũng không ý định giấu diếm Vân Thiệu Thần.

“Chuẩn bị? Em định làm gì?” Vân Thiệu Thần biết Đoàn Duệ Thanh đột nhiên nói muốn nghỉ học, muốn làm việc buôn bán nhất định là có chủ ý, y trước đây không hỏi đến, là nghĩ đến cảm nhận của cậu, lúc này nghe cậu đột nhiên nói đến, thuận tiện liền hỏi.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng nghiêm túc tự hỏi là nên nói cho anh họ chân tướng tính toán của mình, lại không xác định anh họ có khả năng tin tưởng mình hay không, cuối cùng vẫn là thử hỏi một chút: “Nếu em nói em biết có một số thứ ở tương lai chắc chắn sẽ phát triển, cho nên trước tiên chuẩn bị trước điều đó, đem thứ đó phát triển trước tiên, anh thấy thế nào?”

Vân Thiệu Thần nghĩ hoặc nhìn cậu trong chốc lát, y cũng không thực sự hiểu điều Đoàn Duệ Thanh nói đại biểu cho cái gì, nhưng y cũng biết “một thứ gì đó” theo lời cậu nói là ví dụ chung, không phải chỉ đồ vật gì, mà cái y nghĩ không ra, là vì sao em họ nói vậy, là chỉ nói với một mình y thôi sao? Hơn nữa cùng với cậu về quê thật không có vấn đề gì?

Đoàn Duệ Thanh thấy Vân Thiệu Thần thật lâu không nói chuyện, cau mày suy nghĩ, bắt quá hần cũng không cảm thấy thất vọng, ngược lại cảm thấy cao hứng, hần biết những gì mình nói khá trừu tượng, người bình thường nghe được chỉ sợ đều sẽ nghĩ hần đang nằm mơ, nói hươu nói vượn, anh họ phản ứng như vậy đã là cổ vũ lớn với hần.

11. Chương 11

Ngày hôm sau thời điểm Đoàn Duệ Thanh đi làm, Hạ Hưng quả nhiên đứng trước cửa khách sạn đợi hần, thấy hần đến liền chạy tới.

“Đi thôi.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười nói.

“Cậu nói quản lý Khang sẽ đáp ứng không?” Hạ Hưng trên mặt lo lắng hỏi.

“Không biết.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, thấy Hạ Hưng đầy vẻ lo lắng, mới thản nhiên bổ sung “Việc gì cũng phải thử qua mới biết kết quả được, nếu không cũng chỉ có trời mới biết mọi chuyện sẽ ra sao, cậu hiểu chứ?”

Hạ Hưng cái hiểu cái không gật đầu, cũng không biết có thật là không hiểu hay không.

Đoàn Duệ Thanh thấy Hạ Hưng bị chính mình làm cho bối rối, thực vừa lòng, vỗ vỗ người y đi vào, một bên nói “Đi nhanh đi, nếu không sẽ muộn.”

“A, được rồi.” Hạ Hưng vội theo sát phía sau hần, trong lòng cảm thấy Đoàn Duệ Thanh là một người tốt, còn muốn giúp mình làm việc, vì thế thập phần cảm kích nói với Đoàn Duệ Thanh “Duệ Thanh, cảm ơn cậu đã giúp tôi, về sau nếu cần gì, chỉ cần nói một tiếng, tôi tuyệt đối không chối từ.”

Hạ Hưng là người đơn thuần, cậu sẽ không hoài nghi dụng tâm của những người giúp đỡ mình, cảm thấy đối phương là người tốt. Hơn nữa cậu đã làm công việc này khá lâu rồi, Đoàn Duệ Thanh đồng ý thay ca giúp cậu nghỉ ngơi hay ngày, quả thật chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, là thật sự coi cậu như bạn bè, trong lòng cậu, Đoàn Duệ Thanh nháy mắt đã lên tới vị trí bạn bè tốt.

“Chỉ là rảnh rỗi nên giúp đỡ thôi, không cần khách khí.” Đoàn Duệ Thanh đã sớm thấy rõ bản chất ngốc nghếch của đứa nhỏ này rồi, hần chưa từng có ý hại người khác, nhưng nếu có người nguyện ý đưa hần chỗ tốt hần cũng sẽ không cự tuyệt. Chẳng qua tìm một đồng nghiệp làm bạn bè, tuy thật có lỗi nhưng “một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng”, lần này vô luận như thế nào hần cũng sẽ không thật sự thân thiết với bất kì ai được.

Khang Ninh Huy nghe xong hai người nói, cũng không giống suy nghĩ của Hạ Hưng lập tức cự tuyệt, mà nhìn kỹ Đoàn Duệ Thanh, nhíu mày hỏi: “Yêu cầu của việc sắp xếp đồ vật này nọ, sẽ rất vất vả, cậu có thể làm được không?”

“Có thể.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, trên mặt vẫn cười bình thản, không nóng không lạnh.

Khang Ninh Huy gật đầu, xem như đồng ý.

Hạ Hưng thật vui vẻ, lúc đi theo Đoàn Duệ Thanh ra ngoài, nụ cười trên mặt còn chưa mất đi, không ngừng cảm ơn Đoàn Duệ Thanh.

Đoàn Duệ Thanh biểu tình trên mặt cũng không biến hóa gì, hỏi qua những việc Hạ Hưng làm hằng ngày cùng những chú ý khi làm, liền cùng cậu tạm biệt.

Công việc của Hạ Hưng cũng không phức tạp, mỗi lần nguồn hàng được đưa đến, đem phân loại những vật nào thuộc khu vực nào trong khách sạn, sau đó đem chuyển đến từng nơi.

Đoàn Duệ Thanh loay hoay nửa ngày với đồng hàng hóa, thân thể quả thật rất mệt, bất quá cũng không cảm thấy buồn chán, ngược lại có điểm tâm đắc.

Ở phòng bếp mỗi ngày đều sẽ mua mới nguyên liệu nấu ăn, đặc biệt là trong một ngày phải nhận hai ba lần nguyên liệu, nên hẳn chuyển hàng đến phòng bếp là nhiều nhất.

Cơ hồ toàn bộ buổi chiều yêu cầu nguyên liệu, tính sổ sách, nghiệm thu cũng không tới phiên Đoàn Duệ Thanh làm, đợi đến khi nguyên liệu nấu ăn được đưa đến, bếp trưởng mới gọi đến hẳn, kêu hẳn đem nguyên liệu đưa vào, phân loại kỹ rồi đem cất.

Đối với việc này Đoàn Duệ Thanh thập phần vui lòng làm.

Bếp trưởng tên là La Hoảng, ở khách sạn này địa vị cũng không thấp, đồ đệ cũng có rất nhiều, có lẽ đã gặp qua nhiều người, y đối những người trẻ tuổi hiện tại xem không vừa mắt, nếu không lười biếng, chính là không đủ thông minh, mà nhiều người khi làm việc đặc biệt tiêu cực, đều cầm đầu mà làm, nhưng lại không có được sự linh hoạt.

Mà khiến hẳn không vừa mắt nhất, là nhóm người cùng hẳn làm việc lại không đủ nghiêm túc, đầu óc cũng thực cứng nhắc, phân việc cho bọn họ làm đều phải giải thích nửa ngày mới hiểu được, mới từng bước hoàn thành, tiếp đó thức ăn làm ra cũng khiến y không vừa mắt, kết quả không hài lòng nói bọn họ vài câu lại còn già mồm, khiến y tức giận đến nổi bão, đó cũng là nguyên nhân khiến ở khách sạn này y nổi tiếng là xấu tính.

Đoàn Duệ Thanh lại tương phản so với những người trẻ tuổi khác, tính cách tốt, lại thông minh linh hoạt, làm việc cũng nghiêm túc. La Hoảng thật sự thích cậu, mỗi lần y phân phó, Đoàn Duệ Thanh có thể rất nhanh liền hiểu được, đem công việc làm đúng ý y mới thôi.

Cho nên đối với Đoàn Duệ Thanh đi theo y nửa buổi chiều, La Hoảng tự mình đưa cậu trở về, cũng ở trước mặt Khang Ninh Huy khen không ít, điều này làm Khang Ninh Huy rất kinh ngạc, phải biết thường chỉ nghe La Hoảng mắng chửi người, nghe được y khen người phá lệ là lần đầu tiên.

La Hoảng sau khi khen xong còn chưa đi, trực tiếp đem ghế lại ngồi trước bàn làm việc của Khang Ninh Huy. Đoàn Duệ Thanh thấy y nói nửa ngày, có chút thay y cảm thấy miệng khô,

thuận tay rót cho y chén trà, một động thái đó lại chiếm được hảo cảm của La bếp trưởng.

Khang Ninh Huy thở dài, người này ở nơi của mình khen nửa ngày, bây giờ còn không chịu đi, y như thế nào không rõ ý tứ của hắn, đành phải nhu nhu mày nói: “Duệ Thanh a, ngày mai La bếp trưởng muốn đích thân đi mua nguyên liệu nấu ăn, cậu cùng hắn đi đi.”

“Ân? Tôi?” Đoàn Duệ Thanh hết sức kinh ngạc nhìn hai người.

“VẬY ĐI, TA SẼ PHÂN THÊM MỘT NGƯỜI ĐI THEO CÁC NGƯỜI.” Khang Ninh Huy nói.

Đoàn Duệ Thanh hiểu được đại khái La Hoảng đối với hành động và năng lực của mình thực vừa lòng, muốn mình tiếp tục làm việc cho y. Hắn cũng không từ chối, ngược lại rất cao hứng đồng ý “Được.”

La Hoảng thấy Khang Ninh Huy phân phó, Đoàn Duệ Thanh cũng đồng ý, lúc này mới vừa lòng rời đi.

Y quả thực thưởng thức Đoàn Duệ Thanh, có tiểu tử này hỗ trợ làm việc, y sẽ thoải mái rất nhiều, cũng không cần mỗi lần giải thích với người khác không được mà tức giận. Chính là y cảm thấy đáng tiếc, người thông minh lại khiêm tốn như vậy lại khác ngành, y mặt ngoài không nói gì, trong lòng lại hâm mộ, vì cái gì y lại không nhận được phụ tá tốt như vậy?

Cả ngày làm việc chân gần như không chạm đất, lúc trở lại bàn làm việc của mình, Đoàn Duệ Thanh cảm thấy tay chân đều không nâng lên được nữa.

Chính là buổi sáng hắn còn đáp ứng sau khi tan tầm sẽ tăng ca hoàn thành công việc của mình, hắn không nghĩ đến ý, quyết định cần rằng chống đỡ, chẳng qua chỉ là ngồi trong văn phòng chỉnh lý văn kiện thôi, hắn là không mất bao nhiêu thời gian.

Ăn chiều ở bếp ăn của nhân viên xong, Đoàn Duệ Thanh nhu nhu hai tay, ngồi vào bàn làm việc, đem những đơn đặt hàng hôm nay nhập vào máy tính, đó cũng là một nguyên nhân khiến hắn sẽ thoải mái ngồi trước bàn làm việc, nhập liệu vào máy tính, mà còn thập phần tinh thông, hắn đối với những con số cũng khá nhạy bén.

Mãi cho đến khi Vân Thiệu Thần tự mình đến khách sạn đón hắn, hắn còn đang hăng hái nằm úp sấp trước máy tính chiến đấu với những đơn đặt hàng.

“ĐỪNG NẤM GẦN NHƯ VẬY.” Một bàn tay để lên trán hắn, hơi chút dùng lực đẩy đầu hắn ra xa.

“Anh..sao anh lại đến đây?” Đoàn Duệ Thanh nhìn bàn tay to trên trán mình, lại giương mắt nhìn về phía anh họ.

“Tôi đón em.” Vân Thiệu Thần nhìn Đoàn Duệ Thanh vẻ mặt mệt mỏi, mày theo thói quen nhăn lại.

“Tăng ca?”

“Dạ, lập tức xong ngay, anh đợi em một chút.”

Đoàn Duệ Thanh lưu lại tất cả dữ liệu vào máy, tắt máy xong mới đứng lên đối Vân Thiệu Thần nói “Xong rồi, mình về thôi anh.”

“Công việc nhiều lắm sao?” Vân Thiệu Thần tuy biết một khi bước vào xã hội, nếu muốn thăng tiến nhất định phải ném qua khổ cực mới được, nhưng mắt thấy Đoàn Duệ Thanh trẻ vậy còn ở lại làm việc, người nằm úp sấp trước máy tính bận rộn, y đã cảm thấy trong lòng không thoải mái.

“Anh cũng vừa tan ca sao?”

“Ừ.”

Vân Thiệu Thần lúc tan ca về nhà cũng đã khuya, thấy Đoàn Duệ Thanh còn chưa về, hỏi mẹ mình mới biết được cậu tăng ca, y nghĩ đến gần đây khu vực này cũng không mấy an toàn, lại lo lắng Đoàn Duệ Thanh một mình về nhà sẽ có chuyện, nên cố ý chạy đến đón cậu tan ca.

Đoàn Duệ Thanh nghiêng đầu nhìn anh một cái, thời điểm anh họ đến đón hẳn đã thay quần áo, bất quá vẫn là màu đen, đi lúc đèn đường đã tắt, cả người như lặn vào bóng tối, thấy được cũng chỉ có khuôn mặt anh.

Anh họ vẻ ngoài thật sự được lắm, mũi cao, mắt đẹp, có điều cặp lông mày luôn nhăn lại, trông anh so với tuổi thật còn muốn nhỏ hơn vài tuổi.

Vân Thiệu Thần thấy cậu luôn nhìn mình, liền hỏi: “Em nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, có chút tò mò hỏi “Anh, anh có người mình thích chưa?”

“Không có, hỏi cái này làm gì?” Vân Thiệu Thần vĩnh viễn là biểu tình “mặt than”, chuyển động duy nhất trên mặt anh, hẳn là nhú mày.

“Không có gì, em tò mò thôi.” Đoàn Duệ Thanh cũng không từ bỏ, tiếp tục hỏi “Anh có nghĩ tới mẫu người mình thích chưa?”

Vân Thiệu Thần lúc này không trực tiếp trả lời cậu, mà đứng lại, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, hai mắt lại yên lặng nhìn hắn.

“À, sao vậy anh?” Đoàn Duệ Thanh chớp mắt mấy cái, không hiểu gì, hỏi.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu trong chốc lát, cuối cùng không nói gì, xoay người tiếp tục đi về.

Đoàn Duệ Thanh không hiểu gì, chạy theo anh tiếp tục hỏi, Vân Thiệu Thần lại miệng kín như hồ lô, hỏi gì cũng không trả lời.

Hai người cứ như vậy một người hỏi, một người như hũ nút hỏi thế nào cũng không mở miệng.

Lúc về đến nhà đã rất khuya, Đoàn Giai Thu đã để sẵn đồ ăn khuya cho hai người, bản thân đã đi ngủ trước.

Đoàn Duệ Thanh vừa ăn khuya, vừa suy nghĩ phản ứng của Vân Thiệu Thần, cuối cùng Vân Thiệu Thần cũng không chịu được, nhú mồm trả lời: “Việc của anh em không cần quan tâm, tập trung lo lắng chuyện của mình là được.”

Đoàn Duệ Thanh thở dài, hắn đương nhiên là không muốn tùy tiện xen vào việc của người khác, chính là mỗi lần nghĩ đến Vân Thiệu Thần ở kiếp trước trải qua hai cuộc hôn nhân, liền cảm thấy tiếc cho anh, nếu hiện tại điều đó còn chưa xảy ra, hắn muốn vì anh làm chút gì đó, thay đổi kết quả.

Vân Thiệu Thần nói xong cũng không để ý đến cậu nữa, sau khi ăn xong, liền đi rửa chén, sau đó cầm đồ ngủ vào phòng tắm.

Đoàn Duệ Thanh vẫn luôn nhìn bóng lưng anh, cũng không biết nghĩ đến điều gì, mày đột nhiên nhú lại.

Vân Thiệu Thần không tắm lâu, rất nhanh liền đi ra, đối với Đoàn Duệ Thanh còn đang ngẩn người nói: “Nước ấm pha sẵn rồi, em vào tắm đi.”(Nghe cứ như là..... haha *cười gian*)

Đoàn Duệ Thanh nghe anh đi vào, chốc lát cửa phòng tắm bị gõ hai tiếng, Vân Thiệu Thần đưa hắn đồ ngủ xong, lúc rời đi cũng giúp hắn đóng cửa lại.

Toàn thân đau nhức được ngâm mình trong nước nóng thật thoải mái, nhưng Đoàn Duệ Thanh cũng không dám ngâm lâu, sợ một hồi ngủ quên sẽ bị cảm mạo, ngày mai còn phải đi làm nữa.

Lúc hần đi ra, Vân Thiệu Thần đã trải xong ra giường.

Hai cái chăn để kế bên nhau, chỉ cần xốc lên một góc chăn đi vào có thể đem cả người bọc lại, không lọt được chút gió nào.

Đoàn Duệ Thanh đối với trình độ cẩn thận của anh họ cảm thấy giật mình, không nghĩ người to lớn, lại nghiêm túc như anh, lúc làm những việc như vậy cũng không thô kệch tí nào. Đoàn Duệ Thanh nghĩ Vân Thiệu Thần hẳn là kế thừa tính cách chiều cố người khác của mẹ anh.

Vân Thiệu Thần trải xong ra giường chuẩn bị nằm lên, ngẩng đầu lại thấy em họ đứng trước giường nhìn chần chẫn người, cũng không biết đang nghĩ gì, hai tay xoa xoa bả vai, bộ dáng thập phần không tự nhiên.

Y đứng một bên nhìn trong chốc lát, vẫn là không nhịn được đưa tay đến bả vai cậu xoa bóp nhẹ nhẹ.

Đoàn Duệ Thanh bị bàn tay đột nhiên đặt lên người mình dọa sợ, nghiêng đầu thấy là anh họ mới nhẹ nhàng thở ra.

“Hôm nay em làm những gì vậy?” Các cơ trên người đều cứng lại, Vân Thiệu Thần nhú mày.

Đoàn Duệ Thanh được xoa bóp thật thoải mái, hai mắt hơi nheo lại, cong cong như trăng rằm.

Vân Thiệu Thần thấy cậu vẻ mặt hưởng thụ, lực đạo tăng mạnh hơn, hướng hai bên vai cậu vuốt ve. (Mát xa thôi mà, làm như đem tân hôn ấy... =))) Ngón tay y thon dài hữu lực, lực đạo lại vừa phải, khiến Đoàn Duệ Thanh muốn cứ như vậy mãi.

“Em làm giúp công việc cho đồng nghiệp.” Đoàn Duệ Thanh thoải mái nói.

“Sao em lại làm giúp? Vậy còn hần?” Vân Thiệu Thần nhú mày hỏi, y lo lắng em họ ở khách sạn bị người khác bắt nạt, mệt mỏi lại không dám nói ra.

“Không có gì, là em chủ động muốn giúp cậu ta.” Đoàn Duệ Thanh giải thích “Công việc hiện tại của em thật nhẹ nhàng, nhưng không thể tiếp xúc với nhiều người, đây không phải là điều em muốn.”

Vân Thiệu Thần nghe xong lời cậu nói, hạ mắt hơi dùng lực giúp cậu xoa bóp bả vai, không nói thêm gì, cũng không hỏi nữa.

Đoàn Duệ Thanh được xoa bóp thoải mái, người còn đang đứng thẳng, nhưng lại ngủ quên

mất.

Vân Thiệu Thần thở dài một tiếng, ôm ngang vai cậu, đem người ôm lấy đặt lên giường.

12. Chương 12

Nhà bếp mỗi lần yêu cầu nguyên liệu là phiền toái nhất, không giống với những ngành phục vụ khác trong khách sạn, chỉ cần số lượng không tồi, chất lượng được, giá tiền hợp lý là không vấn đề.

Mua nguyên liệu nấu ăn, đa số nguyên liệu cũng có thể mua dự trữ trước để lúc cần đem ra dùng, nếu nguồn cung cấp ổn định, giá cả tương đối thấp, cùng bên cung cấp ký tốt hợp đồng, bọn họ sẽ đúng thời hạn quy định đem nguyên liệu giao đến, còn khá tiện lợi.

Nhưng có một số nguyên liệu yêu cầu mua gấp, còn phải xem nguyên liệu đi mua còn tươi hay không, chất lượng ra sao.

Đoàn Duệ Thanh vừa tờ mờ sáng đã chạy đến khách sạn, hần, La Hoảng và một đồng nghiệp, cùng một học trò của La Hoảng, bốn người đi đến chợ.

Hôm nay là ngày nhiệt tập, bất quá do trời còn chưa sáng tỏ, lúc này người đến chợ mua thức ăn còn không nhiều, chợ cũng không chen chúc như ngày Đoàn Duệ Thanh đến, chủ yếu là dân trồng rau và người thu mua đến rất sớm.

La Hoảng tựa hồ thường tới đây, ngựa quen đường cũ liền mang theo đám người hướng nơi quen thuộc mà đi, y tìm người cũng là mối quen, gặp người cũng không nói nhiều, trực tiếp vào thẳng vấn đề mua hàng.

Bốn người, trừ La Hoảng chính mình nói, ba người im lặng đứng bên cạnh, Đoàn Duệ Thanh vẫn mỉm cười yên lặng nghe, ngẫu nhiên La Hoảng nhìn đến hần sẽ nói vài câu, hoặc nhân cơ hội hỏi một số điều mình không hiểu, kia tươi cười nhạt nhẽo đã là thói quen của hần, nhìn có vẻ công thức hóa, nhưng chỉ có bản thân hần biết, hần có bao nhiêu dụng tâm lắng nghe La Hoảng cùng người bán nói chuyện, hần thật trông đợi đến chuyện đi này, muốn phát triển hiểu biết của mình về việc nhập hàng, nhưng lại có nhiều chuyện không hiểu được, như vậy cũng chỉ có thể dựa vào bản thân cố gắng lắng nghe và ghi nhớ lại mà thôi.

Mà hai người còn lại theo như thói quen mọi lần đi theo La Hoảng, một người cúi đầu chăm chăm nhìn mặt đất, người còn lại thì tìm một chỗ ngồi ngủ.

La Hoảng cùng người kia nói chuyện nửa giờ, mới mang ba người rời đi, hai người còn lại thấy đợi nửa ngày cái gì cũng không mua về, có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng ngại tính tình

La Hoằng, bọn họ cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng Đoàn Duệ Thanh vẫn luôn nghe La Hoằng cùng người kia nói chuyện cũng hiểu được ý đồ của La Hoằng đến đây hôm nay, y muốn mua một số thổ sản vùng núi mà trên thị trường khó mua được, chỉ tiếc số lượng thổ sản trong tay người kia lại không nhiều, La Hoằng cùng người kia nói qua, lần sau nếu có nguyên liệu gì tốt, liền trực tiếp đưa đến khách sạn tìm y.

Sau khi rời đi, La Hoằng lôi kéo Đoàn Duệ Thanh vừa đi vừa nói chuyện không ngừng, Đoàn Duệ Thanh tính tình tốt, có thể nghe hiểu liền lắng lắng nghe, ngẫu nhiên sẽ nói vài câu, nghe không hiểu liền hỏi, La Hoằng vốn yêu nói, có người hỏi tự nhiên sẽ trả lời chi tiết.

Bốn người đi một vòng trong chợ cũng mất nửa buổi sáng, đến khi bọn họ đem đủ hàng trở về, trong khách sạn nhân viên cũng vừa vặn đến làm việc.

Đoàn Giai Thu thấy Đoàn Duệ Thanh cùng La Hoằng đồng thời trở về, có chút kinh ngạc, lúc ăn sáng, cố ý kéo hắn qua một bên hỏi chuyện.

“Bếp trưởng La ở đây đúng là có tiếng nói không nhỏ, một số người làm trong nhà bếp đều là học trò của y, con rảnh rỗi có thể học hỏi y nhiều việc.” Đoàn Giai Thu sau khi nghe Đoàn Duệ Thanh giải thích, vỗ vỗ bờ vai hắn nói. Trong lòng nàng cũng rất vui vẻ, cháu trai nhà mình vừa thông minh lại chịu khó, đi làm cũng được người yêu thích, nàng cũng được hưởng chút vinh quang.

Đoàn Duệ Thanh đoán cô ba là muốn mình đi theo La Hoằng học làm đầu bếp, cũng là một công việc có tiền đồ, chỉ tiếc chí hướng của hắn cũng không nằm ở đó, nhưng hắn cũng không muốn dập tắt hưng phấn của cô, nên lúc nàng nói hắn cũng chỉ mỉm cười ngồi nghe.

Đoàn Giai Thu thấy mình nói nửa ngày, hắn cũng chỉ ngồi cười, không đáp ứng cũng không cự tuyệt, bất giác cũng hiểu được ý nghĩ của hắn, có chút bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn một cái, chính mình cũng cười.

“Cô, cảm ơn người đã quan tâm.” Đoàn Duệ Thanh thấy nàng cười, cũng nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại tươi cười lấy lòng.

“Ai, người nha...” Đoàn Giai Thu có chút bất đắc dĩ, không biết đột nhiên nghĩ tới cái gì, trong lòng có chút buồn rầu, cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng.

Hai ngày sau, Hạ Hưng sức khỏe cũng hồi phục lại, liền trở lại công việc của mình, Đoàn Duệ Thanh cũng về văn phòng, làm việc như bình thường.

Chẳng qua việc khác duy nhất, là La Hoằng vẫn thường đến tìm Khang Ninh Huy để mượn Đoàn Duệ Thanh.

Những người làm ở nhà bếp cùng người đi nhập nguyên liệu đều rất kinh ngạc, bọn họ đều nhìn ra, người khó tính như La Hoảng lại coi trọng đứa nhỏ như Đoàn Duệ Thanh. Việc này đối với sinh hoạt của Đoàn Duệ Thanh vẫn có chút ảnh hưởng, hẳn tính tình tốt, nên thường thường có người đến tìm hấn hỏi có phải bếp trưởng La muốn nhận hấn làm học trò hay không, Đoàn Duệ Thanh đối những việc này luôn cười trừ, không nói gì, khiến mọi người càng thêm tò mò. Đến cả học trò của La Hoảng cũng thường tìm hấn nói chuyện, hỏi hấn làm thế nào khiến bếp trưởng La coi trọng hấn như vậy.

Đảo mắt, Đoàn Duệ Thanh đã làm ở khách sạn được một tháng, cũng lĩnh được tháng lương đầu tiên ở kiếp này.

Ở thời điểm này tiền lương khá ít, vất vả một tháng cũng chỉ được mấy trăm tệ, Đoàn Duệ Thanh lĩnh được sáu trăm đã là rất nhiều.

Hạ Hưng cũng lĩnh được vài trăm, cười nói muốn mời Đoàn Duệ Thanh ăn cơm, bắt quá đã bị Đoàn Duệ Thanh cự tuyệt.

Đoàn Duệ Thanh lĩnh sáu trăm tệ, hơn nữa đã giúp Hạ Hưng làm hai ngày, nên được cậu trả năm mươi tệ, tổng cộng là sáu trăm rưỡi, số tiền này tuy không nhiều lắm, nhưng đối với người nguyên bản không có đồng nào như hấn mà nói, đã là một số tiền lớn rồi.

Khoảng thời gian này là đầu mùa đông, trong khách sạn cũng không bận rộn như thời gian trước, Đoàn Duệ Thanh hướng Khang Ninh Huy xin nghỉ một thời gian, sinh thân của ông ngoại hấn cũng sắp đến.

Đoạn thời gian trước hấn thường đi theo La Hoảng ra ngoài chọn mua các loại nguyên liệu khác nhau, đối với phương diện này đã có hiểu biết nhất định, lần này hấn về quê, vừa lúc làm chút chuẩn bị của mình.

Khang Ninh Huy cho hấn nghỉ vài ngày, La Hoảng nghe nói hấn sẽ trở về quê, còn đặc biệt chạy đến tìm hấn, biết ông hấn ở thị trấn ngay Vân Lĩnh thôn, hết sức cao hứng vỗ vỗ vai hấn nói: “Vân Lĩnh chỗ đó ta biết, là một nơi tốt, chuyên sản xuất ra thứ tốt, đúng rồi, người đã trở về, liền giúp ta mang một số thổ sản vùng núi ở đó lên đi, đáng tiếc, ta không thể rời khỏi khách sạn, nếu không ta sẽ cùng đi với người.”

“Ách, ngài muốn ăn sao?” Đoàn Duệ Thanh tò mò hỏi.

“Người cứ đem lên đây, nếu ít ta sẽ giữ lại ăn.” La Hoảng cười cười, đột nhiên tiến đến nói nhỏ bên tai hấn “Nếu mang nhiều đồ, đồ nào tốt sẽ bán lại cho khách sạn, qua một thời gian nữa sẽ có nhân vật lớn đến đây, sẽ ở tại khách sạn, nhà bếp phải chuẩn bị đồ ăn tốt nhất, đặc sản cho họ nếm thử.”

Đoàn Duệ Thanh sửng sốt, trong lòng lập tức hiểu ý y, bất quá trên mặt vẫn là biểu tình tươi cười như thường ngày, cũng không có nhiều dao động.

La Hoảng là bếp trưởng, nếu khách sạn yêu cầu tiếp đãi khách quan trọng, đều là tự ý tìm nguyên liệu, chế biến thức ăn.

La Hoảng đối với phản ứng của hần thực vừa lòng, vỗ vỗ vai hần, có chút ý vị sâu xa nói: “Ta thích người tính cách thông minh, người trẻ tuổi, có tiền đồ a.”

“Nhưng đồ tôi mang đến, khách sạn không nhất định sẽ mua đi?” Đoàn Duệ Thanh trong lòng tuy sớm đã có chủ ý, nhưng vẫn lo lắng, hần làm việc ở đây một tháng, biết rằng nếu là hàng lạ, không phải loại hàng quen thuộc khó mà đưa vào được, huống chi các loại mặt hàng khách sạn đặt ở mọi ngành, đều phải qua giám đốc điều hành xét duyệt, từ đội ngũ mua nguyên liệu cùng thương nhân buôn bán, phiền toái muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, tuyệt đối không thể từ một người nói mà được chấp nhận.

“Không có gì, chỉ cần người mang đến đồ ta vừa lòng, những người khác sẽ giúp người nói.” La Hoảng cười tủm tỉm trả lời.

Đoàn Duệ Thanh hiểu được ý tứ y, cũng không hỏi thêm gì nữa, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Vân Thiệu Thần biết Đoàn Duệ Thanh xin phép nghỉ về quê, cũng không quản gì, rút ngân hàng một ngàn tệ đưa cho cậu, nói cậu đi mua đồ đem về cho ông ngoại, cũng tiếp tục viết giấy nợ.

Mua thọ lễ cho ông, ở thời điểm này có chút xa xỉ, Đoàn Duệ Thanh biết Vân Thiệu Thần sợ mình không đủ tiền, là cố ý cho mình mượn tiền.

Đoàn Duệ Thanh lấy hai trăm tệ mua một phần lễ vật không tồi, dùng hai trăm tệ nữa mua đồ linh tinh cho một số họ hàng, ông cố ở cách nhà ông ngoại không xa, trở về đó, cũng ghé sang thăm ông một lần.

Hần sắp xếp xong mọi thứ, liền ngồi xuống một bên nghĩ ngợi linh tinh.

Ông ngoại cùng cha hần vẫn luôn không hợp, cũng không biết sinh thân của ông, cha mẹ có trở về quê hay không.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Đoàn Duệ Thanh mới nghĩ đến một chuyện phiền phức.

Ở thời điểm này, đời sống cũng không phát triển lắm, phương tiện giao thông cũng rất ít, không giống như hai mươi năm sau, mỗi nhà đều có một chiếc xe riêng.

Nhưng Đoàn Duệ Thanh mua nhiều đồ như vậy, không có phương tiện, hần chỉ có thể dựa vào hai vai khiêng về, dù sao bây giờ người nào cũng làm như vậy, nhưng vấn đề là thời điểm trở về, La Hoảng giao hần nhiệm vụ là phải thu thập thổ sản vùng núi, vậy không thể đem

đồ vật đưa về nhà xong quay lại thu thập được, quá lãng phí thời gian.

Vân Thiệu Thần nghe xong lời cậu nói, đưa cậu đến nhà kho, dọn một số đồ vật, từ trong góc cất một chiếc xe đạp cũ ra.

“Cái này...” Đoàn Duệ Thanh giật mình nhìn anh.

Vân Thiệu Thần dẫn xe ra ngoài, lấy khăn cẩn thận lau xe, mới ngẩng đầu hỏi: “Em chạy được không?”

“Hắn là được...” Đoàn Duệ Thanh cũng giúp anh lau xe, nghe anh hỏi liền gạt đầu, bắt quá hắn đã nhiều năm không chạy xe đạp, hơn nữa chiếc xe này hơi cao, hắn không xác định mình chạy được hay không.

“Cái này là trước kia mẹ anh mua, anh cũng không chạy nhiều, em thử đi.” Vân Thiệu Thần đem xe giao cho cậu.

Xe đạp còn khá mới, phanh vẫn còn tốt, còn có yên sau, có thể buộc đồ lên trên. Lúc Đoàn Duệ Thanh nhận xe đã cảm thấy rất thích, hắn dẫn xe đến chỗ sân nhà, lại không biết nên ngồi lên đi như thế nào.

“Trước leo lên đây ngồi đã.” Vân Thiệu Thần đi đến bên cạnh cậu, đem đầu xe bẻ thẳng lại, bảo cậu leo lên yên trước ngồi, dùng mũi chân chống xuống đất. (Giống dạy em bé đi xe đạp quá =)))

Đoàn Duệ Thanh nghe theo lời Vân Thiệu Thần, ngồi lên trên, một chân chống xuống, chân còn lại để lên bàn đạp, dùng chút lực đạp xe về phía trước.

Đã lâu không đạp xe có chút lạ lẫm, không giữ thẳng được cổ xe, đạp lắc lư theo đường cong. Ở kiếp trước hắn học chạy xe đạp là lúc mười lăm tuổi, sau này lên thành phố học đại học, ra đi làm, cũng chưa từng đi lại xe đạp. Hơn nữa cho dù khi đó có đạp xe, cũng là loại xe thoải mái dễ sử dụng, không giống loại xe này.

Đoàn Duệ Thanh chạy thử một đoạn, cũng tìm lại được cảm giác, có thể điều khiển được cổ xe ở trong sân chạy đủ một vòng.

Trong lòng hắn rất cao hứng, ngẩng đầu thấy anh họ đang đứng phía trong, ánh mắt chuyên chú vẫn nhìn hắn, nhin không được mỉm cười, quay đầu xe lại đạp tiếp một vòng.

“Đi cái này được không?” Vân Thiệu Thần thấy cậu dừng lại, liền đi tới hỏi.

“Dạ, em sẽ đi cái này.” Đoàn Duệ Thanh cao hứng hướng anh cười cười, khoe miệng nhếch lên cao, lộ ra hàm răng trắng, nhìn qua thập phần đáng yêu.

“Vậy cứ tập chạy tiếp đi, nhớ phải cẩn thận.” Vân Thiệu Thần lo lắng dặn dò.

“Em sẽ chú ý.” Đoàn Duệ Thanh cười hướng anh gật đầu.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, không nói thêm gì nữa.

Em họ vẫn luôn nghe lời, cũng khiến người khác yêu thương, để cậu một mình chạy về, y quả thật lo lắng. Nhưng cậu sẽ có một ngày phải trưởng thành, y không thể vĩnh viễn bảo hộ cậu ở bên người mình.

Có phương tiện đi lại, đối Đoàn Duệ Thanh trợ giúp khá lớn, ít nhất trong thời điểm hiện tại, đã giúp ít nhiều lắm.

Qua ngày hôm sau, Đoàn Duệ Thanh trời còn chưa sáng rõ đã thức dậy, Vân Thiệu Thần lúc cậu vừa rời giường đã tỉnh lại, đi xuống giúp cậu đem đồ đạc buộc lên yên xe phía sau, ăn xong bữa sáng, hai người cũng đồng thời rời khỏi nhà.

“Anh gần đây còn rất bận à?” Đoàn Duệ Thanh ngồi trên xe, nghiêng đầu hỏi. Bởi vì La Hoảng đã nói với hắn gần đây sẽ có nhân vật lớn đến, như vậy công việc của Vân Thiệu Thần hắn cũng không rảnh rồi.

“Khả năng sẽ bận rộn trong một thời gian, một mình em trở về đi.” Vân Thiệu Thần cho rằng cậu sợ một mình đạp xe đi xa, lại nghĩ đến cậu tuổi còn nhỏ, có chút mềm lòng, đưa tay vỗ vai an ủi cậu “Nhớ rõ không được đi ngược chiều, trên đường đi phía trong, đừng đi ra ngoài, một chút là đến nơi thôi.”

“Anh làm việc cũng phải cẩn thận một chút.” Đoàn Duệ Thanh trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, hắn nhớ rõ kiếp trước khoảng thời gian này Vân Thiệu Thần làm việc bị thương lớn nhỏ không ít, có lần nghiêm trọng thậm chí xém chút không qua khỏi, chỉ tiếc hắn chỉ nhớ được mơ hồ, hoàn toàn không nhớ được thời gian cụ thể.

“Được.” Vân Thiệu Thần không biểu tình gật đầu.

Nếu không phải biết tính cách anh nghiêm túc, Đoàn Duệ Thanh sẽ nghĩ là anh trả lời có lệ.

Hắn yên lặng thở dài, hiểu rõ tính cách Vân Thiệu Thần, chỉ sợ nếu nói cho anh biết sẽ có nguy hiểm, đến lúc có việc anh vẫn sẽ làm.

“VẬY... em đi đây.” Đoàn Duệ Thanh dắt xe đi hai bước, lại quay đầu đối anh nói.

“Ừ.” Vân Thiệu Thần hướng cậu gạt đầu, đứng yên nhìn cậu, cũng không lập tức rời đi.

Đoàn Duệ Thanh thở dài, đạp xe chạy đi.

13. Chương 13

Vân Lĩnh thôn cách thành phố chỉ khoảng mười cây số, nếu đạp nhanh một chút chỉ cần khoảng hơn nửa tiếng là đến nơi, chưa tới một giờ là đến nơi.

Nhưng vừa mới tập chạy xe đạp lại, Đoàn Duệ Thanh cũng không dám chạy nhanh, nên hẳn chạy cũng khoảng một giờ hơn mới đến được chân núi Vân Lĩnh thôn.

Lúc này dân quê vẫn còn thói quen ở trên núi, xe đạp lại không đạp lên được, Đoàn Duệ Thanh đành phải gửi nhờ nhà người ta dưới chân núi, sau đó lấy đồ đạc xuống, đeo trên lưng đi lên núi.

Toàn bộ huyện Bình Sơn đều là khu vực trung du đồi núi, nên ngọn núi này cũng không cao mấy, Đoàn Duệ Thanh tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là đàn ông, đeo đồ trên lưng đi lên núi không nghĩ ngợi cũng đến được nhà ông ngoại ngay sườn núi.

Lúc hẳn đến cũng chỉ mới chín giờ sáng, ông ngoại sáng sớm đã rời giường, nên lúc Đoàn Duệ Thanh đến liền gặp được ông ở bên ngoài.

Ông ngoại tên là Đào Thắng Bách, năm nay đã ngoài sáu mươi, nhưng thân thể vẫn rất khỏe mạnh. Trước đây ông cũng là quản lý ở một công xưởng trong huyện, gần như là tầng lớp lãnh đạo, nên dù bây giờ đã về hưu, quanh ông vẫn tản mát ra một cỗ uy nghiêm ăn sâu vào người.

Ông ngoại lúc này đang bận một bộ đồ truyền thống màu trắng, ngồi xổm một góc kiểm tra cây ăn quả trong vườn, vẻ mặt nghiêm túc.

“Ông ngoại.” Đoàn Duệ Thanh đứng cách ông vài bước, cười chào ông.

“NHA...” Ông ngoại quay đầu, nhìn thấy Đoàn Duệ Thanh đột nhiên xuất hiện hết sức kinh ngạc, trong giọng nói cũng mang theo kinh hãi “Tiểu Duệ? Sao con lại về đây? Được nghỉ học à?”

“Con về thăm ông.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười, đi tới chỗ ông, hỏi “Ông đang làm gì vậy?”

“À, ông đang chiết cành, cây này hình như bị sâu đục, ông ra kiểm tra.” Đào Thắng Bách cười đứng lên, đưa tay sờ đầu Đoàn Duệ Thanh, có chút cảm khái “Mới nửa năm không gặp, đầu cao hơn trước rồi, so với cây ăn quả của ông còn cao nhanh hơn.”

Đoàn Duệ Thanh cười cười không nói gì, đứng yên để ông sờ sờ đầu mình.

“Đến sớm như vậy, con ăn sáng chưa? Nếu chưa ông ngoại đi làm cho con.” Đào Thắng Bách cả đời cũng chỉ có một đứa con gái, cho nên đối với cháu ngoại duy nhất này, tự nhiên là thích vô cùng.

Chỉ tiếc con rể ông rất xấu tính, ông cho dù muốn ở cùng con gái và cháu ngoại, lại sợ phát sinh nhiều việc rắc rối, để con gái ở giữa khó xử, đành phải cứng rắn chịu đựng ở xa hai người.

“Con ăn rồi, ông ngoại không cần lo đâu.” Đoàn Duệ Thanh trên cơ bản là được ông ngoại nuôi lớn, tự nhiên cũng thương ông, cũng biết ông cùng cha mình mâu thuẫn với nhau, hấn dù sao cũng chỉ là con cháu, việc này hấn không có quyền xen vào.

Về những mâu thuẫn của ông ngoại và cha, Đoàn Duệ Thanh cũng biết chút ít, chính là lúc ông ngoại về hưu, nhưng không tiến cử cha lên vị trí của ông, mà tiến cử học trò của mình. Cha nguyên bản đã chuẩn bị mọi thứ nhưng đến cuối cùng lại không có được, chỉ có thể trừng mắt nhìn người khác ngồi lên vị trí nguyên bản thuộc về mình, người tính tình vốn đã không tốt như cha sao có thể tâm bình khí hòa nhẫn nhịn, liền làm chút việc xấu sau lưng người, việc này sau lại bị người tố giác, vì thế khoảng cách giữa cha cùng ông ngoại càng lúc càng lớn, quan hệ giữa hai người cũng xấu đi.

Nghĩ nghĩ, Đoàn Duệ Thanh thở dài trong lòng, kiếp trước vì có tính hướng khác với người bình thường, hấn tính cách hướng nội càng trở nên tự ti, mỗi ngày đều lo lắng bị người khác phát hiện, sẽ coi mình như quái vật, hơn nữa cha hấn giáo dục nghiêm khắc, không còn thời gian để chú ý đến những việc khác nữa.

“À, vậy được rồi.” Đào Thắng Bách lúc này mới vừa lòng gật đầu.

Nhà của những hộ dân trên núi cũng không gần nhau, một ngọn núi thường sẽ có khoảng hơn ba bốn hộ dân, hơn nữa khoảng cách cũng khá xa, nên trong một thôn dân cư cũng không nhiều, diện tích lại khá rộng.

Nhà của ông ngoại Đoàn Duệ Thanh cách nhà ông nội cả một triền núi, tuy rằng triền núi đó cũng không cao mấy.

Đoàn Duệ Thanh sau khi đưa quà sinh thần cho ông ngoại xong, nói muốn đến nhà ông nội

một lúc sẽ trở về. Ông ngoại vốn là người thấu tình đạt lý, đứa cháu nhỏ trở về thăm mình và cả ông nội là chuyện bình thường, nên không chút suy nghĩ gật đầu đáp ứng.

“Lấy nhiều đồ một chút, ông một mình cũng không dùng nhiều đến vậy, ông nội con bên đó họ hàng nhiều, lấy ít đồ cũng không tốt.” Đào Thắng Bách thấy hấn bỏ một nửa đồ đạc ra, đặt lên bàn một đồng lớn, có chút không quen, nhú mày dẹo một chút.

“Không có gì đâu ông, con mang nhiều đồ lắm, ông đừng lo.” Đoàn Duệ Thanh kiên trì đem đồ đạc cất kỹ, mới lấy một cái ba lô trong nhà ra bỏ đồ vào, đeo lên lưng rồi đi.

Đào Thắng Bách giúp cậu kéo ki ba lô, mới hỏi: “Ông vừa rồi quên hỏi con, mấy thứ này đều là ba mẹ con gửi về? Con đến đây bằng gì?”

“Con đạp xe về đây, đợi lát nữa trở về con nói cho ông.” Đoàn Duệ Thanh biết việc nghỉ học sớm hay muộn cũng phải nói, hấn cũng không ý định giấu diếm.

Đào Thắng Bách nhú mày, nhìn theo hấn rồi đi rồi mới trở về phòng sắp xếp lại đồ đạc hấn bỏ lại.

Trong phòng lại trở về yên tĩnh, ông ngồi cạnh bàn thở dài, lưng lại không thẳng như lúc còn trẻ, có điểm cong, phòng ờ trống vắng, càng thêm vẻ cô độc.

Đoàn Duệ Thanh đeo đồ trên lưng theo đường núi leo lên chỗ rìa núi tiếp giáp với thung lũng, thung lũng ở ngay đầu gió, vừa mới đi đến nơi hấn đã bị gió đầu đông thổi lạnh run cả người, hấn hà hơi che lỗ tai bị gió thổi đau, nhìn ngọn núi đối diện mỉm cười. Tính ra hấn cũng đã nhiều năm không từ đây nhìn qua đỉnh núi nơi ở của ông nội, trong lòng lại ngập tràn cảm giác hoài niệm.

Ngay đầu thung lũng gió càng lúc càng lớn, Đoàn Duệ Thanh nắm chặt áo, không đứng đó nữa, dọc theo đường núi tiếp tục đi xuống, muốn đến được ngọn núi đối diện, trước phải đi xuống đến thung lũng dưới chân núi, ở đây có một dòng sông nhỏ, sau mới từ từ đi lên ngọn núi đối diện.

Thấy có vẻ không xa, nhưng đeo đồ trên lưng đi xuống núi, qua sông rồi lại leo lên núi, so với thời gian đạp xe từ thành phố đến chân núi Vân Lĩnh thôn còn lâu hơn.

Đến khi Đoàn Duệ Thanh đến được nhà của ông nội, người đã ướt đầm mồ hôi, áo dán chặt vào lưng, thập phần khó chịu.

Những hộ gia đình bên ngọn núi bên này so với nhà ông ngoại nhiều hơn, khoảng hơn hai mươi hộ, bởi do địa thế bên này tương đối vững vàng, mỗi nhà cách nhau tương đối gần, cơ bản bố trí thành một đại viện tử. Do nơi này cơ hồ toàn bộ mọi người đều mang họ Đoàn, nên ngọn núi này cũng có tên là Đoàn Gia sơn.

Đoàn Duệ Thanh nhìn Đoàn Gia sơn hai mươi năm trước, cố ý đứng lại ngấm một lát, mới nhắc chân đi về hướng nhà ông nội.

Nhà ông nội cũng không ở trong đại viện tử, bất quá cách cũng không xa. Thời điểm Đoàn Duệ Thanh đi lên, vừa vặn nhìn thấy một người từ căn nhà bên cạnh nhà ông nội ở đường núi bên trên đang đi xuống, hắn còn chưa nhận ra đối phương, người đã hết sức kinh ngạc kêu lên: “Nha? Tiểu Duệ? Sao lại về đây lúc này?”

“Cô cô, con trở về thăm ông ngoại và ông nội.” Đoàn Duệ Thanh cười cười với đối phương, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa.

“A, mau vào trong nhà đi, đứng ngoài cửa làm gì?” Cô cô nói xong liền tiến lên vỗ vai hắn, thúc giục nói.

“Dạ, đúng rồi, ông nội có nhà không cô?” Ông nội Đoàn Duệ Thanh cùng cha hắc đều tính tình không tốt giống nhau, đôi khi có những chuyện, tưởng như đơn giản lại bị biến thành bế tắc, cả hai người lại nghĩ không thông, cũng không bao giờ chịu tiếp thu ý kiến người khác. Ước chừng bởi vì tính cách hai người quá giống nhau, mà quan hệ của hai người cũng không được tốt.

“Ông ấy đang ở trên kia, con muốn tìm ông, để ta đi gọi ông về.”

Cô cô Đoàn Duệ Thanh thật ra chỉ hơn hắc mấy tuổi, bộ dạng xinh đẹp.

Tên người là Đoàn Dao Nhân, bản thân tuy không giống tên nàng nhã nhặn thanh lịch, nhưng tính cách tốt lắm, một người biết chịu khó, nhưng nhân sinh của nàng lại có chút thê lương, Đoàn Duệ Thanh còn từng vì nàng mà tiếc thương.

Hiện tại nghĩ lại, hai người bọn họ nhân sinh bi kịch kỳ thật giống nhau, đều là bị người cha cường thế áp đặt cả đời.

Từ nhỏ đã mất mẹ, cha nàng cũng không phải người tính tình cẩn thận, trong nhà đều là nam nhân, Đoàn Dao Nhân dù là nữ nhi, nhưng lại bị coi như con trai nuôi lớn. Lúc mười mấy tuổi nàng cũng đã đi học được vài năm, sau lại vì tình trạng gia đình không tốt nên phải nghỉ học. Nàng nguyên bản cũng đã có thanh mai trúc mã đem lòng yêu thương muốn cưới về làm vợ, nhưng nhà cha nàng cùng gia đình y quan hệ rất xấu, cha mẹ y cũng không đồng ý hôn nhân này, cả hai người về sau bởi vì các nguyên nhân khác nhau mà không thể không tách ra, khiến hai người có tình lại không thể thành thân, cuối cùng do quá đau buồn, trúc mã rời khỏi quê nhà không trở về nữa, nàng tuy rằng bị ông nội bắt buộc gả ép cho người khác, tiếc là cũng đoán mệnh.

“Uy, đang hỏi con đây, phát gốc gì vậy.” Đoàn Dao Nhân đưa tay gõ trán hắc, bất mãn nói.

“Không, không có gì.” Đột nhiên nhớ lại chuyện kiếp trước, vẫn là hồi ức không tốt đẹp, Đoàn Duệ Thanh sắc mặt có chút không tốt, miễn cưỡng cười cũng thập phần cứng nhắc.

“Con bị sao thế? Sắc mặt khó coi như vậy, vừa rồi đang suy nghĩ gì?” Đoàn Dao Nhân nói sao cũng là nữ nhân, Đoàn Duệ Thanh nhìn rõ ràng khác thường, nàng làm sao lại nhìn không ra.

“Không có gì, con là muốn nói cho cô, con không đi học nữa.” Hiện tại bi kịch của Đoàn Dao Nhân còn chưa bắt đầu, trúc mã cùng nàng còn chưa bị ép buộc chia tay, Đoàn Duệ Thanh không thể nói cho nàng việc sẽ xảy ra trong tương lai được, đành phải dùng việc nghỉ học dời đi sự chú ý của nàng.

“Cái gì? Con, con vừa mới nói gì?” Đoàn Dao Nhân khó tin nhìn hấn, cháu trai nàng vẫn luôn thực nghe lời, làm sao có thể nói ra điều bốc đồng này.

“Là thật, cô cô, con không học nữa, con muốn làm việc buôn bán.” Đoàn Duệ Thanh sớm biết phản ứng của nàng, nên biểu tình trên mặt thập phần bình tĩnh.

“Nhưng... nhưng cha con, ông ta không ngăn cản con?” Đoàn Dao Nhân mày nhíu chặt, nàng hoàn toàn không nghĩ đến anh trai tính tình xấu của mình nghe được điều này sẽ có phản ứng gì, phỏng chừng dùng lửa thiêu rụi phòng ở còn chưa đủ để hình dung tức giận của y.

“Con đã nói với cha, cha nói muốn đoạt tuyệt quan hệ với con, đuổi con ra khỏi nhà rồi.” Đoàn Duệ Thanh lúc nói những lời này, trên mặt vẫn thản nhiên tươi cười, giống như những lời hấn vừa nói là đang kể chuyện của người khác, không liên quan gì đến hấn.

Đoàn Dao Nhân không biết nên nói gì, tính tình anh nàng không tốt đã sớm biết, nhưng cháu trai đột nhiên trở nên như vậy, nàng có điểm không hiểu được.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không thông, cuối cùng nàng cũng chỉ hỏi: “Con vừa nói muốn buôn bán, vậy làm việc gì?”

“Cái gì cũng được, có thể kiếm tiền là được rồi.” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

“Vậy con...” Đoàn Dao Nhân nhíu mày, không sắp xếp được từ ngữ “Chuẩn bị phát triển phương diện nào con đều chưa nghĩ tới à?” Cái gì cũng không nghĩ, tựa như ngốc tử bước vào kinh doanh, có thể được sao?

“Cái này thì con đã nghĩ qua rồi, bất quá phải đợi vài ngày nữa con sẽ nói cho cô biết.” Đoàn Duệ Thanh cười cười với nàng, nói.

Đoàn Dao Nhân nghiêm túc quan sát hấn một lúc, thấy hấn không có vẻ gì là đang nói giỡn,

cũng không có ý gạt người, vẫn có chút do dự nói: “Cô có chút cảm thấy ý tưởng này của con có chút ngây thơ đi? Việc buôn bán không dễ dàng như vậy đâu.”

Trong mắt nàng, Đoàn Duệ Thanh còn là một đứa nhỏ, mà những việc buôn bán này, vì lợi nhuận đều có thể chơi xấu lẫn nhau, mở miệng đều có thể lừa gạt người khác, cháu trai mình còn nhỏ vậy, so tâm nhãn liền có thể hơn những kẻ già đời trong nghề sao.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng thở dài, quả nhiên không thể dễ dàng thuyết phục người khác như vậy, mẹ con Vân gia đại khái là hai người duy nhất không hỏi nguyên do liền không chút nghi ngờ tin tưởng mình đi.

“Cô, người không cần lo, con sẽ chứng minh con người xem đi, con sẽ không thất bại.” Đoàn Duệ Thanh khi nói lời này, biểu tình cũng không thay đổi gì, lại có thể khiến người khác cảm thấy một sự tự tin lớn.

Đoàn Dao Nhân nhếch môi, cuối cùng vẫn để chuyện này gác lại nói sau, nếu như sau này có tên thương nhân lòng dạ hiểm độc nào dám đối phó hãm hại cháu mình, nàng nhất định sẽ là người đầu tiên cho hắn chỗ dựa.

“Vậy bây giờ cha con không quản con nữa?” Nàng lại hỏi, nếu thật như vậy, nàng thật không tin được, đây chính là anh trai nàng sao, há có thể như vậy buông bỏ đứa con trai mình kỳ vọng cao.

“Con cũng không biết, có thể hiện tại ông còn không biết con đang ở đâu đi.” Nói thật ra, đối với việc cha có buông bỏ hắn hay không, Đoàn Duệ Thanh cũng không để tâm, chính là hắn rời nhà lâu như vậy, cha cũng không đến nhà anh họ đem hắn trở về, cũng chỉ có nguyên nhân này thôi.

“Vậy con đang ở đâu?”

“Ở nhà anh họ.”

“Anh họ?” Đoàn Dao Nhân nhíu mày suy nghĩ một hồi, hỏi “Thiệu Thần sao?”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu.

“Ha hã, nguyên lai là y, có chút ý tứ.” Đoàn Dao Nhân cười nói.

“Có chút ý tứ gì ạ?” Đoàn Duệ Thanh không rõ hỏi nàng.

“Tiểu tử kia rất được a, con khẳng định không nhớ rõ, lúc con học tiểu học bị khi dễ, tiểu tử

kia đang học cấp hai lại cố ý chạy đến trường con cùng đám học sinh tiểu học đánh nhau, xem chút bị xử phạt, nếu không phải ở trường y luôn giỏi về nhiều mặt, phỏng chừng sẽ bị ghi lỗi nặng, dù sao ảnh hưởng cũng không tốt.” Đoàn Dao Nhân như là nghĩ đến chuyện xưa, cười đến có chút bất đắc dĩ.

“Có việc này sao? Sao con không biết?” Đoàn Duệ Thanh nghe xong lời của nàng, thập phần giật mình, hẳn nhớ rõ từ nhỏ đến lớn cùng anh họ không thân cận mấy, anh như thế nào sẽ cố ý chạy đến trường học của mình thay mình rửa hận chứ?

“Con đương nhiên không biết, con khi đó cũng chỉ là học sinh tiểu học, ta lúc sau cũng mới nghe được, còn nghe nói y sau này còn cố ý yêu cầu người quen của con không cần nói việc đó cho con biết.” Đoàn Dao Nhân nhún vai, trả lời.

Đoàn Duệ Thanh nhú mào, lúc tiểu học thường xuyên bị người khi dễ, hẳn mơ hồ nhớ một chút, bởi vì lúc học tiểu học, vóc dáng hắc thấp bé, tính tình hướng nội, không biết sao lại khiến cho người khác chán ghét, mỗi ngày trên đường về nhà, nhất định có người chặn đường gây phiền toái, đến cũng không phải động thủ đem mình đánh đập, chính là kéo kéo tóc hắc, đoạt đồ ăn của hắc, loại tình huống này duy trì được một đoạn thời gian, sau đó đám bắt nạt đột nhiên thay đổi tính tình, không tìm hắc gây phiền toái nữa, nhìn thấy hắc là trốn mất dạng.. Hắc trước kia cũng muốn biết lí do, nghĩ chắc là bọn họ tìm được đứa nhỏ khác để bắt nạt, hoặc là bị giáo viên dạy dỗ qua, nhưng hắc nghĩ thế nào, cũng không ngờ rằng mọi việc lại liên quan đến người anh họ không thân thiết với mình bao nhiêu....

14. Chương 14

Đoàn Duệ Thanh sau khi bỏ đồ xuống, lấy ra một phần, đi đến nhà cậu của Vân Thiệu Thần, đó là thân thích duy nhất của Vân Thiệu Thần tại sơn thôn này.

Cậu của Vân Thiệu Thần, Đoàn Duệ Thanh phải gọi là chú, lúc hắc đem đồ tới trước cửa, đối phương nửa ngày mới nhận ra hắc là ai.

Đoàn Duệ Thanh đưa đồ xong cũng không ở lại lâu, chỉ nói cho đối phương biết đồ là do Vân Thiệu Thần gửi về, liền đi đến nhà ông nội.

“Về rồi đấy à.” Lúc hắc trở về Đoàn Dao Nhân đang vo gạo, thấy hắc nhân tiện nói “Tới đây giúp cô một tay.”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh cười gật đầu.

Lúc này mọi người trong thôn vẫn dùng lò đất nung để nấu cơm, củi thì chặt từ một số cây trên núi, nhưng lại nhiều khói, lửa lớn, đồ ăn làm ra cũng có chút ám mùi khói.

Do Đoàn Duệ Thanh đến đây, nên Đoàn Dao Nhân chuẩn bị cơm trưa khá phong phú, còn đặc biệt lấy thịt khô nhà mình làm, ngâm nước ấm, cắt mỏng cho vào chảo, lấy dưa chua ngâm trong bình cắt ra bỏ chung vào, dùng lửa xào qua, thịt khô xào lên khá thơm, có chút hương vị của dưa chua, thật sự rất ngon.

Đoàn Duệ Thanh ngồi rửa thực phẩm một bên, ngửi được mùi liền hỏi: “Cô à, con lần này về có chút chuyện muốn làm, còn cần cô giúp đỡ.”

“Chuyện gì vậy? Còn không mau nói.” Đoàn Dao Nhân một bên làm đồ ăn, một bên buồn cười trừng mắt nhìn hắn nói.

“Con nhớ trước kia người có trữ măng, hiện tại trên núi có đào được măng không ạ?” Đoàn Duệ Thanh đem rau xanh rửa sạch bỏ vào rổ xong, quay lại bổ sung “Con bây giờ đang làm việc cho nhà bếp của khách sạn Nam Môn trong thành phố, bếp trưởng ở đó nhờ con lúc trở về đem cho y thổ sản vùng núi, càng nhiều càng tốt.”

“Đương nhiên là có rồi.” Đoàn Dao Nhân cười nói “Lúc này là thời điểm tốt để đào măng đấy, thổ sản thì những người trong thôn dự trữ không ít, dã ma cô(*) và măng, chủ yếu là phơi khô để dự trữ, con muốn thì để ta đi hỏi giúp, ta cũng có một ít tự làm, bất quá cũng không nhiều lắm.”

() Dã ma cô: tên khoa học là Agaricus arvensis, thường được biết đến với tên nấm ngựa (Horse mushroom), sinh trưởng ở sườn núi thảo nguyên hoặc cánh đồng hoang. Ở Trung Quốc phân bố ở Hà Bắc, Sơn Tây, Nội Mông Cổ, Thanh Hải, Tân Cương. Thường có độc vào hạ, thu khi mưa nhiều.*

“Dạ được, đến lúc đó con đi cùng cô.” Đoàn Duệ Thanh nghe được phương pháp dự trữ, ánh mắt đều sáng lên.

Đoàn Dao Nhân thấy bộ dáng của hắn, vui vẻ nói: “Con muốn thổ sản vùng núi, vào trong núi tìm là tốt nhất, con có thể vài người vào rừng đi săn nữa, như gà rừng, cùng một vài loại sơn diều (chim núi a) linh tinh, nhiều người nói còn có thể bắt được lợn rừng, người thành phố chưa ăn qua bao giờ khẳng định sẽ rất thích.

Đoàn Duệ Thanh nghe xong ánh mắt cũng sáng hơn, cô nói đến mấy thứ này, toàn là những thứ rất tốt, tuy rằng giá cả sẽ không mắc như hai mươi năm sau, nhưng đối với trình độ sinh hoạt ở thời đại này mà nói, vẫn rất quý rồi.

Hơn nữa ở thời đại này, kẻ có tiền được chia làm hai loại, một loại bẩm sinh đã có tiền, một loại là nhà giàu mới nổi. Những người bẩm sinh đã có tiền không cần nói cũng biết, bọn họ hằng ngày đều ăn thực phẩm cao cấp, món ăn thôn quê cũng là thường với họ. Còn đối với những người nhà giàu mới nổi, nói trắng ra là người nghèo nắm được cơ hội gây dựng từ hai bàn tay trắng, xoay người liền trở thành kẻ có tiền, những người đó lúc nghèo sẽ ăn những loại thổ sản như vậy, bây giờ có tiền rồi, há sẽ muốn ăn tiếp nữa, sơn hào hải vị mới là thứ họ nhắm tới.

Cho nên ở thời điểm này, thổ sản vùng núi vẫn chưa có giá trị cao, còn chưa được phát hiện tiềm năng phát triển nó, không giống như hai mươi năm sau giá chỉ ở trên trời.

Đoàn Dao Nhân thấy hẳn nghe rất hứng thú, cũng rất vui vẻ, tiếp tục nói: “Núi của chúng ta không cao lắm nhưng lại là kho vàng đấy, có nhiều nơi chưa ai đi đến, nên thổ sản ở đây có không ít, đợt trước còn có nhà bị lợn rừng vào đập hư lương thực, còn mấy con chim hoang dã cũng bay đến đây ăn ngô, mọi người cực khổ làm lụng suốt một năm, đến thời điểm thu hoạch, nhìn đến đất đai bừa bãi, người nào cũng sốt ruột. Khoảng thời gian trước trong thôn cũng tổ chức một nhóm người đi săn, nhà thôn trưởng bỏ công nhiều nhất, nên lưu trữ cũng nhiều thứ, con nếu không muốn trực tiếp đi săn, có thể đến nhà thôn trưởng hỏi qua, mua lại thổ sản, phỏng chừng cũng không thiếu.

“Dạ, lát nữa con sẽ đến đó hỏi.” Đoàn Duệ Thanh nghe nói liên tục gật đầu, hẳn cũng không phải người ham thích ăn uống, nghe cô nói xong cũng nhin không được chảy nước miếng.

“Hiện tại ở đây có nhiều nguyên liệu tốt nhưng cũng chưa có nhiều, nên cô phải trực tiếp vào núi tìm để lấy thổ sản, cũng không dám đi quá sâu, đi lấy củi về cũng chỉ quanh quẩn ở vòng ngoài, ở đây có không ít lợn rừng, gặp được người sẽ chủ động công kích.” Giọng nói Đoàn Dao Nhân mang theo tiếc hận, tuy rằng được nuôi dưỡng như con trai, nhưng bản chất nàng vẫn là con gái, không ai vào núi chịu dẫn theo nàng cả. Cho dù là thanh mai trúc mã của nàng, cũng không dám làm loại chuyện này.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng cũng cảm thấy đáng tiếc, hẳn và đàn ông trong thôn cũng không thân mấy, duy nhất thân hơn một chút, chính là mấy người con trai nhà thôn trưởng, bọn họ lúc học trung học tuy không cùng lớp với hẳn, nhưng cùng trường nên cũng quen biết nhau, cũng có thể nhờ họ giúp tổ chức đi vào trong núi.

“Con cần măng, ở trong rừng sau núi đều có, nếu muốn thì buổi chiều có thể đến đó đào, bắt quá măng cũng khá bình thường, không giống những loại đặc sản hiếm khác ở đây, không biết đầu bếp chỗ con có cần không?” Đoàn Dao Nhân lại hỏi.

“Không vấn đề gì, chỉ cần chất lượng tốt, trong nhà hàng không cần, vậy cũng có thể bán cho tiệm cơm mà, trong thành phố cũng không phải chỉ có bọn họ buôn bán.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười, tuyệt không lo lắng vấn đề tiêu thụ.

Quả thật nếu như đem nguyên liệu bán cho khách sạn, giá cả sẽ cao hơn, càng không cần phải đi xung quanh chào hàng. Nhưng có một câu nói, người thông minh sẽ không tất cả đem trứng gà đặt vào một rổ, Đoàn Duệ Thanh cũng đã có tính toán riêng của mình.

“Vậy là được rồi, cô cũng coi như thổ địa ở đây, có thể giúp đỡ con không ít.” Đoàn Dao Nhân cười tự tin. Nàng là thuần túy dân quê, sinh ra ở nông thôn, tương lai chỉ sợ cũng chỉ gả ở nông thôn mà thôi, tuy rằng nàng cũng không cam lòng cả đời cứ sống giống như thế hệ trước ở đây, nhưng cũng hiểu rõ, không phải cứ không cam lòng là sẽ thay đổi được, loại vận mệnh này, nàng buộc phải tiếp nhận rồi.

“Dạ, vậy phải phiên cô rồi.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười nói.

Kỳ thật trong lòng hẳn rất bội phục cô mình, ở kiếp trước, tuy rằng vận mệnh đối với nàng không công bằng, nhưng nàng cũng không khuất phục, là một người mạnh mẽ lại có tự tôn của mình, cho dù đối mặt với hiện thực tàn khốc, nàng cũng không muốn chịu thua, dùng chính đôi vai của mình mà chống đỡ.

“Phiên cái gì chứ.” Đoàn Dao Nhân trừng mắt nhìn hẳn “Con đã nói muốn buôn bán, cô lại không có cách khuyên con quay đầu, cũng chỉ có thể giúp đỡ con trong khả năng thôi, đúng rồi, con ở nhà Thiệu Thần, bọn họ biết con nghỉ học không?”

“Anh họ cùng cô ba đều biết, con đã nói với họ rồi.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu.

“Con cứ như vậy ở lại nhà người ta, bọn họ không khó xử sao?” Đoàn Dao Nhân nhíu mày, nghĩ đến anh ba xấu tính nhà mình, nếu y biết con mình ở nhờ nhà người ta, không tốt còn thật sự sẽ đến đó nháo chuyện.

“Con sẽ không để bọn họ khó xử.” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

“Con có cách?”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh ngồi trước bếp lửa, ngẩng đầu đối nàng mỉm cười “Con nghĩ sẽ trở lại trong thôn phát triển cây công nghiệp, nhưng công việc ở khách sạn cũng vẫn tiếp tục, tới lúc cả hai bên đều bận rộn, thời gian ở lại nhà anh họ cũng không nhiều, bất quá, còn phải nhờ cô giúp đỡ nhiều.”

“Cây công nghiệp?” Đoàn Dao Nhân không nghe được đoạn sau, chỉ nghe được cụm từ quan trọng “Cây công nghiệp gì chứ?” Nàng so với dân quê học hành cũng tương đối nhiều, đương nhiên cũng biết khái niệm cây công nghiệp là gì.

Nàng chính là tò mò ý tưởng của Đoàn Duệ Thanh, có lẽ do nhiều năm cũng được đi học, đầu óc cũng rất linh hoạt, không như những người ở đây cả đời cũng chỉ là từng bước trồng trọt làm ruộng, cả ngày làm việc đều mệt chết, ai sẽ nghĩ đến những thứ này? Cho dù có người nghĩ đến, cũng sẽ bị bác bỏ là không thực tế.

“Dạ, coi như rau dại cũng là một loại đi, lát nữa lúc đi lấy măng, con cho cô xem.” Đoàn Duệ Thanh nếu muốn mời Đoàn Dao Nhân giúp hẳn quản lý, tự nhiên sẽ không giấu diếm nàng.

Đoàn Dao Nhân như có điều suy nghĩ gật đầu, chốc lát lại có điểm không yên lòng hỏi: “Vậy con hẳn sẽ buôn bán ở trong thôn đi? Ba con đã sớm chuyển hộ khẩu ra thành phố, y cũng không ở đây nữa rồi.”

“Con lần này trở về cũng muốn lo chuyện đó.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu “Cô, người có biết ngọn núi phía sau nhà ông ngoại con không? “

“Ngọn núi hoang đó? Nơi đó cái gì cũng không có, cũng còn khá nguyên sơ, chưa ai muốn, con muốn làm gì?” Đoàn Dao Nhân thập phần không hiểu nhìn hấn.

“Con biết, người đừng sốt ruột, chờ con đem mọi chuyện chuẩn bị tốt, sẽ từ từ nói kế hoạch cho cô biết.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười trấn an.

Đoàn Dao Nhân nhìn bộ dáng nắm chặt thắng lợi cũng không nóng vội của hấn, trong lòng nàng cũng tin tưởng, dù sao đó cũng là cháu nàng, nàng thực hiểu rõ hấn, hơn nữa cũng có chút hiểu biết, sẽ không mang tư tưởng bảo thủ cứng nhắc như thế hệ trước.

Đồng dạng, hấn cũng là cháu trai mà mình rất thích, nàng như thế nào sẽ phóng tâm đưa hấn bước chân vào thế giới hiện thực tàn khốc đây?

15. Chương 15

Lúc hai người làm xong cơm trưa, ông nội Đoàn Duệ Thanh cũng từ trên núi trở về nhà.

Ông nội Đoàn tên là Đoàn Quảng Đức, tính tình nóng nảy như cha Đoàn Duệ Thanh, thậm chí còn có phần cố chấp hơn.

Khi về nhà nhìn thấy Đoàn Duệ Thanh ông có chút giật mình, nhưng lập tức phục hồi tinh thần lại liền truy hỏi hấn tại sao lại không đến trường.

Đoàn Duệ Thanh kiên nhẫn giải thích với ông một phen, Đoàn Quảng Đức tính tình thô bạo liền một cước đạp tới, Đoàn Duệ Thanh lui về phía sau miễn cưỡng tránh được, bị kinh hách một chút. Đoàn Dao Nhân thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên giữ chặt cha mình, một bên nháy mắt với Đoàn Duệ Thanh, một bên khuyên nhủ: “Cha, người bình tĩnh một chút, tính cách Duệ Thanh người không phải không biết, hấn há có thể làm chuyện xằng bậy chứ?”

“Còn chưa đủ loạn sao?” Đoàn Quảng Đức tức giận hất tay nàng ra, trừng mắt quát: “Không biết lo học cho tốt, chạy về đây làm cái gì, nó cho rằng làm như vậy tốt lắm sao? Không biết phải trái!”

Đoàn Dao Nhân không thích cha mình cùng mấy anh em nàng ao ước giàu sang, đem cuộc sống trong thành phố coi là phú quý, bọn họ cho rằng người quét rác trong thành phố còn có mặt mũi, trồng trọt ở nông thôn lại là thấp hèn. Trồng trọt thì làm sao, đó là truyền thống từ xưa đến nay của ông cha ta a.

Nàng bĩu môi, nhịn không được nói thầm hai câu “Là do cha cổ hủ cả đời không chịu phân biệt phải trái thôi.”

“Thì thầm cái gì đó? Người càng ngày càng xem không được, cháu trai không hiểu chuyện người còn đi theo ủng hộ nó.”

Đoàn Dao Nhân bị y rống đến mất kiên nhẫn, tức giận nói: “Duệ Thanh không hiểu chuyện? Con thấy không hiểu chuyện căn bản là cha cùng anh ba, vì một chuyện nhỏ mà nói nhiều năm như vậy.”

“Người! Người nói hươu nói vượn cái gì!” Đoàn Dao Nhân rõ ràng đã chạm vào điều tối kỵ. Đoàn Quảng Đức không muốn người khác đề cập đến, phản ứng chính là giơ tay tát nàng một cái “Ta xem người sống được rồi, lão tử nuôi người bao nhiêu năm nay, đồ vong ân phụ nghĩa, mau cút đi!”

“A...” Đoàn Dao Nhân không kịp trở tay bất ngờ bị tát, hai má lập tức sưng đỏ.

Đoàn Duệ Thanh hoảng sợ, vội vàng tiến lên chắn giữa hai người, lo lắng hỏi: “Cô, người không sao chứ?”

Đoàn Dao Nhân miễn cưỡng lắc đầu, không lên tiếng.

Đoàn Duệ Thanh đứng giữa hai người, nhìn ông nội lại nhìn cô, không biết nên làm gì, hẳn cũng không nghĩ sự tình sẽ trở nên như vậy.

Đoàn Quảng Đức hừ một tiếng, xoay người đi vào buồng trong, không để ý đến hai người.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Đoàn Dao Nhân trầm mặc đứng lên chạy ra khỏi nhà.

Đoàn Duệ Thanh thấy cô không rên một tiếng chạy đi, có chút bị dọa, cũng chạy theo.

Đoàn Dao Nhân không phải không biết ý tứ của cha mình, nàng biết đối với người hơn hai mươi rồi còn chưa kết hôn như mình, làm cho người cha ưa sĩ diện ở trong thôn không có mặt mũi.

Chuyện kết hôn này, nàng trong lòng cũng có tính toán, nàng có thể đợi, chính là có vài người không có biện pháp đợi.

Cha muốn đem nàng gả cho một hộ giàu có, khiến ông nở mày nở mặt, nhưng nàng không đồng ý, không muốn vì cái “thể diện” đó mà sống cả đời với người nàng không yêu, chuyện gì nàng cũng có thể tùy y an bài, duy chỉ có việc kết hôn là không được.

Thời điểm Đoàn Duệ Thanh tìm được tiểu cô, thấy nàng đang ngồi dưới mái hiên ở mặt sau núi, nơi đó tầm nhìn rộng rãi, có thể thấy được đường lớn dưới chân núi, sông nhỏ, cả ngọn núi bên kia.

Nàng đang ngồi trên thảm cỏ, ánh mắt nhìn xa xăm, không biết đang suy nghĩ gì.

“Tiểu cô.” Đoàn Duệ Thanh kêu nàng một tiếng, ngồi xuống cạnh nàng.

Sau đó, cả hai người đều im lặng không nói gì.

Đầu mùa đông, đập vào mắt là những cao nguyên hoàng thổ(*) bên ngoài, sườn núi hoang vu chồng lên nhau, một mảnh khô vàng hiu quạnh, ngay cả gió thổi đến cũng mang một tia hàn khí.

Hoàng thổ là tên gọi của các trâm tích đất bùn đọng lại từ các trận bão trên cao nguyên trong quá khứ. Đất của cao nguyên Hoàng Thổ dễ bị xói mòn do bị ảnh hưởng của gió và nước; trên thực tế, đất đai ở vùng này được gọi là “đất bị xói mòn nhiều nhất trên Trái Đất”.[1] Cao nguyên Hoàng Thổ chiếm phần lớn các tỉnh Sơn Tây và Thiểm Tây, cũng như nhiều phần của Cam Túc, Ninh Hạ, và Nội Mông.

“Duệ Thanh.” Hai người ngồi yên trong chốc lát, Đoàn Dao Nhân đột nhiên nói.

“Dạ?” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

Đoàn Dao Nhân do dự một chút, nói với Đoàn Duệ Thanh: “Dương Huy muốn ta đi cùng anh ấy.”

“Vậy người...”

“Ta cự tuyệt.” Đoàn Dao Nhân quay đầu mỉm cười với hắn “Cha dù sao cũng đã lớn tuổi, người cũng biết, nhà bên vợ của anh cả, anh hai đều không được, có mẹ người tính tình tốt nhất, nhưng cha của người lại cùng ông nội người không hợp, có thể chân chính chiều cổ y cũng chỉ có ta, ta làm sao dám tùy tiện rời đi.”

Ở những năm này, thanh niên ở nông thôn cũng bắt đầu hướng ra thành thị. Phồn hoa đô thị đối với bọn họ mà nói là một lối thoát, có thể thay đổi vận mệnh bản thân, nhưng cũng có nhiều người đối mặt với thế giới bên ngoài cảm thấy xa lạ nên không dám dễ dàng bước ra bên ngoài.

Đoàn Duệ Thanh hạ mắt, suy nghĩ trong chốc lát mới nói “Tiểu cô, người đừng đi, nói anh Dương cũng đừng đi.”

Do cô của Đoàn Duệ Thanh chỉ hơn anh có vài tuổi thôi, mà thanh mai trúc mã của nàng cũng vậy, nhưng do vai vế nên anh phải gọi Đoàn Dao Nhân là cô, nhưng Dương Huy còn trẻ nên chỉ kêu là anh thôi.

“Ta đương nhiên không đi, nhưng cũng không có cách ngăn cản Dương Huy, ta không thể luôn kéo hắn đi theo bên người a.” Đoàn Dao Nhân cười cười, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút thương cảm.

“Hai người lưu lại, chúng ta hợp tác.” Đoàn Duệ Thanh như đã hạ quyết tâm nói.

“Hợp tác?” Đoàn Dao Nhân nghi hoặc nhìn hắn.

“Phải.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu với nàng “Tiểu cô, con nói thật, kỳ thật hiện tại mua bán nguyên liệu nấu ăn, cũng chỉ là bước nhỏ lúc đầu thôi, cái con chân chính muốn làm chính là buôn bán lá trà, con nhớ rõ mùa xuân hằng năm người đều sẽ lên núi hái trà, đem vào trong thành phố bán đi? Giá cả hẳn là không tồi?”

Đoàn Dao Nhân giật mình nhìn hắn trong chốc lát, mới chậm rãi gật đầu, nói: “Đúng vậy, hằng năm bán lá trà cũng được không ít tiền, nhưng nhà chúng ta cũng không chuyên về trà mà, những cây trà đều là loại có sẵn ở đây, số lượng không nhiều lắm, có thể bán cũng khá ít.”

“Lá trà của chúng ta kỳ thật cũng khá có tiếng, hiện tại cũng phải hơn mười tệ một cân đi? Con cam đoan, mười năm sau, hằng năm lấy được một đợt lá tốt bán giá cả có thể đạt đến năm, sáu mươi tệ một cân, thậm chí còn nhiều hơn.” Đoàn Duệ Thanh muốn tiểu cô nhà mình tin tưởng, cũng không dám nói nhiều khiến nàng sinh nghi, đành phải đem giá cả áp xuống không ít, kỳ thật hai mươi năm sau, lá trà ở đây đã được người khác phát hiện đưa ra thị trường lớn, có đôi khi có thể bán đến chín mươi tệ một cân.

Đương nhiên, để tăng được đến giá này, cũng không phải không có nguyên do, ước chừng là bởi vì hoàn cảnh địa lý cùng với địa chất ở đây khá tốt, nguyên liệu thực vật ở đây không chỉ có lá trà, còn có gạo cùng một số loại rau dưa khác, đều hàm chứa nguyên tố khoáng vật phong phú, sau khi có người phát hiện ra giá trị của nó, được đưa ra buôn bán, đều rất được ưa chuộng.

Đoàn Dao Nhân sau khi nghe hắn nói, há miệng nửa ngày cũng không khép lại, lúc lâu sau mới hỏi lại: “Nhưng làm sao người biết giá cả sẽ tăng? Nếu như nó không tăng thì sao?”

Đoàn Duệ Thanh biết hiện tại có giải thích sao với nàng cũng vô dụng, liền nói: “Tiểu cô, làm bất cứ chuyện gì cũng cần có sự mạo hiểm, muốn có thành quả lớn, đều phải trả giá lớn, con hiện tại cũng không có biện pháp giải thích rõ cho cô hiểu, chỉ có thể nói cho cô biết chúng ta sinh hoạt trên núi như thế này, mỗi thứ ở đây đều rất quý, những thứ này là bảo vật thiên nhiên lưu lại cho chúng ta, chỉ cần chúng ta có mắt nhìn, sẽ đem lại kinh hỉ không ít với giá trị của chúng ta.”

Đoàn Dao Nhân có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới cháu trai nhu thuận nghe lời cũng có thể nói được những lời này, trước đây nàng vẫn nghĩ nam hài không thể quản giáo quá mức nghiêm khắc, nếu không sẽ đập đổ những khờ dại cũng như sức sống tuổi trẻ của chúng, Đoàn Duệ Thanh bây giờ tràn ngập nhiệt tình với tương lai như vậy là rất tốt.

“Người..thật là..còn làm ta tưởng người thật sự biết rõ.” Nói thật ra, Đoàn Dao Nhân bị hấn nói có chút động tâm.

Hơn hai mươi năm cũng chỉ một kiểu sinh hoạt không thay đổi, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ đối với tương lai cảm thấy mờ mịt, chẳng lẽ nhân sinh của mình cũng chỉ đáng buồn như vậy, một chút mục đích sống cũng không có?

Đoàn Dao Nhân là tức giận chạy đi, Đoàn Duệ Thanh đi theo nàng cũng không dám một mình trở về đành phải cùng nàng, hai người cứ như vậy ngồi trên đất nói chuyện phiếm, mãi đến khi Dương Huy chạy đến tìm mới thôi.

“Tiểu Dao, Duệ Thanh.” Dương Huy chạy đến đứng trước mặt hai người, gật đầu với Đoàn Duệ Thanh xong, liền nhìn chăm chăm Đoàn Dao Nhân.

“Anh Dương.” Đoàn Duệ Thanh vội từ mặt đất đứng lên, mỉm cười gật đầu chào Dương Huy.

Đoàn Dao Nhân thì vẫn cứ ngồi dưới đất, nghe thấy tiếng y, chỉ lười biếng nâng mắt nhìn một cái.

Dương Huy là một người nông dân chính gốc, vóc dáng tương đối cường tráng, mặt mũi ngăm đen do phơi nắng nhiều, ngũ quan tuy không đến mức anh tuấn, nhưng cũng rất dễ nhìn.

Y thấy Đoàn Dao Nhân không để ý đến mình, cũng không sinh khí, đi đến đem người đang ngồi trên đất kéo lên, một bên nói: “Trời lạnh như vậy, sao lại cùng Duệ Thanh ngồi trên đất?”

Đoàn Dao Nhân trầm mặc nhìn y phủi sạch cỏ khô bám trên người mình, an tĩnh tự hỏi hồi lâu mới nói: “Dương Huy, em có việc muốn cùng anh thương lượng.”

“Chuyện gì?” Dương Huy nghi hoặc nhìn nàng.

Đoàn Dao Nhân nhìn ánh mắt y, hỏi: “Anh nghĩ muốn sống cùng em ngày qua ngày sao?”

Muốn, thế nào lại không, y nằm mơ đều muốn. Dương Huy nhìn ánh mắt nàng, nói không nên lời, chỉ có thể tiến lên nắm lấy tay nàng, gắt gao, như là cả đời cũng không nguyện ý buông ra.

Đoàn Dao Nhân lớn lên cùng anh, hiểu rõ con người anh, như thế nào không nhìn ra tâm ý của người mình yêu.

Đoàn Dao Nhân cũng nhịn không được đỏ mặt, cũng không đẩy tay y ra, thấp giọng nói: “Anh không nói lời nào xem như đã đáp ứng, đã như vậy, về sau liền nghe theo em, em đi một bước anh cũng phải theo một bước.”

Dương Huy nghe nàng nói liên tục gật đầu, hốc mắt thậm chí còn kích động đến ươn ướt, ôn nhu nhìn nàng.

Đoàn Dao Nhân thấy y như vậy, cũng quyết tâm, quay đầu nói với cháu trai nhà mình: “Duệ Thanh, chúng ta hợp tác đi, mặc kệ về sau sẽ như thế nào, thành công cũng được thất bại cũng thế, chúng ta sẽ đồng thời gánh vác, cùng lắm thì bắt đầu lại mọi thứ.”

“Được.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu, sau đó bổ sung “Chúng ta nhất định sẽ không thất bại, tiểu cô, tin tưởng ta.” Ánh mắt của hắn vẫn ôn hòa, lại tràn ngập tự tin.

16. Chương 16

Bởi vì Đoàn Duệ Thanh cùng Đoàn Dao Nhân hai người đều chưa ăn trưa liền chạy ra ngoài, lại ngồi bên sườn núi hưởng gió lạnh, bọn họ lại không chịu đến nhà Dương Huy dùng cơm, y đành phải tự chạy về nhà lấy đồ ăn đem đến cho cả hai, thuận tiện còn đem theo công cụ đi lấy măng.

Đoàn Duệ Thanh thấy phiền toái người ta như vậy cũng không tốt, Đoàn Dao Nhân cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Dương Huy, buổi chiều anh có bận không? Nếu không thì theo giúp tụi em đi.”

Khoảng thời gian này vừa lúc nông nhàn, thanh niên nếu không ra ngoài tìm việc, cũng ở nhà không có việc gì làm.

Dương Huy tuy cũng muốn ra ngoài tìm việc, nhưng vận khí không tốt, công trường ở thành phố đã đủ người rồi.

Hơn nữa giúp đỡ Đoàn Dao Nhân, y tự nhiên sẽ rất vui lòng.

Đoàn Duệ Thanh cũng rất cao hứng, có Dương Huy hỗ trợ, bọn họ khẳng định sẽ thu hoạch được nhiều.

Đội hai người ăn cơm xong, liền trực tiếp mang theo công cụ đi sau núi, nơi đó có mảng rừng tre sinh trưởng khá lớn.

Rừng tre đó không biết sinh trưởng từ bao giờ, dù sao năm đó vừa được phân đất đến, đã thuộc khu vực nhà của ông nội Đoàn, cho nên chỉ cần Đoàn Quảng Đức không ngăn cản, sẽ không có người quản bọn họ đi vào.

Dương Huy đưa cho mỗi người một cái cuốc, bản thân y cũng cầm một cây, nghiêm túc nghe xong Đoàn Dao Nhân phân phó công việc cần chú ý khi lấy măng, mới bắt đầu làm.

Bởi vì đa số măng đến mùa xuân sẽ phát triển thành tre, không thể tùy tiện đào, nên Đoàn Duệ Thanh cùng Dương Huy đều thực nghiêm túc dựa theo phân phó của Đoàn Dao Nhân mà đào, cố gắng không ảnh hưởng đến việc phát triển thành tre của đám măng còn lại.

Như vậy tuy rằng tốc độ chậm không ít, nhưng đào được măng chất lượng cũng rất tốt, một cây măng thập phần màu mỡ, Đoàn Dao Nhân cầm trên tay, đối Đoàn Duệ Thanh nói: “Này một cây nặng khoảng ba cân, ta nghĩ nhỏ nhất cũng phải hai cân, hôm nay thu hoạch không tồi.”

“Chúng ta tổng cộng đào hơn ba mươi cây, vậy cũng đủ rồi.” Đoàn Duệ Thanh nói tiếp, tục ngữ có câu lấy hi vi quý (lấy ít mới quý), măng mùa đông tuy rằng có thể lấy nhiều, nhưng trên thị trường bán cũng không ít, hẩn lấy nhiều ngược lại không tốt, cũng không có phương tiện mang đi.

“Được rồi, đem đến trên sông rửa đi, đỡ phiền toái, Dương Huy, anh đi tìm hai cái túi đến đựng măng đi.” Đoàn Dao Nhân rất có khí thế mà phân phó.

“Được.” Dương Huy cười cười, không nhiều lời xoay người chạy về nhà.

Đoàn Dao Nhân đối với việc y nhất nhất nghe lời cũng thực phiền toái, quay đầu lại thấy cháu trai đang cười như không cười nhìn mình, tựa hồ đang chê cười mình, vì thế trừng mắt liếc hẩn một cái, trêu chọc: “Tiểu hài tử nhìn nhìn cái gì, chờ người về sau có vợ, ta xem người còn cười được không.”

Nụ cười trên mặt Đoàn Duệ Thanh đột nhiên nhạt dần, khom lưng thu thập măng trên đất đem đến bờ sông, một bên thản nhiên nói: “Con ra bờ sông trước.”

Đoàn Dao Nhân cho rằng tiểu hài tử da mặt mỏng nói đến việc cưới vợ đều thẹn thùng, buồn cười vô vai hẩn, cũng không nghĩ nhiều.

Con sông nhỏ bên cạnh ngọn núi cũng không rộng lắm, nhưng do dòng nước chảy quanh năm, cũng trở nên khá sâu, đó nơi thậm chí sâu khoảng hai thước, nhưng dòng nước chủ yếu cũng chỉ chảy qua bắp chân, có nơi lại bị mấy bụi gai ngăn cản dòng chảy lại.

Đoàn Duệ Thanh đi đến bờ sông, để măng qua một bên, lấy từng cây ra rửa kĩ.

Hắn nguyên bản định lấy phần bẹ măng bên ngoài ra bỏ đi, lại bị Đoàn Dao Nhân vừa vặn đi đến cản lại.

“Phần bẹ này đến lúc sơ chế hãy bỏ đi, nếu không thịt măng sẽ không mềm đâu.”

“Ách, còn có chú ý này nữa à?” Đoàn Duệ Thanh xấu hổ.

“Vấn đề nguyên liệu nên chú ý kĩ, đặc biệt những loại trên núi, nếu không để ý tốt, sẽ mất đi hương vị vốn có, người còn phải học thêm đó.” Đoàn Dao Nhân cười vỗ đầu hắn.

Hai người đứng ở bờ sông nói chuyện, đến khi rửa sạch măng rồi, nhưng Dương Huy đi lấy túi đựng lại còn chưa trở về.

Đoàn Duệ Thanh có chút lo lắng hỏi “Không phải có chuyện gì chứ?”

“Không đâu, có thể có gì chứ.” Đoàn Dao Nhân không để ý lắc đầu, cười nói “Người cũng biết ông nội người tính tình không tốt, ở trong thôn đã đắc tội bao nhiêu người, mà Dương gia cũng là một trong số đó, ba mẹ y tuy rằng thấu tình đạt lý, nhưng khẳng định cũng không muốn cùng nhà chúng ta lui tới nhiều, miễn cho gặp phải phiền phức, lúc này thấy chúng ta đi cùng nhà, nhất định sẽ nhắc nhở y vài câu.”

Gia đình Dương Huy kỳ thật rất đơn giản, tuy rằng Dương gia cùng Đoàn gia không hợp nhau, hai nhà không nói chuyện tới, nhưng cha của Dương Huy đối với người trong lòng của con mình Đoàn Dao Nhân cũng không tệ, ít nhất chưa từng tỏ thái độ xấu với nàng.

Đoàn Duệ Thanh hiểu ý nàng, lo lắng nàng cảm thấy không được tự nhiên, liền chủ động chuyển chủ đề: “Tiểu cô, con nhớ trước kia từng ăn qua rau diếp cá(*), không biết bây giờ có tìm được nó không?”

Rau diếp cá: (trong QT đề là chiết bên tai, thư là cá tinh thảo), sự thật là gặp cái “chiết bên tai” là ta banh não rồi, tới lúc tìm được nó là rau diếp cá thì hơi bị sốc nặng, vì nó khá liên quan. Thông tin đây: Diếp cá còn có tên gọi là giấp cá, dấp cá, lá giấp, rau giấp. Tên hán tự là Ngư tinh thảo nghĩa là cỏ tanh mùi cá. Có thể tham khảo tại Wikipedia

Hai người đem đồ để một chỗ, dạo một vòng quanh con sông nhỏ, cuối cùng tìm được một cây diếp cá.

Hai mắt Đoàn Duệ Thanh sáng lên, vội cầm lấy cuốc đem cả gốc cây đào lên.

Loại thực vật này do có mùi tanh của cá nên cũng được gọi là ngư tinh thảo, toàn gốc cây có mùi hôi, đương nhiên đối với những người thích ăn nó sẽ cảm thấy rất thơm. Thường ít ai ăn rễ cây vì rất đắng, nhưng đem rễ cây rửa sạch cắt ra, ướp ớt bột lên cùng một số gia vị, để một thời gian chờ thấm gia vị rồi ăn, giòn giòn khá ngon, hương vị ngập tràn khoang miệng, thập phần mỹ vị.

“Người sao lại đào gần hết, có thể ăn nhiều như vậy sao? Đào lên nếu không ăn sẽ hư đó.” Đoàn Dao Nhân tuy rằng giúp đỡ một bên, nhưng đối với hành động của hắn cũng cảm thấy nghi hoặc.

“Không có gì, những cây già có thể lấy ra trồng lại, để sinh sản cây mới, hơn nữa con nghĩ sẽ mở rộng phổ biến loại rau này, nên số lượng này đều là đem đi tặng cho người ta.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười giải thích.

Đoàn Dao Nhân nhú mày, suy nghĩ một chút gật đầu “Cái này cũng có thể, mọi người đều thích ăn rau diếp này, nhưng lại không có nhiều người sẽ đi đào nó.

Đoàn Duệ Thanh mỉm cười, cũng không giải thích thêm nữa.

Đoàn Dao Nhân suy nghĩ trong chốc lát đột nhiên cảm thấy không hiểu, vì thế lập tức hỏi: “Người là sớm nghĩ muốn đến đây tìm thứ này phải không? Như thế nào lại nghĩ đến muốn nó?” Cư nhiên có thể nghĩ đến điều đó, nàng đã muốn bội phục cháu trai linh hoạt của mình.

“Lần trước đã ăn ở trong thành phố, cảm thấy rất ngon, nhưng trên đường cũng không thấy bán, nên nghĩ đến lần này trở về lấy một ít.” Đoàn Duệ Thanh cười giả bộ ngớ ngẩn để gạt nàng.

Đoàn Dao Nhân có chút không tin, nhưng cũng không nghĩ ra lý do phản bác, cuối cùng cười vỗ tay hắn: “Tên tiểu tử nhà người.”

Đoàn Duệ Thanh cười cười né tránh.

Hai người vừa nói cười, một bên đem rau diếp cá đi rửa, một bên chờ Dương Huy, lúc này không chờ bao lâu, y đã chạy đến.

“Vừa đúng lúc gặp phải thôn trưởng, anh đã hỏi việc mua lại thịt lợn rừng, ông ấy nói chúng ta buổi tối qua bàn bạc.” Dương Huy chủ động giải thích một chút.

Trước khi bọn họ đi lấy măng, Đoàn Dao Nhân đã nói với y kế hoạch của Đoàn Duệ Thanh, đối với quyết định của nàng, Dương Huy đương nhiên đồng ý, lại nói đến việc này nếu bắt tay vào làm cũng tương đối khó, nhưng nếu có quyết tâm, cũng không phải là không được, ít nhất nếu có điều kiện, Đoàn Dao Nhân có thể thoát ly khỏi sự áp đặt của cha mình, điều này đối với Dương Huy chính là chuyện tốt.

“Được, vậy tối nay chúng ta đi.” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

Đoàn Dao Nhân đồng ý gật đầu, lại có chút khó xử hỏi: “Vậy số mặng này chúng ta để ở đâu đây?” Nàng là do tức giận chạy ra ngoài, hiện tại bọn họ đem đồ về nhà, không biết có bị cha mình ném ra khỏi cửa hay không.

“Đem đến nhà anh đi.” Dương Huy chủ động nói.

Đoàn Duệ Thanh đối với việc này không tiện mở miệng, đành phải nhìn về phía Đoàn Dao Nhân, nếu nàng không nói gì, hẳn sẽ trước đem về để ở nhà ông ngoại, bất quá phải đi hơi xa.

“Em nhớ nhà anh không phải có chuồng bò sao? Có thể trước để mặng ở nơi khác không?” Đoàn Dao Nhân trong lòng cũng rất khó xử, đành phải suy nghĩ cách khác.

“Có thể.” Dương Huy biết hai người bận tâm, tính tình tốt gật đầu.

Ba người lấy túi bỏ hết mặng vào, Dương Huy chủ động khiêng túi lớn nhất, đem túi còn lại đưa cho Đoàn Duệ Thanh, Đoàn Dao Nhân cầm cuốc, ba người đồng thời đi xuống núi.

17. Chương 17

Phạm vi xung quanh Vân Lĩnh thôn toàn bộ là núi, núi nhỏ núi lớn khó mà đếm hết, số lượng con suối trên núi cũng không ít.

Do số lượng núi nhiều, hơn nữa phần lớn núi đều là ruộng lúa, cũng không phát triển nhiều loại cây to, hơn nữa động vật hoang dã trên núi mùa đông khi đi tìm thức ăn sẽ đập hư lương thực, cho nên cũng không có nhiều người sẽ nghĩ đến đây phát triển gì.

Tuy vậy nhưng những ngọn núi cũng không hoàn toàn trơ trọi, trên núi sinh trưởng không ít các loại thực vật nhỏ, các loại dây leo, bụi gai, có những địa phương tốt còn sinh trưởng một mảnh rừng tre nhỏ, đến mùa xuân hằng năm, trên núi cũng xanh um tươi tốt, thoát nhìn không đến nỗi hoang vu.

Thôn trưởng nghe nói Đoàn Duệ Thanh muốn nhận ngọn núi hoang phía sau Đào gia ở thôn liền hết sức kinh ngạc, bởi vì trước đây cũng không có ai có ý tưởng này.

Nhưng ngọn núi hoang đó nếu có người muốn lấy để làm những việc có ý nghĩa, cũng tốt lắm.

Buổi tối đợi sau thời gian nhà thôn trưởng dùng cơm xong, Đoàn Duệ Thanh mang theo lễ

vật bản thân chuẩn bị tốt, cùng tiểu cô và Dương Huy đi đến nhà ông.

Nhà thôn trưởng ở đỉnh núi cách Đoàn gia rất gần, ba người đi không lâu liền tới nơi.

Bọn họ đi lần này cũng không mong sẽ đem sự việc bàn bạc tốt, cái khác đừng nói, trực tiếp ngăn trở bọn họ là vấn đề tài chính khan hiếm rồi.

Đoàn Dao Nhân bình thường bỏ sức ra làm vài thứ bán cũng được chút tiền, nhưng không nhiều lắm, tiền Dương Huy kiếm được đa số đều đưa cho mẹ y, mà người vừa mới đi làm được một tháng Đoàn Duệ Thanh càng đừng nói đến.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng cũng có tính toán, nhận thầu núi hoang một năm phỏng chừng cũng không tốn bao nhiêu tiền, nhưng hẳn lại không định lấy một năm, dù sao hẳn muốn phát triển, cũng phải thuê ít nhất mười năm, số tiền hẳn gom lại phỏng chừng cũng không thiếu bao nhiêu.

Cũng may những cái khác không cần phải lo nhiều, không nói đến việc phát triển lá trà, những loại thực vật khác cũng có chất lượng tốt, số tiền bán được cũng không ít. Ở trong núi cây cỏ đều là loại quý, chờ khai phá hết tất cả, muốn đem tiền nhận thầu vùng núi này thu lại cũng khá dễ dàng.

Ngọn núi đó vốn là của ông ngoại Đoàn Duệ Thanh, sau này hộ khẩu của ông chuyển đến trong thành phố, ngọn núi tự nhiên trở về sở hữu của chung.

Thôn trưởng nghe Đoàn Duệ Thanh nói xong, uống một ngụm trà, nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát mới nói: “Khai khẩn núi hoang để phát triển cây công nghiệp cũng là ý tưởng không tồi, nếu có thể trở thành thật sự càng tốt, đáng để thực hiện, như vậy đi, ta cũng biết các con năm đầu tiên tài chính cũng khó xoay sở, dù sao cũng là núi hoang, ta sẽ nghĩ biện pháp tận lực đem giá cả nhận thầu thấp một chút, nếu là núi hoang thì cũng không thể tính theo mẫu được, phỏng chừng một năm có thể trả khoảng năm trăm tệ.”

Đoàn Duệ Thanh đối với giá cả này vẫn có thể chấp nhận được, nhận thầu mười năm là năm nghìn tệ, so với dự đoán của hắn đã tiện nghi không ít.

Hắn suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nghĩ đến đường từ nhà ông ngoại đến nhà ông nội, đi qua khe suối kia, vội hỏi: “Ồ dưới chân núi lần lượt có bảy, tám cái ruộng nhỏ, không biết là của nhà nào vậy ạ? Con thấy hình như cũng bỏ hoang.”

“À, đó là của nhà ta, khe suối trong khu vực thái âm (*thiếu ánh sáng của thái dương*), quanh năm không nhận được bao nhiêu ánh sáng mặt trời chiếu xuống cả, nên sản lượng lúa nước luôn rất thấp, chất lượng cũng không tốt, nên cũng bỏ hoang.”

Thôn trưởng nói xong liền thở dài, năm đó lúc được phân đất, bởi vì ông là thôn trưởng, vì

công bằng nên đất vườn của ông đều được phân đến sau cùng, cuối cùng phần đất được phân cho ông bao gồm khu vực có khe suối cùng ruộng nước nhỏ.

Cũng bởi vì nhà mình được phân phần đất kém, vợ của ông cùng ông tranh cãi không biết bao nhiêu lần.

“Vậy chi bằng cho con thuê luôn phần đất ruộng đó đi.” Đoàn Duệ Thanh nói.

Lời hấn vừa thốt ra, mọi người ở đó đều giật mình nhìn hấn.

Đoàn Dao Nhân đỡ hơn một chút, nàng sớm biết rằng cháu trai nhà mình có nhiều chủ ý, hấn muốn thuê phần ruộng đó ắt có nguyên do, liền nhẫn nại đợi lúc về nhà sẽ hỏi lại.

Mà thôn trưởng giật mình trực tiếp hỏi: “Con muốn phần ruộng đó làm gì? Nơi đó trồng cái gì cũng không được, con nếu muốn thuê ruộng, trong thôn cũng còn khá nhiều.”

“Không cần ạ.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười lắc đầu “Con muốn phần ruộng nhỏ đó, cái khác đều không cần.”

“Nhưng...”

“Không sao đâu Đoàn thúc, con có cân nhắc của mình.” Đoàn Duệ Thanh đánh gãy lo lắng của ông.

Thôn trưởng há miệng thở dốc, cuối cùng lắc đầu thở dài, nói: “Tổng cộng ở đó có sáu mảnh ruộng nhỏ, có thể cho con mượn, dù sao nơi đó cũng bỏ hoang.”

“Không, như vậy không tốt, tốt nhất là người nói giá cho thuê, sau đó chúng ta ký một hợp đồng, như vậy sau này có gì cũng rõ ràng hơn ạ.” Đoàn Duệ Thanh lời nói có chút cứng nhắc, dù sao đối phương nói muốn cho hấn mượn không dùng, nhưng hấn lại cứng rắn muốn trả tiền, mà còn muốn ký hợp đồng, có chút không kể thân tình.

Kỳ thật Đoàn Duệ Thanh cũng không muốn như vậy, nhưng trong lòng hấn rất rõ ràng, cho dù hiện tại đất đó cũng chỉ là đất hoang không có tác dụng, nếu chờ đến lúc hấn dùng đất này kiếm được tiền, lúc đó lại có chút phiền phức.

“Người đưa nhỏ này.” Thôn trưởng trừng mắt nhìn hấn một cái, mà ngay cả Đoàn Dao Nhân cũng nhin không được kéoéo hấn nháy mắt.

“Nếu như vậy, cứ theo quy củ trong thôn đi, trong thôn mọi người khi nhận đất, đều là mỗi năm cứ một mẫu sẽ nộp ba trăm cân lương thực, sáu phần ruộng của ta là đất kém, nên một

năm chỉ cần trả một trăm hai mươi tệ thôi, nếu được thì ta lập hợp đồng cho con, vậy được rồi chứ?” Thôn trưởng buồn cười nhìn hắn.

“Dạ, như vậy được rồi ạ.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu, hắn biết thôn trưởng không lấy của mình bao nhiêu tiền, ngược lại là giảm rất nhiều, trong lòng rất cảm kích ông.

“Tốt lắm, ta ngày mai sẽ giúp con nhận thầu ngọn núi đó, hắn là không tốn nhiều thời gian.” Thôn trưởng nói.

“Dạ, vậy phiền Đoàn thúc rồi.” Đoàn Duệ Thanh đem đồ đã chuẩn bị để lên bàn, nói “Đây là con lúc làm việc trong thành phố được người ta tặng, mang đến cho Đoàn thúc ăn thử.”

“Con làm gì vậy!” Thôn trưởng nhìn đến đồ hắn để trước mặt mình, lập tức sinh khí đẩy trở về, thập phần nghiêm khắc giáo huấn “Tuổi còn trẻ, như thế nào đi học, đọc nhiều sách như vậy, không học điều tốt, lại học đem đồ đặc linh tinh về đây hả!”

Đoàn Duệ Thanh bị mắng thành mặt mày xám tro, sờ sờ cái mũi, không dám nhiều lời, chỉ nói: “Đoàn thúc, người đừng nóng giận, người xem ông ngoại và ông nội con tuổi đã lớn, hút thuốc nhiều không tốt, con để ở nhà cũng phải bỏ đi, nên đem đến cho người sử dụng thôi.”

Đoàn Duệ Thanh quên mất, tuy rằng nhờ người giúp đỡ phải quà cáp ở thành phố là lẽ tiết nên có, nhưng hắn không nhớ ở thời đại này, đối với những người làm việc còn muốn nhận quà cáp là vũ nhục nhân cách hắn.

Thôn trưởng trừng mắt liếc hắn, nhưng cũng không có ý thu nhận.

Đoàn Duệ Thanh xấu hổ sờ sờ mũi, yên lặng đem đồ vật lấy lại.

Đoàn Dao Nhân nhìn cảm thấy buồn cười, chủ động giảng hòa: “Duệ Thanh người không phải có chuyện khác tìm Đoàn thúc sao?”

“À, phải rồi Đoàn thúc, tiểu cô nói thời gian trước ở trong thôn có tổ chức đi săn lợn rừng, nghe nói nhà thúc được chia không ít, không biết người có muốn bán không? Nếu có, có thể bán lại cho con được không?” Đoàn Duệ Thanh cũng thuận thể chuyển chủ đề.

“Con muốn mua thịt lợn rừng sao?” Thôn trưởng gật gật đầu “Đúng vậy, nhà của ta được chia không ít, bất quá con muốn mua làm gì?”

“Con hiện tại đang làm việc trong khách sạn ở thành phố, bếp trưởng ở đó muốn con đem lên cho hắn một số đặc sản vùng núi, nên con mới đến hỏi.” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

“Như vậy à, có thể bán cho con, trừ bỏ số lượng nhà ta lưu trữ, còn lại khoảng một trăm cân thịt, con muốn bao nhiêu?” Thôn trưởng nói, nhà ông được phân cho một con, trong nhà còn nuôi hai con, nếu để ăn trong dịp tết cũng không dùng hết.

“Tất cả con đều lấy.” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

Thôn trưởng nghe hẳn muốn toàn bộ có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ đến khách sạn lớn như vậy, bao nhiêu thịt cũng không đủ, liền không nói thêm nữa.

“Vậy Đoàn thúc, người xem giá cả tính như thế nào?” Đoàn Duệ Thanh lại hỏi.

“À, về giá cả, Duệ Thanh người cũng biết..” Thôn trưởng cười cười “Ở chợ thịt lợn rừng so với thịt lợn thường quý hơn, thịt lợn khoảng năm tệ một cân, ta liền tính con tám tệ một cân đi, con thấy thế nào?” Ông nói xong lại quay đầu nhìn thoáng qua Đoàn Dao Nhân, tuy rằng Đoàn Duệ Thanh vẫn luôn cùng ông nói chuyện, ông cũng coi hẳn như người lớn nói giá cả, nhưng dù sao Đoàn Dao Nhân vẫn là trưởng bối của Đoàn Duệ Thanh, hỏi ý kiến nàng cũng không sai.

Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu, cũng nhìn thoáng qua tiểu cô nhà mình.

Đoàn Dao Nhân thấy hai người đều nhìn về phía mình, có chút ngượng ngùng, làm một nữ nhân ở nông thôn, đây là lần đầu tiên nàng được quyền tham gia vào chính sự, trong lòng cũng rất kích động, liếc mắt nhìn Dương Huy, thấy sự cổ vũ trên mặt y, liền gật đầu nói: “Đoàn thúc tính rất được, giá cả này cũng không phải là cao lắm, con cũng thấy hợp lý, Duệ Thanh, người thấy sao?” Nàng hướng Đoàn Duệ Thanh nói.

“Dạ, Đoàn thúc ra giá thật sự tốt.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu, không nói thêm gì.

“Trước cứ như vậy đi, hợp đồng thủ tục này nọ ta sẽ sớm lo liệu xong.” Thôn trưởng nói.

“Dạ, vậy phiền toái Đoàn thúc.”

“Tiểu tử, khách khí cái gì.” Thôn trưởng vỗ tay hẳn, mọi người đều cười cười, đứng lên.

Trong phòng cười nói, liền nghe được tiếng người nhà thôn trưởng do gõ cửa mà không thấy ai trả lời nên hô lên một tiếng, sau đó cửa phòng liền bị người bên ngoài mở ra đi vào.

“Anh họ?” Đoàn Duệ Thanh nhìn đến người vừa tới, kinh ngạc từ trên ghế đứng lên.

18. Chương 18

“Anh họ?” Đoàn Duệ Thanh kinh ngạc đứng dậy “Sao anh lại về đây?”

Vân Thiệu Thần không còn mặc một thân cảnh phục như thường ngày, mà là một bộ y phục thoải mái, đơn giản ngày thường, y gặp được Đoàn Duệ Thanh ở đây cũng có chút kinh ngạc, bất quá người ngoài rất khó nhìn ra được từ vẻ mặt vạn năm bất biến của hắn.

“Anh đến tìm Đoàn thúc có việc.” Y trả lời.

Đoàn Duệ Thanh không hỏi chuyện gì, liền gật đầu, nói: “Vậy lát nữa anh có về thành phố không?”

“Không trở về.” Vân Thiệu Thần lắc đầu.

“Vậy em chờ anh ở ngoài.” Đoàn Duệ Thanh cười cười, thoạt nhìn rất vui vẻ. *(Không vui sao được >3<)*

Vân Thiệu Thần gật đầu.

“Anh với Đoàn thúc cứ nói chuyện đi, tiểu cô, chúng ta ra ngoài đi.”

Đoàn Dao Nhân nhìn hai người, gật đầu với Vân Thiệu Thần xong liền đi theo Đoàn Duệ Thanh ra bên ngoài.

Thôn trưởng đợi đến khi trong phòng chỉ còn ông với Vân Thiệu Thần mới lên tiếng: “Ngồi đi, trẻ như vậy tìm ta có việc gì?”

“Quả thật là có việc.” Vân Thiệu Thần nề nếp gật đầu, sau đó lấy ra một phần tư liệu từ túi áo khoác đưa tới trước mặt ông, biểu tình hết sức nghiêm túc nói: “Đoàn An bị tình nghi tội buôn người, đã được xác nhận là thật, hắn ta là người trong thôn, con tôi đưa lệnh truy nã hắn, nếu hắn trở lại trong thôn, phiền ngài cho con biết, cũng tận lực nghĩ cách giữ hắn lại.”

“Cái gì?!” Thôn trưởng chấn động, mãnh liệt đứng dậy.

Vân Thiệu Thần thấy ông phản ứng lớn như vậy, chân mày hơi nhíu lại, liếc mắt nhìn về phía cửa phòng.

Thôn trưởng lúc này mới biết bản thân thất thố, không được tự nhiên mà sờ túi quần, lấy ra điều thuốc kẹp trong tay, lại không định đến bật lửa, giằng co nửa ngày mới ngồi xuống lại, thì thào nói: “Hắn..hắn phạm tội lớn sao? Buôn người.....”

Ông nói một cách gian nan, Đoàn An đúng là người trong thôn, hơn nữa lại là một người trẻ tuổi linh hoạt, lá gan lại lớn, trước đây dám một mình lên thành phố làm việc, sau khi trở về còn dẫn những người trẻ tuổi ở đây đi theo, bây giờ lại....

“Chuyện của hấn ta tương đối nghiêm trọng, nếu ngài cùng những người khác trong thôn có bất kì tin tức gì của hấn, thì phải liên lạc với con ngay.” Vân Thiệu Thần lặp lại lần nữa.

Thôn trưởng nhìn hấn, sau đó ngưng trọng gật đầu, việc này cũng không phải việc nhỏ.

Vân Thiệu Thần thấy ông đã hiểu được vấn đề này rồi, nhắc nhở ông phải đảm bảo không thể tiết lộ việc này xong, mới chuyển đến đề tài bản thân đang quan tâm nhất.

“Duệ Thanh đến đây làm gì vậy ạ?”

“À, bọn họ đến bàn việc nhận thầu ngọn núi hoang.” Thôn trưởng nhớ tới việc đó, trên mặt cũng tươi cười trở lại “Ý tưởng của hấn cũng không tồi, chính là cần phải có sự đầu tư, cũng phải kiên trì trong thời gian dài, Duệ Thanh dù sao tuổi cũng còn nhỏ, không biết nó có nản sớm, bỏ cuộc hay không.”

“Duệ Thanh là một người mạnh mẽ, em ấy có thể làm tốt.” Vân Thiệu Thần khi nói chuyện, mày theo thói quen nhíu lại, thoát nhìn giống như đang mất hứng việc người khác không tin tưởng em họ mình.

“Nếu con nói vậy thì ta an tâm, việc này ta sẽ giúp bọn họ lo liệu tốt.” Thôn trưởng gật gật đầu.

“Việc này khi nào thì bắt đầu làm? Có cần số tiền lớn không ạ?” Vân Thiệu Thần lại hỏi.

“À, một ngọn núi hoang mà thôi, có thể muốn bao nhiêu tiền chứ.” Thôn trưởng khoát tay “Một năm lấy khoảng mấy trăm tệ, như vậy cũng được đi. Trong thôn chúng ta nhiều người như vậy, núi cũng nhiều, nhưng bọn trẻ cũng không nghĩ cắm mặt làm nông, đều muốn ra thành phố làm công cho người ta, Đoàn An vừa mới ra lại xảy ra việc như vậy...” Ông nói xong có chút bất đắc dĩ, thở dài một tiếng.

“Duệ Thanh nói muốn ngọn núi nào ạ?”

“Chính là ngọn núi phía sau nhà ông ngoại hấn, con hỏi làm gì?” Thôn trưởng có chút tò mò. Mẹ của Vân Thiệu Thần cũng từ Đoàn gia đi ra ngoài, đối với hậu bối có tiền đồ này, ông cũng thực thích.

Vân Thiệu Thần khẽ lắc đầu, cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Đoàn Duệ Thanh đợi hơn nửa canh giờ, Vân Thiệu Thần mới đi ra. Tiểu cô trước đó đã đi về với Dương Huy rồi, nàng không muốn về nhà mình, nói là đi đến nhà chị em tốt ở nhờ một đêm.

“Xong rồi?” Đoàn Duệ Thanh trên mặt theo thói quen tươi cười, hỏi.

“Ừ.” Vân Thiệu Thần gật đầu.

“Anh đêm nay không về, vậy đến nhà ông ngoại em nghỉ đi, được không?” Đoàn Duệ Thanh thực tự nhiên giúp anh quyết định vấn đề chỗ ở tối nay.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, không nói thêm gì, xem như chấp nhận cậu quyết định thay mình.

Hai người rời khỏi nhà thôn trưởng, cầm đèn pin đi xuống núi.

Dù tiểu cô đã để lại đèn pin cho hai người, đường núi buổi tối vẫn rất khó đi, Đoàn Duệ Thanh đi trước, từng bước chậm chậm, nhiều lần nhờ Vân Thiệu Thần giúp đỡ mới miễn cưỡng không ngã sấp xuống, Vân Thiệu Thần nhìn cậu như vậy, đơn giản bắt lấy tay cậu, lấy đi đèn pin đi về phía trước dẫn đường cho cậu đi.

Đường núi thực chật hẹp, nên hai người đi rất gần nhau, Đoàn Duệ Thanh cảm nhận được bàn tay Vân Thiệu Thần nắm lấy tay mình có lực, lại ấm áp, hơn nữa đêm tối càng không ngăn được suy nghĩ ngày càng phát triển của hắn, khiến hắn không khỏi đỏ mặt. *(Nghĩ đến cái gì vậy ta.. >.<)*

Hắn đột nhiên nhớ tới một sự kiện, kiếp trước có thời điểm hắn đối với anh họ cũng không xa lạ như vậy.

Nói như thế nào đây, lúc đó anh họ là một tấm gương tốt cho nhiều người, cha của Đoàn Duệ Thanh hận không thể khiến hắn giống y như anh, Đoàn Duệ Thanh cũng bởi vì chuyện đó, nên cũng trộm chú ý anh nhiều một chút.

Đoàn Duệ Thanh từ nhỏ đến lớn vẫn luôn rất nghe lời, cho dù từ miệng cha hắn lúc nào cũng khen anh họ ưu tú, hắn cũng chưa từng vì vậy mà ghen ghét anh.

Hắn chính là luôn luôn ở một bên chú ý, sau đó tận lực trở thành người khiến phụ thân không quá mức thất vọng, cuối cùng cũng chết đi.

Hắn nhớ đến ở kiếp trước mình thật sự là người đồng tính, nhưng chưa từng có tình yêu say đắm với bất cứ người nào, việc này một phần cũng do công lao của anh họ, bởi vì gặp qua một người đàn ông ưu tú như vậy, sau này nhìn thấy ai, sẽ theo bản năng mà so sánh họ với anh.

“Như thế nào lại không nhìn đường? Đang suy nghĩ gì vậy?”

Thanh âm trầm thấp của Vân Thiệu Thần đột nhiên vang lên bên tai hắn, Đoàn Duệ Thanh trong lòng giật mình, vừa vặn vấp phải một tảng đá nên trượt chân, cả người đều lặn vào trong ngực Vân Thiệu Thần(**phấn khích**)

“....”

“....”

Hoàn hảo là ngực anh họ thực rộng, thân thể vững chãi, nếu không bọn họ có thể lặn từ sườn núi xuống bụi gai bên dưới.

Đây là suy nghĩ đầu tiên khi Đoàn Duệ Thanh ghé vào trên người Vân Thiệu Thần.

“Trật chân sao?” Vân Thiệu Thần ôm chặt em họ vào lòng, thấy đứa nhỏ nằm úp sấp trong ngực bất động, trong lòng cũng bị dọa theo.

“Không, em không sao cả.” Đoàn Duệ Thanh vội chống tay lên ngực Vân Thiệu Thần để đứng thẳng người lại, nhưng không biết là do hắn sốt ruột, hay là trong núi khó xoay người, hắn chỉnh người vài lần cũng chưa đứng ổn định được, còn thiếu chút nữa là ngã xuống đất rồi.

“Đừng động, để anh xem.” Vội đỡ lấy thắt lưng cậu, chiếu đèn pin xuống chân cậu mới phát hiện tảng đá vừa rồi bị cậu đạp phải, cây cỏ ven đường cũng rớt xuống bên chân cậu.

Vân Thiệu Thần giúp đỡ cậu nhắc chân ra, để cậu đứng ổn định thân mình, mới nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh rất xấu hổ, chủ động vươn tay kéo Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần cũng không cùng cậu khách khí, bắt lấy tay cậu, cả hai liền đi tiếp.

Hai người giúp đỡ nhau đi tới thung lũng, trong lúc đi qua cũng không buông tay nhau ra, qua được thung lũng rồi, Vân Thiệu Thần mới buông lỏng tay cậu ra.

Đoàn Duệ Thanh cũng vội thu tay lại, trên mặt có điểm nóng lên, ngón tay cong lại chà xát trong lòng bàn tay, tựa hồ muốn đem nhiệt độ trên bàn tay tản nhiệt bớt.

Đến khi hai người về đến nhà rồi, ông ngoại còn chưa đi nghỉ. Đèn trong phòng vẫn còn sáng,

ông ngoại ngồi một mình cạnh bàn, nhìn đống lễ vật trên bàn, tựa hồ đang ngẩn người.

“Ông ngoại.” Đoàn Duệ Thanh lúc vào cửa thấy ông ngoại như vậy, trong lòng thập phần lo lắng, đoán là những người thân thích đến đây, phỏng chừng là không có cha hắn.

Vân Thiệu Thần đi vào sau cũng đi theo gọi ông.

“A, Duệ Thanh trở lại rồi.” Ông ngoại nghe thấy tiếng hắn, ngẩng đầu miễn cưỡng cười một cái, nhìn đến Vân Thiệu Thần đi phía sau Đoàn Duệ Thanh, cũng gật đầu “Thiệu Thần cũng trở về đây à.”

“Ông ngoại, đã trễ rồi sao người còn chưa ngủ nữa?” Đoàn Duệ Thanh trong lòng thực lo lắng, ông ngoại tuổi lớn như vậy, việc gì cũng giữ kín trong lòng sớm hay muộn cũng nghen đến phát bệnh mất.

“Ha hã, chờ con đây, còn tưởng rằng sẽ về đây ăn cơm chiều, sao đến bây giờ mới trở lại.” Đào Thắng Bách vội đứng dậy, chuẩn bị đem đồ đạc trên bàn dọn dẹp.

“Ông ngoại, tội con còn chưa ăn chiều đâu, bây giờ ăn còn được ạ.” Đoàn Duệ Thanh vội vươn tay kéo lấy ngón tay Vân Thiệu Thần, ý bảo anh nhanh chóng nói chuyện.

Tay Vân Thiệu Thần bị đứa nhỏ nắm đến nóng lên, trong lòng giật giật, ngoài miệng theo ý cậu nói: “Con cũng từ trong thành phố về đây gấp, cũng còn chưa ăn gì.”

“Nha, như thế nào trễ vậy còn chưa ăn cơm, mau đi rửa mặt đi, ông đi hâm nóng đồ ăn lại.” Đào Thắng Bách thở dài, đứng dậy đem một bàn đồ ăn đem đến nhà bếp hâm lại.

Đoàn Duệ Thanh cũng nhanh vui vẻ lên, cười tủm tỉm đi theo hỗ trợ ông, một bên còn nháy mắt với Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng đi theo hỗ trợ

19. Chương 19

Nói nói cười cười lôi kéo ông ngoại, ba người cùng ăn cơm, Đoàn Duệ Thanh vừa cười vừa mời rượu ông ngoại, còn lôi Vân Thiệu Thần theo hồng ông vui vẻ, cuối cùng ông ngoại nguyên bản rầu rĩ không vui tâm tình cũng tốt dần lên.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới chân chính nở nụ cười, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm,

hắn là sợ ông ngoại lớn tuổi, ở một mình suy nghĩ nhiều lại sinh bệnh.

Giăng co cả đêm, lúc hai người vào phòng ngủ, Đoàn Duệ Thanh đã muốn mở mắt không lên.

“Không tắm rồi hãy ngủ?.” Vân Thiệu Thần sờ đầu cậu một lúc, phát hiện bụi bặm không ít, nhện không được nhịu mày. Đứa nhỏ sáng nay đạp xe về đây, đường lớn có rất nhiều bụi, nghe nói chiều nay lại đi rừng tre, không bẩn sao được.

“Thật mệt.” Đoàn Duệ Thanh nhu nhu mắt, ngáp một cái, hắn cũng muốn tắm, nhưng thật sự mở mắt không lên, hơn nữa vừa rồi cùng ông ngoại uống chút rượu, bây giờ liền cảm thấy toàn thân vô lực.

“Đi thôi, anh giúp em tắm.” Vân Thiệu Thần đứng dậy nửa ôm nửa đỡ đem người đi đến nhà tắm, sau đó lấy củi bỏ vào trong bếp lò đốt lên.

“Anh, khi nào thì anh trở về?” Đoàn Duệ Thanh phòng ngừa bản thân ngủ quên mất, lấy ghế lại ngồi xuống, nói chuyện với Vân Thiệu Thần đang bận rộn.

“Có gì sao?” Vân Thiệu Thần rửa qua nồi, bỏ nước vào, đưa đến trên bếp nấu, một bên quay đầu hỏi.

“Không, em hỏi để biết thôi.” Đoàn Duệ Thanh biết công việc của anh rất bận, nhện không được có chút uể oải. Cảm giác có anh trai thật tốt, nhưng Vân Thiệu Thần dù sao cũng cách hắn một tầng quan hệ, hắn cũng không dám đối với anh quá mức yêu cầu gì.

Tùy rằng nói đến tuổi thực tế, tuổi Vân Thiệu Thần tự nhiên thấp hơn tuổi hai kiếp của hắn, nhưng có một số chuyện không phải tuổi lớn hơn là được, quan trọng vẫn là khả năng nhìn nhận vấn đề.

Vân Thiệu Thần thấy cậu bộ dạng uể oải, có chút đau lòng, liền nói: “Yên tâm đi, anh hai ngày này sẽ không trở về, ở lại giúp đỡ em.”

“Thật sao?” Đoàn Duệ Thanh quả nhiên cao hứng đứng dậy, cảm thấy mắt có chút ẩm ướt cũng sáng lên.

Vân Thiệu Thần vừa lúc thấy được ánh mắt trong suốt của cậu, cảm thấy tim nhảy lên tần suất không giống bình thường.

Tuy rằng lần đó khi đưa tiểu Duệ về nhà, nghe được cậu nói không muốn đi học nữa, y cũng giáo huấn cậu một chút, nhưng có lúc cũng hiểu được, có lẽ chỉ cần là yêu cầu của cậu, y cũng sẽ không có biện pháp cự tuyệt.

“Ừ, là thật.” Y gật đầu, xác nhận với cậu.

Nấu một nồi nước lớn, hai người cũng đủ dùng. Đoàn Duệ Thanh thấy anh đem toàn bộ nước nóng chuẩn bị đổ hết vào trong bồn tắm, nhanh chóng nói: “Vẫn là chia làm hai lần đi.” Đùa sao, hiện tại là thời kỳ sinh lý phát triển của hắn, hai người đàn ông cùng tắm một chỗ, hắn cũng không dám cam đoan có chuyện gì xảy ra không.

Vân Thiệu Thần thấy ánh mắt cậu liếc tới liếc lui, không biết đang nghĩ gì, không nói gì hết xoay người định đi ra ngoài.

Đoàn Duệ Thanh không biết có phải bị ảo giác hay không, nhìn bóng lưng anh họ lại cảm thấy lời mình vừa nói đã làm tổn thương anh, không biết ma xui quỷ khiến sao đã vươn tay nắm lấy cánh tay Vân Thiệu Thần giữ lại.

“Cái đó, hay là anh chà lưng giúp em đi?” Lúc hắn nói chuyện, ngón tay cũng vô thức nắm chặt tay anh, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm mặt Vân Thiệu Thần, không dám nghĩ đến chuyện gì khác.

Vân Thiệu Thần nhìn thoáng qua mắt cậu, trong lòng hơi thở dài một tiếng, lấy toàn bộ nước nóng đổ vào trong bồn, lôi kéo Đoàn Duệ Thanh đồng thời ngồi xuống.

Tuy rằng nói là bồn tắm lớn, nhưng kỳ thật cũng không lớn bao nhiêu, hai người đàn ông ngồi vào cũng chỉ vừa vặn.

Đoàn Duệ Thanh đưa lưng về phía Vân Thiệu Thần, trong lòng thập phần khẩn trương, thậm chí cũng không dám liếc mắt lung tung. Phải biết là dù ở kiếp trước hay kiếp này, đây là lần đầu tiên hắn cùng một người đàn ông thân mật ở cùng một chỗ như vậy..

Vân Thiệu Thần cũng không nói gì, chỉ cầm khăn từng chút một giúp tiểu hài tử chà lưng, thập phần cẩn thận, giống như đối đãi với bảo vật trân quý.

Hai người tắm rửa xong, thu dọn lại phòng tắm mới lên giường đã được ông ngoại Đoàn Duệ Thanh chuẩn bị tốt.

Giường thực mềm, nguyên bản Đoàn Duệ Thanh lúc này đã rất mệt rồi, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, nên có chút ngủ không được, liền lôi kéo Vân Thiệu Thần nói chuyện: “Anh, em muốn nhận thầu ngọn núi hoang phía sau để buôn bán trà, có thể khoảng hai ba năm sẽ thu được lợi nhuận lớn.”

“Em hiểu biết nhiều về lá trà sao?” Vân Thiệu Thần thấy cậu tinh thần tốt, cũng bồi cậu nói chuyện.

“Em chỉ biết một số kiến thức thông thường, nhưng tiểu cô thì có, hơn nữa chất lượng lá trà ở đây cũng tốt lắm, em có thể đi một số nơi để học hỏi, em biết có một số địa phương đã có tiền lệ khai hoang lá trà rồi.”

Có lẽ do lần đầu tiên cùng người khác nói về chuyện này, Đoàn Duệ Thanh cảm thấy có điểm phấn khích.

“Vấn đề về nguồn tiêu thụ em có từng nghĩ qua chưa?” Vân Thiệu Thần nghiêng đầu nhìn cậu đang nằm cùng cái gối đầu với mình, lúc hỏi chuyện có chút không yên tâm.

“Việc đó thì không có vấn đề gì, vấn đề là có bán được giá tốt hay không thôi.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười trả lời. Hắn biết những nơi thu mua trà trong thành phố, cũng biết những người đó đem bán đi đâu, nhưng không nghĩ kiếm hai tay tiền, hắn nghĩ muốn tìm một nguồn tiêu thụ trực tiếp thôi.

“Trong lòng em có tính toán là được rồi.” Vân Thiệu Thần chỉnh lại chăn cho cậu thật tốt, mới nhắm mắt lại nói.

“Dạ..” Đoàn Duệ Thanh gạt đầu, cảm giác được thanh âm của Vân Thiệu Thần ở sát bên tai, lúc này mới nhớ ra hai người chẳng những ngủ trên cùng một gối đầu, mà còn đắp cùng một cái chăn, mà dưới chăn hai người mặc đồ ngủ khá mỏng, cơ hồ dán sát lại gần nhau. Hắn cảm thấy trên người có chút nóng lên.

“Ngủ sớm một chút đi...”

Vân Thiệu Thần vì muốn trở về cùng em mình, mới đem công việc tăng ca trong một ngày liền chạy về, trước đó còn không có cảm giác gì, lúc này thấy được người làm cho mình không yên lòng nằm bên cạnh, mới cảm thấy an tâm, nói xong cũng có chút mở mắt không lên, nên khác thường của đối phương cũng không cảm giác được.

Đoàn Duệ Thanh lúc này lại hoàn toàn không ngủ được, hắn nằm ở phía trong, nương theo ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, hắn chỉ cần nghiêng đầu liền lấy được nửa bên mặt Vân Thiệu Thần, nhìn phi thường đẹp, còn rất có mị lực.

Hắn lúc này lại mở mắt trân trân, trong đầu suy nghĩ loạn thất bát tao, những việc của kiếp trước lẫn kiếp này, cho đến nửa đêm mới ngủ được, chính là không biết từ lúc nào đầu hắn lại gác lên vai Vân Thiệu Thần, dựa sát vào mà ngủ.

Đương nhiên, ngày hôm sau Đoàn Duệ Thanh ngủ dậy trễ, đến lúc hắn mở mắt ra, đã nghe được tiếng cười của ông ngoại từ cửa sổ truyền vào.

Đoàn Duệ Thanh ngồi dậy nhìn thoáng qua, thấy anh họ đang đứng cùng ông ngoại, chỉ vào núi lớn nói gì đó.

Đội hấn đi đến, mới nghe được ông ngoại nói nơi đó có rất nhiều động, thực vật hoang dã, đều là nguyên liệu vô cùng tốt, lúc ông còn trẻ cũng từng vào đó không ít lần.

“Ông ngoại, những cái ông nói bây giờ còn không ạ?” Đề tài này đúng là loại Đoàn Duệ Thanh thấy hứng thú, vội đi qua nói chen vào.

“Có a, những loại gà tre, gà rừng, hồng hoàng linh tinh, số lượng cũng không ít.” Đào Thắng Bách cười nói.

“Vậy có thể bắt nó về được không ông?”

“Có thể, nhưng cũng phải có kỹ xảo, trước mắt phải có một con gà mồi, và một cái bẫy giò gà rừng.” Đào Thắng Bách thấy cậu hứng thú liền giảng dạy sơ qua phương pháp cho cậu.

Con gà mồi phải là một con gà trống, đem nó bỏ vào trong bẫy giò để ở khu vực có gà rừng, hết thấy chuẩn bị tốt rồi, chờ gà mồi cất tiếng gáy dẫn dụ gà rừng bay tới bị mắc bẫy.

Còn giống gà tre, ước chừng khoảng nửa cân, mà hồng hoàng, chim trĩ thì lớn hơn một chút, khoảng một hai cân, hoặc hai ba cân một con.

Đoàn Duệ Thanh nghe xong liền vui vẻ, thịt gà rừng khá ngon, lại là đặc sản thôn quê, cơ bản không chứa nhiều cholesterol, hương vị so với gà nhà ngon hơn gấp bội. Giống hồng hoàng còn gọi là phượng hoàng đất, là loài chim nằm trong danh sách được bảo vệ của quốc gia, bộ lông rất đẹp, móng vuốt sắc bén.

So ra, có vẻ gà tre dễ bắt nhất, còn hai loại kia có vẻ khó khăn hơn nhiều.

Vân Thiệu Thần thấy Đoàn Duệ Thanh như vậy, liền thay cậu hỏi: “Vậy trong thôn có ai đi bắt được không ông?”

Đào Thắng Bách nghe xong buồn cười trả lời: “Hai đứa nhỏ các người lớn lên trong thành phố đương nhiên không biết, những người sinh ra ở đây có cái gì không làm được a, không tin cứ đi hỏi bọn nhỏ bên Đoàn gia, lên núi xuống biển có gì bọn chúng không làm được a.”

Vân Thiệu Thần cùng Đoàn Duệ Thanh liếc nhau, y rõ ràng nhìn thấy ánh mắt nóng lòng muốn thử của đứa nhỏ, liền nói: “Như vậy phỏng chừng Dương Huy cũng có thể, lát nữa đi qua hỏi hấn đi.”

“Được.” Đoàn Duệ Thanh vội gật đầu, cười cười.

Sau khi ăn cơm ở nhà ông ngoại xong, Đoàn Duệ Thanh vốn muốn trực tiếp đi tìm tiểu cô và

Dương Huy, mấy ngày này bọn họ có nhiều chuyện cần phải làm, lo liệu chuyện nhận thầu ngọn núi, còn phải khai khẩn đất hoang, sắp xếp đồ vật, còn phải lo liệu tiền thuê đất nữa.

Đoàn Duệ Thanh nhân lúc đang ăn, đem chuyện mình tính toán nói với hai người, Vân Thiệu Thần không cần phải lo, y vẫn luôn theo ý em họ mình, ông ngoại còn trực tiếp cầm ba nghìn đồng đưa cho cậu, nói đó là tiền lương hưu mỗi tháng của ông, đưa cậu cầm trước.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng thực cảm kích, hốc mắt có điểm nóng lên, hẳn biết số tiền này là do ông ngoại dành dụm lại, tuy rằng hẳn cũng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng cũng rõ ràng đây sợ là tiền ông ngoại lưu lại để mua quan tài cho chính mình.

Kiếp trước Đoàn Duệ Thanh vẫn luôn giam cầm chính mình ai oán cho số phận, rất ít quan tâm đến chuyện xung quanh. Những người bị hắn xem nhẹ trong kiếp trước, ở kiếp này lại lấy một loại tư thái khác tiến vào sinh mạng hắn, bọn họ vô điều kiện trân trọng hắn, theo ý hắn, tín nhiệm hắn, hẳn nghĩ đây là tài sản quý giá cả đời mà bản thân có được đi.

20. Chương 20

Hai anh em ăn cơm xong liền theo đường cũ qua thung lũng đến núi Đoàn gia.

Dương Huy đã sớm rời giường, đang cùng Đoàn Dao Nhân nói chuyện, thấy hai người đến đây, Đoàn Dao Nhân liền trực tiếp nói: “Thiệu Thần, Duệ Thanh, ta và Dương Huy gom được khoảng hai ngàn đồng(*), tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có thể bù được phần nào, người trước cầm đi, nếu không đủ chúng ta sẽ tìm biện pháp.”

Đồng: Nhân dân tệ (Ta sẽ sửa “tệ” thành đồng nghe cho thuận tai ha, dù sao trong QT cũng để là đồng.)

Đoàn Duệ Thanh cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy tiền, có câu vạn sự khởi đầu nan, việc gì lúc bắt đầu cũng gặp khó khăn, bọn họ bây giờ ở mọi phương diện đều có trở ngại, trong đó quan trọng nhất là tài chính, có rất nhiều phương diện cần phải chi tiền.

Gom tiền xong, hắn đi đến nhà thôn trưởng, giấy trắng mực đen ghi rõ số tiền hắn nhận của hai người bọn họ, hai bên ký tên, còn nhờ thôn trưởng làm chứng.

Đoàn Dao Nhân nguyên bản không muốn như vậy nên có chút bất mãn, nhưng Dương Huy lắc đầu với nàng.

Từ xưa đến nay có không biết bao nhiêu việc làm ăn do người quen hùn vốn làm chung cuối cùng cũng vẫn vì vấn đề tiền tài mà không nhìn đến mặt nhau, bọn họ tính toán rõ ràng như vậy cũng tốt, dù sao tiền là tiền, tình nghĩa là tình nghĩa, có thể tách riêng ra sẽ tốt hơn

nhiều.

“Tiểu cô, người đừng sinh khí, con làm như vậy cũng để chúng ta có thể hợp tác lâu dài hơn thôi.” Đoàn Duệ Thanh nhanh chóng đi đến bên người nàng, lấy lòng ôm lấy cánh tay nàng nói.

Đoàn Dao Nhân bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng nhịn không được nở nụ cười.

Vân Thiệu Thần thì nhân cơ hội nói với Dương Huy việc lên núi bắt gà rừng, Dương Huy đương nhiên sẽ đồng ý, lập tức đáp ứng sẽ đi mượn gà mồi để giúp bọn họ.

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản rất muốn đi theo coi bắt gà rừng là như thế nào, nhưng lần này vẫn còn nhiều việc cần hấn làm cho xong, nên không thể đi được, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

“Đợi đến khi nào rảnh thì đi sau cũng được.” Vân Thiệu Thần vỗ vỗ bờ vai cậu an ủi.

“Được rồi.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, suy nghĩ một lúc, lại nói: “Mọi người nếu thấy được trứng gà rừng hoặc gà tre thì đem về đây nha, em có cái cần làm với nó.”

Vân Thiệu Thần tự nhiên gật đầu đồng ý.

Sau đó bốn người chia nhau ra làm việc của mình, Đoàn Duệ Thanh đi theo tiểu cô đến từng nhà trong thôn hỏi mua đặc sản miền núi, cũng thu được không ít thứ tốt.

Như loại nấm mèo đen mọc từ thân cây mục được phơi nắng, cùng với nấm đông cô hái từ trong núi, một số hương liệu tốt, Đoàn Duệ Thanh đều bàn tốt giá cả mua về.

Nhiều người lên núi chặt củi nhặt được thứ tốt đem về nhà, nhưng do số lượng không nhiều nên đem đi bán không được bao nhiêu, nên để ở nhà trữ lại, vừa vặn có Đoàn Duệ Thanh đến mua.

Đi trở về, Đoàn Duệ Thanh cao hứng cười đến không hạ khóe miệng xuống được.

Đoàn Dao Nhân nhìn thấy buồn cười nói: “Bỏ hơn một trăm đồng mua một về túi đồ như vậy, đáng giá cao húng sao?” Khi đó một trăm đồng cũng không phải số tiền nhỏ, có thể so với giá trị của hai mươi năm sau gấp ba, bốn lần đi.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm gật đầu, tiến đến nói nhỏ bên tai nàng “Mấy thứ này nếu đem về thành phố bán giá cả có thể tăng lên gấp đôi, cho dù không bán được, đem đi biếu tặng để phát triển quan hệ cũng được lắm.”

Đoàn Dao Nhân nhớ đến tối hôm trước cậu cũng làm vậy ở nhà thôn trưởng, khẽ nhíu mày hỏi: “Người từ nơi nào học được việc này, trước kia ta cũng không phát hiện người như vậy không giống đứa nhỏ đâu?”

Đoàn Duệ Thanh nghĩ đến hẳn đã sống bốn mươi năm, đương nhiên sẽ không giống tiểu hài tử khờ dại đơn thuần không hiện thực, ngoài miệng lại nói: “Tiểu cô, người không thể nói như vậy được, đây là vấn đề giao tiếp, người nhờ người ta giúp đỡ, không đưa một ít lợi lộc sao được, bọn họ không nợ chúng ta, sẽ không giúp đỡ không công được.”

Đoàn Dao Nhân tự hỏi trong chốc lát, thở dài nói: “Điều này cũng không phải không có đạo lý, vậy những việc khác người nhìn mà lo liệu đi, có gì cứ nói với chúng ta.”

“Được.” Đoàn Duệ Thanh tự nhiên đáp ứng.

Giữa trưa, người đi lên núi cũng trở về, nói buổi chiều sẽ lại đi một chuyến nhìn xem.

Bốn người đến nhà Dương Huy ăn trưa, xong đến nhà thôn trưởng mua lại một trăm cân thịt đã bàn qua.

Thôn trưởng lấy thịt ra, một trăm mười cân, giá cả đã bàn tốt rồi, hết thảy tám trăm tám mươi tệ, Đoàn Duệ Thanh lập tức thanh toán tiền, cùng hai người kia đem thịt về để nhờ nhà Dương Huy.

Người ở đây để có thể giữ thịt lâu hư một chút, thường áp dụng cách làm khô, ở trên mặt thịt xát muối, ướp gia vị, thái mỏng để trên giá, phơi nắng hoặc hong khô trên bếp lửa, thịt cần cất giữ ở nơi khô mát, không ẩm ướt, không ánh sáng, có thể giữ được trong thời gian dài mà không bị hư.

Nhà thôn trưởng giữ thịt lợn rừng cũng theo cách đó, Dương Huy chuẩn bị vài túi nhựa đựng thịt vào cột kín, thuận tiện cất về.

Buổi chiều Đoàn Duệ Thanh rất rảnh rỗi, cùng mọi người đi lên núi, đem bấy buổi sáng đặt lấy về, thu hoạch được khá phong phú.

Dương Huy đặt vài bẫy lớn, trong đó có một bẫy bắt được khoảng bảy, tám con gà tre, còn có hai bẫy bắt được gà rừng thì ít hơn, bắt quá mỗi bẫy cũng khoảng năm, sáu con, cộng lại cũng phải hơn mười con. *(ta edit theo QT, nhưng theo ta biết thì bẫy gà rừng nhiều lắm cũng hai ba con thôi, sao nhiều thế được..>.<)*

Có chút tiếc nuối là không bắt được hồng hoàng, Dương Huy nói lần sau nhờ người chuyên đi săn gà, chim đến lại đi bắt.

Dương Huy thu dọn bấy xong, thập phần thuần thực đi xung quanh nhặt về trứng gà, cũng phải đến ba mươi trứng, làm Đoàn Dao Nhân rất cao hứng, Đoàn Duệ Thanh nói: “Trứng gà rừng này có thể đem về nhà ấp, sau này cũng không cần lên núi bắt nữa.”

Mọi người thu hoạch lớn trở về, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười thỏa mãn.

Đến chạng vạng, Đoàn Dao Nhân đặc biệt giết một con gà rừng, dùng nắm Đoàn Duệ Thanh vừa mua về, nấu vài món ăn, mùi hương thơm ngát cơ hồ lan tỏa khắp thôn, những nam nhân ngồi chờ ăn đều thèm đến xót ruột, mà ngay cả Vân Thiệu Thần luôn biểu tình nghiêm túc cũng không ngoại lệ.

Đoàn Duệ Thanh cố ý đến nhà thôn trưởng mời ông lại đây, một bàn năm người đem đồ ăn càn quét sạch sẽ.

Nguyên bản bọn họ cũng muốn mời ông nội Đoàn Duệ Thanh đến, nhưng suy nghĩ đến tính tình ông, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Sau khi ăn xong, thôn trưởng sờ sờ khóe miệng, nói: “À, còn chuyện nhận thầu ngọn núi, ta đã lo liệu xong rồi, một năm bốn trăm tám mươi tệ, nếu cảm thấy không có vấn đề gì, lát nữa có thể qua nhà ta ký hợp đồng, điền đầy đủ thông tin là được.”

Mấy người liếc nhau, đều thấy được kinh hỉ trong mắt đối phương, Đoàn Duệ Thanh thật sự cảm thấy đời này vận khí của mình rất tốt, từ khi sống lại dứt khoát từ bỏ việc đi học quả nhiên là không sai.

Làm xong thủ tục, ngày hôm sau Đoàn Duệ Thanh dậy rất sớm, đem đồ vật để ra ngoài, chuẩn bị cột lên xe.

Vân Thiệu Thần thấy nhiều đồ như vậy, trong lòng thập phần lo lắng, vì thế mượn xe đạp của Dương Huy về, lấy hơn phân nửa đồ cột lên xe mình, quyết định cùng Đoàn Duệ Thanh đồng thời trở về.

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của anh, cũng không dám nói thêm gì.

Hai người cột kỹ đồ xong, Đoàn Duệ Thanh mới nhớ nói với Đoàn Dao Nhân: “Tiểu cô, trước kia người làm trà ngon bây giờ còn không? Con lấy một ít.”

“Còn.” Đoàn Dao Nhân gật đầu, thứ đó trong nhà của nàng là nhiều nhất: “Người đợi ta về nhà lấy, muốn bao nhiêu?”

“Cô có bao nhiêu thì cho con hết đi.”

Đoàn Dao Nhân nhường mày, không nói gì, xoay người trở về nhà mình.

Lúc này Đoàn Quảng Đức đã sớm đi ra ngoài, Đoàn Dao Nhân thoải mái đi vào nhà, lấy trà mình cất giữ ra, để lại gà rừng Đoàn Duệ Thanh đưa mình ở nhà, sau đó rời đi.

Đoàn Duệ Thanh lấy bao lá trà tiểu cô đưa tới mở ra xem thử, một mùi thơm ngát liền nhẹ nhàng thoảng ra.

Cho dù đã để một thời gian, mùi vẫn còn giữ lại, chứng minh tiểu cô bảo quản rất tốt, chất lượng cũng không giảm đi. Hắn nheo mắt vừa lòng cười cười, cột bao lại, đồng thời cột phía sau xe đạp, chào tiểu cô một tiếng, cùng Vân Thiệu Thần đạp xe rời đi.

Hai người về lại thành phố, Đoàn Duệ Thanh cũng không lập tức đem đồ đến khách sạn, mà trở về bỏ đồ ở nhà Vân Thiệu Thần.

“Anh, ở nhà có túi plastic không?” Đoàn Duệ Thanh tính toán trước để hết đồ ở nhà, lấy bao trà để trên bàn.

“Em chờ một chút, anh tìm xem.” Vân Thiệu Thần không hỏi cậu muốn làm gì, xoay người vào phòng.

Đoàn Duệ Thanh mở bao trà ra, ở bên trong tuyệt đối là loại tuyệt hảo, làm rất thơm, bảo quản cũng rất tốt, để lâu cũng không mất mùi.

Túi Vân Thiệu Thần đưa tới là loại bóng kính trong suốt, không quá lớn, đựng lá trà cũng khá tốt, Đoàn Duệ Thanh rất vừa lòng.

Hắn chia lá trà vào túi nhỏ xong, đóng chặt túi lại, thoát nhìn như loại túi đóng gói được bán ngoài chợ.

21. Chương 21

Đoàn Duệ Thanh chuẩn bị xong mọi thứ, mới đi đến nhà bếp ở khách sạn. La Hoàng thấy cậu trở về sớm như vậy, có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là cao hứng.

Hai người nói nói cười cười ra khỏi khách sạn, Đoàn Duệ Thanh nói đến đồ vật mình mang về cho y nghe.

La Hoàng nghe xong nói: “Đặc sản miền quê là thứ tốt a, người về viết một bảng báo giá cả

và số lượng cho ta, bắt quá nướng ta chút đỉnh, ta có người học trò ở bên ngoài mở nhà hàng, vừa mới bắt đầu, nên giá cả xem xét cho ta chút ít đi.” Y nói xong vỗ vỗ bờ vai cậu, ý tứ khá dễ hiểu.

Đoàn Duệ Thanh gật đầu, mỉm cười đáp: “Cái này đương nhiên, vậy ngài muốn đi xem đồ ngay bây giờ không?”

La Hoảng nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Cũng được, trước hết đi xem đi.”

Vân Thiệu Thần đang thu xếp đồ đạc ở nhà, thấy hai người trở về, liền gật đầu chào La Hoảng.

“Bếp trưởng La, đây là anh họ của ta, là một cảnh sát.” Đoàn Duệ Thanh giới thiệu.

“Cảnh sát à, là một nghề tốt.” La Hoảng cười nói.

Vân Thiệu Thần bắt tay với y, gật đầu không nói thêm gì.

Đoàn Duệ Thanh liền trở lại vấn đề những đặc sản mình đem đến.

Lợn rừng xử lí và bảo quản khá tốt, màu sắc tươi, mùi cũng ổn, không có một chút hư hỏng nào. La Hoảng nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định đưa ba mươi cân cho nhà hàng của học trò mình, tám mươi cân cầm về khách sạn.

Đoàn Duệ Thanh tính giá cả cho y khác nhau, đưa đến khách sạn thì mười ba đồng một cân, tổng cộng 1040 đồng. Mà đối với nhà hàng của học trò La Hoảng thì lấy ít hơn, ba mươi cân tổng cộng thu 350 đồng, giảm bớt bốn mươi đồng.

Chín con gà tre cộng chín con gà rừng, Đoàn Duệ Thanh cùng tiểu cô trói cũng không tính chặt, vẫn còn sống.

La Hoảng nhìn đến, miệng liên tục tán thưởng, đám gà rừng còn sống như muốn từ trong mắt y biến thành một bàn mỹ thực.

Hai gà tre, hai gà rừng để cho La Hoảng, tổng cộng năm mươi đồng, giá cả này đã thật tiện nghi với y, còn bảy gà tre, bảy gà rừng còn lại thì đưa cho khách sạn, gà tre tính mười hai đồng một con, gà rừng là mười bảy đồng, tổng cộng 203 đồng.

Măng tre thì gần như đều để lại cho học trò La Hoảng, một đồng một cân, tổng cộng một trăm cân chỉ để lại cho khách sạn hai mươi cân, lấy 1.2 đồng một cân, tổng cộng là 24 đồng.

Cuối cùng là nắm đông cô và nắm mèo đen, cộng thêm nhiều nguyên liệu, số lượng cũng không nhiều, nhưng là nguyên liệu tốt dùng để nấu những món ăn vùng quê, Đoàn Duệ Thanh bỏ ra khoảng một trăm đồng mua về, bán lại với giá hai trăm hai.

Cái này giá có chút cao, La Hoảng cũng biết ý tứ của hắn, không nói thêm gì, gật đầu đồng ý.

Hai bên tính tốt giá cả xong, phần bán cho khách sạn là 1487 đồng, phần của riêng La Hoảng là 480 đồng, tính toán xong, Đoàn Duệ Thanh mới đem rau diếp cá đã được chính mình rửa sạch ra, ngẩng đầu liền thấy La Hoảng nhân tình sáng lên, trong lòng hắn thầm khen y quả nhiên cũng biết nhìn hàng.

Đoàn Duệ Thanh cầm ra, mỉm cười nói với y: “Cái này là ta đào được trên núi, đầu bếp La nhất định biết nó ăn có hương vị gì, ta định chính mình gieo trồng để tăng số lượng nó một chút, có thể tặng cho người dùng nấu ăn cũng tốt lắm.”

La Hoảng cao hứng nhận lấy đưa lên mũi ngửi, cười nói: “Cây này trước đây ta đến nông thôn cũng từng được ăn qua, rất ngon, lại dinh dưỡng, là một loại cây thuốc đông y, ta lúc đó cũng muốn mang về, nhưng cũng không nhờ được người đi đào giùm, những ai chưa ăn qua nó sẽ không thích, nhưng một khi ăn được rồi sẽ ăn đến nghiện, vậy đi, để ta trồng giúp người phát triển thêm loại này, tiểu Đoàn à, người có tiền đồ a.” Y nói xong vỗ vỗ vai Đoàn Duệ Thanh, đổi hắn giờ ngón cái lên.

Đoàn Duệ Thanh chỉ mỉm cười, tuy rằng thoát nhìn rất vui vẻ, nhưng cũng không có nhiều đắc ý.

Vân Thiệu Thân ở một bên nhìn vẻ mặt cậu, không biết nghĩ đến điều gì, chân mày hơi nhíu lại.

La Hoảng không nói thêm gì nữa, liền thanh toán tiền cho Đoàn Duệ Thanh, tổng cộng 1967 đồng, nói: “Nếu về sau còn có những thứ như vậy nữa, đều đưa tới cho ta, giá cả cũng cho ta ít tiện nghi đi, thành phố này cũng không lớn, có một nửa nhà hàng đều có học trò của ta, người muốn mở rộng cái gì, cứ đưa tới cho ta là được.”

Đoàn Duệ Thanh được nhiên đáp ứng, hắn biết La Hoảng lúc đem về cho khách sạn, khẳng định cũng kiểm lấy chút lời, chẳng qua việc đó cũng không đến phiên hắn quản.

Bàn xong việc mua bán, hắn lại đem gói trà đã được chia ra đưa cho La Hoảng, nói là nhà mình làm, để y về thử qua.

Nếu là nhà tự làm, vậy nhận không cũng được, La Hoảng tự nhiên vô cùng vui vẻ nhận lấy.

Sau đó Đoàn Duệ Thanh giúp La Hoảng kêu xe, đem đồ gửi đến hai nơi, La Hoảng lúc này mới vừa lòng rời đi.

Tiến bước La Hoàng, Đoàn Duệ Thanh thở ra một hơi, trầm tĩnh ngồi vào ghế lấy sổ sách ra bắt đầu tính toán.

Vân Thiệu Thần rót cho cậu chén trà, sờ đầu cậu hỏi: “Mấy thứ này kiếm được bao nhiêu?”

“Ân, mua thịt lợn rừng nhà thôn trưởng 880 đồng, đồ vật linh tinh này nọ khoảng 100 đồng, tổng cộng là 980 đi, bán ra 1967 đồng, tính ra lời khoảng một ngàn đồng, coi như không tồi.” Đoàn Duệ Thanh đối với người trong nhà với khi gặp người ngoài luôn không giống, cười rộ lên hai mắt cong cong, thập phần xinh đẹp.

Vân Thiệu Thần gật đầu, xoay người đi vào phòng, chốc lát lại đi ra, đem một số tiền để trước mặt Đoàn Duệ Thanh, nói: “Đây là 5000 đồng, em cầm lấy đi, dùng để nhận thầu ngọn núi kia.”

“Ách, cái đó em đã đủ tiền rồi.” Đoàn Duệ Thanh nhìn đến số tiền kia, vội đứng dậy. Trên người hắn có 3000 đồng của ông ngoại, tiểu cô cùng Dương Huy đưa 2000, hơn nữa lần này bán đồ cũng được gần 2000, tổng cộng có 7000 đồng, đủ để nhận thầu ngọn núi rồi.

Vân Thiệu Thần nhú mày, lại cầm tờ giấy trắng đưa đến trước mặt cậu, không cho cự tuyệt nói: “Viết giấy nợ đi.”

Đoàn Duệ Thanh nhìn số tiền kia, trong lòng cảm động không biết nói thế nào, viết giấy nợ cho anh xong, nhìn thấy anh đem giấy nợ bỏ vào túi rồi, đột nhiên tiến lên ôm cổ Vân Thiệu Thần nói: “Anh, cảm ơn anh.”

Vân Thiệu Thần bị cậu ôm lấy thân thể cứng đờ, một hồi lâu mới giơ tay lên sờ sờ đầu cậu, lại vỗ vỗ vai, thấp giọng nói: “Nói gốc cái gì vậy.”

Đoàn Duệ Thanh không buông ra, Vân Thiệu Thần thân thể thực rắn chắc lại ấm áp, hắn có chút không muốn rời đi.

“Được rồi mau đi thôi, không phải muốn trở về thu thập qua ngọn núi kia sao, đừng trì hoãn nữa.” Vân Thiệu Thần vỗ vai cậu.

Đoàn Duệ Thanh cũng không biết thế nào, đột nhiên cảm thấy anh họ nhà mình tựa hồ là thẹn thùng, nhẹn không được nhếch môi cười.

“Anh, anh cho em mượn tiền, có nói qua với tam cô không?” Hắn buông thả lưng anh ra đứng thẳng người dậy, vừa lúc thấy được Đoàn Giai Thu không biết khi nào lại đứng trước cửa.

Vân Thiệu Thần nguyên bản đang định trả lời vấn đề của cậu, nhưng lại thấy đứa nhỏ đang

ngơ ngác nhìn nơi khác, có chút nghi hoặc quay đầu lại.

“Mẹ, mẹ tan tầm sao? Sao giờ này đã về rồi?” Vân Thiệu Thần nhíu mày, lúc này còn chưa tới giữa trưa, mà buổi trưa nàng cũng luôn không trở về nhà.

“À, mẹ trở về lấy đồ.” Đoàn Giai Thu gật đầu, tựa hồ như vừa hồi phục thần trí.

“Tam cô, người không thoải mái sao?” Đoàn Duệ Thanh nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng thập phần lo lắng.

“Không, không có việc gì.” Đoàn Giai Thu lắc đầu, nụ cười có chút miễn cưỡng, xoay người đi vào phòng ngủ, đi đến cửa mới nói với Vân Thiệu Thần: “Thiệu Thần, con vào đây nói chuyện với mẹ một chút.”

Vân Thiệu Thần nhíu mày, bắt quá vắn đi theo vào.

Đoàn Duệ Thanh đứng tại chỗ, mày cũng hơi nhíu lại, tam cô hẳn là sẽ không hiểu lầm bọn họ đi? (*Hiểu lầm gì ta..... ^^*)

Sau khi Vân Thiệu Thần vào phòng, thấy mẹ ngồi dựa lưng về phía mình, không làm gì, cũng không nói gì.

“Mẹ.” Vân Thiệu Thần đi đến bên người nàng, thấp giọng kêu.

Đoàn Giai Thu hồi lâu mới ngẩng đầu, nụ cười trên mặt thập phần miễn cưỡng, nàng thở dài một tiếng, mới bắt đầu nói: “Ba con mất sớm, con đi theo mẹ cũng thường thường đối bụng, nhưng tới bây giờ cũng chưa bao giờ gây chuyện, cũng chưa bao giờ theo mẹ đòi đồ chơi, tiền tiêu vặt...”

Nàng nói xong lại thở dài, Vân Thiệu Thần suy nghĩ, lẳng lặng nghe không mở miệng.

“Thiệu Thần a, kỳ thật trong lòng mẹ so với ai khác đều rõ ràng, con đánh chủ ý với ai cũng không sao, nhưng lại đối với Duệ Thanh đưa nhỏ kia...”

“Mẹ!” Vân Thiệu Thần đột nhiên đánh gãy lời của nàng.

Đoàn Giai Thu nhìn y, lắc đầu tiếp tục nói: “Con không cần phủ nhận, thời điểm học sơ trung con chạy đến cùng học sinh tiểu học đánh nhau, thiếu chút bị kỉ luật, lúc cao trung vào thời điểm học hành khẩn trương nhất, con lại từ trường học lên trốn ra ngoài, vừa đi lại đi hai ngày hai đêm, lúc về còn bị kỉ luật, người khác hỏi con cái gì cũng không giải thích, bọn họ không rõ, nhưng trong lòng mẹ rất rõ ràng, là bởi vì Duệ Thanh mất tích, con chạy đi tìm

nó phải không?”

Vân Thiệu Thần cau mày, không phản bác cũng không thừa nhận.

Đoàn Giai Thu không nghe được tiếng y, nội tâm trầm xuống, nhin không được dùng tay che mắt thì thào nói: “Mẹ không muốn quản lý cuộc sống của con, trong lòng con thích ai cũng không quản được, nhưng Duệ Thanh là nam hài, các con muốn cùng một chỗ như thế nào? Nó cũng không có khả năng ở nhà chúng ta cả đời, nó sẽ cưới vợ, sinh con, mẹ nghĩ con so với bất kỳ ai đều rõ ràng điều này đi?”

Vân Thiệu Thần nhíu mày, nhắm mắt lại, y không nghĩ đến điều đó, càng không muốn nghĩ đến nó.

“Chính con tự hiểu rõ, mẹ biết con không phải người hồ đồ.” Đoàn Giai Thu thở dài, thanh âm thập phần khổ sở, cùng với bất lực.

22. Chương 22

Lúc Vân Thiệu Thần ra khỏi phòng, Đoàn Duệ Thanh đi đến một phen giữ chặt tay anh lôi về phía phòng ngủ anh.

Vân Thiệu Thần không rõ cậu muốn làm gì, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đoàn Duệ Thanh sau khi đóng chặt cửa, mới có chút xấu hổ hỏi: “Anh họ, vừa rồi cô cùng anh nói gì vậy, nàng có phải không đồng ý việc anh cho em mượn tiền không?”

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, trong lòng yên lặng thở dài, đưa tay nhu nhu đầu cậu, nói: “Đừng nghĩ lung tung, đó là tiền của anh.”

“Nha? Là tiền của anh sao, em còn tưởng là tiền tam cô để dành cho anh lấy vợ chứ, ha ha.” Đoàn Duệ Thanh thấy sắc mặt anh không tốt, cố ý nói giỡn.

Vân Thiệu Thần lại nhìn cậu một cái, đột nhiên vươn tay đem người kéo đến trong ngực, hai tay gắt gao ôm cậu, từ từ nhắm hai mắt tựa cằm lên đầu cậu, mi tâm nhíu chặt.

Nếu Đoàn Duệ Thanh lúc này có thể thấy được vẻ mặt y, nhất định sẽ cảm thấy giật mình, người đàn ông vẻ mặt luôn nghiêm túc, không có biểu tình gì lúc này lại nhíu chặt mi tâm, cất giấu thật sâu mê luyện cùng sự giãy dụa, không từ ngữ nào diễn tả được nỗi bi thương.

“Anh, anh làm sao vậy?”

Đoàn Duệ Thanh biết những người cô độc như anh cũng không khác những người đồng tính là bao, bọn họ không những khó có thể tìm được người để chân chính dựa dẫm, số lượng người có được cũng chỉ một phần nhỏ.

Cho nên đối với động tác của Vân Thiệu Thần, Đoàn Duệ Thanh căn bản cũng không nghĩ nhiều.

“Có phải tam cô nói cái gì không tốt với anh không?” Đoàn Duệ Thanh do dự một chút, học theo Vân Thiệu Thần nhu nhu đầu anh, cũng đưa tay sờ sờ sau gáy Vân Thiệu Thần, có chút ngọt ngào an ủi anh “Anh có ủy khuất gì có thể nói với em a, em cùng anh.”

Vân Thiệu Thần nghe lời cậu nói, tầm mắt luôn kiên định trở nên mơ hồ, mờ mịt.

“...Em không cần ở cùng anh, đi chơi với mọi người đi, đừng lo cho anh.” Bé trai ngồi trên giường lắc đầu, chỉ ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài sân một đám nhỏ chơi đùa thập phần vui vẻ, mà tương phản, chân phải bé trai phải bó thạch cao để trên giường, không thể nhúc nhích.

Một đứa bé nhỏ hơn ngồi trên ghế bên cạnh giường, đứa nhỏ lắc đầu, giọng nói nhỏ nhẹ lại đáng yêu của trẻ con vang lên: “Không cần, em muốn ở đây cùng với anh...”

“....Anh, anh làm sao vậy?”

Vân Thiệu Thần hồi lâu cũng không nói chuyện, Đoàn Duệ Thanh có chút bị dọa đến, vội đưa tay đẩy đẩy người anh.

“Không có việc gì, chúng ta đi mua những vật dụng cần thiết đi.” Vân Thiệu Thần lúc bị cậu đẩy ra, đã muốn hồi thần trở lại, một bên nói chuyện một bên nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Lưu lại Đoàn Duệ Thanh đứng một chỗ có chút khó hiểu, lại có cảm giác không dám nghĩ nhiều.

Lúc Đoàn Duệ Thanh đi ra, Đoàn Giai Thu đã chuẩn bị trở lại khách sạn làm, biểu tình Vân Thiệu Thần cũng thực bình thường.

Hắn cảm thấy chính mình hình như nghĩ ra cái gì đó, nhưng lập tức lắc đầu ngăn cản suy nghĩ lung tung của bản thân.

Cho dù sống lại lần nữa, nhìn thấu khá nhiều thứ, nhưng hắn cũng biết trên thế giới này có nhiều thứ hắn không nên dễ dàng đụng vào..

(Bạn trẻ mơ hồ đoán được rồi...>.<.. làm chương này thấy thương Thân ca quá..cảm thấy kiếp trước anh ấy rất đáng thương..thích Duệ Thanh nhưng phải giấu diếm, còn nhìn Duệ Thanh chết trước mắt mình.. cả hai kiếp đều luôn âm thầm ở bên cạnh giúp đỡ Duệ Thanh.. L)

Ngọn núi hoang phải thu thập cho tốt, đến cuối năm phải đem giống trà đưa lên núi, sau đó cẩn thận quản lý hai ba năm là có thể bắt đầu hái trà, tuy rằng lúc đầu lá trà tất nhiên sẽ không có nhiều, nhưng qua đầu xuân sang năm đến tiết thanh minh, có thể thu mua lá trà của những hộ khác trong thôn, chỉ cần hắn trả giá tốt, có thể thu hoạch không ít.

Đoàn Duệ Thanh và Vân Thiệu Thần cũng chưa từng làm nông, việc mua công cụ đợi trở lại trong thôn chỉ có thể nhờ tiểu cô chỉ huy thôi.

Điều này khiến tiểu cô thể hiện tài năng một hồi, chỉ huy ba nam nhân làm việc thập phần vui vẻ.

Trên mặt đất thực vật cũng không nhiều, những cây cối cao lớn cơ bản là không có, hơn phân nửa là cỏ hoang và bụi gai.

Đoàn Duệ Thanh vòng quanh rìa núi một vòng, hỏi tiểu cô: “Ngọn núi này phải khai hoang trong bao lâu?”

Đoàn Dao Nhân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trả lời: “Một người ước chừng một ngày có thể thu thập năm phần, tốt nhất là đợi sau mùa mưa, lúc đó dễ thu xấp hơn.”

Đoàn Duệ Thanh lập tức tính toán trong lòng, ngọn núi này cũng phải gần ba mươi mẫu, một người làm hiệu suất không được cao a.

Đoàn Dao Nhân thấy hắn nhíu mày, liền cười nói: “Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, hết thấy cũng phải từ tốn. Mấy ngày nay thời tiết luôn trầm trầm, thường sẽ có mưa, nếu thu thập lúc này chỉ sợ cũng tốn không ít hơn ba mươi ngày, đợi sau này đem cây cỏ lấy lên, để trên đất phơi nắng năm sáu ngày, có thể đốt làm phân tro cũng là loại phân tốt.”

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới gật đầu nói: “Còn vấn đề trồng cây trà, làm thế nào đưa đến đây được?”

“Cái này càng đơn giản, trong thôn chúng ta còn nhiều cây trà, có thể chiết cành ra trực tiếp

đem trồng là được, việc này người không cần quan tâm, giao cho chúng ta là được rồi, người chỉ cần ở trong thành phố làm việc là được.” Đoàn Dao Nhân vỗ ngực cười nói.

Đoàn Duệ Thanh nghe nàng nói vậy cũng nở nụ cười, sau đó cùng nàng thảo luận nhiều vấn đề quan trọng, “Tiểu cô, nếu không chúng ta trước thu dọn mảnh ruộng nhỏ dưới chân núi đi, vừa lúc đông đủ, cùng nhau làm sẽ xong việc sớm.”

“À, người còn chưa nói ruộng đó dùng để làm gì đâu?” Đoàn Dao Nhân nghi hoặc hỏi.

“Khu vực đó chẳng phải là thiếu ánh sáng mặt trời sao? Chúng ta đúng lúc có thể trồng rau diếp cá, đến sang năm có thể lấy bán được rồi.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nói. Lúc trước bọn họ ở bờ sông đào được không ít, thời điểm thu thập hẳn đã đem những cây rụng không thể ăn lưu trữ lại, bây giờ có thể lấy ra trồng được rồi.

Đoàn Dao Nhân cười vỗ tay hẳn, nói: “Tiểu tử người, cái gì cũng có thể nghĩ ra được.”

Đoàn Duệ Thanh chỉ cười, cũng không nhiều lời.

Đoàn Dao Nhân đã biết chủ ý cháu trai rồi, liền chỉ huy hai người kia cùng đi làm việc.

Mọi người cùng làm, nói nói cười cười, làm đến mồ hôi ướt đầm, đều cảm thấy thời gian trôi rất nhanh.

Bởi vì hôm sau là thứ hai, Vân Thiệu Thần phải về thành phố đi làm, mà Đoàn Duệ Thanh còn một ngày nghỉ, nên hai người không thể cùng về, hẳn liền lôi kéo Vân Thiệu Thần nói: “Anh, đêm nay anh ngủ lại đây đi, sáng mai hãy về.”

Thời điểm hẳn nói chuyện ánh mắt vẫn luôn nhìn Vân Thiệu Thần, ngẫu nhiên chớp chớp mắt, đương nhiên không biết đã trêu chọc tâm người.

Vân Thiệu Thần rũ mắt, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Nha, người còn có thể làm nũng a, gọi anh anh ngọt đến như vậy.” Đoàn Dao Nhân cười tủm tỉm ở một bên trêu ghẹo, Dương Huy ở bên cạnh cũng buồn cười.

Mặt khác hai người ở bên cạnh đều cảm thấy không được tự nhiên, Vân Thiệu Thần luôn là vẻ mặt nghiêm túc, người khác không nhìn ra được có gì khác, Đoàn Duệ Thanh lại là đứa nhỏ da mặt mỏng, rất nhanh liền đỏ mặt, cũng quay đầu lại trêu chọc tiểu cô nhà mình, hai người qua qua lại lại, cứ như có quỷ trong lòng..

“Đi thôi.” Vân Thiệu Thần thấy hai người càng nói càng dữ dội, đưa tay vỗ vỗ vai Đoàn Duệ

Thanh, thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về.

Đoàn Dao Nhân chớp chớp mắt với hắn “Nhanh lên nhanh lên, anh trai kêu kia, không nghe lời lát nữa về nhà sẽ bị anh đánh mông đấy.”

Đoàn Duệ Thanh còn muốn cùng nàng đấu võ mồm, lại bị Vân Thiệu Thần mang đi mất.

Tiếng cười của Đoàn Dao Nhân còn vang lên phía sau, thật lâu cũng không tan đi.

Vân Thiệu Thần vẫn là ở lại, cùng Đoàn Duệ Thanh làm cơm chiều, bởi ông ngoại vui vẻ ăn cơm.

Sau khi ăn xong, hai người như thường lệ cùng tắm rửa, ở cùng phòng ngủ.

Tuy rằng Đoàn Duệ Thanh biết tính hướng của mình, nhưng không thể phủ nhận, lúc cùng Vân Thiệu Thần ngủ chung giường, hắn đều có thể ngủ thập phần an ổn, có lẽ cũng do khí chất khiến người ta luôn cảm thấy an tâm của Vân Thiệu Thần.

Sáng sớm hôm sau, lúc Đoàn Duệ Thanh tỉnh dậy Vân Thiệu Thần đã rời đi, hắn nhếch môi, sau đó hơi hơi nở nụ cười, dù sao chiều nay hắn cũng trở về thành phố.

Kế tiếp cả buổi sáng, Đoàn Duệ Thanh đều bận rộn ở ruộng, buổi trưa liền thu xếp đồ đạc chuẩn bị trở về thành phố.

Đoàn Dao Nhân thấy lại nhện không được chọc ghẹo: “Liền vội vã như vậy a, chỉ tiếc cháu ta là cháu trai, nếu là cháu gái, phỏng chừng liền trực tiếp gả đến Vân gia luôn ấy chứ.” Nàng nói chuyện chỉ thuần túy chọc ghẹo Đoàn Duệ Thanh, hoàn toàn không nghĩ gì nhiều.

Nhưng lời này vào trong tai Đoàn Duệ Thanh, lại như sét đánh bên tai.

Đoàn Dao Nhân không biết lời mình nói ảnh hưởng đến Đoàn Duệ Thanh, thấy hắn đột nhiên đứng yên tại chỗ, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, liền hoảng sợ chạy đến bên cạnh đỡ lấy hắn hỏi: “Duệ Thanh, người làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu à?”

Đoàn Duệ Thanh hồi lâu mới hồi phục tinh thần, miễn cưỡng lắc đầu, nói với Đoàn Dao Nhân: “Không có việc gì, có thể là đứng lên quá nhanh, có chút choáng váng.”

Đoàn Dao Nhân cẩn thận nhìn hắn trong chốc lát, thấy đúng là không có vấn đề gì, mới nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ đầu hắn nói: “Vậy người đi về cẩn thận một chút, chạy chậm thôi.”

“Được, con biết rồi.” Đoàn Duệ Thanh cười trả lời nàng.

23. Chương 23

Chiều hôm đó trời đổ mưa to, Đoàn Duệ Thanh về vừa vặn bị mắc mưa, về nhà lập tức tắm nước nóng, may là vẫn chưa bị đông cứng.

Thay quần áo rồi, đi chợ mua đồ ăn về nhà làm xong, nhưng đợi đến chạng vạng, cũng không thấy tam cô cùng Vân Thiệu Thần trở về nhà. Hắn đơn giản ăn chút cơm, chuẩn bị đồ ăn bỏ vào hộp giữ ấm, một hộp đưa đến khách sạn, còn lại đưa đến sở cảnh sát.

Đoàn Giai Thu tuy rằng có thể ăn cơm hộp ở khách sạn, nhưng cháu trai đưa đồ ăn đến hiển nhiên sẽ rất vui vẻ nhận lấy phần tâm ý của hắn.

“Hôm nay về luôn à? Chuyện trong nhà con sắp xếp tốt chưa?” Nàng thấy bên tay Đoàn Duệ Thanh còn cầm một hộp giữ ấm, liêm hạ mắt, nhưng không có hỏi gì.

“Dạ, tam cô đừng lo, con đều chuẩn bị tốt rồi.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm trả lời.

“Vậy thì được rồi.” Đoàn Giai Thu cười gật đầu.

“Tam cô, vậy người đi ăn đi, con đi trước, buổi tối sẽ đến đón người.” Đoàn Duệ Thanh tuy rằng để lại dù cho nàng, nhưng trời mưa thế này để cô một mình về nhà sao có thể yên tâm được.

“Được, con về trước đi, cô có thể tự về nhà mà.” Đoàn Dao Nhân cười vỗ vỗ vai hắn, đứng trước cửa nhìn theo hắn rời đi, mới thở dài một tiếng.

Lúc Đoàn Duệ Thanh đem hộp cơm đến sở cảnh sát, lại không thấy Vân Thiệu Thần ở đó.

“A, em không phải là em trai Thiệu Thần sao?” Cố Hải thấy đứa nhỏ cầm dù cùng hộp cơm đi vào trong, lập tức chạy đến hỏi.

“Dạ phải.” Đoàn Duệ Thanh còn nhớ rõ người này, lần đầu tiên hắn đến đây liền gặp qua y.

“Em nhanh đi gặp anh mình đi, hắn bị đưa đến bệnh viện nhân dân rồi.”

Đoàn Duệ Thanh vừa nghe y nói xong cả người liền run lên, hộp cơm trong tay lập tức rơi

xuống đất.

“Ách!” Cố Hải ngược lại bị phản ứng của cậu dọa sợ, lấy lại tinh thần nghĩ lại những điều mình vừa nói, thiếu chút nữa cho bản thân một bạt tai, vội vàng giải thích: “Em đừng lo lắng, hẳn chỉ là bị người ta cho thêm vài lỗ hồng trên người, không nghiêm trọng, không nghiêm trọng.” Y liên tục cam đoan, dọa đến đứa nhỏ sẽ không tốt.

“Vài lỗ hồng?” Đoàn Duệ Thanh đúng là bị dọa đến, hẳn tuy rừng chưa từng trực tiếp thấy qua, nhưng nghe người ta nói cũng không ít, ở kiếp trước Vân Thiệu Thần là bị những vết thương nhỏ nhỏ lớn lớn ra sao.

“Chính là bọn tiểu lưu manh trong thành gây chuyện, hẳn bị ngộ thương, em đừng quá lo lắng, không có chuyện gì đâu, đi bệnh viện băng bó qua miệng vết thương cũng không có vấn đề gì.” Cố Hải vội vàng ôn tồn giải thích cho cậu, dù sao đứa nhỏ trước mặt so với những nam nhân thô kệch cao lớn khác nhau, tiểu hài tử mềm mại, lúc y nói chuyện nên nhỏ nhẹ, không nên dọa cậu sợ.

“Vậy em đi đây.” Đoàn Duệ Thanh vội vàng xoa người chạy ra bên ngoài.

Cố Hải đợi người đi mất, mới xoa người nhặt hộp cơm trên đất lên, mở ra ngửi thử, mùi vị không tệ, nghĩ thầm Vân Thiệu Thần mặt quan tài kia thật có phúc khí, bất quá hôm nay phúc khí này liền thuộc về y nha.

Cố Hải cười tủm tỉm đem hộp cơm trở về văn phòng, nhặt được thứ tốt đại gì không ăn.

Lúc Đoàn Duệ Thanh chạy đến bệnh viện tìm được Vân Thiệu Thần, y đã băng bó xong rồi, trên cánh tay quấn một vòng băng gạc, trên tay áo còn dính không ít máu tươi.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh nhìn thấy người nọ không có việc gì, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra, thả chậm cước bộ đi đến bên cạnh anh.

“Sao em lại ở đây?” Vân Thiệu Thần thấy cậu, rất kinh ngạc, nhìn thấy bả vai cùng tay áo đứa nhỏ đều ướt mềm, dính đầy nước mưa, mày liền nhíu lại, từ trên giường bệnh đứng dậy lấy áo khoác để bên cạnh đưa cho cậu, một bên còn thấp giọng giáo huấn “Tại sao đem dù theo rồi còn để ướt như vậy?”

Đoàn Duệ Thanh không dám đẩy ra áo khoác anh đưa tới, đành phải mỉm cười giải thích: “Chạy hơi nhanh, nên không chú ý, vết thương của anh không nặng chứ?” Hắn nói xong nghiêng đầu nhìn cánh tay anh.

“Đừng lo.” Vân Thiệu Thần không dấu vết bỏ tay áo xuống ngăn trở tầm mắt cậu, không muốn làm cậu lo lắng.

“Sao anh lại dễ bị thương như vậy được, thật không cẩn thận gì cả.” Đoàn Duệ Thanh trong lòng vẫn còn lo lắng, miệng vết thương kia nhìn cũng không nhẹ, chân mày nhịn không được cũng nhíu chặt.

Vân Thiệu Thần kéo đứa nhỏ đến ngồi trên giường, mới nói: “Lúc về không được nói với mẹ anh, nàng sẽ lo lắng.”

“Dạ, em sẽ không nhiều lời.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, đạo lý không thể để người lớn lo lắng hẳn tự nhiên hiểu.

Vân Thiệu Thần lúc này mới gật đầu, sờ đầu cậu nói: “Vậy em mau trở về đi, nói với mẹ tối nay anh tăng ca ngủ lại sở.” Trước khi Đoàn Duệ Thanh đến ở nhà y, y cũng thường suốt đêm tăng ca, sau này Đoàn Duệ Thanh đến đây, y luôn tận lực về nhà ăn cơm chiều rồi mới trở lại sở, đến giờ tan tầm cũng sẽ về nhà.

“Anh, anh nói thật cho em biết, vết thương của anh có phải rất nặng không, phải nằm viện sao?” Lúc này Đoàn Duệ Thanh ngược lại bắt đầu lo lắng hơn, đứng lên nghi hoặc nhìn anh.

“Không có.” Vân Thiệu Thần lắc đầu, thấy không thể gạt được cậu, đành phải giải thích “Lát nữa anh còn phải trở về sở....”

Lúc y đang nói chuyện, cửa phòng vang lên tiếng đập cửa, hai người theo bản năng quay đầu nhìn qua.

Cửa phòng bị người đẩy ra, một người con gái diện mạo thanh tú đưa đầu dò xét nhìn vào, nhìn hai người, cuối cùng dừng ở trên người Vân Thiệu Thần, cười nói: “Thiệu Thần, nguyên lai anh ở đây a.”

Đoàn Duệ Thanh nhìn mặt người kia, nguyên bản không có cảm giác gì, nhưng nhìn thấy nàng cười thập phần vui vẻ bước vào, trong lòng giống như bị người khác nhéo một cái, hung hăng kinh ngạc một chút, người này, người này là.....

“Sao người lại đến đây?” Vân Thiệu Thần thấy người đến, mày không dấu vết cau lại.

“Tối thăm anh a, nghe nói anh thập phần anh dũng cùng kẻ bắt cóc chiến đấu, còn bị thương, em đương nhiên phải đến đây xem thử a.” Cô nàng cười khanh khách đi vào phòng bệnh, dáng người cao gầy, cũng rất xinh đẹp.

Nhưng mặt khác hai người đàn ông trong phòng cũng không cho nàng chút mặt mũi, Đoàn Duệ Thanh còn đắm chìm trong khiếp sợ chưa hồi thần được, mà Vân Thiệu Thần nhìn thấy đứa nhỏ đang nhìn cô gái gần người nên cũng nhíu chặt mày.

“Đây là đứa em trai nhỏ của anh sao, bộ dạng thật đáng yêu.” Cô gái lúc này cũng chú ý đến Đoàn Duệ Thanh, liền cười với cậu.

Đoàn Duệ Thanh lấy lại tinh thần miễn cưỡng cười với nàng, gật đầu nói: “Xin chào.” Sau đó cảm thấy không biết nói gì nữa, cô gái này kiếp trước hẳn đã từng gặp qua, nhưng.... Hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vân Thiệu Thần, thấy đối phương nhíu mày nhìn mình, lại không để ý cô gái kia, trong lòng đột nhiên hiểu được ý tứ của anh. *(Chắc nghĩ Thần ca ghen, mà chắc là nghĩ lầm đối tượng bị ghen rồi... ha ha...)*

“Quả nhiên rất ngoan, em học lớp mấy rồi? Còn chưa lên đại học đi.” Cô thấy cậu không nói gì nhiều, chỉ nghĩ là tiểu hài tử thẹn thùng, không để ý mấy.

“Em không đi học.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười lắc đầu với nàng.

“A, nguyên lai là như vậy a.” Cô gái rốt cục cảm thấy xấu hổ, tươi cười cũng có phần mất tự nhiên.

Trong phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh trở lại, cũng không biết Vân Thiệu Thần là bận tâm mặt mũi cô ta, hay nguyên nhân khác, mở miệng nói: “Người không bận gì ở đây à?”

“Không bận a, như thế nào, hạ lệnh đuổi khách sao?” Cô gái đối mặt với Vân Thiệu Thần tự nhiên không ít, trên mặt luôn cười tủm tỉm, tựa hồ cũng không sợ y mất hứng với mình.

Vân Thiệu Thần không để ý nàng, dùng cánh tay không bị thương nắm lấy cánh tay Đoàn Duệ Thanh, ý muốn đi ra ngoài, đồng thời nói: “Nếu không có việc thì trở về đi, chúng ta cũng phải đi.”

Y nói trắng ra như vậy, có ngốc cũng hiểu được ý tứ của y, huống chi cô gái cũng không phải đứa ngốc, nàng chỉ là một người trẻ tuổi, có dũng khí, cho rằng bất cứ chuyện gì chỉ cần cố gắng, không vứt bỏ thì một ngày nào đó sẽ thu được kết quả tốt, nên mới cố ý xem nhẹ những thứ khác.

Nhưng là đối mặt với sự cự tuyệt thẳng thừng của y, trong lòng đương nhiên cảm thấy không tốt, cho nên lúc này sắc mặt nàng cũng không khá bao nhiêu.

Đoàn Duệ Thanh đương nhiên sớm cảm giác được anh họ mình đối với cô gái kia không có ý tứ, đành phải giúp đỡ, tìm bậc thang cho hai người bước xuống: “Hôm nay mưa lớn như vậy, buổi tối tam cô một mình về nhà khẳng định không an toàn, anh, chúng ta đi đón nàng đi.”

“Được.” Vân Thiệu Thần nhìn cậu, gật đầu.

Cô gái nhìn hai bóng người trong phòng, cảm thấy không cam lòng, liền đuổi theo hai người,

nói vào: “Tam cô của em là mẹ Thiệu Thần phải không? Nàng làm việc ở đâu? Chị có thể đi theo gặp nàng không?”

Đoàn Duệ Thanh lúc này chỉ hận bản thân nói sai, hần hần nên nói sang chuyện khác, trực tiếp nhắc đến tam cô không phải là càn cho cô ta có cơ hội chen vào nói chuyện sao?

“Không cần, người trở về đi, muộn rồi.” Vân Thiệu Thần biết cô ta có người đưa đón, cho nên không cần lo đến an toàn của cô, nói chuyện cũng là kiểu hoàn toàn cự tuyệt.

Lại một lần nữa trực tiếp bị cự tuyệt, cô gái hào phóng cỡ nào cũng sẽ cảm thấy bị mất thể diện, huống chi nàng lại được mọi người chiều chuộng, sủng ái mà lớn lên, sắc mặt lúc này liền suy sụp.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng thập phần rõ ràng, hai người kiếp trước cùng một chỗ cuối cùng cũng không có kết quả, cho nên trong lòng hoàn toàn không có ý gán ghép hai người, lại đối với thái độ của anh họ mình không hiểu sao cảm thấy kính nể, này là tố chất tâm lý như thế nào a, lại có khả năng tỏ ra cứng rắn với một nữ hài yếu ớt.

“Đi thôi.” Vân Thiệu Thần nắm lấy cánh tay Đoàn Duệ Thanh không buông, không chú ý đến cô ta, dẫn người rời khỏi phòng bệnh.

Đoàn Duệ Thanh lúc rời khỏi nhà đem theo hai cây dù, đã đưa cho Đoàn Giai Thu một cây, nên hai người hiện tại cùng che chung một cây, nếu không muốn bị mưa văng trúng, bắt buộc phải đi sát vào nhau, như vậy cũng không thể đi nhanh được.

24. Chương 24

Hai người rời khỏi bệnh viện, đi được một lúc, Đoàn Duệ Thanh mới nghiêng đầu hỏi: “Anh, anh không thích nàng sao?”

Vân Thiệu Thần nghe xong cũng không phản ứng gì lớn, chỉ lờ đi đưa nhỏ đi sát vào người mình, thản nhiên trả lời: “Em đừng quan tâm đến.”

“Thật không thích à? Tại sao vậy?” Đoàn Duệ Thanh nhún mày, hiển nhiên nghe ra anh trả lời lầy lè. Bất quá hần cũng không rõ, cô gái đó gia cảnh tốt, tướng mạo cũng được lắm, tính cách mặc dù có chút đại tiểu thư, nhưng tổng thể mà nói vẫn rất được, anh họ như thế nào lại không cảm thấy thích nàng nhỉ.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, sờ đầu cậu nói: “Tiểu Duệ, có nhiều chuyện đều không có nguyên nhân, nên anh cũng không cách nào giải thích được, đến lúc em trưởng thành sẽ hiểu.” Ý nói không nhiều, càng không bao giờ giải thích với người khác, có thể nói như vậy với Đoàn Duệ

Thanh, là do cậu được y đặt ở một vị trí đặc biệt trong lòng.

Đoàn Duệ Thanh trầm mặc, bên ngoài tiếng mưa rơi lất phất, đi ra khỏi khu vực có đèn đường, liền tối đen không thấy được bàn tay mình, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân hai người đi trong mưa.

Cả hai cứ như vậy gắt gao dựa vào nhau, cùng che chiếc ô không mấy lớn, đi bộ chậm rãi, hồi lâu cũng không ai mở miệng đánh vỡ loại trầm mặc này.

Đoàn Duệ Thanh suy nghĩ rất nhiều, hẳn không phải là đứa nhỏ mười tám tuổi, cũng biết được trên đời này có những người không có mục đích sống, cũng không thể làm những việc theo ý muốn của mình, cho nên đột nhiên nghĩ đến, năm đó Vân Thiệu Thần kết hôn với con gái của lãnh đạo, có phải cũng bởi vì không có mục đích nhất định đối với hôn nhân, hay do tình thế bắt buộc đây?

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh đột nhiên dừng lại, giữ chặt cánh tay Vân Thiệu Thần.

“Sao vậy?” Rất nhiều thời điểm, Vân Thiệu Thần đều thuận theo Đoàn Duệ Thanh, tùy ý cậu, hữu ý cũng được, vô tình cũng thế, đơn giản chỉ vì người đó là cậu.

“Nếu không thích thì không cần kết hôn với nàng, ách...” Đoàn Duệ Thanh thấy ánh mắt anh trở nên kỳ quái, vội vàng sửa miệng “Em là nói, nếu thật sự không thích, thì không cần cùng nàng một chỗ, anh không tiếp thu được tình cảm của nàng cũng không sai, nàng dũng cảm theo đuổi mình thích cũng không sai, cả hai đều không sai, nhưng trên thế giới này có rất nhiều người, cũng không phải chỉ có anh mới cho nàng hạnh phúc được, cho nên anh không cần miễn cưỡng bản thân, nếu không cuối cùng kết quả là nhân sinh mỗi người sẽ trở nên sai lầm.”

Đoàn Duệ Thanh nói xong lời cuối cùng gần như tự giễu, hẳn nhớ tới người vợ ở kiếp trước, nàng là một cô gái tốt, ở cùng hẳn hơn mười năm, nàng tận tâm chiều cố hẳn, lo lắng cho ông nội hẳn, cho nên dù không có cách nào để yêu nàng, nhưng hẳn cũng tận lực hồi báo, nếu không có sự kiện kia đưa tính hướng của hẳn ra cho mọi người biết, nàng cũng không bởi vì khó tiếp thu được mà phát điên....

Vân Thiệu Thần vẫn luôn trầm mặc, cũng không biết anh có nghe được lời mình nói hay không.

Đoàn Duệ Thanh đột nhiên hít một hơi dài, kỳ thật ai cũng biết nhân sinh chỉ một lần, có đi mà không có về, nhưng chưa từng chân chính đi qua, ai lại dám thật sự buông bỏ hết thấy, chỉ sống vì chính mình đây?

Đáp án là không có, những người tiêu sái nhất, cũng không thể bỏ xuống người hoặc việc nào đó, nhưng cuộc sống không buồn không phiền, hoàn toàn tự do, có ai lại không muốn, chỉ có điều, khó mà trở thành hiện thực được.

“Đừng nghĩ nhiều, về nhà thôi.” Vân Thiệu Thần nghe thấy đứa nhỏ thở dài, tựa hồ là bất đắc dĩ, hoặc là mang theo thương cảm, có chút luyến tiếc.

“Còn phải đi đón tam cô nữa.” Đoàn Duệ Thanh ngẩng đầu nhìn hắn, nhếch miệng cười.

“Có thể mẹ đã về nhà rồi.” Vân Thiệu Thần nói.

“Về rồi? Vậy anh muốn cực với em không?” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nói.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu không trả lời, nhưng cũng không phản đối, Đoàn Duệ Thanh cũng coi như anh đã đáp ứng, cười nói: “Người thua ngày mai phải làm bữa sáng, để tam cô nghỉ ngơi một ngày.”

Vân Thiệu Thần lại nhìn cậu hồi lâu, cũng gật đầu đồng ý.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng cảm thấy rất đắc ý, hắn cũng không biết vì sao, loại cảm giác này trước đây hắn cũng chưa từng có qua, nhưng cũng không bài xích nó.

“Anh, anh nói em biết anh thích kiểu người như thế nào đi? Về sau nếu em gặp được sẽ giới thiệu cho anh, bảo đảm làm anh hài lòng.” Đoàn Duệ Thanh cảm thấy bản thân dù là trọng sinh từ năm ba mươi tám tuổi về, nhưng tâm tính thành thực của đàn ông ba mươi tám có vẻ như đã rời nhà trốn đi rồi, đặc biệt là khi đối mặt với Vân Thiệu Thần, càng không tồn tại, có lẽ do cảm giác đối với anh họ rất đặc biệt đi?

“Đừng hỏi, lo việc của em cho tốt là được rồi.” Vân Thiệu Thần không biểu tình gì liếc cậu một cái.

“Vì sao không nói em biết? Hay anh có người mình thích rồi?” Đoàn Duệ Thanh cảm thấy có chút bất mãn, thậm chí có chút ghen tị, hắn sống nhiều năm như vậy, chỉ có người này luôn chiều theo ý hắn, nếu biết trong lòng anh có người nào được sủng ái hơn, hắn không chừng thật sự sẽ ghen tị (*ghen tuông nguyên thùng dấm luôn thì có.. ˘˘*)

Vân Thiệu Thần không để ý đến câu hỏi của cậu, lúc này hai người đã về dưới nhà, y liền kéo người vào trong mái hiên, muốn cậu thu dù lại đi lên.

“Thật sự không thể nói sao?” Đoàn Duệ Thanh thu dù lại, quay đầu làm như thật sự nói “Cô gái vừa rồi nhìn thấy liền biết gia cảnh không tồi, anh nói xem nếu nàng biết anh có người mình rất thích rồi, có thể đi tìm người đó gây phiền toái không?”

Vân Thiệu Thần vẫn không nói chuyện, nếu muốn từ trên mặt y hoặc từ miệng y biết được thứ gì thật sự rất khó, cho nên Vân mẹ có thể khôn khéo quan sát được tâm của con trai mình thật sự rất giỏi, cho dù mời thám tử đến chỉ sợ cũng không tra được cái gì.

“Ách, như vậy nàng có thể hay không trong lòng sục đổ?” Đối mặt với anh họ một chữ cũng không nói, Đoàn Duệ Thanh cảm thấy mình chính là đang lảm nhảm, vì thế ngậm miệng không nói nữa.

Hai người cùng đi lên lầu, đến nhà mình ở tầng trệt, Vân Thiệu Thần mới dừng bước lại, có chút kỳ quái nghiêng người nhìn cậu hỏi: “Không nói nữa à?”

“Anh cũng không trả lời, em một người nói thì có ý nghĩa gì.” Đoàn Duệ Thanh trong thanh âm mang theo bất mãn, đã vậy lúc lâu anh ấy mới chú ý đến a.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu một cái, mới dựa người vào tường, thản nhiên nói: “Nàng có thể gây thương tổn với người khác hay không anh không biết, nhưng anh sẽ không để cho bất kì ai thương tổn đến những người thập phần quan trọng với anh.”

Y vừa nói vừa nhìn Đoàn Duệ Thanh nhẹ nhàng lắc đầu, thân hình cao lớn dựa vào tường, khuôn mặt nhìn nghiêng dưới ánh đèn trông rất anh tuấn, biểu tình trên mặt phá lệ kiên định. Đoàn Duệ Thanh ngửa đầu nhìn anh, cái gì cũng không nghĩ nhiều, đột nhiên lại cảm giác trong tim rất đau, tựa hồ uất nghẹn lại không thở được.

“Vậy, em cũng là người thập phần quan trọng đối với anh sao?” Hắn vẫn luôn bảo trì góc độ nhìn anh, thanh âm có chút thì thào.

Vân Thiệu Thần nghe cậu nói sững sốt một chút, nhưng rất nhanh đã hoàn hồn lại, kiên định gật đầu “Đương nhiên.” Câu trả lời của y không phải nói đùa, cũng không phải do cậu hỏi đến nên thuận miệng trả lời, mà bởi vì cậu sớm đã là người trọng yếu nhất đối với y rồi.

Đoàn Duệ Thanh cũng cảm giác được tâm ý của anh, cho nên sau đó tâm tình của hắn liền tốt lắm.

Sáng hôm sau đương nhiên là Đoàn Duệ Thanh dậy sớm là bữa sáng, bởi vì Vân mẹ lúc bọn họ về đến nhà đã trở về lâu rồi, còn giúp bọn họ làm đồ ăn khuya, Đoàn Duệ Thanh vừa ăn vừa cười tùm tùm một bên, quả nhiên là mẹ con a, đều hiểu rõ nhau như vậy.

Đương nhiên lúc hắn thức dậy bò xuống giường, Vân Thiệu Thần cũng tỉnh, y không có thói quen ngủ nướng, cũng rời giường giúp đỡ em họ làm bữa sáng.

Sau đó Vân mẹ cũng ra ngoài, ba người đồng thời ăn sáng sau đó từng người đi làm.

Đoàn Duệ Thanh trở lại công việc, đem lô trà ngon chia ra nhiều túi nhỏ đem theo, vào đến văn phòng liền chia cho mỗi đồng nghiệp một túi, đương nhiên cho quản lý Khang sẽ không ít hơn.

Khang Ninh Huy khác với La Hoằng, La Hoằng thích uống rượu, mà Khang Ninh Huy lại càng thích uống trà, cho nên Đoàn Duệ Thanh đem lễ vật đến rất hợp ý y, nghe nói là nhà hẩn làm, nhận lấy cũng thuận tiện hơn.

Trong nhà hàng cũng có nhiều người thích uống trà, nghe nói nhà Đoàn Duệ Thanh có trà tự làm, đều đến đây hỏi, Đoàn Duệ Thanh trên mặt cười tủm tỉm, đối phương nếu không đến, hẩn chỉ coi như không nghe đến, nếu đã tìm đến tận đây, hẩn cũng sẽ hào phóng tặng cho họ.

Như vậy cả ngày, những túi trà hẩn đem đến cũng cho hết.

Tâm tình tốt của tối hôm trước, vẫn kéo dài đến chiều hôm sau còn chưa tan đi, nên hẩn quyết định đi sở cảnh sát gặp anh họ.

Nhưng có người lại chờ ở trước cửa khách sạn, là cô gái tối hôm trước đến bệnh viện tìm Vân Thiệu Thần, Đoàn Duệ Thanh liếc mắt đã nhận ra nàng.

“Em trai nhỏ, tan tầm rồi sao?” Cô gái tựa hồ không coi mình là người ngoài, giống như muốn trở thành người bạn trên mức bình thường của Vân Thiệu Thần, nói chuyện cũng mang theo loại bắt buộc không cho phép chối từ.

“Tôi là Đoàn Duệ Thanh, chị có thể gọi tôi Duệ Thanh, cũng có thể gọi tôi là tiểu Đoàn.” Đoàn Duệ Thanh nếu không xem trọng quan hệ của nàng cùng anh họ, cũng không muốn duy trì bọn họ, hiện tại đương nhiên không muốn thân cận với nàng.

“Duệ Thanh, tên này thật dễ nghe, hơn nữa..” Nàng quay đầu cao thấp đánh giá hẩn, cười tủm tỉm bổ sung “Thực thích hợp với bộ dạng của em.”

“Cảm ơn.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, biết nàng tìm đến mình nhất định có mục đích, nên cũng không vội vã muốn đi. Hơn nữa hẩn chưa bao giờ nghĩ cái tên có hơi hướng nữ tính lại phù hợp với con người mình.

“Trong thành phố có một tiệm ăn rất ngon, cùng đi đi, chị mời em.” Cô gái mỉm cười, thái độ tự nhiên hào phóng, khiến không ai cự tuyệt được.

“Chị tìm tôi có việc sao? Tôi còn chưa biết tên của chị đâu.” Đoàn Duệ Thanh ra vẻ khó xử, còn thực đơn thuần trừng mắt nhìn.

“A, chị quên mất, chị là Thẩm Khanh Hoa.” Cô gái cười nói.

“Thiệu Thần chắc chưa đưa em đi chơi đi, hẩn bình thường cũng không khi nào rảnh rỗi, về sau chị mang em đi chơi, chị biết rất nhiều chỗ vui chơi nha.”

25. Chương 25

Đoàn Duệ Thanh trong lòng nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn đáp ứng đi theo Thẩm Khanh Hoa.

Hắn nói với đồng nghiệp một tiếng, nói chính mình có việc, mới xoay người đi cùng Thẩm Khanh Hoa.

Ở kiếp trước Thẩm Khanh Hoa là người vợ đầu tiên của Vân Thiệu Thần, là họ hàng, Đoàn Duệ Thanh đương nhiên biết, cũng có tham gia hôn lễ của bọn họ.

Lúc đó Thẩm Khanh Hoa như ý nguyện gả cho người trong lòng mà tràn đầy hạnh phúc, trong hôn lễ đều rất vui vẻ cười tươi. Nhưng bây giờ Đoàn Duệ Thanh mới nhớ đến, biểu tình của anh họ lúc đó cũng không có bao nhiêu vui vẻ.

Hai người cùng đi đến tiệm ăn, Đoàn Duệ Thanh hơi nhú mào, luôn tự hỏi về những việc liên quan đến Vân Thiệu Thần, đối với những lời Thẩm Khanh Hoa nói bên tai luôn trả lời có lẽ.

Sau khi ở chung một khoảng thời gian, cảm giác của hắn đối với Vân Thiệu Thần không đơn thuần là họ hàng hay anh họ đơn giản như vậy nữa, trong tâm trí Đoàn Duệ Thanh cho rằng, giữa bọn họ có thể trở nên tâm ý tương thông, hắn rất thích loại cảm giác này, cũng không muốn có người đến phá hư. *(Em còn chưa nhận ra là em yêu anh ấy rồi ư...: (()*

Thẩm Khanh Hoa thích Vân Thiệu Thần, mà Đoàn Duệ Thanh là em trai Vân Thiệu Thần rất quan tâm, nàng đương nhiên muốn mượn sức hắn, mục đích tiếp cận Vân Thiệu Thần hơn nữa.

Nàng cũng thật sự coi Đoàn Duệ Thanh như đứa nhỏ, bởi vì ước chừng chỉ có con gái cùng những đứa trẻ mới đi đến những quán điểm tâm thế này, dù sao đối với Đoàn Duệ Thanh còn chưa được hai mươi tuổi mà nói, thực không có lực hấp dẫn.

“Duệ Thanh, chị nghe nói em nguyên bản là đang học cao trung, sao đột nhiên lại không học nữa?” Thẩm Khanh Hoa dùng thái độ trưởng bối hỏi Đoàn Duệ Thanh, nàng cảm thấy đứa nhỏ ở tuổi Đoàn Duệ Thanh, trừ bỏ đến trường còn có thể làm gì nữa?

“Phải.” Đoàn Duệ Thanh chỉ mỉm cười với nàng, không để ý thái độ của nàng, cũng không giải thích gì.

“Có phải gặp chuyện gì không giải quyết được không?” Thẩm Khanh Hoa thấy cậu trả lời cho có lệ, đành phải cố gắng hỏi tiếp.

“Không có gì, tôi là có những việc quan trọng hơn muốn làm.” Đoàn Duệ Thanh khẽ lắc đầu.

Thẩm Khanh Hoa vốn muốn tìm cơ hội giúp cậu giải quyết khó khăn, sau đó cùng cậu kéo gần quan hệ, nhưng Đoàn Duệ Thanh tựa hồ cũng không muốn nói gì nhiều với nàng.

“Như vậy a, vậy nếu cần giúp đỡ gì, có thể đi tìm chị, mọi người đều là người quen cả, có thể giúp em, chị nhất định sẽ không ngần ngại.” Thẩm Khanh Hoa là một nữ nhân thông minh, nàng biết hiện tại Đoàn Duệ Thanh không tin tưởng chính mình, nói nhiều hơn cũng vô dụng, nên cũng không tới tấp nữa.

Đoàn Duệ Thanh không nói tiếp, vẫn dùng khuôn mặt tươi cười đối mặt với nàng.

“Tiệm ăn này là do bạn của chị mở, em muốn ăn gì cứ việc gọi.” Nàng nói xong cười cười dùng ngữ khí trêu chọc nói “Nếu có bạn gái cũng có thể đưa đến đây, các cô gái đều thích ăn điểm tâm ngọt.”

“Cảm ơn chị.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, cảm thấy luôn để nàng nói cũng không tốt, vì thế bổ sung một câu “Tôi không có bạn gái.”

“Được rồi, em vẫn còn nhỏ.” Thẩm Khanh Hoa cười trêu ghẹo “Thiệu Thần khẳng định cũng không muốn em nói chuyện yêu đương sớm như vậy.”

Cuối cùng nói đến Vân Thiệu Thần, hai người nguyên bản cũng không quen biết, nếu không nói đến vấn đề chính, khả năng cũng không có gì để nói, Đoàn Duệ Thanh chỉ lo giả ngu, Thẩm Khanh Hoa không mở miệng, hẳn liền trầm mặc chờ đợi.

Thẩm Khanh Hoa nhìn cậu, thấy tiểu hài tử an tĩnh lại nhu thuận, bộ dạng rất được, trong lòng tán thưởng bọn họ người một nhà có gien thật tốt.

“Duệ Thanh, anh trai em bình thường có việc gì đều nói với em sao?” Thẩm Khanh Hoa hỏi.

Đoàn Duệ Thanh trầm nghĩ rồi cuộc nói đến vấn đề chính, trên mặt mỉm cười, trả lời: “Sẽ nói, anh ấy thích cùng tôi tâm sự.”

“Thật sao?” Thẩm Khanh Hoa ánh mắt lập tức sáng lên “Anh ấy thường nói gì với em?”

Đoàn Duệ Thanh giả bộ nghiêng đầu nghĩ một chút, mới nói: “Nói về công việc, còn những việc lúc còn đi học.” Đoàn Duệ Thanh ngoài miệng nói vậy, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, lấy tính tình nghiêm túc của anh họ mà nói, mặc kệ lúc đi học hay đi làm, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không khác bao nhiêu, cứng nhắc lại không thú vị, sẽ có chuyện gì để nói đâu chứ.

“Vậy anh ấy, có từng nói với em vấn đề sinh hoạt thường ngày không?” Thẩm Khanh Hoa chung quy vẫn là con gái, ở thời điểm này, quan hệ nam nữ cũng không cởi mở như vậy, nàng lớn mật cũng bất quá là trong việc theo đuổi Vân Thiệu Thần mà thôi, trộm hỏi thăm sinh hoạt cá nhân của người ta, nàng cũng muốn đỏ mặt.

Đoàn Duệ Thanh nhìn nàng, gật đầu: “Có nói qua một ít, anh ấy nói lúc đi học thường thu được nhiều quà tặng, bất quá đều đưa lại cho người ta.”

“Quà tặng? Quà gì vậy?” Thẩm Khanh Hoa tròn to mắt, nàng học đại học, cũng biết được sinh hoạt tập thể, mơ hồ đã đoán được ước chừng là của những cô gái ái mộ Vân Thiệu Thần đưa đến.

“Chủ yếu là chocolate, còn những món quà nhỏ, có thể là do con gái tặng đi, đều tương đối tinh xảo, bất quá anh họ cũng không dùng đến.” Đoàn Duệ Thanh trừng mắt nhìn, lại hỏi “Chị đối với việc đó cảm thấy hứng thú sao?” Kỳ thật hẳn đã cảm thấy có chút nhàm chán, có lẽ không nên đi cùng nàng a.

“Ách, không có, chỉ là có chút tò mò thôi.” Thẩm Khanh Hoa hơi mất tự nhiên cười cười “Nguyên lai anh trai em ở trường học được hoan nghênh như vậy a.”

“Ân, tuy rằng anh ấy thực nghiêm túc, nhưng lại rất tốt.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười, trong lòng bổ sung một câu, trên đời có rất nhiều người, nhưng muốn tìm được người giống như anh họ đều không dễ dàng.

“Vậy anh ấy có từng kể về đời sống tình cảm của mình không? Anh ấy..đã có người mình thích chưa?” Thẩm Khanh Hoa rốt cục có chút sốt ruột, nói chuyện cũng không tự nhiên như trước.

“Có a.” Đoàn Duệ Thanh đương nhiên gật đầu, tròn mắt nói dối “Hơn nữa nghe nói đã thích rất nhiều năm rồi, phỏng chừng không lâu nữa sẽ kết hôn, là người anh ấy rất để ý.” Hẳn cố ý không hiểu việc nàng muốn hẳn nghĩ nàng là “bạn gái của Vân Thiệu Thần, bọn họ là người một nhà”, muốn cho nàng một người “tình địch” khuyên nhủ nàng rút lui.

Thẩm Khanh Hoa sắc mặt quả nhiên trở nên hết sức khó coi, run nhè nhẹ môi cũng không phát ra âm thanh gì được.

“Chị làm sao vậy? Không khỏe ở đâu à?” Đoàn Duệ Thanh thở dài trong lòng, cảm thấy lừa nàng có chút bất khoan, nhưng vẫn quyết định diễn đến chân thật một chút, vì vậy thân thiết dò hỏi.

“Không, không có gì...” Thẩm Khanh Hoa miễn cưỡng lắc đầu, buông lỏng hai tay gắt gao nắm chặt.

Đoàn Duệ Thanh cũng không dám kích động nàng, liền đứng yên bên cạnh.

Một lúc lâu sau, Thẩm Khanh Hoa tựa hồ lấy lại tinh thần, quay đầu dùng thanh âm không can tâm hỏi: “Người anh ấy thích là ai, chị có thể gặp được không?”

“Chị muốn gặp để làm gì?” Đoàn Duệ Thanh trầm nghĩ nàng sẽ không thật sự vì ghen tị mà muốn đi tìm “người trong lòng” của anh họ để gây phiền phức đi? Vì thế vội bổ sung “Người anh họ thích không ở thành phố này, chị tạm thời không thể gặp được nàng.”

“Em từng gặp qua nàng sao?” Thẩm Khanh Hoa có chút thất vọng.

“Ân, tôi trước kia lúc đi học đã gặp qua.” Đoàn Duệ Thanh sợ càng nói sẽ bị lộ, đành phải ngừng lại.

Thẩm Khanh Hoa không nói nữa, tựa hồ vẫn không cách nào tiếp thu chuyện này.

Đoàn Duệ Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc bọn họ đi ra đã là buổi chiều, mùa đông ngày tương đối ngắn, lúc này trời đã tối sẫm, hai người đi xuống, cũng chỉ có thể mở măt về nhà.

“Chúng ta về đi, nhà chị ở đâu, tôi đưa chị về.” Đoàn Duệ Thanh cố ý nói lớn tiếng, nhắc nhở người đang lần thứ hai lâm vào trầm tư.

“A, vậy em về trước đi, không cần đợi chị.” Thẩm Khanh Hoa miễn cưỡng ngẩng đầu trả lời, nàng nghe được tin tức của Đoàn Duệ Thanh bị đã kích quá lớn, theo như lúc trước nàng điều tra, Vân Thiệu Thần cũng không có cùng nữ nhân nào thân cận, còn mừng thầm một phen, một lòng muốn khiến Vân Thiệu Thần trở thành người của mình.

Nhưng hiện tại Đoàn Duệ Thanh lại nói với nàng, Vân Thiệu Thần chẳng những có người mình thích, còn chuẩn bị kết hôn.. Nhất thời, nàng làm sao tiếp thu được.

“Vẫn là tôi đưa chị về đi, nhà chị ở đâu?” Nhớ tới Vân Thiệu Thần nói đến trị an nơi này đang không tốt, Đoàn Duệ Thanh cũng không dám để nàng đi một mình, nếu có chuyện gì phát sinh cũng khiến hấn gặp phiền toái a.

Thẩm Khanh Hoa lúc này chỉ muốn đi xung quanh một mình, nhưng Đoàn Duệ Thanh là nàng đưa đến, cũng không thể cự tuyệt, liền gật đầu, dẫn hấn đi về nhà mình.

Ở thời điểm này trong thành phố thực sự loạn, hơn nữa những con phố âm u cũ nát lại nhiều, hai người vừa đi không lâu, liền bị hai tên lưu manh chặn đường.

Nếu chỉ có một mình Đoàn Duệ Thanh, hấn sẽ không có gì sợ hãi, nhưng hiện tại bên cạnh

lại có một cô gái, hẳn đương nhiên sẽ lo lắng hơn, bất quá cũng đồng thời thở phào trong lòng, may mắn hẳn đi theo nàng về.

“Chúng ta không có tiền trên người, các người không cần đụng vào, anh ta là cảnh sát, hẳn lập tức sẽ đến đây.” Đoàn Duệ Thanh nhú mày nói với hai tên đó. Hẳn cũng bất đắc dĩ mới lòi Vân Thiệu Thần ra nói, bởi vì toàn bộ tiền hẳn đều để ở nhà, trên người không có bao nhiêu, sợ rằng hai tên này không có tiền không cam lòng, thương tổn hai người.

Hai tên lưu manh nghe được hai chữ cảnh sát quả nhiên sững lại, bọn họ ăn cướp ở đây, ít khi nào bị đưa đến sở cảnh sát, nhưng chỉ cần bị đưa vào một lần, không ai muốn tiến vào lần thứ hai, cho nên vẫn thực e ngại.

26. Chương 26

Đoàn Duệ Thanh thấy bọn họ không dám tiến lên, thoáng thả lỏng nắm tay.

Lúc này người vẫn luôn được hẳn che chắn phía sau Thẩm Khanh Hoa đột nhiên đẩy hẳn ra đi về phía trước, nói với hai tên lưu manh: “Ta đưa tiền cho các người, các người đừng làm khó chúng ta.”

Đoàn Duệ Thanh đối với hành động của nàng khế nhũ mày, không biết nàng làm như vậy là đúng hay sai, cũng không ngăn cản nàng.

Hai tên kia nghe được hai mắt liền sáng rõ, liếc nhau, một tên nói với nàng: “Vậy được rồi, chúng ta cũng chỉ cần tiền thôi, sẽ không làm khó dễ các người.”

Nhà của bọn họ đều ở trên núi, học hành lại không ra gì, không muốn làm ruộng, vào thành phố tìm việc lại không được lâu, nên cứ ở đây đi tìm người chặn đường, muốn đòi tiền thôi, chân chính giết người phóng hỏa sẽ không dám.

Cha của Thẩm Khanh Hoa dù sao cũng là lãnh đạo cấp cao, nàng cũng là cô gái được chiều chuộng nuôi lớn, một thân xinh đẹp xa hoa đầy trang sức, cùng với khuôn mặt trắng nõn, nhìn thấy cũng biết được là con nhà giàu có, tùy tiện cũng có thể lấy được tiền từ nàng. Lúc này nàng chủ động muốn đưa, bọn họ đương nhiên cao hứng.

Nàng thấy hai tên đó đáp ứng rồi, lấy tiền từ trong ví ra, lấy toàn bộ tiền đưa cho bọn họ, nói: “Bao nhiêu đây được rồi đi.”

Tiểu lưu manh nhìn thấy số tiền lớn như vậy, mắt đều tỏa sáng, vậy cũng đủ bọn họ tiêu dao trong thành phố một thời gian.

Một tên trong bọn chúng lập tức tiến lên lấy tiền, một bên cười muốn lệch cả quai hàm.

Thẩm Khanh Hoa nhìn bộ dáng hăn, khoe miệng thản nhiên cười khinh miệt, khép ví lại, nói: “Vậy có thể để chúng ta đi rồi chứ?”

“Chờ một chút.” Lúc này một tên vốn không mở miệng đột nhiên đi đến, bắt lấy cổ tay nàng: “Lấy vòng ngọc trên tay người xuống đây.”

“A!” Thẩm Khanh Hoa bị đau cánh tay, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị đối đãi như vậy, có chút bị dọa.

“Người làm gì? Buông nàng ra.” Đoàn Duệ Thanh thấy tình hình không ổn, lập tức đi đến chặn giữa hai người, gạt tay tên kia ra.

“Người la con mẹ gì, cút ngay!” Người nọ thấy trước mặt đối thành đàn ông, liền không chút lưu tình đá một cước.

Đoàn Duệ Thanh vội vàng che chở Thẩm Khanh Hoa lùi lại, nhưng không hoàn toàn tránh được, bị tên kia đá vào ngực.

Người nọ cũng là một tên kiêu ngạo, trước giờ không có nam nhân nào dám lớn tiếng trước mặt y, đá một cước tựa hồ chưa hết giận, liền bắt lấy bả vai Đoàn Duệ Thanh đẩy mạnh một phen.

Đoàn Duệ Thanh bị kẹp giữa hai người, không thể trốn đi đâu, cũng không thể chống trả được, cú đá trước đó của tên kia cơ hồ khiến hăn gần như té xuống, lần này bị đẩy, thiếu chút nữa mang theo Thẩm Khanh Hoa phía sau trượt chân.

“Người, các người không phải nói lấy tiền rồi sẽ không động vào chúng ta sao?” Thẩm Khanh Hoa lần này thật sự bị dọa, sắc mặt tái nhợt. Nàng dù sao cũng là con gái, trực diện đối mặt với tên nam nhân hung ác không lưu tình, không sợ đến mức té xuống đã tốt lắm rồi.

Nam nhân kia nhìn nàng một cái, cả người nàng đều run lên, lúc này tên đó mới vừa lòng liếc mắt về phía Đoàn Duệ Thanh.

Đoàn Duệ Thanh nhìn thẳng tên đó, người nọ nhìn hăn trong chốc lát, đột nhiên hí mắt nói: “Anh người là Vân Thiệu Thần?” Thành phố này cũng không đến nỗi lớn, dù sao những người như anh họ cũng thuộc hàng đứng đầu, liền hệ một chút liền nhận biết được.

Với lại những năm này thành phố được cấp trên ra chỉ thị nghiêm khắc trừng trị những hành vi phạm tội, chỉnh đốn lại không khí thành phố, mà Vân Thiệu Thần lại được lãnh đạo coi trọng, những tên lưu manh ở đây không có bao nhiêu người không biết anh.

Đoàn Duệ Thanh không nghĩ đến tên đó có thể nhận ra mình, trong lòng cả kinh, đang suy nghĩ đối sách, tên đó đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Nguyên lai thật sự là người thân của hắc ta.” Người nọ nói xong nghiêng đầu liếc mắt với tên còn lại.

“Là tên cảnh sát chuyên đi bắt người đó sao?” Tên còn lại ngẩng đầu, biểu tình trên mặt cũng thay đổi.

“Chính là hắc.” Tên kia nói, trên mặt hiện lên một tia thô bạo.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Người cầm tiền bị biểu tình của y dọa đến, hắc chỉ muốn tiền, chuyện khác cũng không dám làm.

Năm ấy đầu đường cuối ngõ giữa các nam nhân lưu hành một loại nguyên tắc, mặc kệ việc đúng hay sai, nếu như anh em của mình bị người khác khi dễ, bọn họ nếu như không giúp đỡ, thì chính là không nghĩa khí, không có can đảm, loại nam nhân này rất bị bọn họ khinh bỉ.

Người đàn ông âm lãnh kia hiển nhiên thuộc loại đó, lúc này gặp được em trai của kẻ thù hắc, chắc chắn sẽ thay anh em mình báo thù.

Đoàn Duệ Thanh thấy lệ khí trong mắt tên đó càng ngày càng nặng, toàn thân đề phòng đứng thẳng, đoán được người nọ không dám trực tiếp gặp anh họ gây phiền toái, nhưng có khả năng sẽ làm vậy với mình. Đoàn Duệ Thanh nghĩ người này nhiều nhất cũng chỉ đánh mình cho hả giận, không dám trực tiếp lấy mạng người, hắc chỉ cần cam đoan Thẩm Khanh Hoa không bị thương là được.

Tuy rằng hắc không có cảm giác gì với Thẩm Khanh Hoa, nhưng dù sao cũng là nam nhân, dù sao cũng phải bảo hộ nàng. Hơn nữa nếu Thẩm Khanh Hoa lần này bị thương, chẳng phải sẽ cho nàng cơ hội tiếp cận anh họ hơn, đó không phải điều hắc muốn.

“Cái đó, lỡ bị người khác bắt gặp thì sao, nếu không, coi như xong đi.” Người cầm tiền hiển nhiên không phải loại thích nghĩa khí, lấy được tiền rồi, hắc sao lại muốn dấn vào việc không cần thiết này.

“Cầm miệng, người quen lần trước A Chấn giúp người chạy thoát rồi sao?” Nam nhân âm lãnh nghiêng đầu trừng mắt.

Thẩm Khanh Hoa lúc này không biết có phải bị dọa đến phát điên rồi không, lại thừa dịp bọn chúng đang nói chuyện mà chạy vào đường tắt gần đó.

Nhưng nàng bước chân mảnh mai, sao có thể thoát khỏi nam nhân âm lãnh kia, hắc lập tức vươn tay nắm tóc nàng lôi về.

“A!” Thẩm Khanh Hoa kinh hoảng hét to một tiếng, Đoàn Duệ Thanh cũng bị hoảng sợ, tiến đến muốn lôi cánh tay tên đó ra “Là đàn ông thì đừng đánh phụ nữ.”

“Cút ngay!” Tên kia bị Đoàn Duệ Thanh lôi ra nên tức giận, một tay nắm bả vai Đoàn Duệ Thanh, một tay nắm lấy đầu hắn đập vào vách tường bên cạnh.

Thân thể Đoàn Duệ Thanh vẫn là của một đứa trẻ vị thành niên, căn bản không phải đối thủ của tên lưu manh lẩn lộn ngoài đường quanh năm, đầu bị đập vào tường phát ra âm thanh lớn, trong nháy mắt đã cảm thấy choáng váng, đồng thời cảm nhận được loại chất lỏng từ từ chảy xuống mặt mình.

“Dám đụng vào tao! Con mẹ nó, đập chết mày!” Tên đó còn không hết giận, nắm đầu Đoàn Duệ Thanh đập vào tường một lần nữa.

Thẩm Khanh Hoa bị tên kia xô té xuống đất, nhìn thấy Đoàn Duệ Thanh đầu chảy đầy máu, lần thứ hai sợ tới mức hét to.

“Mày con mẹ nó câm miệng!” Tên còn lại bị tiếng hét Thẩm Khanh Hoa dọa đến, chỗ này dù là con hẻm cũ, nhưng ngẫu nhiên vẫn có người đi qua, vạn nhất nếu có ai nghe được chạy đến giúp đỡ liền phiền toái.

Thẩm Khanh Hoa lúc này đã sợ đến chân mềm nhũn, bị tên còn lại đạp nằm dài trên đất.

“Này, làm sao bây giờ?” Hắn thấy đồng bọn còn đang nắm đầu Đoàn Duệ Thanh, rất muốn bỏ chạy một mình, dù sao tiền hắn đã có được rồi, cũng không muốn gây án mạng ở đây. Nhưng nghĩ đến sau này còn muốn sống yên ổn ở đây, lại không dám làm vậy.

Tên kia còn nắm đầu Đoàn Duệ Thanh đập vào tường thêm vài lần, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn ngừng lại, nghe đồng bọn nói mới tự hỏi một lúc, nói: “Cứ bỏ bọn chúng lại đây, chúng ta về nhà trốn một thời gian không ra ngoài là được.”

“Vậy đi nhanh đi.” Lời này vừa lúc đúng ý tên còn lại, hắn vội vàng lấy vòng ngọc trên tay Thẩm Khanh Hoa xuống, còn lấy cả đôi bông tai, trước khi đi còn sờ soạng mặt và ngực nàng một lúc, mới vừa lòng đứng dậy.

Nam nhân âm lãnh cũng buông ra Đoàn Duệ Thanh đã bất tỉnh, từ trên người cậu sờ soạng một lúc, chỉ lấy được hơn mười đồng, tức giận lại hung hăng đá cậu một cước.

“Đi nhanh đi, ta nghe thấy có người đang đến.” Tên còn lại kéo hắn.

Nam nhân lúc này mới buông tha Đoàn Duệ Thanh, chạy đi.

Trong hẻm nhỏ rất cực yên tĩnh trở lại, Thẩm Khanh Hoa run rẩy thân mình, nhìn Đoàn Duệ Thanh đầu đầy máu trên đất, cả người nàng như nhũn ra, một bước cũng không dám tiến lên.

“Cứu, cứu mạng với....”

Thẩm Khanh Hoa miễn cưỡng tìm lại chút sức lực, nhưng hai chân xụi lơ vô pháp đứng dậy, góc tường bị mưa thấm qua, nhiễm đen cả áo trắng của nàng.

Nàng ngồi bệt ở góc tường khóc lớn, nửa giờ ngẩn ngui này, quả thực giống như ác mộng cả đời nàng.

27. Chương 27

Hai người được người trên đường đi ngang qua đưa đến bệnh viện, cũng gọi điện báo án. Khi đó mọi người thập phần chất phác, cũng không như sau này có nhiều người sợ dính vào phiền phức mà không thêm giúp đỡ.

Tiếp nhận vụ án là đồng nghiệp của Vân Thiệu Thần, y liếc mắt liền nhận ra đó là đứa nhỏ luôn đến sở cảnh sát tìm anh trai, lập tức cho người đi thông báo với Vân Thiệu Thần.

Thành phố này cũng không phải quá nhỏ, lúc Vân Thiệu Thần nhận được tin tức chạy đến bệnh viện, vết thương trên đầu Đoàn Duệ Thanh thậm chí còn chưa được tẩy sạch.

Y đứng ngăn người trước cửa phòng, nhìn đứa nhỏ mình coi trọng đầu đầy máu, trên người cũng trở nên bần loạn, cảm thấy ngực ả ả đau, loại đau đớn đó cũng không mãnh liệt, nhưng lại lan tràn đến từng dây thần kinh trong người, xâm nhập cốt tủy.

Lúc Đoàn Duệ Thanh được đẩy ra, y nhanh chóng đi theo, một bên nghe bác sĩ nói những điều cần lưu ý, một bên chỉnh sửa y phục cho cậu.

Y tá cầm tiêm truyền nước biển cho cậu xong, liền cùng bác sĩ đồng thời rời đi.

Trong phòng bệnh có ba cái giường, nhưng hai cái còn lại đều không có ai nằm.

Đoàn Duệ Thanh nằm trên giường bệnh cạnh cửa sổ, Vân Thiệu Thần ngồi bên cạnh, từ khi nhìn thấy đứa nhỏ, ánh mắt cũng chưa từng rời đi một lúc nào.

Đoàn Duệ Thanh mặt mày ôn nhuận, cho dù là khi đang nhắm mắt ngủ, cũng vẫn như vậy, chỉ tiếc trên đầu quấn một vòng băng trắng xóa hoàn toàn phá hủy mọi thứ, không thể giống

như mọi lần luôn thể hiện vẻ mặt tươi cười, khí tức ôn hòa, nhưng chỉ có anh mới thấy được tươi cười giả hoạt của cậu.

Đứa nhỏ này ở bên cạnh y trong khoảng thời gian gần đây giống như những ngày y sống trước đây cũng chỉ đợi được khoảnh khắc đó, cảm nhận được sự hiện hữu của cậu ở bên cạnh, cảm thấy rất thỏa mãn, rất khoái nhac.

Vân Thiệu Thần nhìn hồi lâu, chỉnh lại chăn cho cậu, lại vuốt đầu cậu xong mới đứng dậy qua phòng bệnh kế bên.

Thẩm Khanh Hoa đang ở đó, nàng lần này thật sự bị sợ hãi, chẳng những mất tiền, còn bị nam nhân ghê tởm chiếm tiện nghi, lúc đến bệnh viện, đã khóc đến bất tỉnh.

Vân Thiệu Thần đứng trước cửa phòng bệnh, thấy mẹ và người thân đã đến đón nàng, nhìn một chút, cũng không định đi vào trong.

Cho đến khi nàng được đưa lên xe về, y mới xoay người trở về phòng bệnh của Đoàn Duệ Thanh.

Lúc Đoàn Duệ Thanh tỉnh dậy, đã là bốn giờ sáng ngày hôm sau, hắn vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Vân Thiệu Thần đang ngồi bên giường nhìn hắn.

“Tỉnh rồi à.” Vân Thiệu Thần đưa tay sờ trán hắn.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn cửa sổ, hỏi “Bây giờ đã gần sáng rồi đi? Sao anh không ngủ a?”

“Muốn đợi em tỉnh dậy.” Vân Thiệu Thần đứng lên rót cho cậu chén nước “Uống nước không?”

Đoàn Duệ Thanh sững sốt một chút, cảm thấy người trước mặt có vẻ khác trước, nhưng khác ở chỗ nào, hắn lại không nghĩ ra.

“Không khát sao?” Vân Thiệu Thần thấy cậu nhìn mình sững sờ, định bỏ ly nước xuống.

“Khát.” Đoàn Duệ Thanh vội chồm dậy.

Cậu vừa động dậy, đã bị Vân Thiệu Thần giữ lại, thuận thế ngồi xuống bên giường, đỡ cậu ngồi dậy tựa vào ngực y, đưa ly nước uy cậu uống.

Đội Đoàn Duệ Thanh cảm thấy uống đủ rồi, Vân Thiệu Thần mới đỡ cậu nằm xuống giường.

Đoàn Duệ Thanh nằm xuống rồi vẫn thấy không hiểu, nhìn Vân Thiệu Thần trong chốc lát, thập phần nghi hoặc đem suy nghĩ trong lòng nói ra: “Anh, anh làm sao vậy?”

“Àn?” Vân Thiệu Thần giương mắt nhìn cậu “Ý em là sao?”

“Em cũng không biết.” Đoàn Duệ Thanh nhú mày “Chỉ là cảm thấy anh đột nhiên trở nên có chút kỳ quái.”

Vân Thiệu Thần thấy cậu nhú mày liền sờ sờ mi tâm cậu, thấp giọng giáo huấn: “Kỳ quái chỗ nào chứ, đừng nghĩ nhiều, ngủ một lúc nữa đi.” Y mồ côi cha lớn lên, lại là con trai một, chưa từng nuôi dưỡng đứa trẻ nào, chỉ có Đoàn Duệ Thanh, nhưng cậu chỉ mới ở bên cạnh mình một thời gian, đã khiến y không yên lòng ở mọi phương diện, lo lắng cậu chịu ủy khuất, sợ cậu bị khi dễ, sợ cậu trên người không đủ tiền để dùng.

Y nghĩ, nuôi một đứa trẻ cũng giống như vậy đi.

“Đợi một chút, anh, Thẩm Khanh Hoa không có việc gì đi?” Đoàn Duệ Thanh rất cục nợ đến trước khi mình hôn mê, Thẩm Khanh Hoa còn ở bên cạnh, hai tên lưu manh sẽ không làm gì với nàng chứ?

“Nàng không sao cả.” Vân Thiệu Thần bởi vì cậu nói đến mới nhớ ra, nhú mày hỏi “Sao em lại đi cùng với nàng?”

“Ách..” Đoàn Duệ Thanh xấu hổ một chút, giương mắt lại thấy Vân Thiệu Thần mày nhú chặt hơn, liền giải thích “Là nàng đến tìm em, em nghĩ đến nàng là người quen của anh, nên đi cùng nàng.”

Vân Thiệu Thần nghe cậu nói vậy, cảm giác trong lòng thập phần không thoải mái, mày vẫn gắt gao nhú lại “Bọn em nói những gì?”

“Cũng không có gì.” Đoàn Duệ Thanh trộm quan sát sắc mặt anh, một bên suy nghĩ cách dùng từ “Em, em chỉ nói với nàng, trong lòng anh đã có người mình thích, sẽ không kết hôn với nàng, khiến nàng buồn tha anh..”

Đoàn Duệ Thanh kỳ thật rất sợ anh họ, hơn nữa chuyện này là hấn tự chủ trương, tiền trăm hậu tấu, sợ anh sẽ mất hứng.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu một lúc, đột nhiên thở dài, nói: “Nhanh ngủ đi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Được.” Đoàn Duệ Thanh thấy anh không phản ứng gì nghiêm trọng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghe lời ngoan ngoãn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vân Thiệu Thần trông cậu đến lúc này, tựa vào tường nhắm mắt lại cũng không ngủ được, vẫn luôn thanh tỉnh đến khi trời sáng.

Đến khi trời sáng, y mới tìm bác sĩ đến khám lại cho Đoàn Duệ Thanh, xác định không có vấn đề gì, Vân Thiệu Thần vẫn kiên trì để tiểu hải tử ở lại bệnh viện thêm một ngày nữa.

Vết thương của hắn tuy nhìn rất dọa người, nhưng kỳ thật không nghiêm trọng lắm, không thương tổn đến bên trong não bộ.

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản không muốn ở lại, hắn vừa vào làm trong nhà hàng, lúc này không đi làm sợ sẽ bị đuổi việc, nhưng nhìn thấy Vân Thiệu Thần lạnh mặt, cuối cùng chỉ có thể đem lời phản bác muốn nói nuốt ngược vào bụng.

Vân Thiệu Thần thở dài trong lòng, biết nếu miễn cưỡng giữ cậu lại, cậu cũng sẽ không an tâm, nên tự mình đi đến khách sạn một chuyến.

Đến khi y trở về, La Hoảng cũng đi theo đến, còn dẫn theo Khang Ninh Huy, nói với cậu nghỉ ngơi cho tốt rồi mới đi làm lại.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng biết anh họ là cố ý làm vì cậu, liền thấy cảm động, nghe lời không hề náo loạn.

“Nghe nói người bị bệnh, những người lần trước đến xin trà, bọn họ không đến đây được, có nhờ ta đem lễ vật đến cho người.” La Hoảng phát tay “Ta lười mang theo, lúc người trở về thì đến phòng làm việc của ta lấy đi.”

Đoàn Duệ Thanh co rút khóe miệng, hắn chưa từng thấy ai đến thăm bệnh như y.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, La Hoảng đột nhiên hỏi: “Cái đó, lá trà nhà người còn lưu lại bao nhiêu?”

“Cũng còn không ít, làm sao vậy?” Đoàn Duệ Thanh cảm thấy kỳ quái y như thế nào đột nhiên đổi chủ đề.

“Đều giữ lại đi, đừng tặng nữa, ta tuy rằng không thường uống trà, nhưng cũng nhìn ra được chất lượng khôい tồi, đem ra chợ bán cũng được khoảng mười đồng một cân đi?”

Đoàn Duệ Thanh cười gật đầu, số trà tiểu cô đưa hắn còn lại hơn mười cân, hắn cũng chưa

định bán mà còn muốn giữ lại.

La Hoằng thấy cậu gật đầu, liền tiến sát lại, hạ giọng nói: “Ta nghe được, lãnh đạo nói lần này đại nhân vật đến đây rất thích trà ngon, đến lúc đó ta nghĩ cách cho hần uống được, tốt hay xấu đều xem chất lượng lá trà của người đi.”

Đoàn Duệ Thanh hai mắt sáng ngời, lập tức nói: “Tôi cũng không thiếu thứ đó, đợi đi làm trở lại, sẽ đem đến cho ngài xem.”

“Được, cứ vậy đi.” La Hoằng rất thích đứa nhỏ này, thuận tay cũng muốn giúp cậu một phen, dù sao chuyện thành hay không cũng không cần y chịu trách nhiệm, nếu có kết quả cũng giúp y được chút ít.

Vân Thiệu Thần chờ hai người nói chuyện một lúc, lợi dụng việc Đoàn Duệ Thanh phải nghỉ ngơi thật tốt, mời La Hoằng trở về.

Đoàn Duệ Thanh lúc này đang cao hứng, La Hoằng đi rồi vẫn còn mở mắt không muốn ngủ.

“Nhanh ngủ đi.” Vân Thiệu Thần rót cho cậu ly nước, nhìn cậu nói.

Đoàn Duệ Thanh cảm thấy có chút buồn cười, việc đi ngủ này là do yêu cầu của cơ thể, đầu thể nói muốn ngủ là ngủ được.

“Không muốn anh để em ở đây vài ngày, liền nghỉ ngơi cho tốt đi.” Y đau lòng đứa nhỏ, đánh không dám, mắng không dám, nói nặng lời cũng không nói được, cũng chỉ có thể dùng công việc để uy hiếp cậu.

“Anh, anh có nguyện vọng gì rất muốn thực hiện không?” Đoàn Duệ Thanh tranh thủ một chút thời gian để nói chuyện.

Vân Thiệu Thần nghỉ hoặc nhìn cậu “Hỏi vấn đề này để làm gì?”

“Chỉ là tò mò thôi.” Kỳ thật Đoàn Duệ Thanh mấy ngày hôm nay luôn nghĩ đến, anh họ đối tốt với hần như vậy, mình có tài đức gì chứ, lại nghĩ đến muốn báo đáp anh. *(Lấy thân báo đáp là được rồi.. ^^)*

Vân Thiệu Thần trầm mặc một hồi, sờ đầu cậu, nói: “Mau ngủ đi, lát nữa anh sẽ trở về sở.” Vì ở bên cạnh chăm sóc đứa nhỏ, y cũng xin nghỉ nửa ngày, đợi cậu ngủ rồi, buổi chiều nhờ mẹ vào trông cậu, y sẽ về sở.

Mặt khác, hai tên dám đụng vào đứa nhỏ của y, y sẽ không bỏ qua như vậy.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh không chịu nói, khe khẽ thở dài, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không bao lâu hô hấp liền trở nên đều đều.

Vân Thiệu Thần cũng thở ra một hơi. Nguyên vọng y rất muốn thực hiện đương nhiên là có, nhưng lại là điều vĩnh viễn không thành, y cũng vĩnh viễn không thể nói ra.

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị gõ hai tiếng, Vân Thiệu Thần quay đầu, thấy Thẩm Khanh Hoa đứng trước cửa, xuyên qua lớp kiếng nhìn y.

28. Chương 28

Vân Thiệu Thần đứng dậy rời khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lúc này mới nhìn thoáng qua Thẩm Khanh Hoa “Người không có việc gì chứ?”

Thẩm Khanh Hoa chỉ nhìn y, y phục trên người đã sớm đổi thành một bộ quần áo sạch sẽ xa hoa, trừ bỏ không còn thần thái như bình thường nữa, vẫn là một đại tiểu thư thực nữ.

Vân Thiệu Thần cũng không để ý, chỉ nói: “Chúng ta qua bên kia nói chuyện.”

Thẩm Khanh Hoa chậm rãi thu hồi tầm mắt khổ sở hỗn loạn, đi theo y đến cuối hành lang, đứng bên cửa sổ.

“Nghe nói anh đã có người mình thích?” Hai người trầm mặc đứng hồi lâu, Thẩm Khanh Hoa mới chậm rãi hỏi.

Vân Thiệu Thần nhìn ra bên ngoài, nhớ đến lời Đoàn Duệ Thanh nói lúc trước, liền gật đầu, trực tiếp thừa nhận “Đúng vậy.” Lúc y nói ra hai từ này, trong lòng tự nhiên nghĩ đến đứa nhỏ đang nằm trên giường bệnh, y không muốn để ý việc đứa nhỏ có thừa nhận tình cảm của mình hay không, chỉ tuyệt không hy vọng nhân sinh sau này của cậu bị y ảnh hưởng đến, điều này không phải kết quả mà y muốn.

Cho dù lúc Thẩm Khanh Hoa đến đã muốn chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng thời điểm chính tai nghe được, vẫn cảm thấy thập phần khó chịu, không cam lòng. Nam nhân như Vân Thiệu Thần, không phải dễ dàng gặp được, có lẽ cả đời cũng chỉ có cơ hội gặp được một lần, bỏ qua sẽ vĩnh viễn không có lại được.

Trầm mặc hồi lâu, nàng mới nhắm mắt lại, gian nan hỏi: “Anh..chuẩn bị kết hôn sao?”

Vân Thiệu Thần không nghĩ đến Đoàn Duệ Thanh sẽ nói dối nàng đến mức độ này, vì không muốn vạch trần lời của cậu, y vẫn gật đầu thừa nhận.

“Nếu em gặp gỡ anh trước nàng, anh sẽ yêu em chứ?” Thẩm Khanh Hoa gắt gao nhìn chăm chăm y, hiện tại nàng cũng vô pháp xác định, nàng đến tột cùng là thật sự muốn được nam nhân ưu tú này yêu, hay do không cam lòng việc y không yêu mình mà lại yêu người khác.

Vân Thiệu Thần nhìn nàng, nhưng cũng không phản ứng lại.

Tâm Thẩm Khanh Hoa trầm xuống, cuối cùng bất đắc dĩ cười khổ “Con người anh đúng là thành thật, một chút đồ ngọt con gái cũng không biết, thật không hiểu...vị kia làm thế nào chịu được anh.”

Vân Thiệu Thần vẫn không nói gì, trong lòng y rõ ràng, cô gái này là một người không tồi. So về gia thế, hay bản thân nàng, nếu ai lấy được nàng, sẽ là phúc khí của hắn.

Nhưng loại phúc khí đó Vân Thiệu Thần cũng không cần, bởi vì từ nhiều năm trước, tình cảm của y đã không có chỗ cho ai khác, việc này y cũng không biết làm thế nào, cũng không định ngăn chặn nó. Tình cảm y đối với người kia, tựa như một mầm mống, từ lúc bọn họ còn rất nhỏ, đã khảm sâu vào đáy lòng y, y tùy ý nó tự do sinh trưởng, cũng để nó lan ra gắt gao cuốn lấy tâm y.

Y cũng không định nói ra tình cảm này, cũng không muốn hủy diệt nó.

Người kia là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được.

(Mình cảm thấy Thần ca đang dẫn đầu trong số tiểu công mà mình yêu thích, càng đi sâu vào tâm tư anh, mình càng cảm động, có chút muốn khóc.. >.<)

“Em phải đi đây, Thiệu Thần.” Thẩm Khanh Hoa thở dài, như đã bỏ đi chưa xót cùng không cam tâm, thay vào tươi cười trong sáng, nghiêng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, nói “Đêm qua em đã suy nghĩ kỹ, chúng ta không có khả năng cùng một chỗ, vừa nghĩ đến sự việc gặp phải tối qua, em đã chịu không nổi. Ba em nói, nếu chúng ta thật sự đến với nhau, sự việc như vậy sau này gặp được càng nhiều, an toàn không đảm bảo, cuộc sống như vậy, em không muốn có, cho dù đối tượng là anh thì em cũng không chịu được.”

Vân Thiệu Thần nghe xong, gật đầu, nói “Tạm biệt.”

“A, anh thật là...” Thẩm Khanh Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người nói “Thay em xin lỗi em trai anh, ngày hôm qua là em liên lụy cậu ấy, còn có, thay em nói với người kia, hôn lễ của bọn anh em không thể đến dự.”

“Được.” Vân Thiệu Thần vẫn là biểu tình như thường gật đầu.

Thẩm Khanh Hoa mỉm cười, xoay người đi xuống lầu, không giống như lúc đến mang theo

thương cảm, ngược lại có thêm vài phòng tiêu sái.

Vân Thiệu Thần nhìn nàng rời đi, mới xoay người, lại thấy cửa phòng bệnh Đoàn Duệ Thanh dường như động một cái.

Y có chút nghi hoặc đi vào, phát hiện chần trên người đứa nhỏ không giống như trước khi mình đi, rõ ràng vừa bị người động qua, lông mi cậu còn hơi run rẩy, hẳn là đang giả bộ ngủ.

“Tập trung ngủ đi.” Vân Thiệu Thần gõ vai cậu.

Đoàn Duệ Thanh thấy mình bị phát hiện, đơn giản mở mắt ra, có chút vô tội nhìn anh: “Em ngủ nhiều rồi, bây giờ không ngủ được nữa.”

Vân Thiệu Thần không có biểu tình gì liếc mắt nhìn cậu.

Đoàn Duệ Thanh rút tay trong chần ra kéo lấy cánh tay anh, hỏi: “Anh, anh thật sự có người mình thích rồi sao? Là ai vậy, em gặp qua chưa?” Hắn cẩn thận hồi tưởng một chút, chính là một chút ấn tượng cũng không có.

Vân Thiệu Thần nhìn thoáng qua tay cậu đang kéo lấy tay mình, lại nhìn về phía cậu, nhíu mày hỏi “Không muốn ngày mai xuất viện phải không?”

“Anh à..” Đoàn Duệ Thanh lôi kéo tay anh không tha, còn quơ quơ. Một mặt cảm thấy chính mình bao nhiêu tuổi rồi còn làm nũng thật mất thể diện, một mặt lại cảm thấy được làm nũng thật thích.

Vân Thiệu Thần vỗ tay cậu “Ngủ không được liền đứng lên đi.”

Đoàn Duệ Thanh nghe xong lập tức ngồi dậy.

“Em chậm một chút!” Vân Thiệu Thần bị động tác của cậu dọa sợ, mặc dù vết thương trên đầu cậu không nghiêm trọng lắm, nhưng cần tĩnh dưỡng một thời gian, động tác mạnh như vậy sẽ khiến não bộ bị chấn động a “Sao lại không hiểu chuyện như vậy?”

“Anh, anh nói em biết đi.” Đoàn Duệ Thanh hoàn toàn không để tâm đến lời anh, cảm giác tò mò muốn chết, người làm việc nề nếp như Vân Thiệu Thần, thật sự có người được anh đặt trong lòng sao, chẳng lẽ là người vợ thứ hai ở kiếp trước?

Hiện tại Thẩm Khanh Hoa đã chủ động rút lui, như vậy xem như nàng không tồn tại đi.

“Đừng hồ nháo, không muốn nằm viện thì trở về nhà nghỉ.” Vân Thiệu Thần bị cậu hỏi đến không biết trả lời thế nào, chỉ đành nghiêm mặt giáo huấn.

“Anh, anh cứ như vậy, sau này em có việc gì cũng không nói cho anh biết.” Đoàn Duệ Thanh cũng nhú mày, Vân Thiệu Thần không muốn nói đến, càng chứng minh là có vấn đề, nhưng anh giấu diếm như vậy, khiến trong lòng Đoàn Duệ Thanh cảm thấy không thoải mái chút nào.

Vân Thiệu Thần rất cục cảm thấy đứa nhỏ này đã bị chính mình chiều hư, còn làm nũng với mình, bây giờ còn tỏ ra giận dỗi nữa, y nhớ rõ lúc mới đưa cậu về nhà, nhu thuận lại nghe lời, nói chuyện ôn hòa, không có cảm xúc gì nhiều.

Y thở dài trong lòng, đi đến bên giường, đỡ cậu ngồi thẳng dậy, nói: “Chúng ta về nhà.”

Đoàn Duệ Thanh tức giận, giống như mình tự đập tay vào lớp bông mềm, miệng cũng dẩu lên.. Sau này nhớ lại phản ứng của mình lúc đó, Đoàn Duệ Thanh cũng tự đỏ mặt, cư xử như tiểu hài tử, quả thực uống phí hẩn sống vài thập niên.

Nhưng lúc này đối mặt với Vân Thiệu Thần đang giấu diếm, hẩn đúng là sinh khí, hơn nữa dường như giận dỗi quyết định sau này không nói chuyện với anh nữa.

Vân Thiệu Thần không để ý đến tính tình cậu, chỉnh lý lại quần áo cho cậu, đưa cậu đi làm thủ tục xuất viện, sau đó đưa cậu về nhà, sắp xếp ổn thỏa xong cũng không nói gì liền ra khỏi nhà.

Đi đến bên ngoài khu nhà, y mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ nhà mình, thở dài một tiếng, cảm thấy tâm tình rất tốt, ngay cả khóe miệng luôn đóng băng cũng buông lỏng một chút.

Một mình Đoàn Duệ Thanh nằm ở nhà, nghĩ đến nghĩ đi vẫn cảm thấy không được, càng nghĩ càng cảm thấy nhộn nhạo, cuối cùng ngồi dậy, bắt đầu lên kế hoạch buổi tối bắt Vân Thiệu Thần nói ra.

Hẩn nhớ rõ ở kiếp trước, đến năm ba mươi tuổi anh mới kết hôn với người vợ thứ hai, nghe nói đối tượng cũng không phải người trong thành phố này, nói cách khác bọn họ hiện tại hẩn là chưa nhận thức.

Hẩn thân tình nghiêm trọng ngồi trên giường, vuốt cằm tự hỏi những khả năng khác.

Buổi tối lúc Vân Thiệu Thần trở về, Đoàn Duệ Thanh đã cùng Đoàn Giai Thu dọn cơm lên bàn ăn.

Trên bàn cơm không khí tốt đẹp, tuy rằng Vân gia cũng không có quy tắc không nói chuyện khi ăn, nhưng ba người vẫn rất ít nói chuyện.

Chính là trong lúc đó có một việc trở nên hết sức kỳ quái.

Vân Thiệu Thần mỗi lần đưa đôi đũa chuẩn bị gấp món gì, Đoàn Duệ Thanh sẽ ngăn chặn mà gấp trước, một lần hai lần Vân Thiệu Thần còn cho rằng đứa nhỏ thật sự thích, cũng không để ý, nhưng đến khi lặp lại lần thứ năm sáu bảy tám, hơn nữa đồ ăn trong chén cậu đã muốn tràn ra ngoài, y liền phát hiện vấn đề.

Vì thế y đơn giản bỏ đũa xuống, nhìn đứa nhỏ trực tiếp hỏi: “Em rốt cục muốn cái gì?”

Đoàn Duệ Thanh từ trong chén ngẩng đầu nhìn anh, thập phần vô tội trả lời “Em không muốn gì cả.”

29. Chương 29

Vân Thiệu Thần liếc mắt nhìn cậu một lúc, chỉ vào chén cơm cậu, nói: “Trước tiên ăn hết đồ ăn trong chén em đi.”

Đoàn Duệ Thanh thấy mình gấp đồ ăn quả thật hơi nhiều, nghĩ đến hành vi có phần giống trẻ con của mình, có chút ngượng ngùng, lại có điểm đắc ý, nói: “Anh, hình như em lấy hơi nhiều rồi, anh ăn giúp em đi.”

Vân Thiệu Thần trừng mắt nhìn cậu, đứa trẻ này càng ngày càng thích tác quái, nhưng trừng xong vẫn cầm lấy chén cậu, lấy đồ ăn bỏ qua chén mình.

Đoàn Duệ Thanh yên lặng nhìn, khóe miệng chậm rãi gợi lên tươi cười đắc ý.

Kỳ thật Đoàn Duệ Thanh cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ là đột nhiên muốn kiểm chuyện với anh thôi.

Vân mẹ ngồi bên cạnh khẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vân Thiệu Thần đang chuyên tâm chọn đồ ăn, trong lòng khẽ thở dài, cúi đầu làm bộ như không thấy gì cả, tiếp tục ăn cơm.

Vân Thiệu Thần lấy đồ ăn xong rồi, gấp lại cho cậu đồ ăn còn nóng, đưa tới trước mặt cậu “Mau ăn đi.”

Đoàn Duệ Thanh lúc này cũng không hành động dư thừa nữa, không nói gì, ngoan ngoãn

bưng chén lên toàn bộ ăn sạch.

Sau khi ăn xong, Đoàn Duệ Thanh nguyên bản muốn giúp Đoàn Giai Thu dọn bàn, nhưng lại bị Vân Thiệu Thần mạnh mẽ lôi về phòng ngủ, cậu vừa xuất viện, cần nghỉ ngơi nhiều hơn.

Đoàn Duệ Thanh sau khi bị anh ấn nằm xuống giường, thấy anh đứng dậy chuẩn bị rời đi, vội rút tay từ trong chăn ra giữ chặt tay áo anh, nói: “Anh, anh còn muốn đi sở cảnh sát tặng ca sao?”

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, trả lời: “Hôm nay không có tặng ca.”

“Thật sao?” Đoàn Duệ Thanh nhãn tình sáng lên, lôi kéo tay áo anh không tha, vội vàng nói “Vậy anh ở lại bồi em đi, chúng ta nói chuyện.”

Vân Thiệu Thần trầm ngâm một lúc, gật đầu đáp ứng, đi ra ngoài lấy nước ấm và thuốc vào cho cậu uống trước, mới ngồi trước mặt cậu, hỏi: “Muốn nói cái gì?”

“Anh cũng lên giường ngồi đi.” Đoàn Duệ Thanh nghĩ đến lúc này thời tiết ngày càng lạnh, mọi người cùng nhau nằm trong chăn không phải sẽ ấm hơn sao? Nghĩ vậy hắn liền chuẩn bị ngồi dậy.

“Em nằm yên đi.” Vân Thiệu Thần nhíu mày, đứng dậy giữ chặt cậu nằm xuống, đứa nhỏ này thật là càng ngày càng không cho người ta bớt lo lắng.

Bất quá không biết có phải y ảo giác hay không, trong thời gian này, cảm thấy tiểu Duệ so với lúc được y mới đưa về nhà đã thay đổi không ít.

Y nhớ rất rõ, lúc gặp được tiểu Duệ ở ngoài đường, trên người cậu đều mang cảm giác khá âm trầm, cho dù khi cười với y, nụ cười kia cũng chỉ là giả vờ, hơn nữa nhìn biểu hiện cùng quyết định của cậu, trong lòng y cũng từng hoài nghi qua, nhưng cuối cùng cũng không hỏi gì, y cảm thấy nếu đứa nhỏ này có việc gì, đến lúc muốn nói thì sẽ chủ động nói ra.

Cho đến hiện tại, tiểu Duệ mới có được bộ dáng mà một đứa trẻ nên có, ngẫu nhiên sẽ làm nũng với y, hồ nháo linh tinh, có đôi khi còn có những hành động dính người.....

Vân Thiệu Thần vì những lần được cậu quan tâm, lại nhịn không được muốn có thêm nhiều thứ nữa thuộc về cậu....

Đoàn Duệ Thanh nhìn Vân Thiệu Thần cuối cùng cũng thỏa hiệp ngồi bên cạnh hắn, liền trở mình qua nhìn thẳng anh hỏi: “Anh, Thẩm Khanh Hoa sẽ không đến tìm anh nữa chứ? Cũng sẽ không để cha nàng tìm anh gây phiền toái đi?”

“Cha của nàng?” Vân Thiệu Thần sắc bèn nắm chắc sơ hở trong lời nói của cậu, nhú mảy hỏi.

“Ách, cha của nàng không phải là lãnh đạo của anh sao, trước đó nàng có nói qua.” Đoàn Duệ Thanh nhất thời lờ mờ miệng, vội lờ Thẩm Khanh Hoa vào bổ sung.

Vân Thiệu Thần không có cảm xúc gì nhìn cậu, đoán không ra y có hoài nghi lời Đoàn Duệ Thanh hay không.

Đoàn Duệ Thanh liền nhú mảy: “Anh, anh có ý gì a, muốn nói sang chuyện khác sao?”

Vân Thiệu Thần không nói về nghi hoặc lúc nãy nữa, chỉ nói: “Nàng đi rồi, sẽ không tìm đến nữa.”

“Như vậy à.” Đoàn Duệ Thanh gật gật đầu, kỳ thật hắn đã nghe hết cuộc đối thoại ủa hai người rồi, Thẩm Khanh Hoa không chịu nổi công việc của Vân Thiệu Thần, lo lắng sau này cuộc sống thường ngày sẽ luôn trong sợ hãi, hắn cũng cảm thấy nàng đã muốn từ bỏ, cảnh sát cũng chỉ là một công việc mà thôi, nếu thật sự muốn cùng anh một chỗ, sau khi kết hôn đổi công việc khác cho anh, cũng không phải vấn đề lớn.

“Anh.” Hắn ngửa đầu nhìn anh, mở to mắt hỏi “Anh thật sự đã thích ai rồi sao? Vậy tại sao trước kia hỏi anh, anh cũng không nói?”

Vân Thiệu Thần biết cậu chỉ muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân, liếc cậu một cái, hỏi ngược lại: “Em quản nhiều chuyện như vậy làm gì?”

“Nhưng anh là anh trai của em, anh không phải đã nói em là người “thập phần quan trọng” với anh sao? Vậy mà bây giờ anh có người mình thích cũng không cho em biết.” Đoàn Duệ Thanh cố ý liếc mắt nhìn anh “Em thấy “thập phần” này cũng không có bao nhiêu trọng lượng.”

Vân Thiệu Thần thái độ không vội chậm chạp hỏi ngược lại: “Vì cái gì phải nói cho em biết? Anh đối xử với em tốt còn chưa đủ sao?”

Đoàn Duệ Thanh cắn răng, quyết định đổi một phương pháp khác hỏi tiếp: “Em không hỏi nàng là ai nữa, vậy anh nói cho em biết nàng là người như thế nào đi?”

Vân Thiệu Thần thấy nếu hôm nay không nói rõ ràng thì đứa nhỏ này sẽ không chịu từ bỏ, trong lòng thực bất đắc dĩ, đưa tay sờ đầu cậu, chậm rãi nói: “Người đó rất ngoan, thực nghe lời, luôn an tĩnh.”

Đoàn Duệ Thanh thấy anh rốt cục mở miệng, hai mắt sáng ngời, liền tập trung tinh thần mà

nghe.

Nhưng khi hần nghĩ Vân Thiệu Thần sẽ tiếp tục nói, lại phát hiện đối phương chỉ nhìn mình, không nói gì nữa.

Đoàn Duệ Thanh trừng mắt nhìn, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?” Vân Thiệu Thần vuốt tóc cậu, trả lời cũng có chút không yên lòng.

“Đương nhiên là tiếp tục nói về người đó a?” Đoàn Duệ Thanh nhú mày, trong lòng cảm thấy mất hứng, thấy bản thân bị đùa giỡn.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, nói: “Không có gì để nói nữa.” Muốn nói đương nhiên là có, cho dù y không hay nói nhiều, trong lòng cũng hiểu rõ người kia có rất nhiều điều đáng giá để nói, chỉ tiếc những lời này vĩnh viễn cũng không thể bộc lộ.

Đoàn Duệ Thanh nhú mày nhìn anh một lúc, đột nhiên nói: “Anh, có phải anh yêu đơn phương người ta không? Đối phương không thích anh sao?”

Vân Thiệu Thần thở dài trong lòng, đắp lại chăn cho cậu, nói “Em nên ngủ đi.”

Đoàn Duệ Thanh còn đang suy nghĩ vấn đề trước đó “Hần là không phải đi, anh tốt như vậy, còn có người nào không thấy vừa mắt chứ?”. Hơn nữa lấy tính cách Vân Thiệu Thần, nếu không phải người tiếp xúc đã lâu, sẽ có ai thật sự đi vào tâm của anh được sao? Hần cảm thấy rất hoài nghi.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, nhanh ngủ đi.” Vân Thiệu Thần sờ đầu cậu.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh một chút tin tức cũng không chịu lộ ra, nhếch môi, cảm thấy không cam lòng.

Vân Thiệu Thần nhìn thoáng qua vẻ mặt mất hứng của cậu, cảm thấy ngực có chút khó chịu, liền nói: “Tiểu Duệ, mặc kệ người kia là ai, em vẫn là người quan trọng nhất của anh.”

Đoàn Duệ Thanh hí mắt nhìn anh, hỏi: “Thật sao?”

“Ừ.” Vân Thiệu Thần gật đầu, chuyên chú nhìn cậu.

Đoàn Duệ Thanh không nói nữa, nhưng biểu tình trên mặt rõ ràng cao hứng không ít.

“Nhanh ngủ đi, không phải ngày mai em muốn đi làm sao?” Vân Thiệu Thần vuốt tóc cậu.

Đoàn Duệ Thanh trầm ngâm một chút, gật đầu nói: “Được rồi, em không hỏi nữa, nhưng nếu lúc nào anh không vui, phải nói cho em biết đó.”

“Được.” Vân Thiệu Thần gật đầu, sẽ nói với cậu hay không là một chuyện, để dỗ đứa nhỏ ngủ lại là chuyện khác.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới vừa lòng, cười tủm tỉm, mắt cong cong, dưới ánh đèn nhìn thập phần xinh đẹp.

30. Chương 30

Bởi vì hôm trước đã nói chỉ nghỉ ngơi một ngày, nên ngày hôm sau Vân Thiệu Thần lo lắng bao nhiêu, vẫn nhìn xuống không ngăn cản Đoàn Duệ Thanh sáng sớm rời nhà đi làm.

Đoàn Duệ Thanh thấy Vân Thiệu Thần vẫn luôn cau mày, liền lôi kéo anh nói: “Anh, anh yên tâm đi, em sẽ tự chăm sóc bản thân.”

Vân Thiệu Thần kéo đứa nhỏ sát lại, kiểm tra lại băng gạc, hỏi: “Muốn mua nón đội lên không?”

“Được, lúc đi làm em sẽ mua.” Đoàn Duệ Thanh trả lời.

Vẫn rất lo lắng nhưng Vân Thiệu Thần cũng không nhiều lời, vỗ vỗ bờ vai cậu nói: “Đi thôi.”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu.

Do cấp trên nói có nhân vật lớn đến đây, cho nên đối với lãnh đạo thành phố, hay người đứng đầu khách sạn đều để ý kỹ càng. Trước khi bọn họ đến mấy ngày, toàn bộ khách sạn đều triển khai tổng vệ sinh.

Đoàn Duệ Thanh bởi vì vết thương còn chưa khỏi hẳn, Khang Ninh Huy cũng không để cậu tham dự vào, mà để cậu tiếp tục ở văn phòng xử lý văn kiện.

Nhờ vào đợt trước tặng trà cho mọi người, Đoàn Duệ Thanh ở khách sạn cũng được mọi người yêu thích hơn, Khang Ninh Huy cũng hỏi thăm cậu có thể đưa đến cho y nữa không, theo như giá thị trường bán lại cho y cũng được.

Khang Ninh Huy thích uống trà, nhiều bạn bè của y cũng cùng chung sở thích này, y muốn mua trà của Đoàn Duệ Thanh, cũng là muốn đem tặng người ta.

“Hiện tại tôi vẫn còn ở nhà, nhưng không nhiều lắm, chờ đến tiết thanh minh sẽ có trà mới, nếu ngài muốn, tôi sẽ đem đến.” Đối với nguồn trà mới sắp tới, Đoàn Duệ Thanh cũng đã có quyết định trong lòng.

Hắn định trước tết sẽ trở về một chuyến, một là để ký kết hợp đồng mua trà của những hộ trong thôn, hai là về nhìn xem có thể giúp đỡ gì cho tiểu cô hay không, cũng chuẩn bị phân loại nguồn tiêu thụ lá trà.

“Người có thể sản xuất nhiều trà sao?” Khang Ninh Huy hỏi.

“Đúng vậy, tôi chuẩn bị sản xuất trà ở quê.” Đoàn Duệ Thanh cũng không giấu diếm, loại việc này tuy ít ai làm, cũng không phải không thể nói ra.

Khang Ninh Huy nghe cậu nói xong, trầm ngâm một chút, mang theo ý cười, nói: “Người thật tinh mắt đi, nếu có thể bảo đảm sang năm sẽ có nguồn trà tốt, ta có thể giới thiệu vài người bạn cho người, ở đây có một tiệm trà tên Phú Khê, người nghe qua bao giờ chưa?”

“Có nghe nói qua.” Đoàn Duệ Thanh nở nụ cười, tiệm trà nhỏ đó có thể xem như kỳ tích, đối với trình độ bản cùng của thành phố này, những tiệm trà hay quán ăn nhỏ, sinh ý tương đối lạnh lẽo, lợi nhuận cũng không cao, nhưng tiệm trà nhỏ này lại chống đỡ rất nhiều năm rồi cũng không bị đóng cửa, khiến không ít người lấy làm kỳ lạ.

Có một số người còn cố ý đi gặp lão đầu của tiệm đó hỏi qua, nửa đùa nửa thật hỏi có phải đứng phía sau tiệm trà là một đại gia hay không.

Nhưng mà lão đầu cũng chỉ cười, đợi đến khi người ta bị nụ cười của ông làm nổi da gà, mới giơ tay lên chỉ biển hiệu bên ngoài: “Không thấy sao, Phú Khê.”

Người nọ sờ sờ ót, cũng không hiểu được ý tứ của ông.

Lão đầu liền thân bí miếm cười, xoay người rung đùi đắc ý bỏ đi, chỉ vớt cho hắn một câu: “Phú Khê phú Khê, trọng điểm không phải là phú, mà là Khê.”

Vì thế người nghe càng cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

“Vậy người nhất định cũng đã nghe qua tiểu lão đầu ở tiệm đó đi.” Khang Ninh Huy thân bí hỏi.

“Đúng vậy.” Đoàn Duệ Thanh vẫn duy trì mỉm cười trên mặt, cũng không biểu hiện ra vẻ tò mò.

“Lão nhân kia nhìn hiền lành, vẻ mặt luôn mang ý cười, cứ như một pho tượng, nhìn qua có vẻ dễ ở chung, nhưng chỉ có những ai chân chính ở cùng ông ta nhiều năm mới biết, là một người cá tính cổ quái, ta cũng ở trong tiệm đó hơn một năm, mới bắt đầu quen thuộc được tính tình của ông ta.” Khang Ninh Huy nói đến, vẻ mặt hoài niệm.

Đoàn Duệ Thanh vẫn luôn lắng lắng nghe, không nói gì nhiều.

“Lá trà lần trước người đưa cho ta có thể cho là loại thượng đẳng, được hái vào tiết thanh minh...” Khang Ninh Huy nhắm mắt lại, tựa như nghĩ đến bản thân đang nhắm nháp loại trà cực phẩm, thanh âm thì trào bổ sung “Nếu có thể nấu với nước suối thanh tuyền trên núi, đưa tới trước mặt lão nhân kia, khẳng định có thể khiến ông ta trợn trừng hai mắt.”

Lá trà cũng được phân thành nhiều loại, loại thu hoạch vào trước tiết thanh minh như Khang Ninh Huy nói đến là loại tốt nhất, sau khi đông qua đi, xuân vừa đến là thời điểm tốt nhất để thu hoạch lá trà. Thu hoạch trà có ba thời điểm là Xuân trà, Hạ trà và Thu trà, trong đó thì Xuân trà là loại tốt nhất, nhưng Xuân tiền trà là loại thu hoạch trước tiết thanh minh lại là loại cực phẩm và đặc nhất.

Đoàn Duệ Thanh trước đây cùng tiểu cô nói chuyện, biết lá trà cũng được phân ra nhiều loại, mà loại này là thượng đẳng nhất.

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nói với Khang Ninh Huy: “Lá trà còn có thể lấy một ít, bắt quá không nhiều lắm, nếu ngài muốn, ngày mai tôi sẽ đem đến.”

“Trong nhà người còn sao?” Khang Ninh Huy nhướng mày, hỏi.

“Quả thật còn một ít.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, La Hoảng là đầu bếp, cũng có thể gặp nhiều khách nhân, nên y nói sẽ giúp đề cử lá trà của hắn, Đoàn Duệ Thanh cũng không cự tuyệt, mặt khác ở khách sạn tặng cho người ta cũng không tồi.

“Còn bao nhiêu, bán hết cho ta đi, ta cũng cần tặng cho người ta.” Khang Ninh Huy thập phần hào sảng nói.

“Được rồi.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, lại mỉm cười bổ sung “Quản lý Khang coi như mua một nửa số trà thôi, phần còn lại coi như quà gặp mặt của tôi đi.”

“Ta còn chưa nói muốn giới thiệu các người nhận thức nhau đâu, đã nói làm quà gặp mặt rồi.”

Đoàn Duệ Thanh liền cười nói: “Phiền quản lý Khang giúp đỡ rồi.”

“VẬY ĐI, NGÀY MAI NGƯỜI ĐEM ĐỒ ĐẾN ĐÂY, MUỐN THU BAO NHIÊU TIỀN THÌ THU, VỀ PHẦN LÃO NHÂN KIA, ĐỢI KHI NÀO RÀNH SẼ MANG NGƯỜI ĐI TÌM HẮN, TỰ NGƯỜI NÓI VỚI HẮN.” Khang Ninh Huy vỗ vỗ vai cậu.

“ĐƯỢC, CẢM ƠN QUẢN LÝ KHANG.” Đoàn Duệ Thanh trên mặt tuy mỉm cười, nhưng vẫn thập phần bình thản.

Khang Ninh Huy rất thích tính cách lạnh nhạt không quan tâm hơn thua của cậu, vỗ vai bảo cậu trở về làm việc của mình.

Tuy rằng trên đầu bị thương, Khang Ninh Huy cũng không an bài nhiều việc cho ahnử, nhưng nghĩ đến mình làm việc trong một tập thể lớn như vậy mà không làm gì thật không tốt, liền đội nón vào gia nhập đội ngũ làm tổng vệ sinh.

Đoàn Duệ Thanh dáng người gầy gò, thuộc loại thiếu niên chưa phát dục đầy đủ, nên không có nam nhân trưởng thành nào sẽ gây áp lực với đái ngộ của cậu. Bất quá ở khách sạn những người bằng tuổi hắN cũng không ít, nên hắN không muốn hưởng thụ đối đái đặc biệt này, vì thế làm việc rất nghiêm túc, tránh cho bị người chê cười.

Bởi vậy nên lúc hắN xong việc tan tằm, đều cảm thấy có điểm choáng váng. HắN dựa người vào tường đứng một lát, cảm thấy có lẽ do ngày đó mất quá nhiều máu để lại di chứng, một hồi trở lại bình thường mới từ từ đi ra ngoài.

※

Tuy rằng Vân Thiệu Thần không phải người lấy việc công làm việc tư, nhưng lần này thương tổn đến đứa nhỏ y để ý nhất, vô luận thế nào cũng vô pháp lấy tâm tư bình thường mà làm việc, cho nên công việc trọng điểm y làm hai ngày này cơ hồ toàn bộ nhắm vào hai tên lưu manh kia, nhất định không bỏ qua cho bọn chúng.

Thẩm Khanh Hoa sau khi được đưa đến bệnh viện, đã cung cấp thông tin về diện mạo và cách ăn mặc của bọn chúng cho cảnh sát, nàNG chỉ nói trong hai người có một tên tham tiền háo sắc, một tên mặt âm lãnh, trả thù cho anh em mình, cũng biết được hầu hết cảnh sát ở đây, lập tức liền đưa ra được vài tên khả nghi.

Tuy rằng Đoàn Duệ Thanh là người bị hại nhiều nhất, nhưng Vân Thiệu Thần cũng không hỏi cậu cái gì.

Trong lòng y kỳ thật vẫn rất lo lắng, sợ đứa nhỏ sẽ vì bọn chúng mà có bóng ma tâm lý, tuy rằng hai ngày này biểu hiện của cậu vẫn bình thường, nhưng y cũng không hỏi gì nhiều, miễn cho đứa nhỏ tâm lý mâu thuẫn.

Mục tiêu cuối cùng là hai người đàn ông trẻ tuổi ở một nơi xa trung tâm thành phố, bọn

chúng chọn hai người Đoàn Duệ Thanh có thể do nhìn trúng Thẩm Khanh Hoa một thân xa hoa, mới theo dõi hai người, cuối cùng lại nhận ra Đoàn Duệ Thanh là người hay đi cùng Vân Thiệu Thần, ngược lại mới phát tiết lên người cậu.

Do đó mỗi khi Vân Thiệu Thần nghĩ đến tại mình nên đứa nhỏ mới bị thương, sẽ cảm thấy rất đau lòng, không biết lúc đó cậu có cảm thấy sợ hãi, có cầu nguyện anh họ đột nhiên xuất hiện cứu mình không, có...oán hận y không, có thể vì vậy mà bất mãn với y không....

Có lẽ do gần đây được ở bên cạnh cậu, nhìn thấy cậu mỗi ngày, khiến y sinh ra cảm giác cậu trở thành vật sở hữu của mình, bắt đầu lo lắng đứa nhỏ có một ngày nào đó sẽ rời khỏi mình hay không.

Lúc Vân Thiệu Thần nhận ra loại suy nghĩ ích kỉ này của mình, y đã muốn không chế nó lại, hoặc giữ khoảng cách với cậu, chính là hết thấy đã muộn, y bắt đầu đối với loại suy nghĩ ích kỉ này có chút lực bất tòng tâm.

Chiều hôm đó xác định được đối tượng bị tình nghi rồi, Vân Thiệu Thần mới xin lệnh bắt người của cấp trên, trên sở cuối cùng cũng chấp nhận, còn điều thêm vài người cùng y đi bắt người.

Việc này nếu không phải ảnh hưởng đến con gái lãnh đạo, thì cũng để thị uy với những tên còn lại không được xằng bậy.

Chuyến đi này của Vân Thiệu Thần ít nhất cũng phải hay ngày, nhưng cũng không chắc chắn sẽ có thu hoạch, trong lòng y bắt đầu lo lắng đến Đoàn Duệ Thanh thương thế còn chưa khỏi hẳn.

Đến giờ tan tầm, y phá lệ đúng giờ trở về, đến khách sạn đón Đoàn Duệ Thanh về nhà.

Đoàn Duệ Thanh mệt mỏi ra khỏi khách sạn, liền thấy anh họ đứng đợi mình, dáng người thẳng tắp cao lớn tuyệt đối hơn hẳn đám bảo vệ trong khách sạn.

“Anh.” Hần mỉm cười đi đến, đầu còn hơi choáng váng, nhưng cũng không còn cảm giác sắp sửa té xuống đất rồi.

“Cảm giác thế nào, có khó chịu ở đâu hay không?” Vân Thiệu Thần lấy nón trên đầu cậu xuống, nhìn kỹ một chút, thấy băng gạc vẫn còn nguyên vẹn, liền yên tâm một chút, mày luôn nhíu lại hơi buông lỏng một chút.

“Dạ, chỉ có chút choáng váng, không sao cả.” Đoàn Duệ Thanh nguyên bản không muốn làm anh lo lắng, nhưng thấy bộ dáng quan tâm của anh như vậy, lại có chút mâu thuẫn muốn khiến anh lo cho mình một chút.

Vân Thiệu Thần nghe cậu nói xong, thần kinh vừa thả lỏng một chút lại căng thẳng, nhúu mày nói: “Vậy chúng ta đến bệnh viện xem thử đi.”

“Không cần đâu, em chỉ thấy hơi mệt, muốn về nhà ngủ một giấc.” Đoàn Duệ Thanh nắm lấy tay áo anh lắc lắc.

“Vậy đi thôi.” Vân Thiệu Thần mày vẫn nhúu lại một chỗ, một bên lôi kéo đứa nhỏ đi về nhà, một bên lại nghĩ lát nữa phải đến bệnh viện hỏi bác sĩ.

“Được.” Đoàn Duệ Thanh cao hứng gật đầu.

Sau khi về đến nhà, Đoàn Duệ Thanh lập tức lên giường nằm, hẳn quả thật rất mệt, nằm không bao lâu đã hô hấp đều đều.

Vân Thiệu Thần ôm thau nước ấm, nhúng khăn lau mặt cho cậu, lại giúp cậu uống thuốc, lúc này mới thở dài, tầm mắt từ từ đi xuống, từ băng gác trên đầu đứa nhỏ đến lông mi cậu.

Lông mi Đoàn Duệ Thanh rất dài, đôi mắt đen láy, lúc mở mắt ra tựa hồ có thể lay động tâm người, lúc nhắm mắt lại khiến người nhìn không được si mê.

Tầm mắt Vân Thiệu Thần giống như bị dính vào mặt cậu, có chút không yên lòng, chờ y phục hồi lại tinh thần, môi y đã nhẹ nhàng chạm vào đôi môi của cậu.

31. Chương 31

Vân Thiệu Thần sững sờ, môi tiểu hài tử thật mềm, gần như cuốn lấy thần trí của y.

Trong phòng ngủ thập phần yên tĩnh, chỉ có âm thanh tí tách của chiếc đồng hồ treo tường.

Vân Thiệu Thần đột nhiên như bừng tỉnh, mãnh liệt đứng dậy.

Tiểu hài tử vẫn an an tĩnh tĩnh nằm ngủ, lẳng lặng không phát ra một chút âm thanh, tựa hồ không bị động tác của y lay tỉnh.

Vân Thiệu Thần nhanh chóng xoay người đi như bay ra khỏi phòng, trên khuôn mặt không có một tia biểu tình, trừ bỏ đôi mày gắt gao nhúu lại, cùng ánh mắt có chút mơ hồ, còn lại cũng không khác bình thường là bao.

[illegible]

Lòng bàn tay đung đến môi, khiến hân lập tức nhớ đến cảm xúc trên môi lúc nãy.

[illegible]

“Chỉ là tổng vệ sinh toàn khách sạn, quản lý Khang đã nói với mẹ là không để Duệ Thanh tham gia mà.” Đoàn Giai Thu trả lời.

Vân Thiệu Thần nhú mày, Đoàn Giai Thu thập phần lo lắng hỏi: “Nó khó chịu lắm sao? Cần đi bệnh viện kiểm tra không? Nó còn nhỏ như vậy, nếu lưu lại di chứng sẽ không tốt.”

Vân Thiệu Thần tự hỏi một lúc, nói: “Ngày mai con có việc phải ra khỏi thành phố, mẹ có thể xin nghỉ một buổi không? Đưa em ấy đến bệnh viện kiểm tra, con có chút lo lắng.”

Đoàn Giai Thu từ nhiều năm trước đã biết tâm tư con trai mình đối với Đoàn Duệ Thanh, lúc này nhìn y quan tâm đến đứa nhỏ như vậy, trong lòng có cảm thấy không được tự nhiên, còn có chút không thoải mái, liền xoay người không nói lời nào.

“Mẹ.” Vân Thiệu Thần biết tuy nàng không can thiệp vào chuyện của mình, nhưng cũng không tán thành nó, trong lòng thấy không vui là bình thường. Y thở dài, đưa tay nắm chặt bả vai nàng, nói: “Tiểu Duệ vẫn còn là đứa nhỏ, con không thể không quản em ấy được.”

Đoàn Giai Thu trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng: “Con từ nhỏ đã là một đứa trẻ độc lập, chuyện gì cũng không khiến mẹ lo lắng, không cần mẹ giúp đỡ, nhưng chuyện duy nhất khiến mẹ lo lắng, lại không có biện pháp giúp con giải quyết, trong lòng mẹ rất khó chịu, cũng khó có thể tiếp thu, mẹ....”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.” Vân Thiệu Thần ôm lấy nàng, trong giọng nói mang theo áp lực “Mặc kệ sau này sẽ như thế nào, mẹ cùng tiểu Duệ đều là người quan trọng nhất đối với con, điều con không muốn thấy nhất là ai trong hai người bị thương tổn, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Đoàn Giai Thu nghe y nói xong lại càng thêm đau lòng, cũng thêm buồn phiền, người làm mẹ như nàng, tốt cùng không biết nên tận lực thỏa mãn tâm nguyện duy nhất từ nhỏ đến lớn của con mình, hay là ngăn cản nó, đem nó kéo về “con đường chính đạo” mới đúng đây.

Hai người an tĩnh một lúc lâu, Đoàn Giai Thu rốt cục vẫn đau lòng con trai mình, đáp ứng ngày mai đưa tiểu hài tử đến bệnh viện, cũng lên kế hoạch trong lòng, hỏi một chút tâm tư của Đoàn Duệ Thanh.

Đoàn Duệ Thanh từ sau khi Vân Thiệu Thần ra khỏi phòng cũng không ngủ lại được.

Hắn cảm thấy bản thân thật sự bị dọa, một phần vì hành động của Vân Thiệu Thần, một phần là ngạc nhiên vì Vân Thiệu Thần cũng có cùng tính hướng với mình.

Sau khi trọng sinh, Đoàn Duệ Thanh cũng không lãng phí nhiều thời gian, liền đưa ra quyết định, từ bỏ thi đại học đến tránh khỏi sự kiểm soát của cha mình, việc này trong mắt người ngoài là bông bột, nhưng đối với một người đàn ông ba mươi tám tuổi như hắn mà nói, bằng

Thật ra hẳn có thể vừa đi học vừa gây dựng sự nghiệp, như vậy con đường có thể dễ đi hơn một chút, nhưng hẳn cũng rõ một điều, nếu không dứt khoát một chút, như vậy con đường đó rồi cũng sẽ lệch trở về bi kịch của kiếp trước.

Khi hắn quyết định ra quyết định đó, cũng đã suy xét đến khả năng bản thân sẽ cứ như vậy đi qua một đời, bởi vì lúc này dù có như thế nào, hắn cũng sẽ không vì lời nói của bất kì ai mà làm tổn thương một người con gái nào nữa.

Vừa nghĩ đến người kia, tay đã nhin không được chạm đến môi mình.

[illegible]

Y đưa tay sờ đầu cậu, có thể do hơi nóng, mặt đứa nhỏ cũng phỉm hồng, y cũng có thể cảm giác được nhiệt độ.

Đoàn Duệ Thanh luôn giả bộ ngủ, lúc này nghe được Vân Thiệu Thần gọi mình, trong lòng khẩn trương muốn chết, cảm thấy tiếng tim đập thành thịch của mình còn có thể bị Vân Thiệu Thần nghe được.

“Ân.....a...anh...” Đoàn Duệ Thanh thấy không thể tiếp tục giả bộ ngủ, đành phải làm ra bộ dáng như vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở to mắt, lại không nhìn đến ánh mắt Vân Thiệu

Thần, tầm mắt dời về phía cửa sổ, hỏi: “Trời đã tối đen rồi sao?”

“Ừ.” Vân Thiệu Thần kiên nhẫn hồng tiểu hài tử “Dậy ăn cơm rồi ngủ tiếp.”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu ngồi dậy, nhưng vẫn không nhìn mặt Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần đứng lên nhìn băng gác trên đầu cậu, thấy vẫn không có việc gì, liền yên tâm một chút, một bên chỉnh lý lại tóc cho cậu, một bên hỏi: “Còn chóng mặt không?”

“Em thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, cũng không biết có phải là do đã biết được tính hướng của anh họ, hay do cái gì khác, hẳn tổng cảm thấy cảm giác anh họ đối với hắn đều khác trước.

Vân Thiệu Thần vẫn không quá yên tâm, sờ đầu cậu nói: “Ngày mai lại đi kiểm tra một chút đi.”

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, hẳn cũng không muốn để anh lo lắng cho mình.

Vân Thiệu Thần thấy tiểu hài tử ngoan ngoãn nghe lời, cũng không nói thêm gì nữa, lôi kéo cậu đi đến phòng bếp.

Trên bàn cơm ba người cũng không nói gì, mỗi người đều có tâm trạng riêng.

Vân Thiệu Thần nghĩ đến vết thương của Đoàn Duệ Thanh có để lại di chứng không, Đoàn Giai Thu lại nghĩ về việc hỏi suy nghĩ của Đoàn Duệ Thanh, xem thử con mình có cơ hội hay không, hoặc để y hết hy vọng cũng tốt.

Mà Đoàn Duệ Thanh thì vẫn đang tiêu hóa vấn đề giữa hắn và anh họ đều là đồng tính, cùng với việc ở kiếp trước anh họ có thể do tính hướng của mình nên hai lần hôn nhân mới trở thành bi kịch.

Ba người đều mang tư tâm ăn xong cơm chiều, Đoàn Duệ Thanh trở về phòng tiếp tục ngủ, hẳn lúc này vẫn thật mệt nhọc, buổi chiều vốn muốn ngủ lại vì hành động bất ngờ của Vân Thiệu Thần mà suy nghĩ nhiều việc, đầu lúc này còn hơi choáng váng.

Bởi vì ngày mai Vân Thiệu Thần phải ra khỏi thành phố, lúc trở về phòng đơn giản sắp xếp hai bộ quần áo, chuẩn bị mang đi nông thôn.

Mặc dù lần này y đi bắt người, nhưng tốt nhất không cần đem sự việc nháo quá lớn.

Đoàn Duệ Thanh đang nằm trên giường, thấy anh thu dọn đồ đạc, liền hỏi: “Anh, anh làm gì vậy?”

Vân Thiệu Thần quay đầu nhìn cậu, trả lời: “Ngày mai anh có việc phải rời khỏi thành phố.”

“A? Anh có nhiệm vụ sao?” Đoàn Duệ Thanh ngồi dậy “Vậy chừng nào anh mới về?”

“Có thể là hai ngày sẽ về.” Vân Thiệu Thần nói.

Đoàn Duệ Thanh nhú mày, ánh mắt liếc tới liếc lui không biết đang nghĩ gì.

“Mẹ anh chiều mai sẽ dẫn em đến bệnh viện kiểm tra.” Vân Thiệu Thần chuyển đề tài, không nói đến việc của mình nữa.

Đoàn Duệ Thanh vừa nhấc mắt lên đã gặp phải ánh mắt quan tâm của anh, cũng không biết bản thân bị làm sao, luôn nghĩ đến việc Vân Thiệu Thần hôn trộm mình, ánh mắt cũng nhìn đến môi anh, không dứt ra được.

“Sao vậy?” Vân Thiệu Thần thấy đứa nhỏ có biểu tình kì lạ, kỳ quái hỏi.

“Không, không có việc gì.” Ánh mắt Đoàn Duệ Thanh rớt cục thành công dời đi, mặt đã có điểm hồng.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu, nhìn đến khi tiểu hài tử cảm thấy không được tự nhiên, mặt ngày càng đỏ, mới nhú mày hỏi: “Rất cục là có chuyện gì?”

“Thật sự không có gì cả.” Đoàn Duệ Thanh nhếch môi, trong lòng càng nghĩ càng thấy mất tự nhiên, người làm chuyện xấu cũng không phải hắn, hắn đỏ mặt thay người ta làm cái gì.

Vân Thiệu Thần thấy tiểu hài tử như vậy, nhú mày, sờ đầu cậu, nói: “Vậy em ngủ đi.”

Đoàn Duệ Thanh nhẫn nhịn, nhịn không được, trở mình xem thường y, sau đó lại nhịn không được cười ra tiếng.

“Em lại làm sao vậy?” Vân Thiệu Thần nguyên bản đã đứng dậy, thấy cậu như vậy liền ngồi xuống lại, nghiêm túc nhìn cậu.

“Không có gì a.” Đoàn Duệ Thanh nhịn không được cười “Chỉ là nghĩ đến anh không ở nhà, không ai quản em, thật thích a.”

Vân Thiệu Thần trừng mắt nhìn cậu một cái, không để ý đến ánh mắt kháng nghị của cậu, vươn tay áp cậu nằm xuống, giúp cậu đắp chăn lại nghiêm khắc bắt cậu nhanh ngủ.

32. Chương 32

Sáng hôm sau trời vừa sáng Vân Thiệu Thần đã ra khỏi nhà, lúc y rời giường cũng lay tỉnh Đoàn Duệ Thanh nằm trong ổ chăn nhìn y mặc quần áo.

Không biết có phải do biết bên cạnh mình có một người cùng tính hướng hay không, Đoàn Duệ Thanh trước nay chưa bao giờ ngủ sâu, cuối cùng cũng có cảm giác không cô đơn một mình nữa.

Dáng người Vân Thiệu Thần tốt lắm, thân thể cân đối, cơ bắp cũng đầy đủ, từng đường cong trên cơ thể đều hoàn mỹ, thập phần hấp dẫn ánh mắt người xung quanh.

Đoàn Duệ Thanh nuôi một ngụm nước bọt, nhắm mắt lại chui vào trong chăn.

Tối hôm trước hắn đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng cũng không dám nghĩ sâu xa hơn nữa. Hắn không biết Vân Thiệu Thần lấy tâm tư như thế nào để hôn trộm hắn, nhưng Vân Thiệu Thần cũng không nói cho hắn biết, nên hắn cảm thấy nó là một bí mật, của cả hai người bọn họ.

Sau khi Vân Thiệu Thần đi rồi, Đoàn Duệ Thanh nhắm mắt lại ngủ thêm một chút, đến hừng đông mới bò dậy giúp Vân mẹ làm bữa sáng, sau đó cùng đến khách sạn làm việc.

Dọc theo đường đi, Đoàn Giai Thu đều tìm cơ hội nhìn lên Đoàn Duệ Thanh đang đi bên cạnh.

Đoàn Duệ Thanh ở Đoàn gia nổi danh là đứa trẻ ngoan, nghe lời lại thực nhu thuận, nàng đương nhiên biết điều này, cũng rất thích, đứa nhỏ này là nàng nhìn nó lớn lên, bản tính thiện lương, diện mạo lại không thua kém ai. Nàng không biết con trai mình có phải trời sinh đã thích đàn ông hay không, chính là nhiều năm như vậy, nó cũng chỉ dán khúc mắc lên một người, nàng lo lắng, trộm thương tâm, cũng từng khóc qua, nhưng nàng chưa bao giờ hỏi qua con trai mình, sợ trong lòng nó sẽ càng thêm khổ sở, hoặc không thừa nhận chuyện đó.

Nàng nhìn cậu nhiều, Đoàn Duệ Thanh cũng phát giác được, nên nghiêng đầu hỏi: “Tam cô, trên mặt con dính gì sao?”

“Không.” Trong lòng Đoàn Giai Thu cảm thấy chột dạ, điều chân chính muốn nói ra cũng nghẹn trong yết hầu, cuối cùng chỉ mỉm cười nói “Giữa trưa chúng ta đến bệnh viện đi, buổi chiều thì muộn quá, sợ không đủ thời gian.”

“Dạ, phiền tam cô rồi.” Đoàn Duệ Thanh không biết suy nghĩ của nàng, mỉm cười gật đầu.

Trong lòng nàng con trai rất trọng yếu, nàng đau lòng con mình quá mức thành thực hiểu chuyện, từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng chỉ giữ trong lòng, thích một người cũng không dám nói ra. Đời này nàng trải qua không ít sóng gió, chồng mình mất sớm, nàng một người nuôi con trai lớn khôn, một bên đóng vai trụ cột kiếm tiền nuôi gia đình, những lời nhàn ngôn toái ngữ của người ngoài nàng từng nghe qua không ít, nhưng so sánh với đứa con nghe lời lại hiếu thuận, cái gì cũng không đáng kể đến.

Chính là, Duệ Thanh dù là cháu của nàng, nhưng dù sao cũng là con trai, cho dù nàng muốn thành toàn cho con mình, thì ít nhất Duệ Thanh cũng phải thích nam nhân mới được, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ, cơ hội này cũng không lớn.

Vừa nghĩ đến một ngày nào đó Đoàn Duệ Thanh sẽ cưới vợ, còn Vân Thiệu Thần cô độc một mình, nàng đã cảm thấy rất đau lòng cho con mình.

Con trai đã đi theo nàng ăn hơn hai mươi năm khổ cực, nếu người duy nhất nó để ý cũng kết hôn với người khác rồi, nó phải làm gì bây giờ.

“Tam cô, người làm sao vậy?” Đoàn Duệ Thanh thấy biểu tình nàng đối tới đối lui, càng ngày càng khó coi, trong lòng thập phần lo lắng “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không, không sao cả.” Đoàn Giai Thu vội vàng lắc đầu, sợ cậu nhìn ra cái gì, liền nói lảng sang chuyện khác “Duệ Thanh à, Thiệu Thần có nói với con lần này nó đi làm gì không?”

“Dạ không, người lo lắng cho anh ấy sao?” Đoàn Duệ Thanh nhú mày, hẳn cảm thấy anh họ cái gì cũng tốt, chỉ có công việc luôn khiến người nhà lo lắng, tuy rằng anh cũng không phải là hình cảnh(cảnh sát hình sự) này nọ, nhưng trị an ở đây cũng rất loạn, anh cũng không khác hình cảnh là mấy, đặc tội nhiều người, cũng bị nhiều người ghi hận muốn trả thù.

“Cô, người đừng quá lo lắng, anh họ rất lợi hại, người bình thường sẽ không gây thương tổn cho anh ấy được đâu.” Đoàn Duệ Thanh cũng không biết cách an ủi người khác, cũng không thấy được lời của mình chẳng những không an ủi được ngược, còn khiến người lo lắng thêm.

Đoàn Giai Thu gật đầu, nàng không yên lòng, cũng không hẳn là vì việc này.

Đoàn Duệ Thanh thấy nàng lại không nói chuyện, cũng không biết nên nói gì.

Hai người đi đến khách sạn, liền tách ra đi làm công việc của mình.

Đoàn Duệ Thanh như thường ngày vội vàng ngồi trước máy tính nhập liệu.

Lúc này internet còn chưa phát triển, máy tính ở văn phòng bọn họ còn không có network. Đoàn Duệ Thanh đôi khi cũng sẽ nhớ đến hai mươi năm sau internet bốn phương kết nối toàn thế giới, nếu muốn tìm tư liệu liền rất đơn giản, rất nhiều việc cũng tiện lợi hơn.

Bởi vì hôm trước đã đáp ứng đem lá trà cho Khang Ninh Huy, lúc Đoàn Duệ Thanh đến liền lập tức đưa đến văn phòng cho y.

Số lượng lá trà không nhiều lắm, nhưng tất cả đều là loại thượng đẳng, hơn nữa giá cả cũng coi như nể mặt, thực tiện nghi cho Khang Ninh Huy, y cũng không nói gì nhiều với Đoàn Duệ Thanh, chỉ nói cậu trở về tính sổ sách đi.

“Như vậy, sắp đến tiết thanh minh, nếu bên các người có trà ngon, thì để lại cho ta một số, mấy chục cân hay một trăm cân đều được.” Khang Ninh Huy cảm thấy đây đúng là một chuyện tốt, không cần tốn nhiều tiền để mua trà như những năm trước, hơn nữa chất lượng lại tốt, y có rất nhiều bạn bè, lấy ra đãi bạn là tốt nhất.

“Được, đến lúc đó tôi giữ lại cho ngài.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, trên dưới một trăm cân lá trà tuy cũng không phải mỗi làm ăn lớn, nhưng nếu có người mua, hẳn cũng vui lòng bán.

Khang Ninh Huy thấy cậu đồng ý nhanh như vậy, liền bổ sung thêm: “Việc này người nhớ kỹ, đừng quên đấy, còn có, nếu sang năm lá trà của người vẫn là chất lượng tốt như vậy, giá cả ổn thỏa, sang năm cũng có thể suy xét làm nguồn trà cho nhà hàng, dù sao nguồn trà trước đây giá cả được, nhưng chất lượng ngày càng kém, ngẫu nhiên còn bị trộn hỗn tạp, lá trà ngày càng thô, khách nhân cũng không vừa lòng.”

Khang Ninh Huy nếu đồng ý đặt trước lá trà của hắn, Đoàn Duệ Thanh tự nhiên cao hứng, gật đầu đồng ý, trong lòng cũng bắt đầu suy xét việc buôn bán lá trà, trà ngon chỉ cần giữ tốt sẽ không bị hư, hơn nữa không sợ không ai mua, cùng lắm thì bán cho những tiệm trà nhỏ trong thành phố, tuy rằng giá không cao, nhưng không đến mức chịu lỗ.

Khang Ninh Huy nói xong định để Đoàn Duệ Thanh trở về làm việc, nghĩ một hồi lại nhớ ra cái gì, quay đầu nói với Đoàn Duệ Thanh: “Ngày hôm qua ta có nói với người về lão nhân ở Phú Khê rồi phải không? Ta đã nói với ông ta lá trà của người, hẳn nói muốn gặp người, lấy trình độ của ông ta, phỏng chừng cũng sẽ đặt trà của người, người nhớ rõ lúc đó để giá cao một chút, ông ta là một kẻ có tiền.”

Y nói xong như là nghĩ đến điều gì đó, ý cười trên mặt càng sâu, đem theo một chút ác ý thú vị, nói với Đoàn Duệ Thanh xong, cũng kêu người trở lại công việc.

Giữa trưa, Đoàn Duệ Thanh nguyên bản chờ Đoàn Giai Thu cùng đến bệnh viện, chính là nài nỉ tạm thời có việc, không đi được, đành phải hẹn lại buổi chiều.

Thời điểm hai người đến bệnh viện, vừa vặn gặp được vị bác sĩ đã băng bó cho hắn, hỏi han tình trạng Đoàn Duệ Thanh, lại nghe Đoàn Giai Thu nói muốn chụp x-quang đầu cho tiểu

hài tử, liền giải thích với nàng: “X-quang cũng không thể tùy tiện chụp, đối với thân thể hần cũng không tốt, như vậy đi, nếu các người thật sự lo lắng, chờ thêm hai ngày xem miệng vết thương trên đầu có chảy máu hay không, hay rất đau đầu choáng váng, thì mới nghĩ đến việc chụp.”

Đoàn Duệ Thanh sợ Đoàn Giai Thu lo lắng, nên nhờ bác sĩ giải thích một chút, tình huống của hần có thực nghiêm trọng không.

“Người không có vấn đề gì lớn, nhiều nhất cũng chỉ là não hơi chấn động một chút, chỉ cần chú ý là được.” Bác sĩ kê cho hần đơn thuốc, cuối cùng nhíu mày bổ sung “Ngày hôm đó người đến đây chảy không ít máu, hiện tại thấy choáng váng phỏng chừng là do thiếu máu, về nhà ăn uống một số thức ăn bổ máu là được.”

Đoàn Giai Thu lúc này mới yên tâm, Đoàn Duệ Thanh hiện tại ở nhà của nàng, gia đình cậu cũng không biết tình huống này, nàng không biết nên thông báo cho bọn họ như thế nào.

Hai người nghiêm túc nghe xong lời dặn của bác sĩ, liền đem theo thuốc trở về nhà.

Đoàn Giai Thu lần thứ hai nhớ đến chuyện con trai mình, tự hỏi lúc lâu, đến lúc về nhà vào phòng bếp làm cơm, nàng mới hạ quyết tâm hỏi han: “Duệ Thanh, con đã sắp mười tám rồi đi?”

“Dạ phải.” Đoàn Duệ Thanh cười gật đầu, đột nhiên bị người nhắc nhở mình không đầy mười tám, có chút cảm giác không chân thật.

“Vậy trước kia lúc còn đi học, con có từng thích ai chưa?” Đoàn Giai Thu có chút cứng nhắc, Đoàn Duệ Thanh mới mười tám tuổi, da mặt mỏng, nàng hỏi vậy không biết cậu có cảm thấy gì không.

“Ách.” Đoàn Duệ Thanh sửng sốt một chút, phản ứng lại vội nói: “Chưa từng thích ai, cô hỏi vấn đề này làm gì ạ?”

“Vậy con thích dạng người như thế nào?” Dù sao đã hỏi ra miệng, Đoàn Giai Thu đơn giản đem vấn đề trong lòng nói ra.

“Cái này...” Đoàn Duệ Thanh trên trán đổ mồ hôi, hần nhớ mới đây cũng hỏi Vân Thiệu Thần như vậy, bây giờ nghĩ lại vấn đề này không nên tùy tiện hỏi, báo ứng a...

“Như thế nào, có phải nói đến con gái nên ngại ngần không?” Đoàn Giai Thu cố ý trêu chọc nói.

Đoàn Duệ Thanh bị hỏi đến ngơ ngẩn, trả lời không ra nguyên do, mặt đều nóng lên.

Việc này hẳn có thể nói như thế nào, hẳn không thích con gái, cũng không muốn giống kiếp trước hại đời con gái nhà người ta, hiện tại nói dối cũng được, nhưng đến lúc đó tam cô muốn giới thiệu con gái cho hẳn, vậy phiền phức rồi.

Đoàn Giai Thu thấy cậu như vậy, trong lòng cảm thấy cổ quái, tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng nàng vẫn nhịn không được nghĩ đến, có lẽ con trai mình vẫn còn cơ hội đi?

33. Chương 33

Đoàn Giai Thu không hỏi được nguyên do từ Đoàn Duệ Thanh, trong lòng cũng không bỏ xuống được việc này.

Đoàn Duệ Thanh cũng thấy được hai ngày nay Đoàn Giai Thu không được bình thường, nghĩ đến ngày đó Vân Thiệu Thần bộc lộ ra tính hướng, trong lòng cảm thấy thay tam cô khổ sở, thay anh họ khổ sở.

Sau khi “cô gái” được hẳn trả lời quanh co xong, tam cô cũng không hỏi gì thêm, điều này làm cho Đoàn Duệ Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Khang Ninh Huy đáp ứng giới thiệu bạn bè cho Đoàn Duệ Thanh, cuối tuần dẫn hẳn đến tiệm trà Phú Khê, bảo hẳn sắp xếp thời gian rảnh.

Đoàn Duệ Thanh nghĩ chắc lúc đó Vân Thiệu Thần đã trở về rồi, liền hỏi: “Tôi có thể mang thêm một người đến không?”

“Dẫn theo người?” Khang Ninh Huy nhướng mày: “Người muốn dẫn theo ai?”

“Anh của tôi.” Đoàn Duệ Thanh nói.

“Có thể.” Khang Ninh Huy gật đầu, cười: “Chỉ cần người không quên mang theo trà ngon, muốn mang ai đi đều được, ông ta buôn bán, tự nhiên sẽ không đem người đuổi ra cửa.”

Đoàn Duệ Thanh gật đầu, trong lòng cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến ngày Vân Thiệu Thần trở về, trong lòng theo bản năng lại muốn thân thiết với anh.

Những ngày Vân Thiệu Thần rời đi, trong nhà không có gì bất đồng, Đoàn Duệ Thanh cùng Đoàn Giai Thu đi làm, ngày qua ngày, cũng y như bình thường.

Nhưng Đoàn Duệ Thanh vẫn cảm thấy có điểm khác lạ, tam cô trở nên kỳ quái, bản thân

hắn cũng trở nên là lạ, không biết là cảm giác gì.

Vân Thiệu Thần trở lại là buổi tối ngày thứ ba, chậm hơn dự định lúc trước.

Lúc anh trở về biểu tình không khác mọi ngày, lạnh lùng thản nhiên, cho nên Đoàn Duệ Thanh cũng không có cách từ trên mặt của anh đoán được hành động lần này có thành công hay không.

Bất quá thấy anh hoàn hảo trở về, trong lòng Đoàn Duệ Thanh vẫn rất vui vẻ, chủ động cầm lấy áo khoác trên tay anh.

“Anh, anh đi rửa mặt trước đi.” Vân mẹ còn chưa trở về, Vân Thiệu Thần lại vừa từ bên ngoài trở về khăng định rất mệt, Đoàn Duệ Thanh liền làm em trai ngoan chuẩn bị nước ấm rửa mặt cho anh.

Vân Thiệu Thần nhìn đến thau nước ấm trước mặt mình, cùng với vẻ mặt tươi cười của đứa nhỏ trước mặt, nguyên bản tâm tình có chút mệt mỏi đột nhiên trở nên thoải mái không ít.

Y tiếp nhận thau nước, nhúng khăn lau mặt, nhưng lúc lau qua cổ, mày lại hơi nhíu lại.

“Anh, cánh tay anh bị sao vậy?” Đoàn Duệ Thanh vẫn luôn nhìn anh, lúc này cũng phát hiện điểm khác thường, liền nhớ đến trước khi rời đi, trên tay anh có vết thương.

“Không sao cả, trầy da mà thôi.” Vân Thiệu Thần khẽ lắc đầu.

Đoàn Duệ Thanh nhìn cánh tay anh trong chốc lát, sau đó trầm mặc đứng lên đi mất.

Vân Thiệu Thần cảm thấy thần sắc cậu có chút kỳ quái, trong lòng phỏng đoán đứa nhỏ có phải có việc gì hay không.

Đoàn Duệ Thanh đi vào phòng ngủ, lúc sau cầm theo hòm thuốc cùng băng gạc ra ngoài.

“Vết thương trên tay anh còn chưa thay băng đi?” Đoàn Duệ Thanh lấy đồ trong hòm ra để lên mặt bàn, sau đó nhìn anh.

Vân Thiệu Thần thấy ánh mắt của cậu mang theo nghi hoặc, nhưng chỉ đứng đó nhìn thẳng vào mình, điều này làm cho y có một loại ảo giác y là cả thế giới của cậu, tầm mắt y dời xuống nhìn đến bờ môi cậu, trong đầu liền tự giác nhớ đến cảm nhận hương vị môi cậu ngày đó.

“Anh nhìn em như vậy làm gì? Không muốn bôi thuốc sao?” Đoàn Duệ Thanh bị anh nhìn

chăm chú đến mắt tự nhiên, vì thế trừng mắt nhìn anh hỏi.

“Vết thương trên đầu đã đi kiểm tra chưa?” Vân Thiệu Thần miễn cưỡng dời tầm mắt, đưa tay sờ sờ khối băng gạc trên đầu cậu.

“Đã không có việc gì nữa, em đi kiểm tra rồi.” Đoàn Duệ Thanh liếm hạ mắt, cảm giác trong lòng có chút kỳ quái, đột nhiên lại cảm thấy có chút khó chịu.

Hắn cảm thấy anh họ nhìn nghiêm túc, nhưng kỳ thật rất ôn nhu, nếu anh muốn ôn nhu với người nào, không ai có thể thoát được.

Trong lòng Vân Thiệu Thần vẫn không quá yên tâm, nhưng y cách một tầng băng gạc cũng nhìn không được cái gì, cuối cùng chỉ có buông tha.

“Anh, anh để em xem cánh tay anh được không?” Tránh được ánh mắt Vân Thiệu Thần, trong lòng Đoàn Duệ Thanh tốt hơn rất nhiều,

Hắn luôn biết đôi mắt anh nhìn đẹp lắm, tầm mắt chuyên chú lại thâm thúy, nhìn nhiều sẽ bị mê hoặc, sinh ra cảm giác bị hút hồn. Nhưng bởi vì trước đây luôn tự nhủ trong lòng, cho dù cả đời này không kết hôn với nữ nhân, cũng không được tùy ý động tâm với nam nhân, cho nên khi đối mặt với mị lực của Vân Thiệu Thần, hắn còn có thể tận lực làm như không thấy, không để cho mình bị anh hấp dẫn. Nhưng khi một tầng cửa sổ bị đối phương đâm thủng, một mặt khác rõ ràng phơi bày trước mặt hắn, không cho hắn xem nhẹ nó, vì thế tình cảm bị dấu diếm mãnh liệt được cọ rửa, tuy rằng bên ngoài vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng hắn đã mơ hồ cảm giác được, hết thảy đã bắt đầu vô pháp khống chế rồi.

Loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy sợ hãi, hắn không dám nghĩ sâu, chỉ có thể trốn tránh.

“Để anh tự làm đi.” Vân Thiệu Thần trong lòng thở dài một tiếng, vươn tay lấy đi đồ vật trên tay cậu, nhưng cũng đồng thời cầm lấy tay cậu.

Đoàn Duệ Thanh như là bị cắn một phát lập tức rút tay lại, đồ vật trên tay lập tức rớt xuống đất.

Vân Thiệu Thần không biết cậu bị gì, nhíu mày nhìn cậu một cái, xoay người nhặt băng gạc dưới đất lên bỏ vào thùng rác, sau đó lấy cái mới ra.

Ánh mắt Đoàn Duệ Thanh dời từ băng gạc trong thùng rác nhìn qua anh, trong lòng hơi căng thẳng, miềm man suy nghĩ, không biết có phải động tác của mình vừa rồi làm thương tâm anh họ hay không, ý nghĩ này khiến hắn cảm thấy bất an.

“Anh, thứ bảy này anh có rảnh không? Theo em đến một nơi được chứ?” Đoàn Duệ Thanh

tươi cười, nắm lấy áo anh lắc lắc, hẳn không muốn quan hệ với Vân Thiệu Thần mặc danh kỳ diệu bị đẩy ra xa.

“Đi đâu vậy?” Vân Thiệu Thần tuy rằng chú ý đến cậu có chút khác thường, nhưng y căn bản không nghĩ nhiều, trên thực tế hoàn toàn không để ý đến việc đó, cho dù y đã sớm để người này vào tận đáy lòng, lo lắng che chở cậu.

“Ở đây có một tiệm trà tên Phú Khê, anh nghe đến bao giờ chưa?” Đoàn Duệ Thanh cười nói, này thật sự là một đề tài tốt, có thể dời đi lực chú ý của anh họ, khiến anh không khổ sở.

Vân Thiệu Thần nghe được hai chữ Phú Khê thì nhúu mày suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Ừ, có nghe nói qua, nghe nói ông chủ ở đó rất có lai lịch.”

“A? Như thế nào?” Đoàn Duệ Thanh cảm thấy hứng thú hỏi han.

“Cụ thể anh không rõ lắm, chỉ biết lão nhân ở tiệm trong thành phố cũng là một nhân vật giỏi giang.” Vân Thiệu Thần luôn không hỏi thăm này nọ, cho nên y cũng chỉ biết đại khái.

Đoàn Duệ Thanh gật đầu, không hỏi thêm nữa.

“Anh có hai ngày nghỉ ngơi, sẽ đi cùng em.” Vân Thiệu Thần nói.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm gật đầu, nói “Em đi nấu cơm, lát nữa nói chuyện với anh.”

“Ừ.” Vân Thiệu Thần gật đầu.

Cơm chiều rất nhanh đã được chuẩn bị, Đoàn Duệ Thanh hoàn toàn có thể làm một mình, không cần người khác hỗ trợ. Vân Thiệu Thần lo lắng mẹ mình một mình về nhà buổi tối, nói một tiếng với Đoàn Duệ Thanh, liền ra khỏi nhà đến khách sạn đón người.

Đoàn Duệ Thanh thấy con trai trở về, hết sức cao hứng, tuy rằng vết thương trên tay con khiến nàng cảm thấy đau lòng, nhưng người đầy đủ trở về nàng đã rất yên tâm.

Trên đường hai người về nhà, Đoàn Giai Thu nhiều lần định nói lại thôi, Vân Thiệu Thần rất cục nạnh không được, chủ động hỏi: “Mẹ, có việc gì sao?”

“Ai, cũng không có gì.” Đoàn Giai Thu không được tự nhiên khoát tay, mắt thấy sắp đến trước nhà, nếu không nói, về nhà cũng không xong, vì thế thở dài nói: “Thiệu Thần a, con đừng trách mẹ nhiều chuyện, chính là...hai ngày trước mẹ có hỏi Duệ Thanh, nó có thích cô gái nào không...”

Vân Thiệu Thần dừng bước lại, có chút kinh ngạc nhìn nàng, nhưng không mở miệng.

Đoàn Giai Thu cẩn thận quan sát nét mặt con mình, thấy y không có khổ sở hay mất hứng, mới yên tâm một chút, tiếp tục nói: “Duệ Thanh lại ấp úng không chịu nói thật, mẹ không biết nó rốt cục là thẹn thùng, hay có suy nghĩ gì khác.” Nàng nói xong khó xử nhún mày, suy nghĩ một chút, hỏi con mình “Nếu không, chính con tìm cơ hội thử thăm dò nó một chút? Mẹ không hiểu sao lại cảm thấy đứa nhỏ này rất giống con ở phương diện kia.”

Nàng nói không nên lời loại cảm giác này, có lẽ bởi vì biết con trai khác với người bình thường, cho nên khi nàng nhìn người khác cũng theo bản năng nghĩ đến phương diện đó, mà cảm giác của nàng với Đoàn Duệ Thanh, chính là ngẫu nhiên sẽ khác với nam sinh bình thường, nàng nói không rõ, nhưng mơ hồ có thể cảm giác được.

Vân Thiệu Thần nghe xong lời của nàng, cũng không lập tức nói gì, Đoàn Giai Thu sợ con mình trong lòng khổ sở, lại bổ sung: “Thiệu Thần à, nếu không con cứ thử xem đi, mẹ trải qua nhiều chuyện, đã sớm thấy, con người ta cả đời chớp mắt liền trôi qua nhanh lắm, sống vui vẻ cũng trôi qua, sống cứng nhắc cũng như vậy, mẹ vẫn hy vọng con có thể vui vẻ mà sống cả một đời.”

Vân Thiệu Thần trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nói với nàng: “Cảm ơn mẹ, việc của tiểu Duệ, con sẽ tự hỏi em ấy, mẹ đừng quan tâm đến.” Y nhìn mẹ mình tóc đã dần bạc, cảm thấy thực đau lòng, việc này vốn là chuyện của y, hiện tại lại phiền toái nàng lo lắng đến.

“Được được, mẹ sẽ không quản nữa.” Đoàn Giai Thu gật đầu, cảm thấy có chút vui mừng, thật ra nàng sợ đứa nhỏ này chuyện gì cũng để trong lòng, Duệ Thanh có thể tiếp thu hay không là một chuyện, con trai có thể sống phóng khoáng một chút không lại là chuyện khác.

Vân Thiệu Thần liếm hạ mắt, che dấu cảm xúc cuộn cuộn bên trong.

34. Chương 34

Đoàn Duệ Thanh mỗi tuần sẽ có một ngày nghỉ, Khang Ninh Huy nếu nói muốn dẫn hắn đi gặp bạn mình, tự nhiên sẽ điều chỉnh ngày nghỉ hợp lí cho hắn.

Khang Ninh Huy sau khi nhìn thấy Vân Thiệu Thần, trong mắt nhiều nhất là tán thưởng, hai người này quả nhiên là thân thích a, bộ dạng rất được.

Vân Thiệu Thần thực sự là một người khiến người ta yêu thích, trầm mặc ít lời, thành thực ổn trọng, cho dù tính cách có hơi nghiêm túc, nhưng càng có nhiều người muốn tiếp xúc với người như y.

Trong lòng Khang Ninh Huy đối với người như vậy cũng rất yên tâm, lấy những lá trà mình chuẩn bị theo, cùng với hai người trẻ tuổi, liền xuất phát.

Con phố ở khu vực này thập phần yên lặng lại không phồn hoa, bởi vì người xe rất ít lui tới, con đường này tất cả đều từ đá trải ra mà thành, hai bên lại là những căn nhà kiểu cổ, khiến những người đi đến đây liền có loại ảo giác như bản thân xuyên qua.

Đoàn Duệ Thanh đã lâu rồi mới thấy qua loại phong cảnh này, tầm mắt cũng nhịn không được nhìn ngó xung quanh.

Vân Thiệu Thần thấy bộ dáng cậu rất thích thú, cũng im lặng, chỉ là khi nhìn đến cậu sắp dẫm vào ổ gà thì kéo cậu lại, hoặc là nhúu mày nhắc nhở cậu lo nhìn đường cho tốt.

Đoàn Duệ Thanh nghe xong, cũng hoàn toàn đem lời anh nói như gió thoảng bên tai, như trước mà nhìn xung quanh.

Vân Thiệu Thần thấy không có biện pháp, chỉ có thể cầm tay cậu để cậu không bị ngã.

Khang Ninh Huy cảm thấy phương thức ở chung của hai người rất thú vị, cười nói: “Hai anh em các người tình cảm thật tốt, khiến người ta thật hâm mộ a.”

Vân Thiệu Thần không nói chuyện, Đoàn Duệ Thanh quay đầu lại mỉm cười nói: “Đúng a, anh của tôi tuy rằng nhìn nghiêm túc, nhưng đối với tôi tốt lắm, đại khái cùng tính cách anh ấy có liên quan đi.”

“A? Việc này có liên quan gì đến tính cách?” Khang Ninh Huy tò mò hỏi. Vân Thiệu Thần cũng nhịn không được nhìn cậu.

“Ước chừng do anh ấy tương đối có tinh thần nghĩa hiệp đi, không chịu được khi nhìn thấy đứa nhỏ vất vả chịu khổ hay bị khi dễ.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười, nghiêm trang nói.

Vân Thiệu Thần nghe cậu nói, nắm lấy tay cậu thoáng dùng lực, cảnh cáo cậu không được nói bậy nữa.

Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nháy mắt với anh, hoàn toàn không nhìn đến cảnh cáo của anh, còn cố ý bổ sung: “Nếu ở cổ đại, anh ấy nhất định là đại đại hiệp.”

“Ha ha ha, có ý tứ.” Khang Ninh Huy bị cậu đùa cười lớn, nhịn không được nhìn Vân Thiệu Thần, cao thấp đánh giá một phen, sau đó đồng ý nói “Đích xác có phong phạm hiệp sĩ, nếu có thêm một thanh kiếm nữa, ở trên giang hồ hành tẩu mấy năm, khẳng định đứng đầu giang hồ.”

Hai mắt Đoàn Duệ Thanh cười đến cong cong, còn gật đầu thật mạnh. Trong lòng tưởng tượng, nếu anh hấn mặc một thân cổ trang cầm theo một thanh bảo kiếm, sắc mặt trầm ổn nghiêm túc, chậm rãi hành tẩu nhất định nhìn rất tốt.

Vân Thiệu Thần bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn cậu một lát, liền mặc kệ cậu đi, tiểu hài tử nếu thích, liền để cho cậu chơi trong chốc lát.

Ba người nói nói cười cười đi đến tiệm trà Phú Khê.

Một mùi hương thanh thanh của trà từ trong tiệm bay ra, khiến người ta tâm thần thư sướng.

Một tiểu lão đầu ngồi ngay trước cửa, rung đùi vui vẻ, ngẫu nhìn còn nhẹ nhàng hừ hai tiếng.

Khang Ninh Huy nhìn thấy y, mày nhíu nhíu, đi qua đứng bên cạnh gọi y.

Tiểu lão đầu vẫn lắc lắc đầu, chỉ ngẫu nhiên liếc hẩn một cái.

Đoàn Duệ Thanh cùng Vân Thiệu Thần cũng không nghĩ quấy rầy bọn họ, chỉ có lẳng lặng kiên nhẫn đứng đợi một bên.

Qua một lúc lâu, ông mới nhìn thoáng qua Khang Ninh Huy, cười nói: “Đây là hai tiểu tử người đưa đến? Lá trà là của bọn hẩn sao?”

“Đúng vậy.” Khang Ninh Huy cười gật đầu, quay đầu nói với Đoàn Duệ Thanh “Mau tới chào Cổ lão, hẩn đối với lá trà người đưa đến rất thích.”

“Chào Cổ lão.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu chào tiểu lão đầu.

Cổ lão cũng gật gật đầu, ánh mắt đánh giá hẩn trong chốc lát, mới chậm rãi thu hồi, lại nhìn về phía Vân Thiệu Thần đứng bên cạnh hẩn, hỏi: “Vị này là?”

“Anh ấy là anh trai con.” Đoàn Duệ Thanh vội giới thiệu.

“Vân Thiệu Thần.” Vân Thiệu Thần cũng tự giới thiệu.

Cổ lão gật đầu, trên mặt mang ý cười, quay đầu nói với Khang Ninh Huy: “Hai đứa trẻ tốt, có khí chất, không tồi không tồi.”

Khang Ninh Huy đối với việc ông không lập tức nhắc đến trà hết sức kinh ngạc, nhin không

được nhú mảy.

Cổ lão thấy liền cười nói: “Hai đứa nhỏ này có một loại linh khí, đối với người uống trà có đạo lý, nếu không có linh khí, giống như người, bộ dạng xinh đẹp có ích lợi gì.”

“Nha! Người lão đầu tử này, nói chuyện thì thôi đi, lão mĩa mai ta làm gì.” Khang Ninh Huy bất mãn trừng ông.

Cổ lão đầu mặc kệ y, xoay người mỉm cười mời hai người vào trong, còn cố ý chuẩn bị cho hai người một ít đồ ăn vặt, thực sự coi hai người như tiểu hài tử.

“Nhà ngươi là ở Vân Linh đi?” Cổ lão đầu ngồi đối diện bọn họ, cười hỏi.

Đoàn Duệ Thanh gật đầu, cười nói: “Đúng vậy, ngài làm sao biết được?”

“Ha hã.” Cổ lão đầu cười cười, hơi thở dài một tiếng, nói: “Cái khác ta không dám nói, nhưng những địa phương sản xuất lá trà ở gần đây, ta dù không uống qua, nhưng cũng có chút kiến thức, chỉ có Vân Linh sản xuất trà làm ta khắc sâu ấn tượng, cũng hợp khẩu vị ta, ước chừng do “hảo sơn hảo thủy” nên dường được trà ngon đi.”

Đoàn Duệ Thanh vẫn duy trì mỉm cười, cũng không nói chen vào.

Cổ lão đầu thấy bộ dáng hai người an an tĩnh tĩnh ngồi nghe, nở nụ cười, nói: “Ta nghe A Huy nói, ngươi chuẩn bị sản xuất trà của mình ở Vân Linh?”

“Đúng vậy.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu.

Cổ lão đầu thấy hần thân nhiên thừa nhận, nhin không được lại nhìn kỹ hần, một lúc lâu mới nói: “Ngươi đã suy nghĩ kỹ, không sợ thu lại không đủ vốn?”

“Sẽ không.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu “Con sẽ không thất bại.”

Thời điểm hần nói lời này, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, trong mắt là một mảnh trầm tĩnh, bộ dáng thập phần tự tin.

Đoàn Duệ Thanh tự tin như vậy, do chính hần không muốn bản thân lần thứ hai thỏa hiệp với vận mệnh của mình, hần không thể quay đầu, chỉ có thể tiến về phía trước. Ông trời nếu cho hần một cơ hội sống lại, hần nếu tiếp tục bảo trì trầm mặc, như vậy không ai cứu được hần nữa.

“Ha ha...” Cổ lão đầu nghe xong lời hắc nói, đột nhiên phá lên cười.

Mấy người ngạc nhiên nhìn ông, không biết đột nhiên ông xảy ra chuyện gì.

Khang Ninh Huy nhịn không được, hỏi: “Người đây là ghen tị tuổi trẻ mạnh dạn đi, hay là ghen tị người ta những năm gần đây làm gì cũng có đầy đủ tiền vốn?”

Cổ lão đầu khoát tay với y, ý cười trên mặt chưa hết, nói: “Cũng không phải, ta chỉ cảm thấy thực vui mừng, tiểu tử này có tiền đồ a, có can đảm, có ý tưởng.” Ông vừa nói vừa gật đầu “Ta thích.”

Khang Ninh Huy nhướng mày, dùng khẩu khí hơi trào phúng nói: “Thật sự khó có được, có thể có người khiến ông liếc mắt liềm thích a.”

Cổ lão đầu nhìn y một cái, bĩu môi trả lời: “Nếu như là người a, cho dù nhận thức mười năm ta cũng không có biện pháp thích.”

Khang Ninh Huy tức giận trừng mắt.

Cổ lão đầu không để ý tới y, quay đầu nhìn hai người Đoàn Duệ Thanh nói: “Suy nghĩ của người rất tốt, bất quá cần phải đầu tư lâu dài, chỉ cần nhẫn nại mới có kết quả tốt.”

“Con hiểu được, cảm ơn Cổ lão dạy dỗ.” Đoàn Duệ Thanh mỉm cười gật đầu.

Cổ lão đầu rất vừa lòng với hắc, trà ngon của hắc, cùng việc hắc muốn kinh doanh lá trà đều rất thích.

Đoàn Duệ Thanh cũng là một người kiên nhẫn, an tĩnh nghe ông nói, ngẫu nhiên phụ họa hai câu, bộ dáng thập phần nghiêm túc.

Khang Ninh Huy một bên ngẫu nhiên cũng nói vào, chỉ có Vân Thiệu Thần từ đầu đến cuối vẫn luôn trầm mặc.

Cuối cùng Khang Ninh Huy về trước, Đoàn Duệ Thanh cùng Vân Thiệu Thần lưu lại Phú Khê đến chiều mới trở về nhà.

Nghe Cổ lão nói chuyện, Đoàn Duệ Thanh cảm thấy rất có ích, trên đường trở về vẫn luôn hưng phấn, vui vẻ nói chuyện không ngừng với Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần cũng theo cậu, thấy cậu vui vẻ như vậy, trong lòng y cũng rất cao hứng,

ngay cả biểu tình nghiêm túc trên mặt cũng nhu hòa không ít.

Chờ hai người chậm rãi về đến nhà, Vân mẹ còn chưa tan tâm.

Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm một bên nói chuyện cùng Vân Thiệu Thần, một bên đi lên lầu, cho đến khi đến trước cửa nhà, mới thấy một nam hài đứng ở đó, nghi hoặc nhìn hắn.

“Ách, người tìm ai?” Đoàn Duệ Thanh cũng kỳ quái nhìn y một cái, hắn vừa rồi rất hưng phấn nói chuyện với Vân Thiệu Thần, lúc này mới nhìn thấy y.

“Ta tìm Vân cảnh quan.” Y nói xong quay đầu nhìn Vân Thiệu Thần, trên mặt ngượng ngùng tươi cười, có chút ý tứ không tốt nói “Vân cảnh quan, anh còn nhớ rõ em không?” Em họ La, tên là La Hàng.” (*pháo hôi xuất hiện...>”<*)

Vân Thiệu Thần khẽ nhú mày, ánh mắt y đã có chút mê man, hiển nhiên là không biết đứa nhỏ này là ai.

Nam hài nguyên bản cho rằng anh sẽ nhớ mình, nhưng thấy vẻ mặt Vân Thiệu Thần rõ ràng không nhớ ra, trên mặt lập tức thất vọng.

“Anh thật sự không nhớ rõ em sao, rõ ràng lần trước đã cứu em...” Trên mặt y là thất vọng lẫn lo lắng, cùng một chút không cam lòng.

“Thật có lỗi, người tìm ta có chuyện gì sao?” Vân Thiệu Thần có chút áy náy nhìn cậu.

Nam hài nghe anh nói như vậy, trong mắt có chút ướt, tựa hồ thực ủy khuất, môi cũng hơi vểnh lên.

Đoàn Duệ Thanh ở một bên nhú mày, nam hài kia khả năng mới mười sáu mười bảy tuổi, có lẽ còn nhỏ hơn, nhưng biểu tình trên mặt y khiến hắn ngày càng nghi hoặc, lại liên tưởng đến tính hướng của anh họ...

“Người tên La Hàng đúng không, người tìm anh ấy có việc?” Đoàn Duệ Thanh cố ý nắm lấy cánh tay Vân Thiệu Thần, ánh mắt nhìn y hỏi.

Tầm mắt thiếu niên lập tức chuyển qua người hắn, sau đó lại nhìn chăm chú cánh tay hắn đang đặt trên tay Vân Thiệu Thần, mày hơi nhướng lên.

“Các người có quan hệ như thế nào?” Thiếu niên hiển nhiên chưa kinh qua thế sự, trong lòng cảm thấy không thoải mái, đều thể hiện rõ trên mặt.

“Người cảm thấy quan hệ như thế nào liền như thế ấy.” Đoàn Duệ Thanh cố ý nói một cách mơ hồ, thiếu niên này tuy không hiểu chuyện, cũng có chút tâm cơ, hẳn cảm thấy người như vậy không thể cho y bám lấy anh họ, cho dù anh ấy sau này muốn tìm một người đàn ông, kia cũng phải được hẳn đồng ý mới được. (Ghe hôn... ^^)

Thiếu niên kia sắc mặt tái nhợt, định nói gì đó lại nhịn xuống, tầm mắt dời về phía Vân Thiệu Thần, trong mắt bắt đầu ầm ướt, thanh âm mềm mềm hỏi: “Vân cảnh quan, em chỉ là tới cảm ơn anh lúc trước cứu mạng em, em có thể đem đồ vật vào nhà anh không?” Y nói xong liền né ra, lộ ra đồ vật để phía sau.

Đế trước cửa là đầy ắp các thùng nhỏ lớn, theo như lời y nói, hẳn là muốn đưa tất cả lễ vật này vào trong nhà Vân Thiệu Thần.

Đoàn Duệ Thanh nhìn mấy thùng đó, trong lòng bĩu môi khinh thường, mở miệng nói: “Mấy thứ này chúng ta không thể nhận được, nếu người ta thấy sẽ nghĩ anh ấy như thế nào?” Cũng không biết vì sao, lần đầu tiên Đoàn Duệ Thanh nhìn thấy thiếu niên này, liền đối với y không có cảm tình, lời nói cũng có chút không tốt.

Thiếu niên trước đó đã vì lời hắn nói mà bối rối, lúc này mặt càng trắng hơn, lộ ra ánh mắt bất lực nhìn Vân Thiệu Thần.

“Thực xin lỗi, thỉnh người thu lại lễ vật, ta không thể nhận.” Vân Thiệu Thần lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc trả lời.

Nước mắt của thiếu niên cũng muốn rơi xuống, cả người run run nức nở: “Em...em không có ý gì, em chỉ nghĩ...Chỉ là muốn cảm ơn anh đã cứu em...”

Y vừa khóc, hai người còn lại có chút luống cuống tay chân, Đoàn Duệ Thanh tuy rằng không thích y, nhưng cũng chỉ nói hai câu, muốn thật sự khi dễ tiểu hài tử hẳn cũng không làm được. Vân Thiệu Thần hoàn hảo hơn chút, sắc mặt không thay đổi bao nhiêu, nói: “Ta cứu người chỉ vì ta là cảnh sát, người không cần cảm ơn, đây là chuyện ta phải làm, đồ vật này người lấy về đi.”

Y nói xong liền im lặng, vô luận như thế nào cũng không nhận những đồ này.

Đoàn Duệ Thanh thấy đứa nhỏ khóc lóc, trong lòng thở dài, chủ động nói: “Người nếu không muốn hại anh ấy, thì đem đồ về đi, người cảm ơn anh ấy là được, nếu người để đồ lại đây, đối với y không tốt, người có biết nhận hối lộ là một tội lớn không?”

Thiếu niên lắc đầu, hiển nhiên hiểu được tội này không nhỏ.

Đoàn Duệ Thanh trừng mắt nhìn, cố ý hù dọa: “Nếu nhẹ sẽ bị đuổi việc, nặng còn phải ngồi tù nữa.”

Lần này thiếu niên thật sự bị dọa, thậm chí quên cả khóc, thần tình lo lắng nhìn Vân Thiệu Thần giải thích: “Vân cảnh quan, em không biết sẽ như vậy, em không phải cố ý muốn hại anh.”

Vân Thiệu Thần nhìn Đoàn Duệ Thanh một cái, lắc đầu nói: “Không sao cả, người đem đồ về là được.”

“Em biết rồi.” Thiếu niên bị Đoàn Duệ Thanh dọa như vậy, không dám nói thêm gì, liên tục gật đầu cam đoan.

Lúc này Vân mẹ vừa vặn về tới, lên lầu thấy mấy người đứng trước cửa, liền kỳ quái hỏi: “Sao lại đứng ở đây? Có chuyện gì sao?”

“Tam cô, cô về rồi.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nói “Tiểu hài tử này đến tặng lễ vật cho anh họ, tụi con là khuyên y đem đồ về.”

“A, đúng vậy, chúng ta không thu lễ vật.” Đoàn Giai Thu thấy bộ dáng Đoàn Duệ Thanh, cũng nở nụ cười, lấy chìa khóa mở cửa, nói với thiếu niên kia “Đồ vật chúng ta không thể thu, con vào nhà ngồi uống ly nước đi, vẫn còn là đứa nhỏ nhí.”

“Dạ, cảm ơn dì.” Thiếu niên lại đỏ mặt, nhu thuận theo nàng đi vào.

Đoàn Duệ Thanh nhú mày nhìn y, hắn cũng không hiểu sao, thiếu niên này cũng không trêu chọc hắn, chỉ là hắn thấy không vừa mắt, còn càng xem càng khó chịu, đặc biệt không thích bộ dáng y tươi cười lấy lòng với Vân mẹ.

“Sao lại không vào nhà?” Vân Thiệu Thần thấy tiểu hài tử đứng bất động, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, khó hiểu hỏi.

“Anh, anh thật không nhớ rõ người ta sao?” Đoàn Duệ Thanh nhìn anh hỏi.

Từ khi trọng sinh đến nay, có rất ít việc có thể khiến trong lòng Đoàn Duệ Thanh dao động, lúc này bản thân phản cảm với một đứa nhỏ, đúng là kỳ lạ a.

“Ừ, không nhớ rõ.” Vân Thiệu Thần lắc đầu, y mỗi ngày đi làm đều vội vàng bận rộn, sao lại có thời gian đi nhớ mặt từng người.

Đoàn Duệ Thanh nghe anh nói xong, có chút vừa lòng, lôi kéo tay áo anh, nói: “Vậy anh cảm thấy y tới tìm anh là có việc gì a?”

Vân Thiệu Thần không biết cậu muốn chỉ cái gì, lắc đầu, nói: “Anh không biết.”

Vân Thiệu Thần không nghĩ đến phương diện kia, nhưng trong lòng Đoàn Duệ Thanh rõ ràng, thiếu niên kia không đơn giản, tám phần là cong, nhìn thấy nam nhân Vân Thiệu Thần, nhất định đã động tâm với anh.

Bất quá hẳn đối với hành vi của y rất không thích, y làm sao biết Vân Thiệu Thần là thẳng hay cong chứ? Liền dám biểu hiện trực tiếp như vậy, cứng rắn bẻ cong thẳng nam thật sự không phải việc nên làm.

Đoàn Duệ Thanh cũng không nói gì nữa, hẳn không muốn làm rõ việc này, vạn nhất đến lúc đó Vân Thiệu Thần hỏi hẳn làm sao biết người ta cong hay không cong, giải thích rất phiền toái.

Thiếu niên kia quả nhiên là loại hình nhu thuận, nói năng ngọt ngào, vào Vân gia liền đi theo bên người Đoàn Giai Thu, một tiếng dì, hai tiếng dì, khiến Đoàn Giai Thu cười vui vẻ.

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh trở mình xem thường, chỉ có thể ngồi một bên nhìn hai người bọn họ.

35. Chương 35

Lần đầu tiên La Hàng nhìn thấy Vân Thiệu Thần, đã cảm thấy anh chính là người định trước dành cho mình. (=.=)

Khi đó Vân Thiệu Thần một thân cảnh phục phẳng phiu, đứng ở đầu ngõ nghiêm khắc bắt những tên lưu manh muốn cướp tiền của cậu, anh bộ dáng cao lớn, trong mắt thiếu niên nức nở bị dọa đến, liền giống như hiệp sĩ chính nghĩa. Vì thế ở một khắc đó, người nam nhân này đã khắc sâu vào đáy lòng thiếu niên, mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của cậu, vô pháp xóa sạch.

Mà kỳ thật cái gọi là ân cứu mạng, bất quá là cậu muốn lấy cớ để gặp Vân Thiệu Thần.

“Dì à, dì làm việc ở khách sạn Nam Môn à?”

Vân Thiệu Thần thoạt nhìn rất nghiêm túc, La Hàng đối với anh có chút sợ hãi, cậu không dám trực tiếp tìm anh nói chuyện. Hơn nữa em trai anh vẫn cùng anh một chỗ, cậu tìm không được cơ hội ở riêng với anh.

Bất quá lấy lòng Vân mẹ được cũng tốt, cậu cảm thấy về sau có thể mượn cớ đến đây lần nữa.

“Đúng vậy, con thì sao? Vẫn còn đi học đi?” Vân mẹ trong lòng vẫn là thích tiểu hài tử, thấy cậu ngoan ngoãn như vậy lại càng thích, trong lòng cũng không nghĩ nhiều đến mục đích của cậu.

“Dạ, con năm nay mới vừa lên cao trung.” La Hàng mỉm cười trả lời.

“Như vậy a, ha ha...”

“Dạ...”

Hai người ngồi trong nhà bếp, một bên dọn đồ ăn, một bên mỉm cười nói chuyện, hình ảnh thoạt nhìn thập phần ấm áp.

Đoàn Duệ Thanh ngồi trong phòng khách nhìn vào trong, cũng không biết đang suy nghĩ gì, biểu tình có chút khó coi.

Vân Thiệu Thần không biết cậu có chuyện gì, cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy tiểu hài tử ngẫu nhiên nháo chút tính tình trẻ con cũng thực bình thường, liền không để ý đến cậu nữa, đi ra ban công đứng.

Vân gia ở lầu bốn, phòng ở là loại cũ, bất quá ban công khá lớn.

Trên ban công phơi quần áo của y cùng tiểu hài tử, đứa nhỏ này ngày mai đi làm phải mặc đến, y muốn ra lấy đem vào trước.

“Vân cảnh quan, trên ban công nhà anh không trồng hoa sao?” La Hàng thấy Vân Thiệu Thần rốt cục đi một mình, liền cố lấy dũng khí vội vàng đi theo.

Vân Thiệu Thần không nghĩ cậu ta sẽ đi theo, bất quá cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu.

“Là do anh bận quá đi?” La Hàng vội thay anh tìm cớ, mượn cơ hội cùng anh trò chuyện “anh có thích thực vật không? Em có thể mang một ít đến, trồng ở ban công, nhìn tốt lắm.”

Vân Thiệu Thần không có nghĩ nhiều việc cậu ta tìm mình có ý tứ gì khác hay không, chỉ lắc đầu, thản nhiên cự tuyệt: “Không cần.”

Y nói xong cũng không dừng lại, ôm đồng quần áo, xoay người đi vào phòng ngủ.

Y vốn là một người ít nói, đối mặt với người lạ càng không muốn nói chuyện, mà thiếu niên này đối với y cũng không khác người lạ là mấy.

Đoàn Duệ Thanh ở trong phòng khách nhìn hết thấy sự việc ở ban công, trong lòng cảm thấy anh họ nói vậy rất đúng, lại cảm thấy mục đích của thiếu niên đó quá mạnh mẽ, cùng anh họ thật sự là một chút cũng không xúng, hẳn cảm thấy không thể để cho cậu ta bám vào anh như vậy.

La Hàng đứng ở ban công thần tình uể oải, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân Thiệu Thần đi vào phòng ngủ không thể đuổi theo, trong lòng khổ sở muốn chết.

Đoàn Duệ Thanh nhìn cậu ta, lại nhìn cửa phòng ngủ, suy nghĩ một chút vẫn là đứng dậy đi vào phòng, còn thuận tay đóng sầm cửa phòng lại.

Vân Thiệu Thần còn đang xếp lại quần áo, thấy động tác của tiểu hài tử, có chút nghi hoặc nhìn cậu: “Em làm sao vậy?”

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh cúi đầu, sau đó nâng lên mí mắt nhìn anh, rất giống tiểu hài tử chuẩn bị làm nũng.

“Làm sao vậy?” Vân Thiệu Thần cảm thấy tính tình tiểu hài tử ngày càng cổ quái, y buông quần áo trên tay xuống, xoay người nghiêm túc nhìn cậu, muốn biết rõ ràng cậu muốn làm gì.

“Đứa nhỏ kia anh thật sự không nhớ rõ sao?” Đoàn Duệ Thanh hỏi, kỳ thật giọng nói có chút ủy khuất, bất quá hẳn lại không cảm thấy được.

“Đương nhiên là thật.” Vân Thiệu Thần khẽ nhíu mày, vì cái gì đột nhiên hỏi việc này? Hơn nữa y có lý do gì để nói dối sao?

Đoàn Duệ Thanh nhếch môi, nhỏ giọng nói: “Vậy anh biết cậu ta đến tìm anh vì cái gì không?”

Vân Thiệu Thần lắc đầu, y không nghĩ đến việc này.

“Cậu ta.....”

Đoàn Duệ Thanh vừa mới mở miệng, lại có tiếng gõ cửa, ngay sau đó tiếng của La Hàng truyền tới: “Vân cảnh quan, em có thể vào trong không?”

“Có việc gì?” Vân Thiệu Thần nhìn cửa phòng nhíu mày, y không thích người khác quấy rầy không gian riêng của mình, lại càng không thích người khác quấy rầy y cùng tiểu hài tử nói chuyện.

La Hàng không nói gì, nhưng cửa phòng lại bị cậu trực tiếp đẩy vào, thiếu niên có chút sợ hãi

đứng trước cửa.

“Người...”

Vân Thiệu Thần đột nhiên mất tiếng, bởi vì tiểu hài tử đột nhiên ôm lấy vai anh, rướn người lên tại môi anh hôn xuống.

Động tác Đoàn Duệ Thanh quá đột ngột, cho nên bao gồm đương sự Vân Thiệu Thần, còn có La Hàng đứng trước cửa đều bị kinh sợ.

“A, người vào đây lúc nào?” Đoàn Duệ Thanh làm như lúc này mới nhìn thấy La Hàng, cố ý tỏ ra hết sức kinh ngạc nhìn cậu ta.

“Người, các người...” Thiếu niên đưa tay che miệng lại, nguyên bản hai mắt xinh đẹp bởi vì khiếp sợ mà trũng lớn, dùng biểu tình hoảng loạn nhìn hai người, giống như đang nhìn thấy quái vật.

“Chúng ta thế nào?” Đoàn Duệ Thanh trả lời “Ta không phải đã nói cho người quan hệ của chúng ta rồi đi.”

“Ta, ta không tin...” Thiếu niên lắc đầu, bộ dáng thập phần khó tin. Chính là nhìn bộ dáng thản nhiên của Đoàn Duệ Thanh, quay đầu u oán nhìn thoáng qua Vân Thiệu Thần, sau đó xoay người chạy đi.

“Nha? Tiểu Hàng, con không phải muốn ở lại ăn cơm sao? Sao lại trở về?” Vân mẹ hoàn toàn không rõ chuyện gì kỳ quái đi ra, cũng chỉ thấy bóng dáng La Hàng kinh hoảng chạy đi.

Đoàn Duệ Thanh đi đến bên cửa sổ nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, thấy La Hàng chạy xuống rồi, lúc này mới có chút đắc ý thở dài một tiếng.

Hắn vỗ vỗ tay, xoay người, vừa vặn nhìn đến vẻ mặt khiếp sợ của Vân Thiệu Thần, hai mắt bởi vì quá độ ngạc nhiên, mà hơi trũng lớn nhìn hắn, hoặc là nói vừa vặn phương hướng ngay hắn thôi.

Cả người anh đều có chút thất thố, hoàn toàn tương phản với hình tượng nghiêm túc cẩn thận lúc trước.

“Ách, ha ha...Anh, em chỉ muốn đùa với cậu ta một chút, anh đừng nghĩ gì a.” Đoàn Duệ Thanh trên mặt nóng lên, lúc này đúng là nói cái gì có lẽ cũng không ai tin, dù sao ngay cả bản thân hắn còn không có cách nào tin tưởng chính mình. Phải biết là mấy hôm trước anh họ còn thừa dịp hắn đang ngủ hôn lên hắn, hắn tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng tốt xấu gì cũng là lúc hắn đang “ngủ”, hắn có thể coi như không biết việc này, có khả năng vĩnh

viễn sẽ không nói ra.

Nhưng lúc này, cả hấn và Vân Thiệu Thần đều thanh tỉnh, mà còn có một người tận mắt nhìn thấy, như thế nào cũng không thể giả vờ nữa.

“Cái đó..Anh hiểu ý em không?” Đoàn Duệ Thanh nhìn Vân Thiệu Thần “Đứa nhỏ kia cũng giống chúng ta...Ân..em chỉ là muốn cậu ta đối với anh hết hy vọng thôi...”

Vân Thiệu Thần thật lâu cũng chưa phục hồi lại tinh thần, việc này trên cơ bản sẽ không bao giờ phát sinh trên người y, cũng chỉ có Đoàn Duệ Thanh mới khiến y trở nên như vậy được.

Người này, được y để ở trong lòng từ rất lâu, lâu đến y cũng không biết người này chiếm vị trí như thế nào trong lòng y nữa, có đôi khi thậm chí cảm thấy, nói tiểu hài tử thuộc về hấn cũng không đủ. Trước khi đem tiểu hài tử muốn nghỉ học về nhà, y chưa từng có hy vọng xa vời sẽ có được cậu, cũng từng nghĩ qua nếu cùng đứa nhỏ phát triển đến một bước kia, bọn họ lại nên dùng thân phận gì để ở chung.

Bởi vì trong lòng Vân Thiệu Thần hiểu rất rõ, cho nên y biết bản thân không thể nghĩ nhiều, chỉ cần đem cậu để sâu trong lòng là được, không cần nói với ai, cũng không cần nói cho cậu biết, ngẫu nhiên có cơ hội, y có thể nhìn thấy cậu, cùng cậu trò chuyện, như vậy là đủ rồi.

“Anh, anh làm sao vậy? Anh..anh đừng làm em sợ a?!” Đoàn Duệ Thanh hoảng sợ, bởi vì Vân Thiệu Thần bộ dáng nghiêm túc, ánh mắt đang đỏ lên.

Vân Thiệu Thần sau khi nghe tiếng cậu thì lấy lại tinh thần, hạ mắt giấu đi cảm xúc của mình, sau đó nắm lấy vai cậu, đẩy người ra ngoài cửa, thấp giọng nói: “Anh muốn thay quần áo, em ra ngoài trước đi.”

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh nóng nảy, cũng không để ý đến cánh cửa đang đóng lại, trực tiếp với tay vào giữ chặt tay anh.

Vân Thiệu Thần không kịp buông ra, cánh cửa lập tức ép đến cánh tay Đoàn Duệ Thanh.

“A...” Đoàn Duệ Thanh kêu một tiếng, Vân Thiệu Thần cũng hoảng sợ.

“Lúc đang đóng cửa ai cho em vươn tay vào!” Vân Thiệu Thần tức giận trừng mắt nhìn cậu, rốt cục là càng đau lòng tiểu hài tử, kéo tay cậu, nghiêm túc sờ sờ.

“Anh..” Đoàn Duệ Thanh nhân cơ hội chen vào trong, vẽ mặt lấy lòng dùng tay còn lại bắt lấy tay anh, đề phòng anh lại đẩy mình ra ngoài.

“Anh làm sao vậy, nói em biết đi.” Đoàn Duệ Thanh cười nói. Hắn vừa rồi đột nhiên nhớ đến một sự kiện, lần trước hắn còn ép hỏi anh họ người anh thích như thế nào, hắn nhớ rõ anh nói người nọ rất ngoan lại thực nghe lời, luôn an an tĩnh tĩnh, liên tưởng đến đứa nhỏ vừa rồi, trong lòng hắn giật mình, không phải anh hắn thích La Hàng chứ?

Nhưng cũng không đúng a, rõ ràng ngày đó anh còn hôn mình...

Đoàn Duệ Thanh theo bản năng đưa tay sờ miệng, gương mặt lại thấy Vân Thiệu Thần nhìn qua, vội vàng buông tay, đột nhiên cảm thấy một trận xấu hổ.

Ngay lúc vừa rồi, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên ý nghĩ khiến hắn không thể không khiếp sợ..

Người anh họ thích không phải là hắn chứ...

Nếu ý nghĩ này không được hình thành trong lòng hắn thì không có gì, một khi đã hình thành rồi, hắn như thế nào cũng không thể hủy diệt nó, làm bộ như bản thân cái gì cũng không biết được.

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên xấu hổ, ánh mắt Đoàn Duệ Thanh liếc trái liếc phải, chỉ là không nhìn đến Vân Thiệu Thần. Vân Thiệu Thần vốn là trong lòng rất loạn, lúc này thấy tiểu hài tử nhìn tới nhìn lui, cảm thấy khó chịu, vì thế nhếch môi nói: “Em ra ngoài trước đi.”

Đoàn Duệ Thanh lúc này xấu hổ muốn chết, nghe anh nói như vậy liền gật đầu, có chút cứng nhắc nói: “Vậy, em đi ra ngoài trước, anh, anh thay quần áo đi.” Nói xong liền chạy ra ngoài, không như vừa rồi cứng rắn muốn chen vào ở lại.

36. Chương 36

Đoàn Duệ Thanh bồi rồi rời khỏi phòng ngủ, căn bản không dám nhìn ánh mắt cùng biểu tình Vân Thiệu Thần, ý nghĩ kia luôn ẩn hiện trong đầu hắn, cho dù hắn không ngừng trào phúng bản thân là đang tự kỷ, cũng không có cách nào không nghĩ đến nó nữa.

Hắn không khỏi bắt đầu thầm mắng mình vừa rồi sao lại làm như vậy, vì sao đột nhiên muốn hôn anh họ, nếu không hai người cũng không xấu hổ như vậy.

Đoàn Giai Thu hoàn toàn không biết ba người đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy ai cũng trở nên kỳ kỳ quái quái.

Bất quá đứa nhỏ kia đột nhiên chạy đi, đồ vật nó đưa đến phải làm sao? Đoàn Giai Thu có chút phát sầu.

“Duệ Thanh à, con trước mắt đem đồ của đứa nhỏ kia xuống kho hàng dưới lầu đi, chắc nó sẽ đến lấy lại sau, nếu không thì nhờ anh con giúp một tay đi.” Đoàn Giai Thu không có chú ý đến bộ dáng ngây người của Đoàn Duệ Thanh, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói.

“Dạ, con biết rồi.” Đoàn Duệ Thanh hoàn hồn vội gật đầu không ngừng, xoay người ra ngoài.

Đồ vật La Hàng đưa tới tương đối nhiều, cũng không biết cậu ta làm thế nào đem những thứ này lên đây, mỗi một thùng cơ bản phải một người thành niên ôm lên.

Lúc này Đoàn Duệ Thanh không dám đi gọi Vân Thiệu Thần, miễn cưỡng dọn toàn bộ vào kho hàng xong cũng mệt lã người.

Hắn đứng trong kho hàng thở hổn hển, sau đó ngồi xuống đất ngẩn người.

Nói là ngẩn người, kỳ thật trong đầu hắn lúc này đều là anh họ, Vân Thiệu Thần.

Đủ loại, Vân Thiệu Thần nghiêm túc, Vân Thiệu Thần trầm mặc quan tâm hắn, Vân Thiệu Thần ngẫu nhiên liếc mắt nhìn hắn, cùng với Vân Thiệu Thần bị hắn biến thành bất đắc dĩ.....

Không nghĩ đến sẽ không biết, nguyên lai Vân Thiệu Thần mặt than, kỳ thật cũng có khá nhiều biểu tình, anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

“A ——” Đoàn Duệ Thanh nâng hai tay che mặt, có chút thống khổ kêu một tiếng.

Vì sao lại là hắn a, vì cái gì...

Hắn không nghĩ ra a, như thế nào cũng nghĩ không thông, trước giờ hắn cùng anh họ cũng không gặp nhau nhiều a, hơn nữa....

Đoàn Duệ Thanh vuốt mặt mình, trong lòng bắt đầu không chế không được nghĩ về ký ức kiếp trước.

Chỉ tiếc kiếp trước ký ức của hắn về anh, hắn có thể nhớ rõ cũng chỉ có hai lần hôn nhân thất bại của anh, cùng với..... Cùng với thời điểm hắn chết, biểu tình trên khuôn mặt anh giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

Khuôn mặt đỏ, Đoàn Duệ Thanh chưa từng quên, chỉ là cho đến nay, hắn chưa từng nghĩ qua về mặt đỏ mang ý nghĩa gì.

Vân Thiệu Thần là anh họ hắn, một người anh rất tốt, với hắn mà nói anh là một người thực trọng yếu.

Hắn nghĩ đến vừa rồi người nọ đỏ cả mặt, cảm thấy ngực có chút đau, tuy loại đau này không sâu, nhưng từ từ lan khắp cơ thể hắn, khiến hắn run rẩy.

Vân Thiệu Thần vẫn ở trong phòng ngủ tới tối, đến khi Vân mẹ thấy Đoàn Duệ Thanh vẫn chưa trở về, cảm thấy kỳ quái, mới kêu Vân Thiệu Thần xuống lầu nhìn xem.

Cho dù vừa phát sinh chuyện xấu hổ, Vân Thiệu Thần cũng vẫn đem tiểu hài tử đặt lên hàng đầu, nghe nàng nói như vậy, trong lòng cũng có chút lo lắng, lập tức đi xuống lầu.

Cửa kho hàng cũng chưa khóa lại, bên trong không có bật đèn.

Vân Thiệu Thần nghi hoặc nhíu mày, đẩy cửa đi vào, vươn tay mở đèn, sau đó nhìn thấy Đoàn Duệ Thanh đang ghé người vào một thùng giấy ngủ say.

Vân Thiệu Thần gắt gao nhíu chặt mày, đi qua đó định trực tiếp lay tỉnh cậu, nhưng tay vừa đặt lên đỉnh đầu cậu đã ngừng lại.

“....Không cần...không cần...” Đoàn Duệ Thanh ngủ tựa hồ không an ổn, mày gắt gao nhíu lại, vẻ mặt luôn mỉm cười bình thường lúc này bị che kín bởi vẻ sợ hãi.

“Không! Ta không quay về! Không cần...” Đoàn Duệ Thanh tựa hồ gặp ác mộng, khiến cậu phi thường sợ hãi, thân thể rụt lại, hai tay quơ lung tung trong không trung.

“Tiểu Duệ.” Vân Thiệu Thần vươn tay lắc lắc vai cậu, nhưng tiểu hài tử dường như mơ rất sâu, hoàn toàn không có ý tỉnh lại, ngược lại hai tay ngày càng dùng sức.

“Đi đi...đi đi...”

Vân Thiệu Thần sợ cậu thương tổn bản thân, muốn nắm lấy hai tay cậu, nhưng Đoàn Duệ Thanh đột nhiên nghiêng người trượt khỏi thùng giấy, sắp té xuống đất, dưới chân Vân Thiệu Thần bị vướng một chút, thời điểm giữ chặt cậu, hai người thiếu chút nữa lăn xuống mặt đất.

“Tiểu Duê, mau tỉnh lại!” Vân Thiệu Thần rút cục ôm lấy thân thể cậu, muốn lay tỉnh cậu.

Biểu tình trên mặt Đoàn Duệ Thanh lúc này không còn sợ hãi, nhưng đột nhiên trở nên thập phần ủy khuất, chốc lát sau lại khóc lên, không ngừng chảy nước mắt.

Vân Thiệu Thần không biết cậu mơ thấy gì, thấy cậu khóc đến thương tâm như vậy, bắt đầu đau lòng, bàn tay to sờ đầu cậu, sau đó vuốt vuốt lưng cậu.

Đoàn Duệ Thanh tựa hồ cảm giác được trấn an của anh, lại bởi vì dựa vào lồng ngực rộng lớn khiến hắn có cảm giác an toàn, cả người dần dần yên tĩnh trở lại, hai tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Vân Thiệu Thần, thân thể rút sâu vào trong ngực anh.

Vân Thiệu Thần ôm tiểu hài tử trong ngực, thấy cậu ý lại mình như vậy, đầu lại cọ đến cọ đi trong ngực mình, khiến tâm y cũng rung động không thôi, nhin không được gắt gao ôm chặt cậu, hôn lên đỉnh đầu cậu.

Hai người ở trong kho hàng, một người ngủ say không tỉnh lại, một người khác thanh tỉnh, lại giống như đang say trong mộng.

Hoàn cảnh trong kho hàng cũng không tốt, ngọn đèn mờ ảo, đồ đạc lộn xộn, mắt thường còn thấy được bụi bặm đang nhảy múa dưới ánh đèn.

Nhưng cho dù hoàn cảnh kém như vậy, lại không có ai quấy rầy, giống như một cảnh trong mơ.

Đoàn Duệ Thanh không tỉnh lại, Vân Thiệu Thần cũng không muốn tỉnh, hai người vẫn lặng lẽ tương ứng ở nơi đó.

Đoàn Giai Thu đứng trước cửa kho hàng, che miệng lại không lên tiếng, trên mặt chảy xuống hai hàng lệ. Nàng vì con trai cao hứng, cũng thay con trai đau khổ. Nàng nghĩ rằng mình hiểu rất rõ con mình, nhưng hiện tại lại cảm thấy con trai kỳ thật so với nàng tưởng tượng thâm trầm rất nhiều.

Đến tột cùng trong lòng ẩn dấu bao nhiêu yêu thương, lại có năng lực giấu hết thấy sâu như vậy.

Có lẽ không ai biết được, có thể cả chính bản thân Vân Thiệu Thần cũng không rõ ràng lắm.

Đoàn Duệ Thanh khi tỉnh lại trời đã muốn khuya, lúc hắn mở mắt ra nhìn thấy là bả vai của

Vân Thiệu Thần.

“Ách, anh...” Đoàn Duệ Thanh vừa động, cũng cảm giác được tư thế xấu hổ của hai người, cũng cảm giác được hai người ôm nhau có bao nhiêu chặt, hẳn thậm chí đều cảm thấy bị ôm đến phát đau.

“Tỉnh rồi sao?” Khi Đoàn Duệ Thanh ngẩng đầu, Vân Thiệu Thần đã trở về vẻ mặt thường ngày, rất nhanh đã thu tay lại.

Vân Thiệu Thần vừa mới tỉnh lại, thân thể còn có chút tê cứng chưa đứng thẳng được, Vân Thiệu Thần vừa thu tay lại, hẳn liền không khống chế được mà nghiêng về phía trước một chút, cảm giác lên ngực Vân Thiệu Thần.

“Đứng vững.” Vân Thiệu Thần nhú mày, đưa tay đỡ lấy cánh tay cậu, lại thủy chung duy trì một khoảng cách với cậu.

Đoàn Duệ Thanh nhìn anh bảo trì khoảng cách, trong lòng cảm thấy không thoải mái, cố ý tiến lên một bước.

Vân Thiệu Thần lại lập tức buông cậu ra, xoay người đi ra ngoài, nói: “Lên nhà thôi.”

Đoàn Duệ Thanh nhìn thoáng qua xung quanh, nhớ tới lúc mình dọn đồ xuống, ngồi xuống đất nhớ chuyện kiếp trước, sau đó ngủ quên mất, hơn nữa còn nằm mơ một giấc mơ không tốt.

Hai người một trước một sau về nhà, Đoàn Giai Thu đã để sẵn cơm chiều cho hai người trên bàn, nàng đã đi ngủ trước rồi.

Vân Thiệu Thần trầm mặc xối cơm, hâm nóng lại đồ ăn, liền tự ngồi xuống ăn, không giống thường ngày cẩn thận bồi tiểu hài tử ăn.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh như vậy, cảm giác không được tự nhiên trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Hắn cố ý đi đến bên cạnh y, cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn anh ăn cơm.

Vân Thiệu Thần vẫn luôn không để ý đến cậu, an tĩnh ăn xong liền đứng dậy đem chén rửa sạch, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn Đoàn Duệ Thanh một cái.

Một mình Đoàn Duệ Thanh đứng trong phòng khách, trong lòng dần sinh ra một loại khủng

hoảng, hẳn cảm thấy anh họ sau này sẽ không quan tâm đến hẳn nữa.

Suy nghĩ này vừa mới nảy lên, Đoàn Duệ Thanh đã cảm thấy khó có thể chịu đựng, hẳn không thể tiếp thu chuyện đó. Hẳn cảm thấy nếu Vân Thiệu Thần đã nhận không được hôn mình, thì không thể dùng thái độ như vậy đối đãi với mình được.

Cửa phòng ngủ không đóng chặt, từ bên trong len lỏi ra một chút ánh sáng, có chút chói mắt.

Đoàn Duệ Thanh nhìn chăm chăm ánh sáng trong chốc lát, đột nhiên đi đến phòng ngủ, một phen đẩy cửa phòng ra.

Vân Thiệu Thần nghe được tiếng động xoay người nhìn cậu một cái, vẫn không nói gì.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh đi vào trong, gương mặt nhìn chăm chăm anh “Anh thích em sao?” Hẳn thẳng thắn hỏi, hẳn nghĩ nếu không nói trắng ra, có lẽ Vân Thiệu Thần sẽ giống như kiếp trước, đem mọi thứ giấu tận đáy lòng, sẽ không nói cho ai biết, cả đương sự là hẳn cũng không nói, hẳn cảm thấy đối với bản thân thật không công bằng.

Vân Thiệu Thần không ngờ cậu sẽ đột nhiên hỏi như vậy, biểu tình trên mặt cơ hồ là khiếp sợ, hai mắt trừng lớn nhìn cậu.

Y vẫn cảm thấy mình che giấu rất khá, trừ bỏ người mẹ luôn sống cùng mình bởi vì hiểu rõ y mới nhìn ra, sẽ không có người thứ hai biết chuyện này.

Đoàn Duệ Thanh nhìn thấy biểu tình của anh, trong lòng liền chắc chắn chính mình đoán đúng, điều này khiến hẳn có chút đắc ý, nhưng nhiều hơn là đau đớn.

Nếu hẳn hiện tại đoán không sai, như vậy kiếp trước Vân Thiệu Thần cũng thích hẳn đi, cho nên mới có biểu tình tuyệt vọng khi mình chết như vậy, hai lần hôn nhân thất bại kia cũng liên quan đến hẳn đi....

Một lúc lâu sau Vân Thiệu Thần mới từ khiếp sợ lấy lại tinh thần, đối mặt với vấn đề Đoàn Duệ Thanh hỏi, y lại lắc đầu phủ nhận: “Không, không phải như vậy, tiểu Duệ, em còn nhỏ...”

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh đánh gãy lời anh, ngữ khí thập phần bình tĩnh hỏi: “Tại sao anh không nói cho em biết? Anh nghĩ cả đời này cũng không nói ra sao?”

Tầm mắt Vân Thiệu Thần có chút mơ hồ, nhưng y lại cố chấp lắc đầu phủ nhận.

Đoàn Duệ Thanh lặng lẽ nhìn anh, trong lòng vì sự trầm mặc của anh mà an tĩnh lại.

“Anh, anh đối với em thật không công bằng.” Hấn nhìn anh thấp giọng nói, nước mắt không khống chế được từ trên mặt hấn rơi xuống.

37. Chương 37

“Anh, anh đối với em thật không công bằng.”

Đoàn Duệ Thanh rơi nước mắt nói, hấn cảm thấy nếu yêu sâu sắc một ai đó, lại không nói cho người đó biết tình cảm của mình, chính là hủy đi quyền lợi được tiếp thu hay cự tuyệt của họ.

Nhưng đồng thời, Đoàn Duệ Thanh cũng thập phần cảm kích Vân Thiệu Thần. Ở kiếp trước, lúc học trung học hấn đã biết được tính hướng của mình, nếu ở thời điểm đó, Vân Thiệu Thần nói với hấn tình cảm của anh, như vậy lấy tính cách yếu đuối của hấn, cho dù hấn cũng yêu Vân Thiệu Thần, cũng không cách nào tiếp nhận anh, như vậy bọn họ sẽ định trước là bị kịch, đây không phải điều hấn muốn nhìn đến.

Vân Thiệu Thần sững sờ đứng tại chỗ, nhìn Đoàn Duệ Thanh không biết nên nói gì.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh bi thương nhìn anh, trong thanh âm tựa hồ cũng mang theo đau đớn, nước mắt chảy càng nhiều “Nhiều năm như vậy, anh bị áp lực rất thống khổ phải không?”

Vân Thiệu Thần nhìn nước mắt của cậu, thanh âm đau đớn của cậu tựa như xen vào tâm khảm y, lan rộng khắp cơ thể y.

“Có điều, anh có bao giờ nghĩ tới hay không...” Đoàn Duệ Thanh giương khóe miệng, chậm rãi đi đến trước mặt anh, hơi ngẩng đầu nhìn mặt Vân Thiệu Thần, hai mắt gắt gao khóa chặt hai mắt anh, giống như mê hoặc, chậm rãi nói: “Có lẽ ở một thế giới khác song song với thế giới của chúng ta, có những người giống như chúng ta, bọn họ lựa chọn giống như anh, bọn họ trầm mặc, ủy khuất, đem tình cảm của bản thân giấu thật sâu trong lòng, yêu không dám yêu, hận không dám hận, tầm thường trôi qua cả một đời, che dấu tính hướng của bản thân, chứng minh với thế giới bọn họ cũng giống những người khác, không có sự bất đồng, chính là anh có biết kết quả bọn họ nhận được là cái gì không?”

Vân Thiệu Thần lắc đầu, trong lòng hấn thống khổ so với bất kì ai cũng nhiều hơn, nhưng có nhiều việc, ở thời điểm nào đó đưa ra lựa chọn, kết quả đúng hay sai có gì khác nhau chứ?

Đoàn Duệ Thanh nhìn anh thật lâu, thấp giọng nói: “Bọn họ một người cửa nát nhà tan, một người trải qua vài lần hôn nhân đều thất bại, anh, nếu trong bọn họ một người là anh, vậy nếu như anh biết trước kết quả sẽ như vậy, còn muốn đi trên cùng một con đường giống họ sao?”

Hắn nói đến chuyện đó cũng không có ý gì, kỳ thật hắn muốn nói cho anh biết một đạo lý, tính cách quyết định vận mệnh, yếu đuối không dám vươn tay nắm lấy thứ mà mình muốn, thì đã định trước kết cục hai bàn tay trắng, bởi vì sẽ không có một ai đem thứ gì đến tận tay bọn họ. Tương phản, chỉ có những người dũng cảm không sợ thất bại, mới có được điều mà bọn họ muốn. Bởi vì kết quả như thế nào, ước chừng cũng chỉ có trời mới biết.

“Đừng nói nữa.” Trong lòng Vân Thiệu Thần giống như bị đâm một dao, y đương nhiên không phải một kẻ yếu đuối, y chỉ là băn khoăn rất nhiều thứ, yêu đến quá sâu.

Y nói xong câu kia liền nhắm mắt xoay người lại, trên bờ vai rộng lớn tựa như chịu áp lực ngàn cân, suy sụp rũ xuống.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh gọi anh.

Vân Thiệu Thần dừng bước, nhưng không xoay người lại.

Đoàn Duệ Thanh nhìn bóng lưng anh, cảm giác từng đợt đau đớn trời dậy, hắn cảm thấy nếu không gọi anh lại, không nói xong mọi thứ rõ ràng, có lẽ sau này bọn họ không thể trở về thân thiết như trước, có lẽ anh họ sẽ chậm rãi lạnh nhạt với hắn, kết cục cũng tương tự như kiếp trước mà thôi.

Hắn thấy anh dừng bước, liền chậm rãi đi tới, vươn tay ôm chặt lấy anh.

Vân Thiệu Thần cảm giác được động tác của cậu, thân thể cương cứng một chút, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm đẩy cậu ra.

Đoàn Duệ Thanh nhếch môi cười, tiếp tục ôm chặt lấy anh, đầu tựa vào vai anh, thấp giọng nói: “Anh, anh thích em phải không, vì sao anh không nói ra chứ, em sẽ nghe.”

Kiếp trước sống ba mươi tám năm, Đoàn Duệ Thanh chưa từng yêu đương với ai, hắn cũng từng chờ mong một mối tình, chỉ là khi đó hắn căn bản không có dũng khí, liền đơn giản đóng cánh cửa của tim mình lại, nên chưa từng động tâm với bất cứ ai.

Vân Thiệu Thần buông lỏng hai tay, hai bàn tay nắm chặt, cho đến khi các khớp xương ngón tay phát đau, mới tựa như đã hạ quyết tâm, chậm rãi xoay người lại đối mặt với Đoàn Duệ Thanh.

Dưới ánh đèn, tiểu hài tử đứng trước mặt hắn ngũ quan thập phần xinh đẹp, đôi mắt to, khóe mắt cong cong, mũi cao, khóe miệng giương lên, thoạt nhìn nhu thuận lại nghịch ngợm đáng yêu.

Ánh mắt Vân Thiệu Thần có chút si mê, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cậu, giống như đôi đũa

với bảo vật trân quý nhất, khiến y yêu thích không muốn buông tay.

Đoàn Duệ Thanh lần đầu tiên gặp ánh mắt như vậy của anh, nhịp tim không khống chế được tăng lên, mặt cũng theo đó mà đỏ lên.

Vân Thiệu Thần thấy tiểu hài tử tuy rằng vì động tác của mình mà đỏ mặt, nhưng không có né tránh, thậm chí quật cường nhìn thẳng vào mắt mình, hành động đó khiến y rung động không thôi, cảm giác đó xuyên đến từng đầu ngón tay y.

Y nhịn không được nâng lên tay còn lại, hai tay áp vào khuôn mặt tiểu hài tử, mặt chậm rãi tiến gần lại, môi nhẹ nhàng đặt lên môi cậu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tim Đoàn Duệ Thanh đập thành thạch, hần khẩn trương mở trừng hai mắt, vươn tay ôm cổ anh, phòng khi anh lui lại phía sau bỏ chạy. (=)))

Đây là lần đầu tiên hai người chân chính tiếp xúc thân mật, bất đồng với lần hôn trộm tiểu hài tử đang ngủ, Vân Thiệu Thần hơi hé môi ngậm lấy bờ môi cậu, nhẹ nhàng từ tốn. Có lẽ bởi vì đối phương là người mình yêu rất nhiều năm cho nên khẩn trương, có lẽ bởi vì lần đầu tiên quang minh chính đại thân mật nên ngượng ngùng, có lẽ bởi vì không có kinh nghiệm, y không dám quá mức kích động sợ sẽ thương tổn tiểu hài tử cho nên mới thật cẩn thận.

Y không dám tiến sâu thêm một bước nữa, chỉ là một tay đặt sau gáy tiểu hài tử, một tay ôm lấy thắt lưng cậu, hai người thân mật dán chặt vào nhau.

Cho dù chỉ có như vậy, hai người đều vì hành động thân mật này mang đến rung động cùng cảm giác ngọt ngào, đều muốn đem phần cảm giác ngọt ngào này lưu lại, liền thập phần ăn ý mà tương ứng, không buông nhau ra.

Vì thế hai người lần đầu tiên được hưởng ái tình ngọt ngào, cứ như vậy ôm nhau, không nói gì, ngây ngốc đứng đến quá nửa đêm, đến khi Vân Thiệu Thần sợ tiểu hài tử sẽ bị lạnh, mới lôi kéo cậu lên giường nằm.

Giường của Vân Thiệu Thần rất lớn, hai người cùng nằm lên, mỗi người đắp một cái chăn lớn cũng cảm thấy thoải mái.

Bất quá lúc này hai người đều ăn ý không nói đến việc tách ra ngủ hai chăn, thập phần tự giác đắp cùng một cái chăn bông.

Vân Thiệu Thần là một người rất biết kiềm chế, cho nên dù nằm cùng người mình yêu, y cũng chỉ nghiêng mình mặt đối mặt với cậu, cũng không có thêm động tác không quy củ nào.

Đoàn Duệ Thanh nhìn trộm biểu tình của anh họ, hần cũng không biết là do tác dụng của

việc vừa rồi hay nhìn lầm, mà cảm thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh họ trở nên nhu hòa rất nhiều, trong lòng hẳn vừa cảm thấy ngọt ngào lại vừa cao hứng, vươn tay nắm chặt bàn tay Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần cảm giác được bàn tay cậu, hơi nghiêng đầu, cũng phản thủ nắm ngược lại, gắt gao, giống như kiểu một lời thề tuyệt không bao giờ buông tay ra.

Đêm nay hai người ngủ khá trễ, nhưng đều ngủ rất ngon, bên dưới tấm chăn hai bàn tay nắm chặt cũng không tách ra.

Ngày hôm sau hai người dậy rất sớm, Vân Thiệu Thần mở mắt ra, ánh mắt đã trở nên thanh tỉnh. Đoàn Duệ Thanh ở trong chăn trở người một cái, cũng tỉnh dậy, sau đó nhìn anh họ ngáp một cái, một bên hàm hàm hồ hồ nói: “Anh, anh tỉnh rồi à.”

“Ừ.” Vân Thiệu Thần định đưa tay sờ đầu cậu, nhưng vừa động, cũng cảm giác được dưới chăn tay hai người vẫn nắm chặt cùng một chỗ.

Đoàn Duệ Thanh cũng cảm giác được, đồng thời nhớ đến tối hôm qua cả hai nói rõ ràng, cùng với những lời nói lớn mật của mình, lúc này mới cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Em cũng thêm một chút nữa đi.” Vân Thiệu Thần vuốt vuốt tay cậu, buông tay ra, kéo chăn lên đắp lại cho cậu.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, sau đó lui vào trong chăn, có chút ý tứ không tốt nhìn mặt Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần thấy cả người cậu đều chui vào chăn, nguyên bản sợ cậu bị nóng, muốn lôi nó ra một chút, chính là nghĩ nghĩ, vẫn không làm. Trong lòng thở dài một tiếng, đoán là tiểu hài tử thẹn thùng, lúc này vẫn là không nên khiến cậu thêm không được tự nhiên.

Y rời giường đi ra khỏi phòng, thấy mẹ một mình bận rộn trong nhà bếp, liền đi tới.

“Dậy rồi à, Duệ Thanh còn ngủ sao?” Vân mẹ xoay người nhìn y một cái, khẽ cười.

“Con để em ấy ngủ tiếp một chút.” Vân Thiệu Thần trả lời.

“Cũng tốt.” Vân mẹ gật đầu.

Vân Thiệu Thần nhìn nàng, tựa hồ muốn nói cái gì đó, cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Vân mẹ đương nhiên hiểu tính cách con trai mình, thấy y như vậy liền biết là có việc khứ xử, mà có thể khiến y khó xử, trừ bỏ Đoàn Duệ Thanh bị y nhớ thương nhiều năm, còn có thể là ai khác chứ?

Trong lòng nàng khê thở dài, buông đồ trên tay xuống, xoay người nhìn y nói: “Thiệu Thần a, con cùng mẹ nói chuyện một chút đi.”

Vân Thiệu Thần không biết mẹ muốn nói gì, bắt quá vắn đi theo nàng ra ngoài.

Vân mẹ đi vào phòng ngủ của mình, nói Vân Thiệu Thần chờ một chút, lấy ra một cái hộp gỗ, đặt lên bàn, từ bên trong lấy ra một sổ tiết kiệm để trước mặt y, nói: “Đây là tiền ba con lúc trước lưu lại, với một số tiền mấy năm nay mẹ dành dụm, cũng không có bao nhiêu, vốn định để cho con khi cưới vợ, hiện tại Duệ Thanh đến nhà chúng ta, mẹ lại không có biện pháp lo liệu hôn sự cho các con, số tiền này các con giữ để dùng đi, để Đoàn Duệ Thanh mua đồ vật này nọ, nó là đứa trẻ tốt, con đừng bạc đãi nó.”

“Mẹ.” Vân Thiệu Thần không đưa tay nhận sổ tiết kiệm, mà không đồng ý nhìn nàng “Mẹ cứ giữ đi, tội con tự mình kiếm tiền được rồi.”

“Cầm đi, mật mã là ngày sinh của con, con đã quyết định rõ như vậy, kiên trì muốn yêu nó, hai người cùng một chỗ chính là một thể, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, hai người đều phải đồng lòng.” Vân mẹ từ ái đưa tay sờ đầu y, có chút thắm thía nói “Mẹ không thể giúp được các con nhiều, con đường sau này, hai con phải cố gắng đi cùng nhau.”

Hốc mắt Vân Thiệu Thần hơi nóng lên, y không biết nói nhiều lời hay, chỉ biết gật đầu, nói: “Cảm ơn mẹ, con đã biết.”

“Ừ.” Vân mẹ vừa lòng gật đầu “Con từ nhỏ đã là một đứa con ngoan, mẹ biết con nói được làm được, cầm lấy nó đi, không bao nhiêu tiền, nhưng là tâm ý của trưởng bối, không được chối từ.”

“Dạ.” Vân Thiệu Thần cũng không nói gì nữa, vươn tay nhận lấy. Y vốn định nói với mẹ việc cùng một chỗ với tiểu hài tử, nhưng xét tình huống hiện tại, mẹ đã sớm biết chuyện này, còn đem tiền đưa cho y, y có chút không nói nên lời.

Vân mẹ vỗ vỗ tay y, xoay người trở lại nhà bếp tiếp tục bận rộn.

Vân Thiệu Thần đứng trong phòng chốc lát, mới cầm sổ tiết kiệm trở về phòng ngủ của mình.

Đoàn Duệ Thanh còn chưa rời giường, nhưng cũng không tiếp tục ngủ, mà là ôm chăn ngồi ở đầu giường, thấy anh tiến vào, ánh mắt liền chuyển qua nơi khác, làm sao cũng không chuyển đến trên người anh.

Trong tay Vân Thiệu Thần cầm sổ tiết kiệm, đi qua ngồi trước mặt cậu, vươn tay chỉnh lại tóc tai rối loạn của cậu, sau đó đưa sổ tiết kiệm cho cậu, nói: “Mẹ đưa cho chúng ta, em giữ đi.”

Đoàn Duệ Thanh nhìn vật được đưa đến trong tay mình, có chút bị dọa, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Vật này là sao, cô cho chúng ta làm gì?”

Vân Thiệu Thần nhìn cậu trong chốc lát, nhu nhu đỉnh đầu cậu, nói: “Dùng khi cưới vợ.”

Đoàn Duệ Thanh sửng sốt một chút, rất nhanh đã phản ứng lại, hai má lập tức giống như bị lửa thiêu qua đỏ lên, trừng y nói: “Anh mới là vợ ấy.”

Vân Thiệu Thần từ đỉnh đầu trượt xuống gò má cậu, sờ sờ khóe mắt cậu, sau đó nghiêng người hôn lên trán cậu, cuối cùng nói: “Em thử nghĩ lại, tối hôm qua...”

Đoàn Duệ Thanh cảm thấy mình vừa đánh vào bông, không có biện pháp nói tiếp, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, bất quá cũng không còn cảm giác thẹn thùng mất tự nhiên như trước nữa.

Nhưng hắn lại nghĩ đến một vấn đề khác, có chút khó tin nuốt một ngụm nước bọt nói: “Anh đem việc đó...chuyện của chúng ta..nói cho tam cô?” Anh họ sao lại can đảm như vậy, cũng không sợ cô không tiếp nhận được sao? *(Người ta tiếp nhận từ mười đời rồi em à =))*

Vân Thiệu Thần đương nhiên biết bản khoản trong lòng cậu, chủ động giải thích: “Mẹ anh biết chuyện của chúng ta từ trước rồi, chính mẹ cũng muốn anh thổ lộ với em.”

“Chính là, chính là...” Đoàn Duệ Thanh nhướng mày, nhất thời tìm không được từ ngữ để diễn tả rối rắm của mình.

Vân Thiệu Thần nhớ tới những lời mẹ nói trước đó, ngón tay nhu nhu mi tâm tiểu hài tử, nói: “Đừng chính là nữa, em cứ giữ sổ này đi, việc đó anh sẽ nói với em sau.”

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản còn có chút rối rắm, nhưng ngẫm lại sau này còn có cơ hội hỏi, cũng không nghĩ nhiều nữa, tuy rằng trong lòng vẫn phi thường hoài nghi lời của Vân Thiệu Thần.

Thật sự có người biết tính hướng của con trai mình, chẳng những không phản đối, còn chủ động đưa tiền cho họ sao?

Điều này quá khó tưởng tượng, hắn không có cách nào không nghi ngờ được.

Số tiền trong sổ tiết kiệm thật sự không nhiều lắm, nhưng tốt xấu cũng có mấy vạn tệ, đối với Đoàn Duệ Thanh lúc này mà nói, thật sự chính là khoảng tiền lớn. Tuy rằng trong lòng hắn hết sức kinh ngạc, hơn nữa hiện tại cũng thật sự cần tiền, nhưng hắn vẫn đưa sổ tiết kiệm lại cho Vân Thiệu Thần, nói: “Anh, cái này anh giữ đi, chúng ta tạm thời không nên dùng.”

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh rất rõ ràng, nếu lấy số tiền này phục vụ cho việc buôn bán sẽ rất có lợi, nhưng hắn tạm thời không tính sẽ dùng đến nó, hắn không định đem tất cả tiền trong tay đổ vào việc đầu tư, đó là đánh bạc, có lẽ thắng sẽ đem đến kết quả lớn, nhưng việc như vậy hắn cũng không muốn, chỉ muốn lấy an toàn làm đầu, từ từ đi lên.

Vân Thiệu Thần biết tiểu hài tử hiện tại cần tiền, cho rằng cậu không dám dùng, vốn định mở miệng khuyên cậu, nhưng Đoàn Duệ Thanh cười nói “Anh, tiền này chúng ta tạm thời không thể dùng, em nghỉ, chờ mọi thứ ổn định, có thêm một số tiền nữa, cùng với tiền này, chúng ta sẽ mua một căn nhà ở ven sông.”

Hắn cũng không hoàn toàn nói thật mọi thứ, ở ngay cửa sông kia là một khu đất bằng phẳng diện tích rộng, mười năm sau sẽ trở thành một quảng trường lớn. Hiện tại nơi đó vẫn là đất vườn, muốn mua một hai trăm mét vuông khoảng mấy vạn tệ, nhưng mười năm sau, giá tiền sẽ tăng vùn vụt, nếu bọn họ thừa lúc này chưa ai chú ý đến mà mua nó, chờ về sau tuyệt đối có thể bán với giá tốt.

Vân Thiệu Thần trầm ngâm một chút, tuy rằng trong lòng ý, trực tiếp mua một căn nhà trong thành phố sẽ tốt hơn, bất quá bọn họ ở ngoại ô mua một mảnh đất tự xây nhà cũng được, liền gật đầu đồng ý, đem sổ tiết kiệm cất giữ.

Bởi vì quan hệ của hai người vừa có sự đột phá, cảm giác ngọt ngào còn ở trong lòng chưa mất đi, hơn nữa lại dễ dàng có được sự đồng ý của trưởng bối, trong lòng Đoàn Duệ Thanh rất cao hứng, lại cảm kích, đối với vị thần linh nào đó đã cho hắn trọng sinh, đối với người yêu hắn nhiều năm như vậy Vân Thiệu Thần, còn có Vân mẹ luôn giúp đỡ bọn họ.

Vô luận là việc gì, đều là thứ ở kiếp trước hắn không có được, một lần trọng sinh này khiến hắn cảm thấy bản thân thật sự quá hạnh phúc cũng quá may mắn.

Đoàn Duệ Thanh nghĩ đến việc này, tầm mắt thì vô thức dừng lại trên người anh họ, nhìn anh đi tới đi lui trong phòng, như thế nào cũng không dời mắt.

“Sao còn chưa chịu dậy nữa?” Vân Thiệu Thần bận bịu xong chuyện của mình, thấy tiểu hài tử còn bọc chăn ngồi trên giường, si ngốc nhìn mình, trong lòng cảm thấy có chút đáng yêu, vươn tay kéo chăn của cậu.

“Em dậy ngay.” Đoàn Duệ Thanh buông tay ra, mới nhớ tới chính mình ăn mặc rất ít, nguyên bản trước mặt anh họ để lộ thân thể là không có gì, nhưng vừa tiếp xúc đến ánh mắt anh, hắn lập tức kéo chăn lên lại.

“Làm sao vậy?” Vân Thiệu Thần kỳ quái nhìn cậu.

“Anh, anh đi ra ngoài trước đi, em muốn thay quần áo.” Đoàn Duệ Thanh lúc nói ra những lời này, mặt cũng đỏ lên, chỉ là nghĩ đến những việc làm tối hôm qua, như thế nào cũng mất tự nhiên.

Vân Thiệu Thần liếc mắt nhìn cậu một cái, vươn tay nhéo nhéo mặt cậu, rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản đã cảm thấy không được tự nhiên, lại bị anh nhéo mặt, càng cảm thấy thần kinh đều căng lên, bị ngón tay anh chạm vào, quả thực mặt muốn thiêu cháy rồi.

“Nhéo người ta làm gì.” Đoàn Duệ Thanh bĩu môi, cảm thấy anh họ bắt đầu học xấu, về sau phải quản lý anh kỹ mới được. (*Chưa gì đã đòi quản =]]*)

Tuy rằng tình cảm hai người do Đoàn Duệ Thanh chủ động, từ anh em biến thành người yêu, chỉ tiếc hai người đều không có nhiều thời gian thân mật cùng một chỗ, Vân Thiệu Thần tan tâm còn phải tăng ca, Đoàn Duệ Thanh bên cạnh việc đi làm, còn phải vội vàng chuẩn bị lá trà, ngẫu nhiên còn phải tiếp chuyện với Cổ lão.

Hai người đều vội đến vội đi, khiến cho cả hai người vừa mới nếm được ái tình ngọt ngào lại không có thời gian bên nhau trong lòng cũng không dễ chịu.

Nguyên bản đối với đoạn tình cảm này, Vân Thiệu Thần một mực yên lặng trả giá nhiều hơn, trong lòng Đoàn Duệ Thanh cảm thấy ngọt ngào, không muốn khiến anh họ cảm thấy mình không coi trọng anh, nên mỗi ngày sau khi bận bịu xong, sẽ cố ý đến sở cảnh sát chờ anh.

38. Chương 38

Bởi vì Đoàn Duệ Thanh thường đến sở tìm anh trai, cho nên các đồng chí ở đó, trên cơ bản đều đã biết hắn, vừa thấy hắn đến, những người tự xưng là anh lớn đều cười ồn ào, nói “Vân cảnh quan, em trai Duệ Thanh ngoan ngoan nhà người đến rồi, mau ra gặp đi, đừng làm cho người ta đợi lâu.”

Bọn họ hoàn toàn không có ác ý, càng không có chuyện hoài nghi quan hệ của hai người, chỉ đơn thuần cảm thấy tiểu hài tử thật đáng yêu, cảm thấy rốt cục cũng có lý do để trêu chọc “Vân đại soái ca” mà cao hứng.

Thời điểm Vân Thiệu Thần làm việc vẫn trước sau như một rất nghiêm túc, nhìn thấy tiểu hài tử đến tìm mình, cũng chỉ để cậu ngồi ở một bên đợi, đến khi y làm xong việc, mới dẫn

cậu cùng về nhà.

Cố Hải thấy vậy liền ngồi xuống kế bên Đoàn Duệ Thanh, cười tủm tỉm hỏi: “Em trai Duệ Thanh à, em sao lại ngoan ngoãn như vậy, còn mỗi ngày đến đón anh trai a, anh thấy anh trai em cũng không có bộ dáng hoan nghênh em đến, cả ngày một bộ mặt xác chết, lúc trông người ta, còn có thể hù chết họ nữa.”

Đoàn Duệ Thanh cũng cười mị mị nhìn y, nói: “Anh của em chỉ là không thích cười, tương đối nghiêm túc, em cảm thấy rất tốt, không dọa người a.”

“Sao lại không dọa người? Lần trước còn dọa khóc một đứa nhỏ ở đây đó.” Cố Hải khoa trương nói.

“Có sao?” Đoàn Duệ Thanh nghĩ, đứa nhỏ đó chắc đã sợ hãi lắm.

“Có chứ, đứa nhỏ đó là người nhà của một đồng nghiệp trong sở, đặc biệt nghịch ngợm, nhìn thấy ai cũng phải tiến lên đá họ một cái, cha nó nói nó cũng không nghe, tức giận đến muốn đánh nó, kết quả nó làm mặt quỷ với cha nó, xoay người bỏ chạy, căn bản không thèm nghe y nói, kết quả gặp được anh em ở gần đó nhất, đứa nhỏ kia lập tức không gây sự, em biết vì cái gì không?” Cố Hải hất cằm, cố ý thừa nước đục thả câu.

“Vì sao?” Đoàn Duệ Thanh thập phần phối hợp hỏi.

“Bởi vì anh em rất dọa người chứ sao, sau khi Thiệu Thần rời đi, đứa nhỏ trực tiếp nhào vào lòng cha nó khóc, còn nói không bao giờ đến đây nữa, em có thể tưởng tượng bộ dáng của anh em lúc đó dọa người như thế nào a.” Cố Hải cảm thấy Đoàn Duệ Thanh rất khả ái, muốn đùa với cậu, cho nên lời nói cũng có phần khoa trương.

Tuy rằng trong lòng Đoàn Duệ Thanh rất rõ ràng Cố Hải nói hơi khoa trương, chính là khi hắn suy nghĩ đến anh hắn cùng đứa nhỏ đó vô tình đụng phải nhau, sau đó hai người trầm mặc đối diện trong chốc lát, cuối cùng là bộ dáng tiểu hài tử khóc chạy đi, cùng với Vân Thiệu Thần buồn bực trong lòng, nhịn không được bật cười.

“Em cười gì chứ? Anh nói sự thật đó.” Cố Hải nhìn hắn, còn muốn giải thích, nhưng thân ảnh nguyên bản đang ngồi trước bàn làm việc, không biết từ khi nào đã đứng trước mặt mình.

Vân Thiệu Thần đúng là đang vội vàng làm việc, nhưng tiếng của tiểu hài tử từ bên kia truyền đến vẫn ảnh hưởng đến y, nghe cậu nói cười với người khác, y lại không cách nào bình tĩnh được, nên buông đồ trong tay xuống, đi tới chỗ hai người đang ngồi.

“Anh, anh xong việc rồi sao?” Đoàn Duệ Thanh thấy anh lại đây, lập tức đứng dậy, theo thói quen nắm lấy tay áo anh, trên mặt nở nụ cười tươi như một đóa hoa.

Hiện tại Vân Thiệu Thần biết nụ cười đó chỉ vì mình, hơn nữa vừa nghĩ đến sẽ cảm thấy rung động không thôi, cho nên phiền não trong lòng tạm thời buông xuống.

“Vào trong phòng ngồi đi.” Vân Thiệu Thần lôi kéo cậu đi vào trong, không liếc mắt nhìn Cố Hải một cái.

“Này, ta cũng không ăn thịt em trai người, sao lại đề phòng ta như vậy chứ!” Cố Hải bắt mắt nhìn bóng lưng y ồn ào nói.

Vân Thiệu Thần cũng không quay đầu lại mà chỉ lo kéo tiểu hài tử đi, chỉ có Đoàn Duệ Thanh xoay người mỉm cười phất tay với y. Khiến Cố Hải càng muốn thở dài, em trai đáng yêu nhu thuận như vậy nên để lại cho mọi người chơi đùa đi, Vân mặt xác chết chiếm riêng một mình làm gì chứ.

Đoàn Duệ Thanh đi theo Vân Thiệu Thần trở lại phòng làm việc của anh, lúc vào còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Vân Thiệu Thần quay đầu nhìn cậu một cái, sau đó như trước nói cậu ngồi đợi, không có bộ dạng sẽ làm gì với cậu. (*Em muốn làm gì *cười gian**)

Hiện tại tuy rằng hai người xác định tâm ý lẫn nhau, trở thành người yêu, nhưng kỳ thật sinh hoạt của hai người cũng không có gì khác so với trước đây. Duy nhất khác, ước chừng là những khi không có ai, ngẫu nhiên ăn ý nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt mà chỉ có đối phương mới hiểu, buổi tối khi ngủ sẽ đối từ hai chân thành một chân, thân thể cũng nhẹ nhàng nằm sát vào nhau, nhưng không có bất kỳ động tác nào vượt quá giới hạn.

Bất quá bọn họ sẽ gắt gao nắm chặt tay đối phương, giống như chỉ cần làm như vậy, đối phương sẽ luôn ở bên cạnh mình.

Đoàn Duệ Thanh ngẫu nhiên nghĩ đến phương thức hai người ở chung, cũng sẽ thở dài, loại quan hệ từ thổ lộ đến tiếp nhận, sau đó trực tiếp nhảy đến phương thức lão phu lão thê ở chung là như thế nào chứ? Là hắn rất rụt rè, hay anh họ rất chính nhân quân tử?

Nhưng hắn cảm thấy bản thân đã đủ lớn mật rồi a, cho nên kỳ thật là anh họ rất chính trực đi, liên tiếp hôn cũng không có....

Đoàn Duệ Thanh nghĩ đến đó hai má liền hơi đỏ lên, thật ra tuy hai người tiếp xúc chỉ nhẹ nhàng như vậy, trong lòng hắn vẫn cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy có thể được người như anh yêu thích, mình thật sự quá may mắn.

Không biết có phải do tiểu hài tử đã trở lại trong tầm mắt của mình, trong phạm vi không chế của mình hay không, Vân Thiệu Thần cảm thấy chút buồn bực lúc này cũng biến mất rồi, điều này khiến y cảm thấy thực thoải mái, tiến độ công việc cũng nhanh không ít.

Đoàn Duệ Thanh ngồi trong phòng, cũng không có việc gì làm, tùy tiện rút một quyển sách trên bàn làm việc ra, kéo một cái ghế ngồi bên cạnh anh, như vậy vừa không quấy rầy đến anh, vừa có loại cảm giác yên lặng thân mật.

Tuy rằng tiến độ nhanh hơn không ít, nhưng đến khi Vân Thiệu Thần xong việc, tiểu hài tử đã dựa vào người của anh ngủ mất.

Cậu tựa hồ ngủ rất ngon, khóe miệng còn mím cười, khiến Vân Thiệu Thần luyến tiếc đánh thức cậu.

Chỉ là thời tiết ngày càng lạnh, nếu ngủ lâu như vậy sẽ bị bệnh, Vân Thiệu Thần đương nhiên không muốn cậu sinh bệnh, cho nên rồi rảo một lúc, vẫn thấp giọng gọi cậu dậy.

Lúc Đoàn Duệ Thanh mở mắt ra vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mơ mơ màng màng cười với y, gọi y một tiếng: “Anh.”

“Về nhà ngủ tiếp.” Vân Thiệu Thần nhu nhu đầu cậu, sau đó hôn lên trán cậu một cái.

Động tác của anh ôn nhu lại thủ lễ, quả thực thập phần chính nhân quân tử.

Đoàn Duệ Thanh nhú mà, cảm thấy nếu cứ theo tốc độ ốc sên của anh, có khả năng cả đời hai người cũng chỉ dừng lại ở hôn nhẹ môi và hôn trán, đây cũng không phải điều hắn muốn a.

Cho nên sau khi anh họ hôn trán hắn xong chuẩn bị lui lại, hắn liền phản thủ ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh một hơi.

Vân Thiệu Thần tựa hồ bị động tác của cậu dọa đến, sững sốt một chút mới chậm rãi đẩy cậu ra, xoay người lấy áo khoác đi ra ngoài, một bên dùng thanh âm không mặn không nhạt nói: “Đã khuya rồi, về nhanh thôi.”

Đoàn Duệ Thanh không vì thái độ thờ ơ của anh mà sinh khí, ngược lại cong khóe miệng cười, bởi vì hắn phát hiện anh họ tuy rằng thoát nhìn rất trấn định, nhưng kỳ thật tai lại đỏ bừng, hắn vừa rồi ở rất gần nhìn xem khá rõ ràng, vì thế cười cũng có chút đắc ý.

Thời điểm này thời tiết thường lạnh cả ngày, nhất là ban đêm, một khi mặt trời lặn, càng lạnh đến rét run, nói chuyện cũng có thể phun ra khói trắng.

Lúc này những người ở sở cũng về cả rồi, Vân Thiệu Thần đóng cửa lại, thấy Đoàn Duệ Thanh đứng trước cửa chà xát tay, vốn là thân thể gầy gò càng co rúm lại, y ở một bên nhìn liền nhú mày, cởi áo khoác của mình ra, khoác lên hai vai đơn bạc của cậu.

“Ách, anh cứ mặc đi, em không sao cả.” Đoàn Duệ Thanh sợ lạnh, cho nên mỗi ngày đều ăn mặc khá dày, lúc trời lạnh hai vai co lại chỉ là thói quen, tuy rằng thói quen này cũng không tốt lắm.

“Đi thôi.” Giữ tay cậu lại, không cho cậu lấy xuống, ngược lại nắm hai bàn tay cậu chà xát, sau đó nhét vào trong túi áo khoác, thuận tay gài nút lại cho cậu.

Động tác của anh vẫn thập phần ôn nhu, cùng với thân ảnh cao lớn của anh, lại phối hợp một cách hoàn mỹ. Đoàn Duệ Thanh nhìn bàn tay to nghiêm túc đang gài nút cho mình, trong lòng ngoại trừ cảm động còn có một tia ngọt ngào, hẳn thật sự có được một bảo bối lớn, người khác muốn đoạt cũng không đoạt được.

Hắn biết tình cảm của anh với hắn rất sâu, mà còn bắt đầu từ rất lâu trước đây đã đặt mình ở trong lòng, hắn cảm thấy có chút đau lòng, không biết ở kiếp trước, anh làm sao có thể chịu được vài thập niên tình cảm như vậy, hoàn toàn chỉ đặt trên một người, nhưng lại chỉ có thể cưỡng ép mà giấu ở đáy lòng, không thể nói với ai, cũng không thể làm điều gì. Hắn nghĩ nếu đổi lại là hắn, hắn nhất định đã sớm hỏng, người yêu sâu đậm lại không thể yêu, còn phải nhìn y kết hôn sinh con, sau đó bản thân mình cũng cưới vợ, cùng một người không yêu sống cả đời, hắn cảm thấy bản thân không thể làm được điều đó.

“Anh, anh lạnh không?” Hắn lấy tay từ trong áo khoác dài rộng ra, vươn tay nhẹ nhàng vuốt mặt anh, trong thanh âm tràn đầy thương tiếc. Kỳ thật điều hắn chân chính muốn hỏi là: “Anh, anh có từng hối hận qua không? Anh rốt cục thích em ở điểm nào? Anh, lòng anh sẽ không đau nữa chứ...”

Buổi tối lạnh như vậy, anh lấy áo khoác đưa cho mình, vậy sao không lo cho bản thân, nếu bị lạnh nên sinh bệnh thì sao, anh thật là....

“Không lạnh.” Vân Thiệu Thần gần gũi nhìn ánh mắt thương tiếc của tiểu hài tử, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, khó được mà giương khóe miệng, y lúc này chỉ cảm thấy toàn thân ngoài ý muốn trở nên ấm áp, chỗ nào sẽ thấy lạnh chứ, vì thế trấn an cậu “Em không cần lo cho anh.”

Đoàn Duệ Thanh nhìn thấy anh hơi mỉm cười, mặt có chút đỏ, liền đem mặt giấu trong áo khoác, lại cảm nhận được mùi hương của Vân Thiệu Thần, vì thế mặt lại càng đỏ.

“Đi thôi.” Vân Thiệu Thần bắt lấy tay tiểu hài tử trên mặt mình kéo xuống, lại luyên tiết buông ra, dắt cậu đi đến khi gặp đường lớn mới buông tay.

Đoàn Duệ Thanh tuy rằng cảm thấy được anh dắt tay cũng rất thoải mái, nhưng hắn cũng biết hiện tại ở thời đại này có bao nhiêu nghiêm khắc với những người như hắn, cho nên tuy rằng trong lòng không thoải mái cho lắm, vẫn không nói gì, ngoan ngoãn đi bên cạnh anh. Hai người ngẫu nhiên trò chuyện, không làm ra động tác quá mức nào.

Thành phố nghèo nàn tuy rằng còn chưa phát triển, nhưng ở một số đoạn đường cũng rất phần hoa, náo nhiệt, cho dù đã khuya vẫn còn những quán ăn nhỏ trên đường.

Trên bếp lò lửa cháy hừng hực, trong nồi nước khói trắng bốc lên cao trong đêm đông, vốn là một nơi rất ấm áp lại vì vẻ cô tịch nơi đầu đường mà khiến người ta cảm thấy đêm đông càng thêm rét lạnh.

Đoàn Duệ Thanh lôi kéo Vân Thiệu Thần đến một quán nhỏ, nói: “Anh, chúng ta ăn chút gì đi.” Thời tiết này mà uống một chén canh nóng, sẽ ấm áp, thư thái hơn.

“Ừ.” Vân Thiệu Thần gật đầu.

Lúc này những quán ăn nhỏ luôn bán buôn rất chân thật, không giống hai mươi năm sau, làm ăn gian dối, thực phẩm lại toàn hóa chất, hương vị lại không ngon, lại bỏ thêm nhiều gia vị quái lạ.

Đoàn Duệ Thanh uống một chén canh, quả nhiên toàn thân thư thái, ngứa đầu thở dài một tiếng.

“Chậm một chút, đừng để bị phỏng.” Vân Thiệu Thần sợ cậu bị nóng, cố ý rót cho cậu ly nước, còn chuẩn bị sẵn khăn tay, năng lực chiếu cố hài tử càng ngày càng thuần thực.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh đa số đều vẫn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, anh họ nói gì, hẳn cũng sẽ nghe theo.

“Đúng rồi, anh à, cuối tuần này em sẽ trở về quê một chuyến, anh đi cùng em được không?” Đoàn Duệ Thanh để chén xuống, vươn tay nắm lấy tay áo anh lắc lắc, cười tủm tỉm hỏi.

Công việc của Vân Thiệu Thần rất nhiều, tuy rằng mỗi cuối tuần đều có thể nghỉ ngơi, nhưng nhiều lúc, ngày này vẫn được y dùng để tăng ca, cho nên trên cơ bản là không có thời gian để nghỉ ngơi.

Nhưng cậu đã muốn y đi, trong lòng không muốn cự tuyệt, cũng không muốn tiểu hài tử mất hứng, nghĩ nghĩ một chút, liền đáp ứng yêu cầu của cậu.

“Tối thứ sáu chúng ta trở về được không? Đến sáng thứ hai thì về sớm một chút.” Đoàn Duệ Thanh nói với anh sắp xếp của mình, như vậy có thể ở lại thêm một đoạn thời gian a.

“Được.” Vân Thiệu Thần tính toán trong lòng một chút, có thể làm gấp công việc xong trước đó sau đó đi theo bồi cậu.

“Anh, anh thật tốt.” Đoàn Duệ Thanh thấy anh cái gì cũng đáp ứng mình, trong lòng thật cao hứng, liền thốt lên.

Vân Thiệu Thần không nói chuyện, lỗ tai lại đỏ lên, y đành phải cúi đầu làm bộ cảm chén để che dấu bản thân đang thẹn thùng.

Đoàn Duệ Thanh nói xong, ánh mắt vẫn chưa từng dời đi, vẫn luôn nhìn tai anh, cho nên dù anh cố ý cúi đầu che dấu, cũng không thể tránh được ánh mắt cậu.

Hắn ở bên cạnh cười hai tiếng, không nên đi phá anh họ lúc này.

Tuy rằng quan hệ của hai người tiến triển thông thả, nhưng tương đối thập phần ổn định, Vân Thiệu Thần cảm thấy chỉ cần mỗi ngày đều nhìn thấy cậu, đã thực thỏa mãn. Đoàn Duệ Thanh lại cảm thấy đối với thân thể lúc này của hắn cũng còn nhỏ, những việc hắn muốn làm cũng vừa bắt đầu, quan hệ với anh tuy rằng tiến triển chậm một chút, nhưng có thể cho hai người một phần tình cảm ổn định, cho nên hai người cũng không vội vã thay đổi tình huống này, tình cảm cả hai giống như nước ấm nấu ếch, chậm rãi phát triển.

Đoàn Duệ Thanh trên cơ bản mỗi ngày sẽ đến quán trà Phú Khê, nghe Cổ lão nói chuyện, Đoàn Duệ Thanh dụng tâm nghe, Cổ lão nói vui vẻ, hai người xem như anh em kết nghĩa bất chấp tuổi tác.

Ông nghe nói Đoàn Duệ Thanh muốn phân phối trà, còn chủ động cho ý kiến, nên phân phối cho ai, ép giá như thế nào.

Đoàn Duệ Thanh rất cao hứng, đem những lời ông nói ghi nhớ kĩ, tính toán tìm cơ hội đi thử.

Đối với việc Đoàn Duệ Thanh thân thiết với Cổ lão, Khang Ninh Huy đều cảm thấy rất bất đắc dĩ, lão nhân kia rất khó lấy lòng, như thế nào sẽ nói chuyện vui vẻ như vậy với một đứa nhỏ chứ.

Đoàn Duệ Thanh đối với nghi vấn của y cũng chỉ cười cười, không giải thích cái gì. Trong lòng hắn rất rõ ràng, lão nhân kia ánh mắt rất thâm sâu, rất biết đoán lòng người, người nào chỉ cần nói chuyện với ông vài lần, ông ước chừng có thể đoán người đó được năm, sáu phần.

Sau thời gian mọi người bận rộn, lãnh đạo cũng đúng hạn đến, bất quá chỉ ở lại trong khách sạn không đến một tuần đã rời đi. Lúc Đoàn Duệ Thanh cùng La Hoằng nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên cũng sẽ nghe y nói lần này bọn họ trước mắt đến đây quan sát, nghe nói đối với việc phát triển nơi đây rất xem trọng, còn phải đợi cấp trên suy nghĩ thêm, định đầu tư vào đây, khai phá tài nguyên nơi này.

Đoàn Duệ Thanh vừa nghe liền hiểu được, huyện Bình Sơn của bọn họ dù tọa lạc ở nơi hẻo lánh, cũng là một địa phương có phong cảnh tốt, núi non lại đẹp, cùng với nhiều cảnh quan

địa lý lạ kỳ, còn có phần lớn rừng rậm nguyên thủy chưa được khai phá hết, những điều này đều là nguyên nhân chính, có thể hấp dẫn đến không ít người đầu tư.

La Hoảng thấy cậu nghe đến nhập thận, lại nghĩ tới việc buôn bán lá trà của cậu, liền nói: “Tiểu Đoàn à, lá trà lần trước ngươi đem đến uống được lắm, mấy vị lãnh đạo đều thích.” Y đang nói lại đột nhiên thở dài: “Ai, người nói xem trà có gì ngon chứ, còn không bằng rượu đâu, uống rượu mới càng giống nam nhân hơn.”

Đoàn Duệ Thanh biết người này thích rượu không thích trà, thậm chí có chút coi rượu như mạng, thích cảm giác say, đương nhiên không hiểu được cái ngon của việc ẩm trà, cười nói: “Uống rượu nhiều tương đối hại thân, uống trà thì không, hơn nữa trong lá trà hàm chứa nhiều khoáng chất phong phú, dinh dưỡng cũng không ít.”

“Người cứ thổi phồng nó lên đi.” Người thích uống rượu tối không thích nghe nhất chính là người ta nói rượu không tốt, La Hoảng chính là người như vậy.

“Cảm ơn bếp trưởng La giúp tôi đề cử trà cho bọn họ.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nhìn y “Không biết ngài có thích rượu nếp không?”

“A, rượu nếp? Ở chỗ các ngươi có sao?” La Hoảng nghe xong liền vội hỏi “Nhà ngươi có?”

“Lần sau tôi có thể về quê lấy một chút rượu nếp do cô cô tôi làm, nếu ngài thích, tôi sẽ mang đến cho ngài.”

Vân Lĩnh là vùng trồng lúa và lá trà nổi tiếng, La Hoảng nghe xong không thể không động tâm, cơ hồ là đồng ý ngay lập tức, cũng không khách khí mà trực tiếp nói với cậu: “Người phải nhớ cho cô cô ngươi giúp ta làm nhiều một chút, còn nữa, gạo này cũng mang đến một ít cho ta, lần sau ta sẽ tự mình làm.”

“Được.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm gật đầu, “Lần sau ta trở về nhất định sẽ mang đến cho ngươi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” La Hoảng liên tục gật đầu, y đối với đứa nhỏ này rất vừa lòng, liên tục vỗ vai cậu.

Công việc của Đoàn Duệ Thanh ở khách sạn cũng không quá bận rộn, ít nhất hẳn chưa từng phải tăng ca, ngẫu nhiên rảnh rỗi sẽ đi giúp đỡ đồng nghiệp. Đương nhiên mọi người đều biết tính cách hẳn ôn hòa, nên cho dù hẳn hỗ trợ cũng sẽ không làm lớn chuyện khiến cấp trên chú ý, chỉ giúp đỡ người khác, tuyệt không để người khác chán ghét.

Cũng bởi tích cách ôn hòa cùng cách ứng xử khéo léo, người khác thật sự rất khó cảm thấy ghét hẳn, hơn nữa những người ở đây đều tương đối chất phác, nên hầu như mọi người đều thích hẳn, ít nhất sẽ không âm thầm gây rắc rối cho hẳn.

Cho nên khi La Hàng đến khách sạn tìm hắn, đồng nghiệp đến đưa tin còn có chút lo lắng nhìn hắn nói: “Đứa nhỏ kia nhìn qua liền biết là kẻ có tiền, không phải là người ở bên ngoài không cần thận đặc tội nó chứ? Nếu là vậy, người đừng ra.”

Đoàn Duệ Thanh không nghĩ rằng La Hàng sẽ đến tìm mình, hơi nhú mày, đối với đồng nghiệp quan tâm mình, chỉ cười nói: “Không có việc gì, người đừng lo lắng, y quen biết với anh trai ta.”

“A, vậy được rồi.” Lúc này đồng nghiệp kia mới phóng tâm mà gạt đầu, nói cho hắn biết đối phương đợi hắn ở đại sảnh.

39. Chương 39

Lúc Đoàn Duệ Thanh đi đến, liền thấy cậu ta quy củ ngồi trên ghế ở đại sảnh, thân thể gầy gò an an tĩnh tĩnh ngồi một chỗ, nhìn qua thập phần nhu thuận, trên người một thân quần áo xa hoa, đúng kiểu nhà giàu có.

Hắn đứng một bên trong chốc lát, sau đó chậm rãi đi tới.

“Chào cậu.” Đoàn Duệ Thanh đứng trước mặt y, mỉm cười.

La Hàng ngẩng đầu thấy hắn, liền đứng dậy.

Tuổi của y kỳ thật cũng chỉ nhỏ hơn Đoàn Duệ Thanh một hai tuổi, cho nên lúc đứng cạnh Đoàn Duệ Thanh, nhìn qua cũng không thấp hơn bao nhiêu.

“Cậu đến tìm tôi có việc gì?” Đoàn Duệ Thanh thấy cậu sau khi đứng lên lại chỉ nhìn mình không nói chuyện, lại mang theo chút trẻ con trên khuôn mặt, hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Ngày đó anh cố ý phải không?” La Hàng trợn mắt, lông mày dựng thẳng, trông rất giống con mèo nhỏ đang xù lông.

Đoàn Duệ Thanh thoáng thường thức vẻ mặt cậu, đợi đến khi đối phương sắp bốc hỏa, mới cười nói: “Đương nhiên không, bất quá cậu xác định muốn nói chuyện này ở đây sao?”

“Tôi sợ gì chứ! Làm chuyện không biết xấu hổ là anh chứ không phải tôi!” La Hàng hết sức tức giận quát hắn.

“Đúng vậy, là tôi làm, vậy cậu hôm nay tìm tôi để làm gì?” Đoàn Duệ Thanh trừng mắt nhìn, trong lòng cảm thấy anh họ kỳ thật cũng là một người hay gây tai họa, thu hút cả nam lẫn nữ, trước là con gái lãnh đạo, lúc này lại là một tiểu thiếu gia không biết từ đâu đến, hẳn biết anh họ cũng là một người tương đối được hoan nghênh, nhưng không cần khoa trương như vậy chứ? Cũng không biết bọn họ coi trọng anh ở chỗ nào. (*Vậy còn em =3=*)

La Hàng nhếch môi, nhìn hắn trầm mặc hồi lâu, mới dời tầm mắt đi, nguyên bản biểu tình giận dữ dần biến thành ủy khuất, lông mi rũ xuống, đôi mắt đã lấp lánh nước, thanh âm cũng trở nên mềm nhũn, mang theo giọng mũi nói: “Các người không thể nào cũng một chỗ. Anh ấy là anh trai của anh, tôi đã nghe anh gọi anh ấy như vậy..”

Đoàn Duệ Thanh thở dài một tiếng, vươn tay lôi kéo tay áo cậu, nói: “Chúng ta vẫn nên ra ngoài nói chuyện đi.” Tiểu tử này dù có chút tâm kế, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, không biết phân biệt nặng nhẹ.

La Hàng cong khóe miệng, cho rằng sự tình có chuyển biến tốt, liền không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn theo hắn đi ra ngoài.

Nếu như Đoàn Duệ Thanh ở kiếp trước, gặp được người lớn mật theo đuổi người yêu của mình như La Hàng, như vậy có khả năng hắn sẽ nhượng bộ, nói không chừng còn hai tay trao cho cậu, bởi vì tính cách yếu đuối của hắn không có dũng khí gánh vác ái tình. Nhưng nếu lúc đó hắn có thật sự yêu một ai, chắc chắn hắn sẽ lựa chọn rời xa, như vậy cũng không tồn tại sự xuất hiện của bên thứ ba.

Chính là hắn lại trở thành người thực vật, trong ba năm đó, tính cách yếu đuối cùng linh hồn đã sớm bị vụn vụn, hắn sẽ không trở lại làm một nam nhân vô năng nữa, mà nếu muốn thứ gì, sẽ giữ chặt không buông.

Vân Thiệu Thần là anh họ hắn, một người nam nhân yêu hắn rất nhiều năm, người như vậy, hẳn như thế nào sẽ buông tay, bọn họ đã bỏ qua một kiếp, đời này hắn sẽ không bao giờ buông anh ra.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài, mỗi người một tâm tư, sau đó đi đến công viên cách đó không xa.

Lúc này đã muốn ngã chiều, trong công viên cũng không nhiều người, bọn họ tìm được một mái đình nhỏ liền vào đó.

La Hàng thấy bốn bề vắng lặng, liền xoay người nhìn hắn hỏi: “Tôi vừa rồi đoán đúng phải không? Anh chỉ đang đùa giỡn thôi..” Y hỏi xong, tựa hồ cảm thấy suy nghĩ của mình không hề sai, liền tươi cười cảm thán nói: “Tình cảm anh em của hai người thật tốt.”

Nhưng lời tiếp theo Đoàn Duệ Thanh nói, lại đập đổ mộng đẹp của cậu, hắn lắc đầu, trực tiếp trả lời: “Chúng ta không đùa giỡn, tôi thích y, y cũng thích tôi, là loại thích mà cậu nghĩ

tới.”

La Hàng ngơ ngác hồi lâu, mới nhìn biểu tình kiên trì của Đoàn Duệ Thanh, chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Chờ y suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời của hắn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, y khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Cái gì, anh vừa nói cái gì..”

“Cậu không có nghe lầm, chúng ta cùng một chỗ, là quan hệ tình nhân, không phải anh em.” Đoàn Duệ Thanh nói trắng ra, không cho cậu bất luận cơ hội gì.

Đối với những việc khác, Đoàn Duệ Thanh sẽ không trực tiếp như vậy, thường là như có như không, khéo léo đưa đẩy. Nhưng đối với việc này lại không thể, hắn cũng không muốn như vậy, bởi vì nếu hắn úp mở mập mờ, anh họ nếu biết cũng sẽ khổ sở, thương tâm.

“Không..điều đó là không thể nào..tôi không tin...” La Hàng có chút tuyệt vọng nhìn hắn, thanh âm đều mang theo nước mắt, y không tin, thật sự không muốn tin, y thích người kia lâu như vậy, lâu đến mức y nghĩ người đó cũng chỉ giống như ảo giác..

Trước khi đi tìm anh, y đã suy nghĩ rất lâu, mới dám đi đến, thế nhưng anh đã có người mình yêu, mà y, vừa vịn chậm một bước..

Y bắt đầu khóc nước mắt, cảm thấy không cam lòng...

“Thực xin lỗi, hy vọng về sau cậu có thể tìm được người thích hợp.” Đoàn Duệ Thanh thấy cậu khóc, cảm thấy bản thân có chút quá mức, muốn an ủi một câu cũng không biết nói sao.

La Hàng căn bản không nghe được lời hắn, đứng tại chỗ hồi lâu, mới ngẩng đầu, bắt lấy tay áo hắn, khóc nói: “Anh cùng anh ấy chia tay được không, anh muốn gì tôi cũng sẽ đưa, chỉ cần tặng anh ấy lại cho tôi.”

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản có chút thương hại cậu, nhưng sau khi nghe được những lời này, trong lòng cảm thấy không thoải mái, vì thế cau mày, bất mãn nói: “Cậu coi anh tôi là người như thế nào? Cậu nghĩ anh ấy là đồ vật sao? Lại muốn lấy đồ đổi với tôi? Tôi xem cậu căn bản là không thích anh ấy chút nào.” Cậu ta không biết nếu thật sự thích một người, sẽ không bao giờ coi người đó như hàng hóa mà trao đổi sao?

“Tôi...” La Hàng cũng hiểu được bản thân nói sai, bị hắn nói như vậy, liền có chút không nói được gì, vài lần há mồm cũng chỉ im lặng.

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh thấy không thoải mái, liền không để ý đến cậu ta nữa.

La Hàng im lặng hồi lâu, mới tiếp tục nói: “Vậy anh rốt cục muốn như thế nào mới chia tay với anh ấy.”

“Cậu từ bỏ suy nghĩ đó đi.” Đoàn Duệ Thanh cau mày lắc đầu, bởi vì lời vừa rồi của cậu ta, khiến hắn không nhượng bộ nữa “Tôi sẽ không đem anh ấy cho bất kỳ kẻ nào, cũng tuyệt đối không lấy anh ấy trao đổi với bất kỳ đồ vật gì.”

Trước khi La Hàng nói những lời kia, Đoàn Duệ Thanh vẫn suy xét đến tuổi cậu ta còn nhỏ, không cần so đo, nhưng sau khi cậu ta muốn trao đổi Vân Thiệu Thần, khiến hắn cảm thấy cậu ta không chỉ do tuổi nhỏ, mà còn do tính cách cùng giáo dục có vấn đề.

Một đứa nhỏ mười sáu mười bảy có thể nói ra những lời như vậy sao?

Đoàn Duệ Thanh thở dài, hắn lúc mười sáu tuổi cũng vừa biết tính hướng của mình, trừ bỏ việc không tiếp thu được trốn học ba ngày đi ra ngoài, hắn cơ hồ đã phong bế bản thân, đối với bên ngoài không quan tâm, nhưng không có loại ý nghĩ như của cậu ta, càng sẽ không dùng điều kiện buộc người khác chia tay như vậy.

Cho nên hắn cảm thấy chuyện này cậu ta sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Kết luận này khiến hắn phiền lòng, không ai thích dây dưa với rắc rối, nhất là rắc rối này vì vấn đề tình cảm mà ra.

“Anh..tại sao anh lại mặt dày như vậy...” La Hàng bị hắn nói thẹn quá hóa giận, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, mắng chửi người khác cũng không biết cách mắng, chỉ có thể đỏ mắt trừng hắn, đem những lời uy hiếp nghĩ ra được liền nói ra “Tôi mặc kệ, anh, anh phải nhanh chia tay với anh ấy, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Những lời này cũng là y học được từ ti vi, nói ra cũng không mấy khí thế, khiến trong lòng y càng thêm căm tức, cảm thấy bản so với người trước mặt thấp hơn một bậc, hơn nữa hắn ta còn đoạt đi người mình thích, điều này khiến y thực sự chán ghét hắn, chán ghét đến muốn hắn biến mất trên đời này.

Ghen tị thật sự dễ dàng hủy diệt một người, người vừa mới mười sáu như La Hàng lại vì loại tình cảm đơn phương này, mà bất tri bất giác đi vào vực sâu vạn trượng.

“La Hàng, cậu còn nhỏ, đừng làm chuyện điên rồ, tình cảm không thể cưỡng cầu được, tôi dám cam đoan, cho dù tôi không quen với anh ấy, anh ấy cũng sẽ không tiếp nhận cậu.” Đoàn Duệ Thanh chỉ là đang nói sự thật, nhưng dù hắn biết cậu ta sẽ làm những chuyện không tốt, cũng không có biện pháp ngăn cản, chỉ khuyên nhủ vài câu.

“Tôi không tin, anh nói bậy!” La Hàng lại càng thêm phẫn nộ, ánh mắt hung hăng trừng hắn, giống như muốn thiêu cháy hắn.

Đoàn Duệ Thanh thở dài, cảm thấy nhiều lời cũng vô ích, bắt đắ dĩ lắc đầu, xoay người rời đi.

“Này, anh sợ hãi sao?!” La Hàng không biết mình muốn làm gì, nhưng lòng đố kị lại càng ngày càng tăng, hắ đứng trong đình la lớn “Các người ở cùng một chỗ sẽ không có kết cục tốt! Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Anh mau rời khỏi anh ấy!”

Y dùng sức hét lớn, thậm chí muốn tắt tiếng, sau đó lần thứ hai khóc rống lên. Y chưa từng có cảm giác lực bất tòng tâm như vậy.

Y luôn luôn là một học sinh được hoan nghênh trong trường học, thành tích tốt, gia thế cũng tốt, ở trường không ai không thích. Rất nhiều người còn tranh làm bạn bè với y.

Y nguyên bản tràn đầy lòng tin, y cảm thấy cho dù lúc đầu Vân Thiệu Thần không thể tiếp nhận, nhưng nếu nỗ lực, cũng sẽ có một ngày anh thích mình, nhưng hiện thực tàn khốc lại đánh vỡ ảo tưởng của y, người kia nguyên lai đã có người mình thích, trước khi y chuẩn bị tốt mọi thứ đến tìm anh.....

40. Chương 40

Lúc Đoàn Duệ Thanh trở lại khách sạn, cũng gần đến giờ tan tầm.

Vân mẹ không biết từ lúc nào đã đứng bên ngoài chỗ làm của hắ, đang lo lắng đứng đợi, trên người nàng còn đang mặc bộ quần áo lao động cũ, nhưng nhìn thập phần sạch sẽ.

“Tam cô? Có việc gì sao ạ?” Từ khi biết Vân mẹ chẳng những không phản đối việc của hắ và anh họ, ngược lại còn thông cảm cho bọn họ, Đoàn Duệ Thanh rất cảm kích cô, ngày càng thân thiết với cô hơn, hơn nữa do mối quan hệ với Vân Thiệu Thần, hắ càng coi cô như một người mẹ thứ hai mà đối đãi, tuy rằng loại quan hệ này khiến hắ cảm thấy hơi quái lạ.

“Tiểu Duệ, cô vừa nghe nói con ra ngoài gặp người ta? Các con không có chuyện gì chứ?” Đoàn Giai Thu có chút lo lắng, cháu trai nhu thuận này nàng vẫn luôn rất thích, năm đó biết con trai nhà mình trong lòng nhớ thương người ta, nàng cũng từng tưởng tượng qua vài cái kết cục, mà trong đó đương nhiên không có việc Đoàn Duệ Thanh sẽ tiếp nhận con mình, cho nên mấy năm nay nàng cũng ngầm quan sát hắ, đã sớm coi hắ như người trong nhà.

Đoàn Duệ Thanh nghe được lời nàng khẽ nhú mày, vừa rồi có người đi ngang qua công viên đó sao? Như vậy người đó đã nghe được bao nhiêu?

“Có phai có chuyện gì hay không? Tiểu Duệ, có chuyện gì cứ nói với cô, đừng làm ta lo lắng.” Đoàn Giai Thu thấy hắ nhú mày, cho rằng có chuyện xảy ra, nhin không được tiến lên, nắm

lấy cánh tay hần, lo lắng hỏi.

“Không có gì đâu, cô đừng lo lắng.” Đoàn Duệ Thanh vội mỉm cười an ủi, hai tay nắm lấy cả vai nàng đưa nàng vào phòng nghỉ.

“Tiểu Duệ à, con không được lừa ta đó.” Đoàn Giai Thu trong lòng cũng biết đứa nhỏ này rất có chủ kiến, nàng dù muốn quản cũng quản không được, nhưng làm sao có thể mặc kệ nó được.

“Con không lừa cô đâu, cô đừng nghĩ nhiều.” Đoàn Duệ Thanh vội kéo nàng đến phòng nghỉ ngồi xuống, sau đó rót cho nàng một chén nước, cười tủm tỉm nói: “Cô còn nhớ rõ đứa nhỏ lần trước đến nhà chúng ta không? Tên La Hàng.”

“Cô nhớ.” Đoàn Giai Thu gật đầu nói, đối với việc hần đột nhiên nhắc đến người này cảm thấy nghi hoặc “Nó làm sao? Vừa rồi tìm con là nó à?”

“Dạ, chính là cậu ta.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu.

“Vậy nó tìm con...” Trong lòng Đoàn Giai Thu càng nghi hoặc, lần trước đứa nhỏ kia đến tìm Thiệu Thần mà.

“Không có gì, chỉ là đồ vật lần trước cậu ta đem tới, bây giờ muốn lấy về, chỉ là không đi tìm anh họ, mà đến tìm con.” Đoàn Duệ Thanh ngồi xuống kể nàng, thân mật ôm lấy cả vai nàng, tiếp tục nói “Vừa rồi chúng con chỉ nói mấy câu, con đáp ứng sẽ tìm người dọn đồ đưa trả cậu ta, cậu ta không khả năng đến lấy lại.”

“À, như vậy thì tốt rồi.” Đoàn Giai Thu nghe vậy liền thở dài một hơi, nàng nghĩ hai đứa nhỏ này không quen biết gì thì sao có thể phát sinh tranh chấp gì chứ.

“Được rồi tam cô, bây giờ cô yên tâm rồi chứ?” Đoàn Duệ Thanh trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, tam cô vốn đã lo lắng cho việc của hần với anh họ rất nhiều, hần không muốn khiến cô thêm lo nữa, đối với việc giữa hai người có người thứ ba như vậy, cũng không nên để cô phải bận tâm đến.

“Ừ, nếu vậy thì cô an tâm rồi.” Đoàn Giai Thu thở phào, lúc này mới nói thêm vài câu với Đoàn Duệ Thanh, rồi đứng dậy trở về chỗ làm.

Đoàn Duệ Thanh thấy thời gian cũng không còn bao nhiêu, nên thu thập một chút liên lạc tiếp ra về.

Khi hần về đến nhà Vân Thiệu Thần còn chưa trở lại, nên chính mình bắt đầu nấu cơm, nghĩ nếu lát nữa anh không trở về, hần sẽ đến đó đưa cơm, miễn cho anh lại vì bận quá mà đói.

Bất quá lần này Vân Thiệu Thần lại về sớm, Đoàn Duệ Thanh thấy tiếng cửa mở liền ném đồ đang cầm trong tay xuống, chạy đến cạnh cửa đợi anh.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nhìn anh, không biết có phải do vừa mới tranh luận với La Hàng lúc nãy hay không, lúc này nhìn thấy anh trong lòng liền đặc biệt đặc ý.

Người này là của hắn, chỉ của một mình hắn.

“Ừ?” Vân Thiệu Thần vào cửa chỉ thấy tiểu hài tử cười đến giống như tiểu hồ ly, nhú mào hỏi: “Sao lại đứng ở đây?”

“Không có gì.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, thấy anh đóng cửa lại, liền đi qua ôm lấy anh từ phía sau.

“Em bị sao vậy?” Vân Thiệu Thần không biết tiểu hài tử bị làm sao, nghiêng đầu hỏi.

“Em không sao cả.” Đoàn Duệ Thanh ôm chặt anh không buông tay, giống như động vật nhỏ bám lấy lưng anh họ.

Vân Thiệu Thần cảm giác đến áp lực phía sau, không ngăn cản cậu làm nũng, ngược lại biểu tình càng thêm nhu hòa, cũng không nói gì, kéo đứa nhỏ đi vào trong.

Đoàn Duệ Thanh cái gì cũng không quản, chỉ nhắm mắt nằm sấp trên lưng anh, anh đi đâu liền theo tới đó.

“Anh, hôm nay La Hàng đến tìm em.” Đoàn Duệ Thanh thấp giọng nói, trong thanh âm không mang theo cảm xúc gì.

“Tìm em để làm gì?” Vân Thiệu Thần căn bản không biết tiểu thiếu gia đó ôm tâm tư gì với mình, chỉ cảm thấy người này đột nhiên đi tìm cậu có chút kỳ quái.

Đoàn Duệ Thanh nhắm mắt hồi lâu không nói chuyện, đến khi bị đưa đến phòng ngủ, mới mở mắt ra nói: “Cậu ta muốn em rời khỏi anh, em không đáp ứng.”

Vân Thiệu Thần lúc này mới cảm thấy kinh ngạc, kéo tay cậu ra, xoay người nhú mào nhìn cậu, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cậu ta thích anh, nhưng anh là của em. Anh, cậu ta ra điều kiện muốn em từ bỏ anh, em không vui, liền mắng cậu ta vài câu.” Hắn nói chuyện còn cố tình lộ ra biểu tình của người bị hại, trong thanh âm còn mang theo ủy khuất.

Vân Thiệu Thần không nghĩ đến sẽ có chuyện như vậy, nhưng lại đau lòng, y cảm thấy tiểu hài tử gặp chuyện này bị ủy khuất là bình thường. Đưa tay vuốt mặt cậu, nhẹ nhàng hôn cậu một cái, ghé vào tai cậu thấp giọng hỏi: “Tiểu Duệ oán anh sao?”

Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, bởi vì hai người rất gần nhau, khi lắc đầu hai má liền chạm vào mặt của anh, nguyên bản cũng không cảm thấy ủy khuất gì, lại vì thanh âm trầm thấp, ôn nhu của anh xúc động, trở nên có chút ê ẩm.

“Sao lại có biểu tình như vậy?” Vân Thiệu Thần nhíu mày, lại sờ sờ mắt cậu, cảm thấy có chút nóng, ước chừng tiểu hài tử đang đỏ mắt.

“Em nghĩ anh thật là kẻ gây tai họa, như thế nào gặp phải anh, mặc kệ nam hay nữ gì đều muốn quần lấy.” Đoàn Duệ Thanh có chút oán trách nói.

“Nói bậy bạ gì đó.” Vân Thiệu Thần không thích nghe việc này, trừng mắt nhìn cậu, nhíu mày nói: “Sau này nếu có ai tìm em, liền bảo bọn họ đến trực tiếp nói chuyện với anh.”

“Em đã biết, chỉ oán trách một tiếng thôi.” Đoàn Duệ Thanh dẩu môi, làm nũng.

“Biết là tốt rồi.” Vân Thiệu Thần hôn hôn mặt cậu.

Đoàn Duệ Thanh phản thủ ôm lấy cổ anh, không cho anh lui lại, quần lấy anh tiếp tục thân mật.

Vân Thiệu Thần từ khi mông lung ý thức được tình cảm cùng tính hướng của mình, trong lòng cũng chỉ có một người, chính là em họ Đoàn Duệ Thanh. Cho nên y chưa từng yêu đương với bất kì ai, đối với tính hướng cũng chỉ biết trong sách vở, cũng chưa từng nghiên cứu sâu.

Từ phương diện của y mà nói, kỳ thật y là một người bảo thủ, cho dù bản thân là nam nhân lại yêu một người nam nhân khác, y cũng chỉ kiên trì tình cảm của mình, không nghĩ qua muốn phát sinh thứ gì khác với ai cả.

Cho nên chưa từng yêu đương qua, đối với hôn môi cùng thân thể thân mật, vô tình lại có phản trắc.

Đoàn Duệ Thanh lại đối với phản trắc này của anh mà tâm sinh thỏa mãn, trong lòng ngọt ngào tràn đầy, tất cả đều là tình yêu của người này.

Hắn ôm lấy cổ anh, nhắm mắt lại, đôi môi dán lên môi anh, hơi hé miệng, đầu lưỡi tham tiến vào trong khoang miệng Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần cảm giác được đầu lưỡi cậu, cả người chấn động một chút, cánh tay đang ôm tiểu hài tử không nhịn được mà xiết chặt, thân thể hơi hơi run rẩy.

Bởi vì thấp hơn Vân Thiệu Thần không ít, Đoàn Duệ Thanh chỉ có thể ngửa đầu, trong lòng hẳn muốn cùng Vân Thiệu Thần thân mật hơn một ít, chính là động tác lại không dám quá lớn, chỉ sợ khiến anh họ sợ hãi, cho nên sau khi đầu lưỡi thành công dò xét đi vào, cũng chỉ nhẹ nhàng, thăm dò đụng chạm Vân Thiệu Thần.

Khoảnh khắc đầu lưỡi hai người chạm vào nhau, cả hai đều cảm giác một cổ ngọt ngào từ từ lan ra khắp tâm khảm. Vân Thiệu Thần cảm giác được cổ găng của cậu, đương nhiên sẽ không đẩy ra, hơi hé miệng, ngậm lấy đầu lưỡi cậu, cảm giác thân thể của mình cũng có chút phiêu phiêu, ý thức cũng có chút mơ hồ, y cũng không nguyện ý tỉnh lại.

Đoàn Duệ Thanh chủ động cũng chỉ là lúc đầu, hẳn không chống đỡ được bao lâu, ý thức cũng bị Vân Thiệu Thần tác động đến mơ mơ hồ hồ, hai chân có chút run, thân thể cũng dựa sát vào ngực Vân Thiệu Thần, toàn bộ dựa vào hai cánh tay Vân Thiệu Thần chống đỡ.

Hai người đều ở thời điểm thân thể mất cảm, đều là nam nhân nên dễ bị kích thích, ôm ái nhân trong lòng, sao có thể chống đỡ được, chẳng bao lâu, phía dưới đã trở nên cứng rắn, cọ sát vào nhau.

Vân Thiệu Thần tuy rằng đã xác định mối quan hệ với cậu, nhưng trong lòng y vẫn coi cậu như đứa nhỏ, lúc này bản thân có phản ứng, lập tức xấu hổ đẩy cậu ra, xoay người đi như bay vào phòng tắm, lỗ tai trở nên đỏ bừng.

Đoàn Duệ Thanh đang mơ hồ, lúc này đột nhiên bị đẩy ra, thiếu chút nữa ngã về phía trước. May mắn dù sao anh họ cũng vẫn còn để ý đến cậu, còn nhớ rõ để cậu ngồi lên giường rồi mới đi mất.

Tiểu hài tử thân tình ửng đỏ ngồi đó, môi đỏ au, hai mắt một mảnh mờ mịt, ánh mắt cũng đồng dạng mờ mịt.

Nếu Vân Thiệu Thần lưu lại lâu hơn chút nữa, nhìn đến bộ dáng tiểu hài tử lúc này, chỉ sợ không thể kiên trì được...

Chờ Đoàn Duệ Thanh hoàn hồn trở lại, mới phát hiện anh đã ở trong phòng tắm hơn nửa giờ.

“Anh..anh không sao chứ..” Đoàn Duệ Thanh trong lòng thập phần lo lắng, anh không phải là bị hấn dọa đến đi, vậy hẳn thật sự có lỗi a...

Nhưng phản ứng của cả hai như vậy...người nên thận trọng né tránh không phải nên là hẳn sao...

Người bên trong không trả lời, nhưng không lâu sau cửa phòng tắm đã mở ra, nam nhân cao lớn đã thay bộ áo ngủ ở nhà, nhưng hơi nước đập vào mặt hắn lại mang theo hơi lạnh, trên tóc anh không ngừng rơi xuống từng giọt nước.

“Anh tắm nước lạnh sao?!” Đoàn Duệ Thanh trừng anh, trong lòng thực mất hứng “Trời lạnh như vậy, anh ngại thân thể mình quá tốt không thể sinh bệnh đúng không?”

Vân Thiệu Thần lần đầu tiên bị tiểu hài tử trừng mắt giáo huấn, y không buồn bực, chỉ là bởi vì xấu hổ vừa rồi, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, phản ứng vừa rồi của bản thân khiến y cảm thấy có chút tội lỗi, tiểu hài tử vẫn còn nhỏ như vậy, y lại...

Đoàn Duệ Thanh cũng biết thái độ của mình không tốt lắm, dù sao trong lòng hắn cũng rõ ràng, Vân Thiệu Thần làm như vậy, chính là không muốn thương tổn mình, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút không thoải mái trong lòng.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh không nghĩ nữa, nhếch môi nói:: “Anh..anh cũng đừng coi em như trẻ con, em cũng không còn nhỏ.” Thanh âm ngày càng nhỏ dần, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng muốn bị thiêu cháy.

Vân Thiệu Thần vuốt ve khuôn mặt cậu hơi lắc đầu, trong mắt y đều là sủng ái, bàn tay y trượt xuống, lần thứ hai ôm cậu vào trong ngực.

Tiểu hài tử là chí bảo trong lòng y, y vĩnh viễn đều không muốn thương tổn cậu.

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh cảm thấy có chút thất bại, bất quá cũng nghĩ đến quan hệ của hai người vừa xác định không bao lâu, nóng vội quả thật không tốt lắm. Nghĩ thông suốt điểm này, hắn thở dài, lại không nói gì thêm.

Hai người cứ ôm nhau như vậy trước cửa phòng tắm trong chốc lát, Đoàn Duệ Thanh nhớ tới chuyện của mình, liền ngẩng đầu hỏi: “Anh, ngày mốt là cuối tuần rồi, anh có thể xin phép nghỉ về với em chứ?”

“Có thể.” Vân Thiệu Thần nhìn đôi mắt chờ mong của cậu, nhịn không được lại muốn thân thiết, nhưng cuối cùng cũng kiềm chế, sợ nhiệt hỏa trong lòng vừa bị nén xuống lại trỗi dậy.

“Vậy thì tốt rồi.” Đoàn Duệ Thanh cao hứng, hắn cũng không biết vì sao, ước chừng là bởi vì đối với cảm giác Vân Thiệu Thần tạo ra cho hắn, hắn làm gì cũng muốn cùng anh, không muốn tách ra, cũng không muốn bị anh bỏ lại.

Vân Thiệu Thần sờ đầu cậu, khước miệng cong cong, buông cậu ra, đi đến phòng bếp làm tiếp công việc lúc này Đoàn Duệ Thanh bỏ dở.

Đoàn Duệ Thanh lúc này cũng lười biếng, chỉ đứng một bên nhìn anh họ bận rộn.

Ước chừng do di truyền tính cách của Vân mẹ, Vân Thiệu Thần cũng là một người rất cẩn thận, làm gì cũng đều nghiêm túc, tỉ mỉ, cho nên nếu may mắn được đứng một bên nhìn anh nấu ăn, cũng là một việc đáng hưởng thụ.

Chỉ tiếc là cho tới bây giờ, phần may mắn này cũng chỉ có Đoàn Duệ Thanh độc hưởng. Bởi vì nếu Vân mẹ ở nhà, hai người chỉ ở bên cạnh nghe phân phó.

Cho nên Đoàn Duệ Thanh đối với việc được độc hưởng này vẫn thập phần đặc ý. Hắn tựa vào tường, nhìn bóng dáng anh, hai mắt mị mị.

Thời gian mỗi người bận rộn cũng yên lặng trôi qua, sáng sớm cuối tuần Đoàn Duệ Thanh đã từ ổ chăn ngồi dậy.

Sáng sớm mùa đông nằm ủ trong chăn là thích hợp nhất, hướng chi trong đó còn có người mình yêu đang nằm.

Nhưng bởi vì lúc này có công việc thúc giục, hắn cũng biết thời gian gấp gáp, không thể trễ nãi được.

Mà trong lòng vừa có được phần ái tình ngọt ngào, nên cũng có mục tiêu để phấn đấu. Vì phần tình cảm này, đối với người kia, hắn cũng từng thề với lòng, nhất định làm việc thật tốt, để bảo vệ mối quan hệ của bọn họ.

Vân Thiệu Thần cảm giác được tiểu hài tử rời giường, cũng mở mắt ra, tối hôm trước vì để rút ra thời gian bồi cậu về quê nên đã tăng ca đến khuya, lúc này hốc mắt thập phần khô khốc, khó chịu.

“Anh, anh ngủ thêm một lát đi, chốc nữa em gọi anh dậy.” Đoàn Duệ Thanh học bộ dáng của Vân Thiệu Thần trước kia, hôn trán anh một cái, sau đó mạnh mẽ đẩy người nằm xuống lại.

Vân Thiệu Thần cũng có chút không mở mắt nổi, liền không nói thêm gì, theo ý cậu nằm xuống.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh họ khó có khi thuận theo cậu, bộ dáng ngoan ngoãn như vậy, hai mắt cong lên. Nhanh chóng rời giường đi đánh răng rửa mặt, sau đó thần thanh khí sảng đi đến phòng bếp.

Đoàn Giai Thu thấy hấn dậy sớm như vậy, trên mặt còn tươi cười vui vẻ, liền hỏi: “Chuyện gì mà cao hứng vậy? Mộng đẹp sao?”

“Dạ, là một giấc mơ đẹp, bất quá con không thể nói cho cô, nghe nói nếu nói ra sẽ không linh.” Đoàn Duệ Thanh cười cười tiến đến bên cạnh Đoàn Giai Thu, nói chuyện cười đùa với nàng.

“Vậy cũng tốt, Duệ Thanh nhà chúng ta nhất định sẽ thành công a..”

“Đương nhiên rồi ạ..”

Hai người nói cười chuẩn bị bữa sáng, Đoàn Duệ Thanh lại chuẩn bị một chút đồ đạc đem về, mới gọi Vân Thiệu Thần rời giường.

Ba người dùng bữa sáng xong, Đoàn Duệ Thanh cùng Vân Thiệu Thần lúc này mới đạp xe trở về thôn Vân Lĩnh.

Lúc bọn họ đến nơi cũng không quá muộn, nhưng nông dân thức dậy tương đối sớm, thời điểm cả hai về tới, Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huy đã bận rộn trên núi được nửa ngày.

Đoàn Dao Nhân thấy hai người trở về, liền cười nói bọn họ về nhà nghỉ trước đi.

Đoàn Duệ Thanh nghĩ đến tính tình ông nội, nên không chịu trở về, lôi kéo Vân Thiệu Thần cùng bận rộn làm việc trên núi.

Núi hoang trên cơ bản đã muốn khai hoang hơn phân nửa, một công trình lớn như vậy, Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huy chỉ dùng không đến nửa tháng đã có thành quả này, thật sự khiến Đoàn Duệ Thanh kinh ngạc.

“Tiểu cô, người làm rất tốt a.” Đoàn Duệ Thanh nhiệt tình tán dương.

“Được rồi, đừng nịnh bợ nữa.” Đoàn Dao Nhân vỗ vỗ hấn, thu hồi nụ cười trên mặt, nói “Người trở về là có chuyện cần bàn đi.”

“Đúng, con có chuyện cần bàn.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, thấy nàng nghiêm túc trở lại, cũng thu ý cười.

“Ừ.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, bắt đầu nói với cậu về công việc “Đầu tiên là ngọn núi này, ta và Dương ca tính một chút, ước chừng khoảng ba mươi mẫu, chúng ta liền tính theo ba mươi mẫu, hiện tại vừa bắt đầu trồng trà, chúng ta lấy phân lân về bón, một mẫu phải tốn 100 cân, ba mươi mẫu phải 3000 cân, theo giá cả hiện tại, 1 bao 100 cân, 1 bao 25 đồng, tổng

cộng là 750 đồng, hợp với loại phân cao cấp, cũng không nhiều lắm, 1 bao 100 cân, ba mươi mẩu phải đến 1500 đồng, còn phân bón theo nông gia người không cần quan tâm, trong thôn nuôi heo với bò không ít, nhà cũng ta cùng Dương Huy đều có, không cần thêm tiền gì, người chỉ cần tính 2 loại cao cấp ở trên là được.”

Đoàn Duệ Thanh nghiêm túc nghe nàng tính giá cả, ở trong lòng cũng hiểu rõ, hắn cũng đã hỏi qua giá cả rồi, liền gật đầu nói: “Gộp lại cũng phải hơn 4000 cân, đành phải mượn xe chở đến thôi.”

“Mượn xe cũng phải bỏ ra chút tiền, đến lúc đó trả cho lái xe, cũng không bao nhiêu.” Đoàn Dao Nhân nói xong việc chính, nụ cười trên mặt mới dần trở lại.

“Dạ, lần này con trở về sẽ chuẩn bị một số việc cho tốt, tận lực làm cho xong.” Đoàn Duệ Thanh trong lòng còn tính toán việc đi tìm xe, thời điểm này không phải ai cũng mua được xe tốt, mua được cũng đa phần là kẻ có tiền.

Tổng cộng lại cũng khoảng 2250 đồng, hơn nữa tiền thuê xe cùng một số tiền vặt vặt nữa, ước chừng 2500 đồng là đủ. Đoàn Duệ Thanh nghĩ nghĩ số tiền còn trong tay mình, ở trong lòng tính kế hoạch

41. Chương 41

Bỏ ra tiền mua phân bón khoảng 2500 đồng, trong tay Đoàn Duệ Thanh còn khoảng 3500 đồng, không tính thiếu nhưng thật sự cũng không nhiều bao nhiêu.

Đoàn Duệ Thanh một bên giúp đỡ thu thập núi hoang, một bên tự hỏi việc mua lá trà đầu xuân.

Hắn đối với thôn Vân Lĩnh kỳ thật cũng không quen thuộc lắm, trừ bỏ nhận biết một số thân thích, cơ bản cũng chỉ biết vài người thôi.

Đoàn Dao Nhân nghe xong lo lắng của hắn, cũng phối hợp nói: “Việc này đến nhờ Đoàn thúc giúp đỡ đi, ông ở trong thôn cũng hơn mười năm, nếu nói về việc khiến người trong thôn tin phục, cũng chỉ có ông ấy.”

Đoàn Duệ Thanh gật đầu, việc này quả thật từng thương lượng qua với Đoàn thúc, bắt quá trước đó hắn cũng phải đến những nguồn thu trà trong thành hỏi thăm giá cả, nếu không đến lúc đó cũng không tốt lắm.

Xác định rõ rồi, buổi tối hắn liền đi cùng Vân Thiệu Thần đến nhà thôn trưởng.

Đoàn thúc nghe xong việc hấn muốn thu mua lá trà, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Đoàn Duệ Thanh không biết ông định như thế nào, cũng an tĩnh chờ đợi, không sốt ruột.

“Duệ Thanh à, việc này cũng khá thuận tiện cho mọi người, dù sao đến đầu xuân ai cũng bận rộn, việc hái trà rồi sao trà đều tốn thời gian, còn phải tự đem đi bán, gần nhất cũng phải một ngày, cũng rất lãng phí thời gian, nếu có người nguyện ý thu hết để đem bán, mọi người cũng đỡ phải chạy tới chạy lui, bọn họ khẳng định sẽ thật cao hứng.” Thôn trưởng gõ gõ bàn, có chút khó xử nhìn hấn, tiếp tục nói “Nhưng vấn đề này cũng có chút khó khăn, nếu không có tiền, bọn họ sẽ không đưa lá trà cho con trước, con thấy sao?”

Đoàn Duệ Thanh trầm ngâm một chút, hiện tại trong tay hấn tài chính có vẻ không đủ, nhưng đó cũng không phải lớn nhất, trước đó hấn cũng hỏi qua tiểu cô, nếu chỉ dựa vào sức mình tự hái trà rồi sao trà, sản lượng thu được một ngày cũng không cao, nhất là đầu mỗi một vòng trà, phải làm thật cẩn thận, mỗi người trong một ngày có thể hoàn toàn thu thập 3 cân trà loại đầu đã là rất tốt.

Mà toàn bộ khu Vân Lĩnh, lá trà nhiều nhất cũng thuộc khu vực núi Đoàn gia bên này, nhưng dân cư lại không nhiều, trong đại việc ước chừng hơn hai mươi hộ, hơn nữa rải rác trên núi, tổng cộng cũng không đến bốn mươi hộ, mỗi nhà có ít nhất một đến hai người nguyện ý làm việc hái trà sao trà này, tính toán đầu ra đấy cũng khoảng tám mươi người, mỗi ngày có thể làm ra đợt trà đầu tiên tốt nhất khoảng hai trăm cân, lấy mỗi cân mười sáu đồng, kia cũng gần 4000 đồng.

Mỗi cân mười sáu đồng, nhưng nếu người trong thôn tự đem đi bán, cũng ít hơn vài đồng, bọn họ đem đi bán cũng phải tiêu tốn cả ngày, đầu xuân lại rất bận rộn, nếu chậm trễ việc trồng trọt còn tổn thất nhiều hơn.

Đoàn Duệ Thanh ở trong lòng tính toán một hồi, cảm thấy đã có chủ ý, nói với Đoàn thúc: “Chỉ cần chất lượng lá trà làm ra không thành vấn đề, phù hợp với yêu cầu của con, có thể để hai bên thỏa thuận ký kết hợp đồng, bọn họ theo định kỳ cung cấp lá trà cho con, đương nhiên có thể lưu lại một ít để uống.”

“Trước cùng con ký hợp đồng?” Đoàn thúc nhíu mày, cảm thấy việc này có chút mới lạ, nhưng nghĩ một hồi, cũng là bảo đảm lợi ích của bản thân, đưa ra chủ ý này cũng thực bình thường, liền gật đầu nói “Con nói sẽ đồng thời trả tiền, ta sẽ nói với bọn họ, khẳng định sẽ có không ít người vui lòng đáp ứng.”

“Dạ, vậy phiền toái Đoàn thúc, giá cả thì cứ theo như giá thị trường, lá trà đợt đầu hay những đợt tiếp theo cũng như vậy, số lượng bao nhiêu đưa đến con sẽ lấy, giá cả cũng sẽ không thay đổi.” Đoàn Duệ Thanh nói.

“Vây đi, ta sẽ nói với bọn họ, nếu được sẽ trả lời cho con biết.” Đoàn thúc cười nói.

Đoàn Duệ Thanh thấy ông sáng khoái đáp ứng sẽ hỗ trợ, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, chính là những gì hấn bắt buộc phải trải qua nếu muốn thành công.

Thôn trưởng cùng Đoàn Duệ Thanh nói xong việc, lúc này mới nhìn đến người vẫn luôn an tĩnh đợi một bên Vân Thiệu Thần, nói: “Thiệu Thần à, việc lần trước con nói đến, gần đây ta có nghe được một chút tin tức.”

Ông nói xong liền đứng dậy ra trước cửa nhìn thoáng qua, mới đóng lại cửa phòng đi đến ngồi đối diện hai người, đang định nói chuyện, lại nghĩ đến Đoàn Duệ Thanh ở đây, liền dừng lại, nhìn về phía Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần hiểu được ý tứ của ông, liền nghiêng đầu nói với Đoàn Duệ Thanh: “Em ra bên ngoài đợi anh một chút được không?”

Đoàn Duệ Thanh trong lòng rõ ràng việc hai người muốn nói mình không thể nghe, liền gạt đầu đứng lên, thập phần nghe lời rời khỏi phòng.

Vân Thiệu Thần vẫn luôn nhìn theo cậu rời đi, mới quay đầu lại hỏi thôn trưởng: “Ngài nghe được cái gì?”

“Sau khi lần trước con tìm ta, ta nghe được nhà hấn nói một chút tin tức, chính là..Nó ở trong thành phố tìm được công việc có nhiều tiền, qua lễ mừng năm mới sẽ trở về đây..” Đoàn thúc vừa nói vừa thở dài, ông lúc nghe được Đoàn An cao hứng nói với người khác ở trong thành phố kiếm được nhiều tiền, trong lòng tựa như bị người đâm một dao, rất muốn giáp mặt xông lên nói cho người nhà nó biết, cái gọi là tiền nhiều là bán lương tâm đổi được..

“Lễ mừng năm mới sẽ trở về?” Vân Thiệu Thần liếm hạ mắt tự hỏi một lát, mới nghiêm túc nói “Con đã biết, việc khác con sẽ an bài sau, ngài nhớ rõ lúc hấn trở về phải cho con biết, còn phải tận lực giữ cậu ta lại, đừng cho cậu ta nhìn ra gì.”

“Được, ta biết rồi.” Đoàn thúc nói xong lại thở dài, từ khi Vân Thiệu Thần đến tìm ông, đã qua lâu như vậy ông vẫn không có cách nào tin được “Đứa nhỏ tốt như vậy sao lại biến thành người như bây giờ chứ...”

Vân Thiệu Thần biết Đoàn thúc là một người chính trực lại thiện lương, biết người trong thôn mình như vậy, đương nhiên không tiếp thu được, nhưng y cũng không phải người thích an ủi, nên chỉ có thể trầm mặc.

“Vậy con nói...Nó, nó bắt cóc những người đó, còn có thể tìm trở về không?” Đoàn thúc suy nghĩ trong chốc lát, lòng tràn đầy lo lắng hỏi, việc này ông giấu trong lòng đã lâu, bản thân không nghĩ được gì, chỉ có thể hỏi Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần trầm mặc lắc đầu. Đoàn thực nhện không được lại thở dài thườn thượt.

Sau đó Vân Thiệu Thần lại cùng Đoàn thúc nói một ít việc cần chú ý, mãi đến khi ông toàn bộ hiểu được, mới cáo biệt rời khỏi phòng.

Lúc y đẩy cửa phòng đi ra, thấy tiểu hài tử đã muốn dựa vào bên tường ngủ gật, đầu hơi lắc lư một chút, đều cảm thấy khó chịu thay cậu.

“Một lăm sao?” Vân Thiệu Thần nhú mày đi đến bên cạnh cậu, vỗ vỗ vai lay cậu dậy.

Đoàn Duệ Thanh có chút mơ hồ mở mắt, ngẩng đầu thấy anh liền mơ mơ màng màng nở nụ cười, sau đó khẽ lắc đầu, có chút ngạc nhiên hỏi: “Anh nói xong việc rồi?”

“Ừ, trở về ngủ thôi.” Vân Thiệu Thần sờ đầu cậu, lôi kéo cánh tay cậu, đem người từ trên ghế kéo dậy.

“Được.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, lúc đứng dậy hơi lảo đảo, được Vân Thiệu Thần đứng bên cạnh đỡ cho mới không bị ngã.

Hai người cầm đèn pin, từ tốn trở về nhà ông ngoại Đoàn Duệ Thanh.

Lúc bọn họ về đã hơi trễ, ông ngoại đã chuẩn bị đi ngủ, nghe được bọn họ trở về, mới nói vài câu, liền đi ngủ.

Bởi vì đã ở đây rồi, Vân Thiệu Thần như trước lôi kéo cậu đi tắm, nấu nước ấm, nhét cậu vào bồn tắm.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh ném mình vào bồn tắm xong liền mặc kệ, liền vươn tay kéo tay Vân Thiệu Thần, làm bộ vô tội mời gọi: “Cùng tắm đi anh.”

Vân Thiệu Thần bị tiểu hài tử cuốn lấy không còn cách nào, lại không có biện pháp cự tuyệt cậu, liền theo ý cậu, cởi quần áo ra leo vào trong bồn.

Mặc dù là mùa đông, nhưng bởi vì buổi chiều cả hai đều làm việc trên núi, người đầy mồ hôi, dùng nước nóng tẩy rửa thực thoải mái.

Đoàn Duệ Thanh sau khi anh họ xoay người cởi quần áo, liền chăm chú nhìn ngắm từng tác da thịt anh không tha, đem anh từ đầu tới chân quét qua một lượt.

Làm cảnh sát, dáng người Vân Thiệu Thần trông rất được, khung xương cao lớn, cơ bắp đầy

đủ, thắt lưng rắn chắc, hai chân thẳng tắp thon dài, cơ hồ rất khó khiến người khác tìm ra khuyết điểm trên người anh.

Vân Thiệu Thần cảm giác được ánh mắt như lửa của người nào đó, tốc độ leo vào trong bồn tắm phi thường nhanh, trừng mắt nhìn tiểu hài tử một cái, thấp giọng giáo huấn: “Em nhìn gì vậy.”

Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm, ngồi sát lại, tựa đầu vào vai anh, thấp giọng hỏi: “Anh, anh có sợ hãi việc gì không?”

“Hỏi cái này để làm gì?” Đoàn Duệ Thanh kéo đầu cậu lại trong ngực mình, xối nước ấm, thay cậu tẩy rửa, một bên không để ý hỏi. Hiện tại phương thức hai người ở cùng khiến y cảm thấy rất tốt, tiểu hài tử ngay bên cạnh, bọn họ không có gì trở ngại ở bên nhau, loại không khí này y không muốn phá bỏ.

Đoàn Duệ Thanh tùy ý anh tẩy rửa cho mình, hồi lâu đều không nói gì, đến khi Vân Thiệu Thần gọi xong đầu của hắn, hắn mới mở miệng nói: “Em cảm thấy cha sẽ sớm đến tìm em, anh, em hiện tại không có gì sợ hãi, chỉ lo lắng về cha một chút.”

Vân Thiệu Thần dừng một chút, mới tiếp tục động tác, nhìn thoáng qua sắc mặt tiểu hài tử hỏi: “Em hối hận sao?”

Đoàn Duệ Thanh trầm mặc một chút, sau đó lắc đầu “Không, em không hối hận.” Cũng không thể hối hận, một bước này hắn bắt buộc phải đi, chẳng qua là sớm hay muộn thôi, nếu càng kéo dài, khả năng hắn sẽ không thể phản kháng được cha mình.

Vân Thiệu Thần nghe xong câu trả lời của cậu, khước miệng hơi cong một chút, tâm tình trở nên tốt hơn, nói: “Còn có anh mà.”

“Được, vậy giao cho anh thu xếp cũng tốt lắm.” Đoàn Duệ Thanh đơn giản tựa vào trong lồng ngực anh, cười tủm tỉm nhìn anh, bộ dáng tuyệt không khách khí.

“Được.” Vân Thiệu Thần gật đầu.

Trong bồn tắm nước rất trong, da thịt dán cùng một chỗ cảm giác lại rất tốt, nên dù Vân Thiệu Thần cảm giác được rục rịch của bản thân, cũng không thể đẩy cậu ra, mà là cẩn thận ôm cậu tẩy rửa thân thể, động tác thân mật cũng không chút xấu hổ.

Đoàn Duệ Thanh được anh hầu hạ đến thoải mái, thân thể ngâm nước ấm để khoang khoái, liền tùy ý anh, cuối cùng híp mắt ghé vào trong ngực anh mà ngủ.

Đoàn Duệ Thanh nhìn cậu ngủ đến thật thoải mái, khe thở dài một tiếng, sau khi cả hai đã

tẩy rửa sạch sẽ, mới ôm cậu lên giường.

Ước chừng xuất phát từ sự tín nhiệm, tiểu hài tử bị y gây sức ép như vậy cũng không tỉnh, lúc nằm trong ổ chăn còn tự động lui vào ngực y.

Thời điểm Vân Thiệu Thần ôm cậu ra, chưa thay quần áo cho cậu, lúc này cũng không cự tuyệt động tác thân mật của cậu, thuận thế kéo người vào trong ngực ôm chặt.

Buổi tối mùa đông thật sự rất lạnh, ánh trăng màu bạc càng tăng thêm sự lạnh lẽo, lúc này ôm người mình yêu trong ngực, cả hai cùng nằm trong chăn thật sự rất thoải mái, lại ấm áp.

Vân Thiệu Thần nằm trên giường, một tay nhẹ nhàng lau tóc cậu, một bên tầm mắt nhìn đến ánh trăng bên cửa sổ đến ngẩn người.

Không biết có phải do lời tiểu hài tử nói lúc nãy hay không, y lại có chút mất ngủ, trong lòng luôn suy nghĩ, về việc khi trở về sẽ nói như thế nào với cậu về việc của tiểu Duệ.

Đoàn Duệ Thanh ghé vào trong ngực Vân Thiệu Thần, ngủ rất ngon, mày cũng giãn ra, tựa hồ đang mơ thấy gì đó, ngẫu nhiên cử động, còn mơ hồ nói nói, lại nghe không rõ ràng lắm.

Vân Thiệu Thần lau khô tóc cho cậu, mới ôm chặt cậu cùng nhau ngủ.

Đối với việc thu mua lá trà thôn trưởng rất nhiệt tình, ngày hôm sau liền đi hỏi han, đợi đến buổi tối lúc Đoàn Duệ Thanh cùng Vân Thiệu Thần, còn có Đoàn Dao Nhân, Dương Huy đi đến, nói với bọn họ: “Việc này ta đã hỏi qua, có không ít người đồng ý, nhưng cũng có nhiều người bảo trì động tác quan sát.” Ông nói xong nhìn Đoàn Duệ Thanh “Việc này còn xem con xử lý như thế nào, nếu lúc đó con đồng thời trả thù lao, bọn họ khẳng định cũng sẽ đồng ý bán cho con.”

“Dạ, con đã biết.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu “Đến lúc đó chỉ cần chất lượng lá trà tốt, con nhất định sẽ đồng thời trả tiền.” Hơn nữa vấn đề là dù hẳn chịu trả tiền, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người nguyện ý bán cho hẳn.

“Được rồi, con đã nói như vậy, Đoàn thúc liền giúp con quản lý việc này, đến lúc đó nếu có người không theo quy củ, ta sẽ là người đầu tiên đi tìm hắn, con yên tâm đi.” Ông biết Đoàn Duệ Thanh nguyên bản nhận thầu ngọn núi hoang kia là vì lá trà, lúc trước nếu biết suy nghĩ của cậu, ông sẽ xem xét việc thu mua lá trà đó, sẽ không tính toán ngời xem, việc này đều tốt với mọi người, ông là thôn trưởng, đương nhiên hi vọng mọi người đều tốt.

Đoàn Duệ Thanh lúc này nghe Đoàn thúc cam đoan, trong lòng cũng coi như an tâm, có thể

trở về thành phố lo liệu được.

Bởi vì hôm sau cả hai đều phải đi làm, hai người liền đi ngủ sớm, hôm sau trời vừa tờ mờ sáng đã trở về thành phố.

Về đến trong thành phố, Đoàn Duệ Thanh liền có chút đứng ngồi không yên, ngày nào cũng bận rộn chạy tới chạy lui chuẩn bị công việc, còn tìm hiểu về việc thu mua lá trà như thế nào.

Cổ lão cũng cho hắn không ít ý kiến, nghe hắn nói muốn tìm xe chở phân bón đưa về, liền nói: “Người một lần mua nhiều như vậy, nếu bọn họ không giảm giá, cũng phải chuẩn bị xe chở về giúp người, cứ cứng rắn một chút, để bọn họ cân nhắc lại là được.”

Đoàn Duệ Thanh cảm thấy có đạo lý, liên tục gật đầu, lại nói với ông một số tính toán của mình, nhờ ông giúp đỡ cho ý kiến.

Cổ lão nghe xong liền cười nói: “Người muốn bán được lá trà, cứ tìm ta a, chúng ta tuy nhận thức nhau không bao lâu, nhưng rất hợp ý, đợi qua lễ mừng năm mới, ta giới thiệu vài người cho người, mọi người cùng nhau ăn vài bữa cơm, tạo lập mối quan hệ, còn sợ không bán được thứ tốt sao?”

Đoàn Duệ Thanh nghe xong cũng cười, việc buôn bán chính là như vậy, chỉ cần có quan hệ quen biết, mua bán đều không thành vấn đề, chỉ cần đồ vật đưa tới đủ điều kiện, ai quan tâm người mua người bán là ai, nhiều nhất là ăn vài bữa cơm, nhận thức nhau, hợp tác lần đầu, sẽ có lần hai, qua lại rồi cũng thành quen.

“Bất quá bọn người kia đều là cáo già, gian thương thành thực, cùng bọn họ giao tiếp, người phải cẩn thận chú ý một chút, đến lúc đó không khéo còn bị bọn họ chiếm lợi.” Cổ lão gõ bàn, cảnh báo hắn.

“Dạ, con sẽ chú ý.” Đoàn Duệ Thanh tuy rằng muốn lập nghiệp lớn, nhưng cũng biết cân nhắc, tuyệt đối sẽ không có tâm lý chủ quan, tự cao tự đại, có người vui lòng nhắc nhở hắn, hắn đương nhiên sẽ phối hợp nghe theo.

“Được, đến lúc đó ta đi cùng người, cũng sẽ giúp người chú ý.” Cổ lão cảm thấy đứa nhỏ này tuy rằng cư xử cũng thập phần thành thực, nhưng dù sao tuổi đời cũng còn non trẻ, đưa hắn đến trung tâm bấy sới, ông vẫn không quá yên tâm, quyết định tự mình ra trận giúp đỡ một phen.

Cổ lão đối với ánh mắt của mình thực tự hào, cùng Đoàn Duệ Thanh tiếp xúc vài lần, dần dần ở trong lòng tán dương hắn không ít.

Tính cách không nóng không lạnh, gặp người sẽ luôn tươi cười, nghiêm túc, chịu khó, đầu óc lại linh hoạt, là một người có tiền đồ, Cổ lão cảm thấy bản thân sẽ không nhìn lầm người.

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh cũng có sự tôn kính lão đầu, hắn gần như chiều nào cũng sẽ đến Phú Khê, trừ bỏ việc muốn nhận thức nhiều người, cũng muốn học hỏi ở ông nhiều thứ, bất quá trong việc giao tiếp, hắn vẫn phải học nhiều về việc quan sát người khác, nếu muốn thành công.

Hắn bận rộn cũng phải cả tuần, sắp xếp công việc xem như tương đối ổn thỏa. Nghe theo lời Cổ lão, Đoàn Duệ Thanh chạy vài lần ở cục nông nghiệp, bọn họ cuối cùng cũng giảm chút tiền, tuy rằng không nhiều bao nhiêu, chỉ so với hắn tính trước kia ít hơn một chút, nhưng đã tốt lắm rồi, đủ để hắn thuê một chiếc xe chở phân về.

Ở quê Dương Huy cùng Đoàn Dao Nhân cũng bận rộn, đã chuẩn bị tốt nơi để gửi phân ở địa phương, là một cái nhà cũ của người quen Dương Huy.

Nhà đó dù có chút cũ, tuy là một căn nhà gỗ, nhưng lại thực rắn chắc, cửa nẻo cũng còn tốt, chỉ cần buổi tối Dương Huy ở lại trông chừng, sẽ không ai dám đến trộm.

Xe đem phân trở về là thuê từ dàn máy móc nông nghiệp trong thành phố, 4000 cân một ngày liền chở xong, Đoàn Duệ Thanh gửi cho lái xe hơn 200 đồng, giá tiền cũng khá cao, tài xế kia thực vừa lòng.

Phân cũng đã đủ, núi hoang cũng thu thập gần như xong, kế tiếp liền bắt đầu trồng trà, nguyên bản Đoàn Duệ Thanh suy xét đến diện tích quá lớn, chỉ nhờ Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huy coi thì rất cực, nên đã định nhờ tam cô ở tìm giúp hai người đến hỗ trợ, có thể giúp đỡ được nhiều hơn.

Như thế lại bị Đoàn Dao Nhân trừng mắt giáo huấn: “Chúng ta cũng chỉ mới bắt đầu thôi, tiền cần phải tiết kiệm, có ta cùng với Dương ca làm cũng không đến nỗi không xuể, huống hồ lúc này cũng không phải ngày mùa, chậm rãi làm cũng được.”

Đoàn Duệ Thanh nghe nàng nói như vậy liền không dám nói thêm gì, đành phải mỗi ngày nghỉ cuối tuần trở về giúp đỡ hai người, đương nhiên có khi cũng dẫn theo anh họ về.

Trong lúc ai nấy đều bận rộn, thời gian cũng trôi qua rất nhanh, mắt thấy sắp đến thời điểm tuyết rơi, lá trà sắp thu hoạch được, mấy người đều nhẹ nhàng thở ra, Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huy rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút, Đoàn Duệ Thanh tâm cũng buông xuống một nửa.

Bất quá những ngày gần đây, Đoàn Duệ Thanh phát hiện anh họ tựa hồ đang có tâm sự gì đó, có chút là lạ.

42. Chương 42

Đoàn Duệ Thanh biết anh không phải là người thích kêu ca, có việc gì cũng để trong lòng, nhưng về mơ màng cùng thường tỏ ra không yên lòng như gần đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Trong lòng có chút lo lắng, quyết định tìm cơ hội để hỏi một chút.

Chỉ tiếc cơ hội hai người ở riêng với nhau thật sự rất ít, hơn nữa có nhiều trường hợp lại không thích hợp hỏi những việc này.

Đoàn Duệ Thanh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có thời điểm trước khi đi ngủ là thích hợp nhất.

Buổi tối, hắn liền cố gắng chống đỡ không ngủ đợi anh trở về, thấy anh vào liền định ngồi dậy.

“Sao em còn chưa ngủ?” Vân Thiệu Thần thấy mắt cậu đã có điểm đỏ, thập phần không đồng ý nhíu mày nhìn cậu.

“Anh, anh rốt cục cũng về rồi, thật trẻ a.” Đoàn Duệ Thanh vừa nói vừa ngáp, bàn tay đưa ra nắm lấy tay anh.

“Mau ngủ đi.” Vân Thiệu Thần sờ đầu cậu, chuẩn bị đắp lại chăn cho cậu.

“Đợi một chút, em có việc muốn nói với anh.” Đoàn Duệ Thanh đơn giản ngồi dậy, vươn tay ôm lấy thắt lưng anh.

“Có việc gì?” Vân Thiệu Thần thấy cậu chỉ mặc một tầng áo ngủ đã ngồi dậy, khe thở dài một cái, lấy áo khoác phía sau khoác lên vai cậu.

“Có chút việc a.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu “Anh, gần đây anh gặp chuyện gì phiền toái sao? Lại luôn về trễ như vậy.”

Vân Thiệu Thần sững sốt một chút, phục hồi lại tinh thần liền đơn giản ngồi xuống cạnh cậu, duỗi tay đem người ôm vào trong ngực, đầu tựa vào vai cậu không nói gì.

Đoàn Duệ Thanh cảm giác được anh phóng một phần sức nặng lên người mình, liền ngồi thẳng dậy chống đỡ. Anh họ khó có được dùng loại tư thế này ôm hắn đâu, giống như rất cực kỳ nghiêm túc nhiệm vụ của mình một chút, muốn cùng mình chia sẻ một chút. Đoàn Duệ Thanh trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhiều hơn là cảm động, anh họ thường sẽ tự gánh chịu phiền não, nhưng phương thức hiện tại càng khiến hắn thích hơn.

Hai người cùng một chỗ, không phải bản thân gánh toàn bộ gánh nặng của người kia, mà là khi áp lực đến, cả hai cùng nhau chống đỡ.

“Tiểu Duệ...” Vân Thiệu Thần ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng gọi, sau đó ôm người chặt hơn một chút, hơi nghiêng đầu cẩn thận nhìn tiểu hài tử trước mắt, nâng lên bàn tay vuốt ve cậu, ánh mắt chuyên chú giống như muốn đem cậu tiến nhập vào trong lòng mình.

“Sao vậy anh?” Đoàn Duệ Thanh cũng bị loại ánh mắt này làm khẩn trương.

“Anh đã đi tìm cậu.” Vân Thiệu Thần nhìn cậu nói.

“A?” Đoàn Duệ Thanh cơ hồ khiếp sợ nhìn anh, lúc bọn họ ở nhà ông ngoại, hẳn tuy rằng nói với anh có khả năng cha sẽ đến tìm hắn, nhưng cũng chỉ là suy đoán, Vân Thiệu Thần khi đó nói cứ để việc đấy cho anh xử lý, Đoàn Duệ Thanh cũng không đoán được anh sẽ đi tìm ông.

“Kia, vậy cha em..”

“Đừng lo lắng.” Vân Thiệu Thần sờ tóc cậu, an ủi “Anh chỉ nói em tạm thời ở lại nhà anh, cũng không nói những cái khác.”

Đoàn Duệ Thanh sửng sốt một chút, há miệng thở dốc, mơ mơ hồ hồ nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó.

“Không có vấn đề gì.” Vân Thiệu Thần hơi hơi giương khóe miệng “Không cần nói xin lỗi, anh biết trong lòng tiểu Duệ có anh là được.”

Vân Thiệu Thần hiếm khi nói lời tâm tình với người khác, cho nên lần đầu nói ra những lời này, lực sát thương không cần nghĩ cũng biết lớn bao nhiêu.

Đoàn Duệ Thanh không những nhất thời khẩn trương đến đỏ mặt, ngay cả tim cũng đập thình thịch, hẳn nhận không được nhìn đi chỗ khác tránh tầm mắt của anh, ngón tay lại run nhè nhẹ, cơ hồ không nắm được cả chân.

“Vậy, cha em có nói gì không?” Đoàn Duệ Thanh nhìn sang chỗ khác, miễn cưỡng đổi chủ đề. Nếu cứ tiếp tục chủ đề này, chỉ sợ hắn sẽ lớn mật nói ra nhiều điều, như vậy có khả năng sẽ dọa đến anh.

“Ông ấy nói mặc kệ em...” Vân Thiệu Thần có chút buồn bã nói, y thay cậu khổ sở, tuy rằng y vẫn luôn ủng hộ việc cậu không thi đại học, chính là cũng từng nghĩ qua, nếu khi cậu ra ngoài buôn bán thất bại, y sẽ khuyên cậu trở lại đi học.

Chính là hiện tại y thay đổi chú ý, có lẽ rời khỏi căn nhà đó, đối với việc trưởng thành của tiểu hài tử mới tốt, tính cách của cậu (*cậu này là cha Đoàn Duệ Thanh ý*)

Y nhớ đến thái độ của cậu khi nói đến tiểu hài tử, mày hơi nhíu lại, tính cách của ông, chỉ sợ sẽ đối với nhân sinh của cậu ảnh hưởng rất lớn, tiểu hài tử nếu tiếp tục khúm núm tùy ý ông chỉ phổi mình, cũng chỉ có thể đi con đường không lối về.

Mà lấy hiểu biết của y đối với tiểu hài tử trước đây, chỉ sợ cũng chỉ có thể như vậy.....

Đoàn Duệ Thanh nghe anh nói vậy, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, theo như hiện tại mà nói, cha mặc kệ hẳn đã là thái độ tốt nhất.

Hắn nghiêng đầu, thấy anh vẫn luôn cau mày, biểu tình còn nhợt nhạt khổ sở, liền cười cười, đưa tay nhu nhu mi tâm anh, nói: “Anh, anh đừng lo lắng cho em, thái độ của cha như bây giờ đối với em ngược lại đã tốt lắm rồi.”

“Thật sự?” Vân Thiệu Thần có chút không tin nhìn cậu, y cho rằng trong lòng tiểu hài tử sẽ khổ sở, dù sao đối với một nam hài, người cha có bao nhiêu quan trọng y hiểu rõ.

“Đương nhiên là thật rồi.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, sau đó rướn người hôn lên môi anh một cái, trái lại an ủi “Cho nên anh không cần thay em khổ sở, em không sao cả.”

Vân Thiệu Thần cẩn thận nhìn vẻ mặt cậu trong chốc lát, xác định không thấy được vẻ khổ sở trên mặt cậu, mới gật đầu.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, việc này nếu anh họ nhớ kỹ trong lòng, chỉ sợ sau này cũng sẽ thành khúc mắc, luôn lo lắng cho hắn.

Vân Thiệu Thần sau khi thấy cậu không có việc gì, mới đứng dậy đi đến phòng tắm.

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản còn muốn đợi anh ra cùng ngủ, nhưng không biết hôm nay anh ở phòng tắm gây sức ép cái gì, nửa ngày không đi ra, hắn tựa vào bên giường chờ liền ngủ quên mất.....

Đoàn Duệ Thanh sau khi biết thái độ của cha mình rồi, tạm thời thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ tính tình của ông, sau khi biết hắn ở nhà anh họ, còn đi làm ở khách sạn Nam Môn, sẽ trực tiếp chạy đến bắt người, nói không chừng còn đánh hắn trên đường.

Bất quá kỳ thật hắn không biết, khi Vân Thiệu Thần đi đến Đoàn gia, cũng không thoải mái

như vậy, Đoàn Thế Quốc sau khi biết anh thu lưu Đoàn Duệ Thanh, còn gạt người làm cha là ông, thiếu chút nữa đuổi anh ra khỏi cửa, nếu không phải Đoàn mẹ cố lấy dũng khí kéo ông lại, mà Vân Thiệu Thần lại vì che chở Đoàn mẹ mà bị một ghế của Đoàn Thế Quốc đập vào, chỉ sợ căn bản ông sẽ không ngồi xuống nói điều kiện với anh.

Mà vết thương trên lưng Vân Thiệu Thần, Đoàn Duệ Thanh cũng là vài ngày sau khi giặt áo giúp anh mới phát hiện, bởi vì nơi bị đánh trúng trên lưng đã muốn bị bầm đen, sưng mủ, bản thân y tự bôi thuốc lại không tốt, nước thuốc cùng vết mủ đều dính trên áo....

Đoàn Duệ Thanh cầm lấy áo anh, ngồi xổm trong phòng tắm trực tiếp khóc lên.

Lúc ấy Vân mẹ đang ở nhà cũng bị cậu dọa hoảng sợ, bỏ lại việc đang làm trong bếp, khi chạy đến phòng tắm, liền thấy cậu đang ôm cái áo khóc đến không thành tiếng.

“Duệ Thanh, con làm sao vậy?” Vân mẹ liếc mắt một cái liền thấy đó là áo của con mình, nhưng cháu trai vì cái gì khóc thành như vậy?

“Không, không có việc gì.....ô...ô...” Đoàn Duệ Thanh khóc đến lấm lem nước mắt nước mũi lắc đầu, cũng không biết có phải vì sự kiện này mà áp lực hằn tích tụ nhiều năm cùng với nước mắt bị áp chế đều hoàn toàn đi ra.

Khó trách anh họ lại ở trong phòng tắm gây sức ép lâu như vậy, còn khóa cửa...

Mấy ngày nay cùng hấn ngủ anh đều đưa lưng ra ngoài, hấn còn tưởng anh muốn quay mặt về phía mình, hiện tại mới biết được là vì trên lưng có vết thương....

“Được rồi, tiểu Duệ đừng khóc, nói cho cô biết, rốt cục xảy ra chuyện gì?” Đoàn Giai Thu thấy cậu vẫn khóc không dừng được, đành phải đi đến bên cạnh cậu ngồi xuống, vuốt lưng cậu, một bên lau nước mắt cho cậu.

“Cô...thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Đoàn Duệ Thanh khóc lớn, hai mắt đầm nước cùng thần tình bi thương nhìn nàng, hấn cảm thấy chính mình thực có lỗi với nàng, có một đứa con trai tốt, đều bị mình hại thành như vậy.

“Xin lỗi cái gì a..Tiểu Duệ con nói bậy cái gì vậy..Nhanh nói cho cô biết có chuyện gì vậy..” Đoàn Giai Thu thấy cậu khóc đến thương tâm như vậy, cảm thấy thực đau lòng, lại không dỗ cậu nín được, cũng nhịn không được muốn khóc theo, đứa nhỏ này rốt cục gặp chuyện gì, khóc thành như vậy.

Đoàn Duệ Thanh khóc đến không thành tiếng, căn bản không có biện pháp nói được một câu đầy đủ.

Trong lòng hần khó chịu, không ngừng đau lòng Vân Thiệu Thần, còn có áp lực nhiều năm dồn nén đồng thời bạo phát ra, hần như thế nào cũng không ngừng khóc được.

Kết quả một người ngồi ôm, an ủi, một người ngồi khóc, đến khi Vân Thiệu Thần trở về, Đoàn Duệ Thanh mới đổi người, buông tha Vân mẹ.

Vân Thiệu Thần nhìn đến cái áo trong tay cậu, rất nhanh liền hiểu được chuyện gì xảy ra, đành phải ôm lấy đứa nhỏ đang khóc không ngừng nhỏ giọng an ủi. Trong lòng thì hơi thở dài, mấy hôm trước y vẫn luôn giấu diếm rất tốt, buổi tối quần áo đều tự giặt sạch, cái trong tay cậu hoàn toàn là ngoài ý muốn.....

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Vân Thiệu Thần đơn giản ôm cậu ngồi vào mép giường, một bên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, sợ cậu bị sặc.

“Em không...” Đoàn Duệ Thanh ghé vào trong ngực anh, vừa khóc vừa lắc đầu.

“Vậy em muốn như thế nào mới không khóc nữa?” Tiểu hài tử là lớn nhất, Vân Thiệu Thần bất đắc dĩ, chỉ có thể một bên vỗ một bên哄哄.

“Muốn anh đưa lưng cho em xem.” Đoàn Duệ Thanh khóc nói.

Thân thể Vân Thiệu Thần cương một chút, tiểu hài tử trong ngực cảm giác được, lập tức lại lớn tiếng khóc lên, giống như nếu y không đáp ứng liền không bỏ qua.

“Được được, em đừng khóc, cho em xem.” Vân Thiệu Thần vội vàng gạt đầu, buông tiểu hài tử ra đứng dậy.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới ngừng khóc, bất quá vẫn hơi nức nở, ánh mắt nguyên bản xinh đẹp vì khóc lâu mà trở nên đỏ bừng, trên mặt đều ẩm ướt, nước mắt nước mũi đều cọ vào trong ngực Vân Thiệu Thần.

Vân Thiệu Thần đối mặt với tầm mắt của cậu, chỉ xoay người đưa lưng về phía cậu, tháo nút ra đem áo hoàn toàn cởi xuống, lộ ra một mảnh da thịt bị bầm đen sau lưng.

Đoàn Duệ Thanh vừa nhìn thấy, nhẹn không được lại khóc rống lên.

43. Chương 43

Đối với tiểu hài tử khóc nhè, Vân Thiệu Thần đã nhiều năm chưa thấy qua, có chút bất đắc dĩ thở dài, ôm cậu vỗ nhẹ lưng, so với khuyên nhủ, cứ để cậu khóc cho xong là được.

Đoàn Duệ Thanh một bên nước mắt bao phủ khóc, một bên từ trong ngực anh đứng lên, ôm lấy cổ anh, cả người đều dán lên người anh.

“Lại làm sao vậy?” Vân Thiệu Thần đành phải ôm thắt lưng tiểu hài tử, một bên lau nước mắt cho cậu.

“Anh...” Đoàn Duệ Thanh muốn ngừng lại, chính là nước mắt vẫn như mưa rơi xuống, thân thể đều muốn nhuỷ.

“Nói đi, chuyện gì.” Vân Thiệu Thần lau khô mặt cho cậu, nhìn tiểu hài tử khóc đến sừng đỏ cả mắt, trên mặt đều ẩm ướt, cảm thấy đem cả người cậu phúng ở trong lòng bàn tay cũng không đủ.

“Anh...” Đoàn Duệ Thanh mở to mắt nhìn anh, nuốt nước bọt, lại co rút thanh âm, rồi mới lên tiếng: “Chúng ta làm đi.”

Vân Thiệu Thần lập tức ngây ngẩn cả người, y trợn to mắt nhìn cậu, có chút không thể tin được lời này là phát ra từ miệng cậu. Trái tim y lại rất thành thực, bang bang đập mạnh, muốn dội tung cả lồng ngực.

“Anh, em cũng không phải là trẻ con...” Thanh âm Đoàn Duệ Thanh giống như mê hoặc vang lên, chậm rãi tiến lại hôn lên môi anh một cái, sau đó giống như mê muội dọc theo bờ môi anh hôn xuống, lại hơi nhắm mắt hôn cổ anh, còn há mồm cắn nhẹ hầu kết của anh.

“...Chờ một chút...” Vân Thiệu Thần theo bản năng khẽ hừ một tiếng, thân thể tiếp nhận thân cận của tiểu hài tử, nhưng lí trí lại nhắc nhở y, tiểu hài tử còn nhỏ, thậm chí còn không đến mười tám tuổi.

“Không.” Đoàn Duệ Thanh tùy hứng lắc đầu, mắt tiếp dài còn dính nước mắt, theo động tác của hắn mà rơi xuống trên mặt Vân Thiệu Thần. Hắn cảm thấy trước mặt anh, bản thân không cần che dấu, hắn có thể tùy tâm sở dục bộc lộ chính mình, nghe lời, bóc đồng đều được.

Vân Thiệu Thần vội đưa tay giữ chặt vai cậu, miễn cưỡng đem người đẩy ra một ít, thanh âm hơi khàn khàn: “Tiểu Duệ nghe lời, em bây giờ vẫn còn nhỏ...”

“Nếu em nói với anh em đã ba mươi tám tuổi, anh tin không?” Đoàn Duệ Thanh không thuận theo, ôm cổ anh không buông tay.

Lúc này nửa người trên Vân Thiệu Thần đã không còn áo, thân thể quang lỏa, hướng hồ tiểu hài tử bám lấy mình như vậy, nhất thời có điểm khó nhìn.

“Nói bậy bạ gì vậy.” Vân Thiệu Thần thở dài, y chỉ nghĩ tiểu hài tử đang cố ý kiếm chuyện, đành phải kiên nhẫn nói lí lẽ với cậu “Em nghe lời, hiện tại, hiện tại làm đối với thân thể của em không tốt..” Y cũng không biết tiểu hài tử lấy dũng khí từ đâu, đối với những gì cậu nói có điểm không nói nên lời.

“Không cần anh quan tâm.” Đoàn Duệ Thanh bốc đồng nói xen vào.

“Nói bậy.” Vân Thiệu Thần tại mộng cậu vỗ một cái, đối với vấn đề sức khỏe của cậu y vẫn rất kiên trì.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng bất mãn, sinh khí nói: “Anh nếu không đến thì em đến.” Hắn nói xong liền cố ý xoay người đem Vân Thiệu Thần áp đến trên giường.

Vân Thiệu Thần không nghĩ tới tiểu hài tử sẽ nói lời như thế, sửng sốt một chút, nhưng phục hồi lại tinh thần lập tức xoay người đem cậu áp trở lại, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt mỉa mị, ngữ khí nguy hiểm hỏi: “Em nói cái gì!”

“Anh hung dữ cái gì chứ!” Đoàn Duệ Thanh biết lời vừa rồi có chút nghịch lân, đương nhiên không dám nói thêm nữa, chỉ có thể càn quấy nói sang chuyện khác “Hiện tại chỉ biết hung dữ với người ta, người ta thật đáng thương a, ai cũng hung ta a...”

Trong lòng Vân Thiệu Thần bị lời cậu nói đến buồn cười, khóe miệng đều đã giương lên.

Đoàn Duệ Thanh thấy cảnh báo giải trừ, há mồm còn muốn nói chuyện, anh lập tức trừng mắt nhìn cậu.

Đoàn Duệ Thanh biết anh là thẹn thùng, liền nói: “Vậy anh cũng phải nói khi nào thì được chứ.”

Vân Thiệu Thần không biết Đoàn Duệ Thanh vì cái gì nhất định kiên trì phải làm một bước cuối cùng, trong suy nghĩ của y, cho dù không làm đến bước kia cũng không quan hệ, chỉ cần hai người cùng một chỗ đều tốt hơn bất cứ điều gì. Đương nhiên nếu yêu nhau có thêm một bước này để thêm thân cận với người mình yêu, kia tự nhiên cũng không thành vấn đề.

Chính là Vân Thiệu Thần người này, mặc kệ là công tác hay sủng tiểu hài tử, đều có nguyên tắc của mình, tuyệt sẽ không có loại “Cậu yêu cậu cái gì liền cấp cái đó” xảy ra..

Đối với vấn đề của Đoàn Duệ Thanh, y thập phần nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, mới đứng đắn nói: “Chờ sau khi em mười tám tuổi rồi nói sau.”

Đoàn Duệ Thanh cúi đầu nghĩ nghĩ, sinh nhật mười tám của hắn là cuối năm, cách hiện tại cũng không lâu, hắn chờ thêm bao nhiêu ngày cũng không phải không được, liền gật đầu đáp ứng.. (*Không lẽ tiểu Duệ là dụ thụ.. =3=*)

Vân Thiệu Thần thấy cậu lúc này vừa lòng, không cùng y náo loạn, mới hơi nhẹ nhàng thở ra. Y cũng không phải Liễu Hạ Huệ, người mình yêu nằm ở trong ngực, còn không phải thánh nhân, y như thế nào sẽ không có xúc động, chính là Đoàn Duệ Thanh trong mắt y thủy chung vẫn là một tiểu hài tử, mình hiện tại đối với cậu làm gì, trong lòng sẽ có cảm giác tội lỗi không tiêu tán được.

Đối với sự kiện này, hai người tuy rằng đã thống nhất xong, nhưng Đoàn Duệ Thanh lại không tính toán dễ dàng buông tha cho anh như vậy.

Hắn nằm trên giường, hai tay nâng lên quần lấy cổ anh, kéo anh sát vào người mình.

“Em lại muốn làm gì.” Vân Thiệu Thần cảm thấy bất đắc dĩ đời này đều dùng hết trong ngày hôm nay, tiểu hài tử sao lại không buông tha y.

Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm nhìn anh, sau đó tiến sát bên tai anh nói: “Chúng ta không làm đến cuối cùng, nhưng cũng có thể làm những việc khác mà.”

Vân Thiệu Thần ngẩn ngơ, Đoàn Duệ Thanh đã muốn hơi nâng đùi lên, tại chỗ khó nói của anh ma sát một chút, còn ánh mắt sáng quắc lại nhìn thẳng vào mặt anh quan sát, chân còn lại cũng bám lên người anh, hàm ý trong động tác không cần nói cũng biết.

Mặt và cổ Vân Thiệu Thần đều lấy tốc độ nhanh chóng mà đỏ lên, ngay cả gân xanh cũng muốn nổi cả lên.

“Em...”

“Anh, anh thật sự không muốn em sao?” Đoàn Duệ Thanh trừng mắt nhìn anh, hiện tại hai người gắt gao dán cùng một chỗ trên giường, phản ứng của anh hắn đều cảm giác được, mà còn quyết định không muốn buông tha cho anh.

Thân thể Vân Thiệu Thần bị cậu trêu ghẹo nhanh nổi lên phản ứng, hơi thở cũng trở nên dồn dập, y trừng Đoàn Duệ Thanh cảnh cáo: “Em đừng hô nháo, mau buông ra đi.”

“Được, lát nữa em sẽ buông ra.” Đoàn Duệ Thanh cũng trừng mắt nhìn, gắt gao ôm chặt cổ anh, cả người đều dán lên người anh, tiến đến hôn lên cổ anh.

Vân Thiệu Thần cảm thấy bản thân bị gây sức ép đến sắp điên, y đã từng tiếp thu không ít huấn luyện, chưa có cái nào giống như sức ép Đoàn Duệ Thanh đem đến, khiến y đẩy ra lại

luyện tức, không đẩy ra thì bản thân lại bị tra tấn.

Đoàn Duệ Thanh thừa dịp anh đang rối rắm, thân thể bắt đầu trượt xuống, nằm trong lòng ngực anh bắt đầu hôn môi, lưỡi cũng vươn ra liếm quanh môi anh, tay cầm lấy tay anh, phòng ngừa chính mình không cẩn thận quơ phải vết thương trên lưng anh.

“A..” Cho dù kỹ thuật Đoàn Duệ Thanh không tốt, nhưng Vân Thiệu Thần chưa bao giờ hưởng qua loại tư vị này vẫn nhin không được bị cậu làm đến thất thần, nhin không được hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng sau khi Vân Thiệu Thần nghe được chính mình không kìm lòng nổi phát ra tiếng, nguyên bản có chút thất thần rất nhiên liền bị lý trí chiếm lĩnh, thần trí cũng nhanh thanh tỉnh lại, y vội chống đỡ thân thể, thập phần chặt vật thở dốc đem tiểu hài tử vẫn đang tác quái gắt gao ôm vào trong ngực, cầm cũng đặt lên đỉnh đầu cậu, cố định cả người cậu lại, phòng ngừa cậu tiếp tục gây sức ép cho mình, làm cho bản thân không khống chế được.

“Anh, em không thở được, anh buông em ra.” Sau ót Đoàn Duệ Thanh bị anh giữ chặt, mặt bị ép vào lòng ngực anh, có chút không thở được.

Vân Thiệu Thần lại vội buông tay ra, điều chỉnh lại thân thể cậu, chính mình lại ngồi thẳng dậy, cầm lấy áo lúc nãy cởi ra mặc vào.

Đoàn Duệ Thanh cũng hơi thở dốc, thấy mặt anh đỏ rần, biết anh đang thẹn thùng, cũng không dám bức người, vươn tay giữ chặt áo anh, nói: “Anh, trước mắt đừng mặc vào, để em bôi thuốc cho anh đã.”

Vân Thiệu Thần tuy rằng trong lòng hơi buồn bực, xấu hổ, nhưng lại có chút lo lắng động tác đẩy tiểu hài tử ra vừa rồi làm tổn thương đến cậu, cho nên lúc này thấy cậu cẩn thận nắm lấy áo mình, lại nhin không được đau lòng, mà ngay cả việc tiểu hài tử gây sức ép vừa rồi cũng tạm thời buông xuống.

“Đừng lo, lát nữa anh đến bệnh viện bôi thuốc là được.” Y an ủi.

Đoàn Duệ Thanh biết anh trả lời có lệ mình, liền nói: “Em, em sẽ không gây sự nữa, anh để em bôi thuốc đi.” Hắn biết lấy tính cách của anh nhất định sẽ không chịu đến bệnh viện lãng phí thời gian, nhưng vết thương như vậy, chỉ dựa vào anh còn không biết đến bao giờ mới khỏi, có thể còn nghiêm trọng hơn.

Vân Thiệu Thần thở dài, đành phải cởi áo ra đưa lưng về phía cậu, trong lòng còn hạ quyết tâm, lần này tiểu hài tử nếu quấy rối, y nhất định lập tức rời đi.

Đoàn Duệ Thanh lần này quy củ lấy thuốc bôi cho anh, đều không làm thêm cái gì. Chính là một bên bôi thuốc, một bên đau lòng, vết thương này đều vì hắn mà ra.

Vân Thiệu Thần lúc Đoàn Duệ Thanh bôi thuốc vẫn luôn cứng ngắc thân thể, đến khi tiểu hài tử nói đã xong rồi mới nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy mặc áo vào.

Trong lòng Vân mẹ vẫn luôn lo lắng cho Đoàn Duệ Thanh, buổi chiều không biết cậu bị ủy khuất gì mà khóc đến như vậy. Sau khi nàng trở lại phòng bếp làm đồ ăn xong, liền vẫn luôn ngồi đợi trong phòng khách.

Lúc này thấy hai người một trước một sau đi ra, không nhìn được cái gì từ mặt con trai mình, đành phải đi quan sát mặt cháu trai, thấy hai mắt cậu còn sưng, đỏ bừng, liền đau lòng, hỏi: “Duệ Thanh a, tại sao vừa rồi lại khóc đến như vậy? Con đừng làm cô sợ, có việc gì cứ nói ra, đừng để trong lòng.”

“Con xin lỗi, đã khiến cô lo lắng, bất quá đã không có việc gì rồi, cô đừng lo.” Đoàn Duệ Thanh không dám nói với nàng việc Vân Thiệu Thần bị thương, một là sợ nàng đau lòng khổ sở, hai là bởi vì cha mình làm con trai nàng bị thương, hẳn cảm thấy không có mặt mũi nào nói ra.

Vân mẹ thấy cậu nói xong cũng không nói thêm gì nữa, đành phải lại nhìn đến con trai mình.

“Ăn cơm thôi mẹ, không có việc gì cả.” Vân Thiệu Thần đối với việc này hoàn toàn giấu diếm, đi đến phòng bếp chuẩn bị dọn cơm, căn bản không cho nàng cơ hội để hỏi nhiều.

Vân mẹ thấy không ai nguyện ý nói nguyên do cho mình, cũng biết có hỏi thêm cũng không được gì, nhưng con trai lớn khiến nàng có cảm giác ủy khuất cùng mất mát, trong lòng buồn bực, sau đó cố ý không để ý đến hai người bọn họ.

Hai người lúc đầu còn không cảm thấy gì, đến khi ăn cơm xong, Đoàn Duệ Thanh là người đầu tiên nhận ra được cảm xúc của nàng, có chút đứng ngồi không yên.

“Tam cô, người ăn quýt không? Hôm nay con mới mua, rất ngọt.” Đoàn Duệ Thanh lấy hoa quả xum xoe, còn thập phần săn sóc mà lột sẵn vỏ đưa đến trước mặt nàng.

Đoàn Giai Thu giả bộ không nhìn đến, vẫn không để ý đến cậu. Nàng cũng không thật sự sinh khí hai đứa nhỏ, chỉ là loại cảm giác bị bài xích bên ngoài làm cho nàng có chút bị thương.

“Vậy cô muốn uống trà không, là loại lần trước tiểu cô con đưa cho, hương vị tốt lắm.” Đoàn Duệ Thanh trong lòng sốt ruột, muốn đứng dậy muốn đi pha trà cho nàng, nhưng vừa mới đứng lên đầu gối liền đụng phải cạnh bàn, đau đến mức phải cúi người xuống.

Va chạm của cậu gây động tĩnh không nhỏ, Đoàn Giai Thu ngồi bên cạnh đương nhiên cũng nghe thấy, lập tức xoay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy? Bị đụng trúng ở đâu? Có đau không?”

“Đau a.” Đoàn Duệ Thanh lập tức ngồi xuống bên cạnh nàng, bắt đầu làm nũng, hơn nữa hai mắt vừa khóc vừa còn đỏ, khiến khuôn mặt muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu.

“Mau đưa chân lên cô xem, có bị rách da không.” Đoàn Giai Thu lập tức đau lòng, cháu trai chẳng khác gì con trai, hơn nữa lúc này lại có thêm một tầng quan hệ với con trai mình, càng có thể coi cậu như con trai mà nuôi.

“Chắc là bị bầm thôi.” Đoàn Duệ Thanh nhấc chân kéo ống quần lên cao, đầu gối quả nhiên sưng lên, cũng không đến nỗi bầm tím.

“Không có việc gì, không đau a, không rách da là tốt rồi, Thiệu Thần mau lấy rượu thuốc ra đây, mẹ xoa bóp cho Duệ Thanh.” Đoàn Giai Thu một bên hồng cậu, một bên phân phó con trai mình.

Vân Thiệu Thần nguyên bản đang thu dọn trong phòng bếp, nghe thấy động tĩnh trong phòng khách nên đi ra, liền thấy mẹ mình đang nhu nhu chân cho tiểu hài tử, không nói gì đi lấy rượu thuốc ra.

Đoàn Giai Thu một bên nhu chân cho Đoàn Duệ Thanh, một bên nói rượu thuốc này là do Thiệu Thần tự làm, lúc trước y huấn luyện luôn bị thương, thường mang cả người xanh tím trở về nhà, nàng nói xong liền đau lòng thở dài, đã đem việc hờn dỗi lúc nãy quên mất.

Vân Thiệu Thần hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, bất quá cũng chỉ đứng một bên nghe, ngẫu nhiên trừng mắt nhìn tiểu hài tử đang nhăn mặt nhìn mình.

Đoàn Duệ Thanh cảm thấy gần đây mọi người trong khách sạn đều có chút kỳ quái, mỗi lần gặp phải hắn, đều luôn lộ vẻ mặt kỳ quái pha chút tò mò nhìn hắn.

Hắn cảm thấy kỳ lạ, bất quá cũng không để ý nhiều, chỉ tận lực không ra ngoài nhiều, nghiêm túc ở trong văn phòng làm việc, cứ theo lẽ thường sống cuộc sống của mình.

Đợi đến khi hắn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, là nghe được từ tam cô.

Ngày đó sau khi tan tâm, Đoàn Giai Thu cùng hắn về nhà, ở trên đường lo lắng nhắc đến những tin đồn gần đây ở khách sạn.

“Bọn họ không biết từ đâu nghe được việc của con và Thiệu Thần, lúc đầu còn có người không tin, nhưng có vài người cảm thấy việc này mới lạ, nên lời đồn truyền đi có chút thái quá.” Đoàn Giai Thu nói xong liền thở dài, nàng cũng hôm nay mới tránh ở một bên nghe được người ta bàn tán, mới biết người bị nói đến là cháu trai nhà mình, cũng không biết

chuyện gì đang xảy ra.

Đoàn Duệ Thanh nghe xong khẽ nhú mồm, ở những năm này, đồng tính này vẫn còn mới lạ, rất nhiều người cũng không hiểu rõ, chỉ cảm thấy những người như vậy là ghê tởm, mà nếu ai bị loại tin tức này nhắc đến, nếu không bị người khác bắt gặp, thì chính là có người cố ý nói ra.

Ở đời trước, người hại hấn chính là loại thứ hai.

Mà hiện nay làm việc này, hấn chỉ có thể nghĩ ra một người.

Liễm hạ lãnh ý trong mắt, hấn quay đầu an ủi Đoàn Giai Thu: “Tam cô, người đừng lo lắng, việc này là có người trả thù, con và anh họ sẽ xử lý tốt.”

“Ai, cô biết hai người các con đều là đứa nhỏ tốt, cũng hiểu chuyện.” Đoàn Giai Thu mỉm cười gạt đầu, sau đó lại thở dài nói: “Nhưng cô là trưởng bối, đều muốn vì các con suy nghĩ, nhưng các con chuyện gì cũng không muốn nói với ta, khiến ta cảm thấy bị đẩy ra bên ngoài, trong lòng ta thực sự khó chịu..”

“Thực xin lỗi, tam cô, là chúng con sai.” Đoàn Duệ Thanh nghe nàng nói vậy, lập tức cảm thấy bản thân thật sự không đúng lắm, không suy nghĩ đến cảm nhận của nàng, liền thành tâm xin lỗi nàng, còn cam đoan “Con sau này làm gì cũng sẽ nói với cô.” Cho dù không nói mọi chuyện, cũng sẽ không gạt nàng khiến nàng lo lắng.

“Được rồi, vậy con nói cho cô biết lần này xảy ra chuyện gì?” Đoàn Giai Thu nhìn cậu.

“Dạ, cô còn nhớ rõ đứa nhỏ lần trước đến nhà mình tặng đồ không?” Đoàn Duệ Thanh hỏi.

“Cô nhớ, nó làm sao?” Đoàn Giai Thu nghi hoặc nhìn cậu.

“Việc này là do cậu ta làm ra, cậu ta thích anh họ.” Đoàn Duệ Thanh nói ra có chút vị chua.

“A?” Đoàn Giai Thu thật sự không thể thích ứng với điều này, tâm lý cũng nhất thời không có biện pháp hồi phục “Nó, nó không phải là con trai sao?”

Nàng nói xong cũng cảm thấy bản thân mâu thuẫn, con của nàng không phải cũng thích con trai sao, lại còn là cháu trai mình...

“Con nói với cậu ta, anh họ là của con, có thể cậu ta cảm thấy không chiếm được, nên đi quấy rối con.” Đoàn Duệ Thanh thừa dịp chung quanh không có ai, mới nói nhỏ bên tai nàng.

“A...là..như vậy à..” Đoàn Giai Thu gật đầu, thần tình vẫn mờ mờ, điều này so với phim truyền hình còn phần khích hơn.

“Dạ, chính là như vậy.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu.

“Nhưng..bây giờ phải làm sao? Cũng không thể áp chế tin đồn xuống được, nếu không chúng ta đến gặp nó nói chuyện được không?” Đoàn Giai Thu thập phần lo lắng hỏi.

“Không cần đâu cô.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu “Việc này con có thể giải quyết được, cam đoan khiến cho cậu ta không làm gì nữa, cô đừng lo lắng, chờ con xử lý tốt sẽ nói với cô, nếu không tốt vẫn sẽ nói, nhờ cô giúp con giải quyết.”

“Vậy được rồi, con nhớ cẩn thận một chút, có gì thì thương lượng với Thiệu Thần, đừng giải quyết một mình.” Đoàn Giai Thu nhún vai nói.

“Dạ, con sẽ giải quyết ổn thỏa, cô yên tâm.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm cam đoan.

Hai ngày sau, Đoàn Duệ Thanh nhìn thấy La Hàng ở khu vực gần khách sạn ra vào, tựa hồ là cùng người ở đây có tiếp xúc, phỏng chừng là lấy tiền để mua người rải tin.

Nhưng do không có chứng cứ rõ ràng, những tin tức như vậy cũng bị mọi người coi như tin bát quái, hoặc cũng có thể nói bọn họ là tò mò với những chuyện liên quan đến đồng tính, nên hữu ý vô tình cũng đến tiếp cận Đoàn Duệ Thanh, thậm chí cố ý nói một ít lời thăm dò.

Đoàn Duệ Thanh bình tĩnh ứng đối, cũng không mượn cớ gì, do hành vi của hắn cùng cử chỉ khi nói chuyện cũng không giống kiểu ảo lá như người ta thường nói về đồng tính, nên khiến nhiều người rất nghi hoặc, có vài người thăm dò vài lần cũng không tìm hiểu được cái gì thú vị, nên cũng không đến gây rối rắm cho Đoàn Duệ Thanh nữa.

Cũng có người thông minh đã sớm nhìn ra có người muốn gây phiền toái cho hắn, đối với những lời đồn này đều khinh thường không thôi.

Đoàn Duệ Thanh đối với những việc này cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, quyết định bắt đầu phản kích La Hàng.

Hai ngày này hắn vừa ứng phó với ánh nhìn của mọi người ở đây, đồng thời còn cố ý theo dõi La Hàng vài lần, biết được chỗ ở của cậu ta ở đây.

Tìm được nhà của cậu ta rồi, liền không theo dõi nữa, mà đi tìm Vân Thiệu Thần.

44. Chương 44

Đoàn Duệ Thanh đến tìm anh họ cũng không nói đến chuyện La Hàng đầu tiên, cười tủm tỉm cùng anh đùa giỡn chốc lát, mới nói cho anh biết ý đồ mình đến đây, bắt quá sự việc còn bị hấn nói quá thêm không ít.. =)))

“Cậu ta lại làm loại chuyện này sao?” Vân Thiệu Thần nghe xong đương nhiên hết sức tức giận, em họ còn chưa đủ mười tám tuổi, nếu những lời đồn này truyền ra cho càng nhiều người biết, bọn họ sẽ gây tổn thương lớn với cậu.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh nhú mày gật đầu, thập phần lo lắng nói: “Em chỉ sợ việc này ảnh hưởng đến anh, cậu ta không đến chỗ anh tung tin đồn chứ?”

“Không có.” Vân Thiệu Thần lắc đầu, y còn đang tức giận việc tiểu hài tử bị thương tổn, lại nghĩ đến làm sao xử lý việc này.

“A, vậy là tốt rồi.” Đoàn Duệ Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhìn anh, có chút áy náy nói “Anh, hiện tại chúng ta cũng không thể nói cho mọi người biết việc này, thực xin lỗi, anh không giận em chứ, em cũng muốn quang minh chính đại cùng anh nắm tay nhau, chỉ là bây giờ không phải thời điểm có thể.....”

Vân Thiệu Thần thấy cậu sợ mình khó chịu mà sốt ruột giải thích, liền đưa tay sờ đầu cậu, lắc đầu nói: “Đừng nói những lời ngốc nghếch như vậy, thật ra là tại anh không tốt...”. Tuy rằng được ở bên cậu thật sự hạnh phúc, nhưng cũng khiến bản thân y luôn tự trách, y cảm thấy chính tay mình đã đẩy tiểu hài tử vào bụi gai lớn, tiểu Duệ ở bên cạnh mình, tương lai như thế nào thật sự không thể đoán trước được...

Cảm giác tự trách cùng lo lắng đều chiếm lấy tâm trí y, kể cả khi cùng tiểu Duệ vui vẻ bên nhau, không thể xóa đi được.

“Không, việc đó không liên quan đến anh, có thể ở bên cạnh anh, em rất hạnh phúc, chưa bao giờ được hạnh phúc như vậy.” Đoàn Duệ Thanh nhìn anh lắc đầu, những lời hấn nói đều là thật, cho dù lúc biết bản thân sống lại, hấn cũng không vui vẻ như vậy.

“Anh, con đường này của chúng ta quá thật rất khó đi, nhưng cho dù chúng ta sợ miệng lưỡi thế tục mà chia tay, cũng khó tránh khỏi một ngày nào đó ở tương lai sẽ gặp tai họa bất ngờ, chết bất đắc kỳ tử.” Đoàn Duệ Thanh khổ sở lắc đầu “Cả đời mỗi một người, sống thật vui vẻ không phải sẽ tốt hơn sao? Vì cái gì lại cảm thấy tội lỗi với cảm xúc của bản thân chứ?”

Vân Thiệu Thần không biết tiểu hài tử lấy đạo lý này từ đâu, nhưng có lẽ từ lâu y vẫn muốn được nghe điều này, cho nên lúc này lại cảm thấy thực an ủi, nhẹ nhõm.

Đoàn Duệ Thanh thấy trên mặt anh không còn biểu tình tự trách nữa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra “Anh, việc này anh cứ để em giải quyết, nếu như không thể em sẽ nhờ anh giúp.”

“Em tự giải quyết?” Vân Thiệu Thần nhíu mày, y cảm thấy việc này phải để y đứng ra giải quyết chứ.

“Dạ.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, cười tủm tỉm.

Hai ngày tiếp theo, Đoàn Duệ Thanh khi xong việc liền thay quần áo đi đến chỗ gần khách sạn mà cắm cọc.

Thời tiết rất rét lạnh, Đoàn Duệ Thanh đứng ở góc đường hai chân đã bị đông lạnh đến mất cảm giác, bất quá cũng thu được kết quả tốt.

Đoàn Duệ Thanh mạo hiểm rét lạnh theo dõi La Hàng hai ngày, mỗi tối về đến nhà đều mang ý cười trên mặt.

Bất quá hần cũng không nói với cô và anh họ mình đi làm gì mà ngày nào cũng về trễ. Chiều nào hần cũng nói với cô là đi tìm anh họ, sau đó mỗi ngày sẽ đợi đến khi anh làm xong công việc rồi đứng sẵn trước sở đợi anh.

Nhưng hần vẫn đánh giá thấp khả năng quan sát của anh, ngày hôm trước thì không có gì, nhưng hôm sau đã bị anh gọi vào phòng hỏi.

Vân Thiệu Thần đen mặt nấu nước ấm để ngâm chân cho cậu, một bên trừng mắt bảo cậu để hai chân vào, không được lấy ra.

“Nóng quá à.” Đoàn Duệ Thanh thấy sắc mặt anh như vậy liền biết có chuyện, nên cầm lấy góc áo anh làm nũng, hy vọng tâm trạng anh sẽ dịu bớt.

“Em nói đi, ai cho em làm như vậy, hiện tại hoàn cảnh nơi này rất phức tạp em biết không? Mấy tên lưu manh muốn ở đây lập địa bàn, em quên sự việc lần trước rồi sao?!” Vân Thiệu Thần lần này thật sự bị cậu chọc giận, càng ngày càng khó khăn chế những việc liên quan đến cậu.

“Em biết lỗi rồi, anh đừng giận.” Hai chân Đoàn Duệ Thanh đặt trong nước nóng không dám lấy ra, mông liền xe dịch lại gần, hai tay ôm lấy thắt lưng anh “Lần sau em không dám nữa đâu.”

“Còn dám có lần sau nữa à!” Vân Thiệu Thần đen mặt xoay người không thèm nhìn cậu, nhưng vẫn không thể đẩy cậu ra.

“Không dám, không dám nữa, sau này em đều nghe theo anh, chuyện gì cũng nghe theo anh.” Đoàn Duệ Thanh ôm chặt lấy anh, liên tục cam đoan.

Vân Thiệu Thần trong lòng tức giận, vẫn không để ý đến cậu.

Đoàn Duệ Thanh không dám làm hành động gì để anh tức giận nữa, hai chân chịu đựng nước nóng đến khi lạnh xuống, mới đem thau đi đổ, còn không dám để tam cô biết chuyện.

Buổi tối hai người nằm trên giường, Vân Thiệu Thần muốn cho đứa nhỏ một chút giáo huấn, nhưng y đánh không nổi mắng cũng không xong, chỉ có thể giống như hờn dỗi nằm đưa lưng về phía cậu.

Đoàn Duệ Thanh đưa tay vuốt lưng anh, cũng không nhiều lời, ôm lấy thắt lưng anh, đem mặt dán lên lưng nhẹ nhàng cọ xát.

Vân Thiệu Thần rốt cục cũng chịu thua, thở dài hỏi: “Nói đi, rốt cục là có chuyện gì?”

“Anh, anh có biết quán karaoke ở trong thành không?” Đoàn Duệ Thanh dán trên lưng anh hỏi, lúc này tiệm net còn chưa phát triển, những người trẻ tuổi đều thường đến quán karaoke Tiểu Vũ chơi, tuy rằng nơi đó cũng còn đơn sơ.

“Biết, làm sao vậy?” Vân Thiệu Thần nhíu mày, có chút lo lắng cậu có liên quan gì đến nơi đó.

“Hai ngày nay em thấy La Hàng cũng đến đó, hơn nữa đến khuya vẫn chưa trở ra.” Hần vốn định theo dõi xem nhà cậu ta ở đâu, lại không nghĩ rằng sẽ phát hiện chuyện này.

“Cái gì? La Hàng không phải còn nhỏ tuổi hơn em sao?” Vân Thiệu Thần không biết rõ tuổi cụ thể của cậu ta, nhưng cũng nhìn ra được là nhỏ hơn Đoàn Duệ Thanh, nhất là đối với những đứa nhỏ như cậu ta đều có thể nhìn ra được dễ dàng.

“Đúng vậy, nơi đó nếu không đủ mười tám tuổi sẽ không được vào, anh có thể nhờ người ở sở điều tra qua được không?” Đoàn Duệ Thanh cẩn thận hỏi han, có chút lo lắng anh họ ghét người ngoài nhúng tay vào công việc của anh.

Trong lòng Vân Thiệu Thần quả thật không thích điều này, nhưng vấn đề này cũng nằm trong phạm vi quản lý của cảnh sát, hơn nữa quán karaoke kia cũng có vấn đề, mấy tên lên manh buổi tối đều tụ tập ở đó, mà những nơi bọn chúng tụ tập, thường không có chuyện gì tốt cả. Bọn họ cũng muốn đi điều tra nơi đó, chỉ tiếc là vẫn chưa có chứng cứ, nhưng nơi đó cho phép trẻ vị thành niên vào, cũng có thể làm lí do để khám xét.

Y suy nghĩ trong chốc lát, vẫn đáp ứng, xoay người nói với cậu: “Việc này anh sẽ xử lý,

không cho phép em đi theo dõi nữa, được chứ?”

“Dạ, em đều nghe theo anh.” Đoàn Duệ Thanh thấy anh rất cục cựa cũng quay mặt lại nhìn mình, trong lòng có chút đắc ý, trên mặt cười tủm tỉm, liền tiến vào trong lồng ngực anh, ôm thắt lưng anh, an tĩnh không náo loạn.

Vân Thiệu Thần thở dài, vươn tay ôm chặt cậu.

Không lâu sau, sở cảnh sát quả nhiên xuất động vài người đánh bắt ngờ vào quán karaoke kia, bắt được không ít người bán dâm, một số thuốc lắc, còn đem về vài đứa trẻ vị thành niên, nam nữ đều có, La Hàng là một trong số đó. Nhưng cũng có những tên lưu manh chạy thật nhanh, vẫn chưa bắt về được.

La Hàng nhìn thấy Vân Thiệu Thần trong đám cảnh sát, sợ đến mặt mũi trắng bệch, trực tiếp khóc lớn.

Bởi vì việc lan tin đồn của cậu ta, Vân Thiệu Thần đối với La Hàng không có hảo cảm, trừ bỏ giải quyết công việc nên hỏi cậu ta địa chỉ nhà đến gọi người thân đến, căn bản không để ý đến cậu ta.

La Hàng bị Vân Thiệu Thần nhìn thấy việc xấu, đều đã muốn chết tâm.

Hắn cảm thấy bản thân bị bắt đến sở cảnh sát thực oan ức, bởi vì hắn không làm gì cả, chỉ là lấy quan hệ ở bên trong làm việc vài ngày để kiếm tiền, hắn cần số tiền này để mua chuộc người ta, nếu lấy tiền tiền trong nhà sẽ bị phát hiện, mặt khác chính là muốn làm quen với những tên lưu manh ở đây, muốn nhờ bọn họ chỉnh Đoàn Duệ Thanh.

Trước đó hắn cũng sợ bọn lưu manh làm việc không đàng hoàng, nhưng sau khi tiếp xúc mới biết được, chỉ cần cho bọn họ tiền thì cái gì cũng dám làm, chỉ cần không giết người phóng hỏa. Hắn nguyên bản cũng đã đưa tiền cho bọn họ để chuẩn bị hành động rồi, nhưng lại không nghĩ rằng Vân Thiệu Thần sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây.

Hắn ôm đầu ngồi xồm ở góc phòng, trong lòng suy nghĩ cách để giải thích với Vân Thiệu Thần, nhưng Vân Thiệu Thần căn bản không để hắn vào mắt, điều này khiến hắn thực mất mát.

Sau đó cha mẹ hắn cũng đến, bọn họ không nghĩ đứa con đáng lẽ lúc này nên ở trường, vả lại luôn có thành tích ưu tú, lại là một đứa trẻ ngoan thế nhưng lại ở những nơi đó, còn bị bắt đến sở cảnh sát. Cha hắn tức giận đến muốn đánh hắn, nhưng do người xung quanh ngăn cản, nếu không hắn cũng chuẩn bị lãnh đủ.

Vân Thiệu Thần đối với những việc đó không nhìn một cái, chỉ là nhớ đến yêu cầu của tiểu hài tử là phải ghi lại địa chỉ nhà cậu ta.

Việc này dù sao cũng có chút lấy công làm tư, nhưng sự kiện này cũng liên quan đến danh dự của tiểu Duệ, y không dám chậm trễ.

Đoàn Duệ Thanh sau khi có được địa chỉ nhà, quần lấy anh hôn môi một phen, liền cầm tờ giấy rời đi.

Hắn trước tiên đem đồ của La Hàng dọn ra, mượn một chiếc xe ba bánh bỏ đồ lên trực tiếp đưa đến nhà cậu ta.

Địa chỉ kia thuộc khu vực nhà dành cho giáo sư dạy học trong thành phố, Đoàn Duệ Thanh đem đồ đặc để xuống, liền gõ cửa.

Không lâu sau cha của La Hàng đã mở cửa, nhìn hắn một cái, lại nhìn thoáng qua đồ đặc bên chân hắn, cho rằng hắn là học sinh đến tặng lễ vật, liền nhíu mày nói: “Chúng tôi không nhận quà cáp, đồ vật này đem về đi, có chuyện gì cứ nói thẳng. Ông vì chuyện của con trai mà vẫn còn tức giận, nên ngữ khí cũng không quá tốt.

“Không phải.” Đoàn Duệ Thanh cười lắc đầu, chỉ vào mấy thùng đồ nói “Những đồ này là lần trước La Hàng đem đến tặng cho anh họ con, anh của con không nhận mà nói cậu ta đem về, chính là cậu ta đáp ứng rồi nhưng lại về đột ngột, anh của con không có thời gian, hôm nay con liền đem trả lại.”

“Anh của cậu.” Ông La không rõ nên nhíu mày hỏi lại “Cậu có ý gì?”

“Ý chính là những thứ đồ này đều của La Hàng tặng cho anh con, nhưng anh con không cần, muốn con đem trả lại, con nghĩ ngài cũng rõ ràng, nhận hối lộ cũng không phải chuyện tốt, hơn nữa anh con còn là cảnh sát, việc này thật không đúng lắm.” Đoàn Duệ Thanh cũng không muốn khách khí với ông, đem mọi chuyện nói trắng ra.

“Cậu nói con tôi tặng đồ cho anh cậu, tại sao nó phải làm vậy? Cậu ở đây nói hươu nói vượn cái gì?” Ông thực tức giận, lúc này nghe xong lời Đoàn Duệ Thanh, chỉ cảm thấy cậu ta nói bậy. La Hàng nhà ông chỉ vừa lên trung học, không có việc gì sao phải tặng lễ vật cho cảnh sát.

“Con không nói dối, chẳng lẽ La Hàng chưa nói qua với ngài sao? Cậu ta từng được một cảnh sát cứu, mà người đó chính là anh con.” Đoàn Duệ Thanh cũng không tức giận, vẫn như cũ bình thản giải thích.

La cha nghe hắn nói vậy, một hồi lâu mới trả lời: “Nếu vậy cậu cứ để đồ lại.” Lời này cũng tương đương với ý muốn đuổi người.

“Được, bắt quá còn một việc, con nghĩ nên nói với ngài.” Đoàn Duệ Thanh nói.

“Còn chuyện gì nữa?” La cha nhú mày.

“Ngài có thể quản lý con trai mình được không? Cậu ta hiện tại lại dây dưa với anh con không dứt, còn bôi đen danh dự của con, hơn nữa lần trước cậu ta còn đến nhờ con nói với anh họ tiếp nhận cậu ta, con không đáp ứng, ngược lại giới thiệu một cô gái cho anh họ, con trai của ngài không đạt được mục đích liền ghi hận trong lòng, ở nơi làm việc của con tung tin đồn, khiến cả 2 anh em con đều không được yên bình.” Nói quá lên một số chuyện không chỉ La Hàng có thể, hẳn cũng làm được, lại còn không hề áp lực tâm lý, hẳn không ăn miếng trả miếng đến trường học của y tung tin về tính hướng của y đã là tha cho y một lần.

“Cậu..cậu đang nói cái gì?” La phụ nhắm mắt, cảm thấy có chút chóng mặt.

“Nguyên lai ngài không biết La Hàng thích đàn ông à...”

“Cậu ở đây nói hươu nói vượn cái gì!!!” Đoàn Duệ Thanh còn chưa nói xong, La phụ liền giơ tay lên hướng đến mặt cậu, Đoàn Duệ Thanh đã sớm có chuẩn bị trốn rất nhanh, không bị đánh trúng, chỉ là lúc lui lại thất lưng đập vào cạnh sắt phía sau, có chút đau.

“Con nghĩ ngài đã nghe rõ lời con nói rồi, chỉ là không muốn thừa nhận, dù sao đó cũng không phải chuyện tốt, con cũng không muốn nhắc lại lần hai, con của ngài còn nhỏ không hiểu chuyện, ngài có thể dạy dỗ lại, nhưng nếu sau này cậu ta lại chạy đến nơi làm việc của anh em con bịa đặt, thì không thể trách con đánh trả, lúc này niệm tình cậu ta còn nhỏ, chỉ cần sau này cậu ta không bao giờ xuất hiện trước mặt anh em con, coi như việc này bỏ qua, tuyệt đối sẽ không nói việc này ra ngoài.” Đoàn Duệ Thanh nói xong gật gật đầu “Tạm biệt ngài.”

“Này! Cậu!” La phụ chỉ thấy từng đợt chóng mặt, ông hoàn toàn không muốn tin tưởng những lời cậu ta vừa nói, nhưng nghĩ đến, ông mới nhớ trong phòng ngủ con mình chỉ có ảnh chụp của đàn ông, chưa từng có bức hình nào về phụ nữ...

Mà La Hàng ở trường học tập đều tốt, chính là tính cách lại có chút...nữ tính, hờ chút liền khóc...

Ông cũng muốn biết cảnh sát kia là ai, bởi vì con trai thường xuyên nhắc đến y ở nhà, nói về diện mạo, về dáng người, về tính cách người kia, bộ dạng lại luôn cao hứng. Không giống như sùng bái bình thường, mà càng giống....

La phụ thống khổ nhắm mắt lại, không nói nên lời.

“Nghịch chúng...nghịch chúng a!!!”

Lúc Đoàn Duệ Thanh đi xuống lầu tựa hồ còn nghe được tiếng La phụ đập đổ đồ vật, trong lòng hẳn lại có chút cảm thông với La Hàng.

Nếu lúc trước cậu ta không ác độc, dùng phương thức đáng ghét để phá hẳn, hẳn cũng không cần phải đem chuyện này nói cho người nhà cậu ta biết.

Bất quá có như vậy, tạm thời Đoàn Duệ Thanh không cần lo phải gặp lại La Hàng nữa, cha mẹ cậu ta hình như là giáo viên, sẽ đưa cậu ta rời khỏi thành phố này đến nơi khác học cũng không chừng.

Nghĩ vậy trong lòng hẳn cũng thoải mái một chút, liền đem toàn bộ chuyện này để ra sau đầu.

Hai tháng tiếp theo cho đến cuối năm, Đoàn Duệ Thanh gần như chiều nào cũng đi cùng Cổ lão. Bối cảnh của Cổ lão cũng tương đối thần bí, ở lần đi nhập trà này tựa hồ cũng có địa vị không nhỏ, Đoàn Duệ Thanh cùng ông học được rất nhiều điều, cũng nhận thức được rất nhiều người, sau khi hẳn thương lượng với Vân Thiệu Thần, cuối năm cũng mang theo đồ vật đến cửa, bái Cổ lão làm thầy.

Cổ lão cũng không có cự tuyệt, thu nhận lễ vật của bọn họ, nhưng cũng không xác nhận cái gì hơn.

Đoàn Duệ Thanh dường như hiểu được ý của ông, lão nhân còn muốn thử mình thêm một chút.

Hắn cũng không sốt ruột, mỗi ngày đều cười tủm tỉm đến gặp ông, mặc kệ trước hay sau đều xem ông như sư phụ mà đối đãi, khiến Cổ lão có chút vừa lòng.

Cuối năm còn có một việc, Đoàn Duệ Thanh nhớ tới tám phần ruộng thuê của thôn trưởng, nên trở về một chuyến.

Rau diếp cá Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huynh lúc đi thu dọn núi hoang đã đào được không ít ở dưới chân núi, theo như phân phó của Đoàn Duệ Thanh, hai người từ từ thu dọn các phần ruộng.

Khi Đoàn Duệ Thanh trở về, thấy bọn họ gần như đã hoàn thành mọi việc, có chút xấu hổ, việc này hẳn gần như đã quên mất.

Đoàn Duệ Thanh cười nói: “Không có việc gì, chúng ta biết người ở trong thành phố cũng không rảnh rỗi, ở đây làm được gì thì chúng ta tự làm là được.” Nàng cùng Dương Huy đều

là người có khả năng, cũng không thích nhàn rỗi, nếu có việc cũng không đợi người khác gọi thì mới làm.

Đoàn Duệ Thanh cười cười, nói: “Năm nay con ăn mừng năm mới ở chỗ hai người.” Hấn biết tiểu cô vì việc của Dương Huy đã cùng ông nội nháo lớn, hiện tại hai người đang ở nhà một thân thích của Dương huynh, cũng là nhà bọn họ gửi phân. (>”<)

“Người..người không trở về nhà à?” Đoàn Duệ Thanh nhú mày, việc này cũng không thể đùa giỡn.

“Không.” Đoàn Duệ Thanh cười cười, trong lòng nghĩ đến vết thương trên lưng anh họ, tâm hấn liền đau, cha hấn sao lại xuống tay nặng như thế, nếu đánh thành nội thương thì làm như thế nào, anh hấn còn trẻ như vậy.

Đoàn Dao Nhân thở dài, nửa muốn nói nhưng cuối cùng lại im lặng. Mỗi nhà có cái khó riêng, việc của bản thân nàng còn chưa giải quyết xong đâu.

Đoàn Duệ Thanh sau khi về nhà nói với Vân Thiệu Thần sẽ mừng năm mới ở chỗ tiểu cô, Vân Thiệu Thần nghe xong ngoài ý muốn lại không phản đối, ngược lại gật đầu nói: “Đến lúc đó anh theo em về vài ngày.”

“Ách, anh đi làm chi, còn tam cô thì sao? Nàng một mình ở nhà mừng năm mới sẽ cô đơn lắm.” Đoàn Duệ Thanh thập phần không đồng ý, tuy rằng hấn cũng không muốn tách ra với anh, nhưng hấn càng không muốn anh vì hấn mà để cô phải buồn bã.

“Anh có nhiệm vụ.” Vân Thiệu Thần sờ sờ đầu cậu.

“Kia..nhiệm vụ...” Hai chữ nhiệm vụ vừa ra khỏi miệng, Đoàn Duệ Thanh cũng không nói tiếp được nữa.

“Ở khách sạn có khả năng phải làm tăng ca, nếu được nghỉ thì em đưa mẹ về đó mừng năm mới cùng đi.” Vân Thiệu Thần nói.

Nói đến thế này, Đoàn Duệ Thanh chỉ có thể gật đầu

45. Chương 45

Cuối năm đều rất bận rộn, Đoàn Duệ Thanh ở khách sạn cũng như thế, Vân Thiệu Thần cũng không khác bao nhiêu.

Lúc này những người đi xa làm đều trở về, trong thành phố nhỏ này cũng đông người hơn, vì thế các loại vấn đề lớn nhỏ cũng không ít.

Vân Thiệu Thần có nhiệm vụ của mình, nên trở về thôn sớm hơn Đoàn Duệ Thanh.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng thập phần luyến tiếc, nhưng hắn biết nhiệm vụ lần này của anh họ cũng không dễ dàng hoàn thành, Vân Lĩnh là một nơi có không ít kẻ thâm trầm, anh một mình trở về nguy hiểm không phải ít, cho nên hắn rất ngoan mà không dây dưa bám lấy anh.

“Nhiệm vụ cũng không phải chỉ có mình anh.” Vân Thiệu Thần sờ đầu cậu an ủi.

“Nhưng đi về trước nhất là anh a, vạn nhất ở đó có kẻ phát hiện được kế hoạch của bọn anh, chỉ có một mình anh ở đây ai biết kẻ đó có tiên hạ thủ vi cường hay không?” Đoàn Duệ Thanh nhú mày, hắn cũng biết thời đại này có không ít kẻ thất học, cũng không biết đạo lý là gì, nói không chừng tên Đoàn An kia còn nhờ người nhà hắn động thủ hỗ trợ.

Hắn càng nghĩ càng thấy không yên tâm, muốn cùng anh trở về cũng không có cách nào.

“Em cảm thấy hắn sẽ đánh thắng được anh?” Vân Thiệu Thần không muốn cùng cậu thảo luận vấn đề này cho lắm, có một số việc y cũng không muốn để tiểu Duệ biết, tiểu Duệ của y vẫn nên thuần khiết như vậy là được.

“Lỡ hắn tìm người hỗ trợ thì sao?” Đoàn Duệ Thanh nhịn không được thở dài.

“Không đâu, bọn họ không ngu ngốc như vậy.” Vân Thiệu Thần kéo tay cậu đến ngồi bên giường, bản thân thì đi chuẩn bị quần áo, một bên nói sang chuyện khác: “Giúp anh chuẩn bị một ít đồ đi, ước chừng anh phải ở đó vài ngày, hơn nữa nghỉ đông thời gian rất dài, em rảnh thì đến chỗ anh.” Y cũng muốn cùng tiểu Duệ ở cùng nhau, về nơi nông thôn ở thì cũng tốt lắm.

Đoàn Duệ Thanh nhìn bóng dáng người trước mặt, đứng lên đi đến phía sau ôm lấy thắt lưng y, mặt dán lên lưng y nói: “Anh, anh nhất định phải bình an.”

Ở kiếp trước tuy rằng anh họ cũng từng bị thương không ít, nhưng chưa từng gặp nguy hiểm đến tính mạng, ai biết được mọi thứ có thể vì mình sống lại mà thay đổi không? Nếu lỡ như....

Tay Đoàn Duệ Thanh siết chặt áo anh, có chút thống khổ mà nhắm mắt lại, hắn không dám nghĩ đến lỡ như anh có chuyện gì, đây là điều quý giá nhất mà hắn có được khi sống lại, hắn không thể mất đi.

“Ừ, anh sẽ.” Vân Thiệu Thần xoay người ôm cậu vào trong ngực, gật đầu cam đoan.

Đoàn Duệ Thanh khẽ thở dài một cái, hẳn biết anh đang an ủi mình, nhưng hẳn tình nguyện tin tưởng biết anh đang an ủi mình, nhưng hẳn tình nguyện tin tưởng một đạo lý, anh họ cho tới bây giờ luôn giữ lời hứa, sẽ không đổi với mình thất hứa đâu.

Vân Thiệu Thần đi vào sáng hôm sau, khi đó cách năm mới còn khoảng một tuần.

Đoàn Duệ Thanh buổi sáng tỉnh lại cũng cảm giác được người bên cạnh đã đi rồi, bất quá vẫn còn cảm giác ấm áp, hẳn ngồi dậy ôm lấy chăn ngơ ngẩn trong chốc lát mới thở dài ra khỏi giường.

Cho dù anh họ không ở bên cạnh, ngày vẫn theo lẽ thường trôi qua.

Đoàn Giai Thu thấy hẳn rời khỏi giường sắc mặt không được tốt lắm, liền đi đến bên cạnh sờ sờ đầu hẳn, mỉm cười an ủi: “Tiểu Duệ là đang lo lắng cho anh họ sao? Nó ở trong trường đã học các khóa huấn luyện qua rồi, không có việc gì đâu.”

Đoàn Duệ Thanh thấy cô an ủi thập phần miễn cưỡng, mà nói xong chính cô cũng bắt đầu lo lắng, trong lòng thở dài, cũng ôm lấy nàng nói: “Tam cô, người trước kia cũng đều như vậy sao? Anh họ luôn đi công tác như vậy phải không?”

“Đúng vậy, cũng không có cách nào, đây là công việc của nó, chúng ta làm người nhà chỉ có thể ở bên cạnh ủng hộ.” Đoàn Giai Thu nói đến có chút bất đắc dĩ, trong lòng như thế nào mà không lo lắng, cha của Vân Thiệu Thần năm đó cũng là....

Đoàn Duệ Thanh cũng biết nguyên nhân chú qua đời, chỉ là đã nhiều năm trôi qua mà bị những người khác quên đi, mỗi lần nhắc đến đối với mọi người nhà họ Vân đều là một vết thương khó lòng khép lại, yên lặng đau đớn. Hẳn cảm thấy vấn đề này không nên nói tiếp nữa, liền kéo khéo miệng nói sang chuyện khác: “Tam cô, lễ mừng năm mới chúng ta cùng trở về quê gặp anh họ, cùng mấy người tiểu cô của con đón tết đi.”

“Trở về? Con không về nhà sao?” Đoàn Giai Thu kinh ngạc nhìn hẳn, tuy rằng nàng đã thừa nhận quan hệ của hai đứa nhỏ, nhưng cha mẹ Duệ Thanh cũng không có thừa nhận, lễ năm mới vẫn nên về nhà chứ?

“Không trở về.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu.

“Vậy cha con...”

“Tam cô, việc này cô không cần quan tâm đến, con và anh họ sẽ xử lý, người phải tin tưởng chúng con, chúng con cũng không phải trẻ con nữa, sẽ giải quyết được.” Đoàn Duệ Thanh trợn mắt nói.

“Aiz, vậy các con tự mình giải quyết đi.” Đoàn Giai Thu bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn hấn một cái, hai đứa nhỏ đều có năng lực, nàng muốn giúp cũng không cần thiết. Lần trước trong khách sạn việc tiểu Duệ bị tin đồn xấu, cũng không biết hai đứa giải quyết như thế nào, dù sao cuối cùng nàng cũng không thể nhúng tay vào, cũng không hỏi ra được quá trình.

“Hi hi, tam cô tốt nhất.” Đoàn Duệ Thanh cười tủm tỉm lấy lòng.

Dù Đoàn Duệ Thanh rất muốn sớm trở về gặp anh họ, nhưng công việc cũng phải làm cho ổn thỏa mới được.

Bận rộn ngược xuôi Đoàn Duệ Thanh vẫn phải đến ngày 28 mới thu thập bao lớn bao nhỏ quà cáp cùng tam cô trở về.

Nhưng chờ hai người đến chỗ Dương Huy, Đoàn Duệ Thanh lại không gặp được anh họ, trong lòng không khỏi dâng lên một trận mất mát.

“Nha, không gặp được anh họ liền bày ra bộ mặt này, mau khóc đi, khóc xong chúng ta liền giúp người tìm ca ca.” Đoàn Dao Nhân thấy hấn vừa vào cửa liền mất hứng không vui, nhện không được chọc ghẹo.

Đoàn Duệ Thanh không muốn cùng nàng nhiều lời, chạy đến hỏi Dương Huy: “Anh Dương, anh biết anh của em ở đâu không?”

“Anh người bị cô nương xinh đẹp trong thôn bắt cóc rồi.” Đoàn Dao Nhân đứng một bên nửa thật nửa giả xen mồm vào.

“Làm sao có thể.” Đoàn Duệ Thanh theo bản năng phản bác nàng: “Anh ấy mới không phải như thế.”

“Chắc chắc, gấp cái gì, nhìn người đều là bộ dáng ghen tị vì anh họ bị cướp mất.” Đoàn Dao Nhân xem như nhìn ra hấn ở các phương diện đều độc lập, nguyên lai còn “luyện huynh”, thực nhìn không ra a.

Đoàn Duệ Thanh biết nàng cố ý đùa mình, cảm thấy bản thân bị đùa giỡn, có chút ai oán, liếc nàng một cái.

Dương Huy nhìn hai người cười trong chốc lát, giải vây nói: “Y lên núi rồi, chỉ sợ mai mới quay về đây.”

“Anh ấy đi lên núi làm gì?” Đoàn Duệ Thanh nhíu mày, cho dù đi bắt sống kia cũng không cần đi vài ngày không về chứ.

“Y nói là nhiệm vụ, không thể nói.” Dương Huỳnh cười lắc đầu.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng càng thêm lo lắng, hiện tại trời đông giá rét, anh họ còn muốn qua đêm trên núi. Cái nhiệm vụ gì mà phải hoàn thành trong những ngày này chứ.

Đoàn Giai Thu ở một bên cũng lo lắng, Đoàn Dao Nhân thấy liền đi tới bên người nàng, ôm bà vai nàng an ủi: “Tam tỷ, người cũng đừng lo lắng, Thiệu Thần không chỉ lên núi một mình.” Câu cuối cùng nàng nói thực nhỏ, mọi người cũng hiểu nguyên nhân liền không hỏi nhiều.

Vân Thiệu Thần không ở đây, Đoàn Duệ Thanh liền mất đi hứng thú, làm cái gì cũng không có tinh thần. Cũng may lúc này cũng không ai đến lấy việc đó ra nói đùa.

Mọi người thu thập quà tết Đoàn Duệ Thanh cùng mẹ Vân đem về, Đoàn Dao Nhân nhìn một bao đồ vật chuyển cho nhà ba mình thở dài.

“Làm sao vậy?” Đoàn Giai Thu hỏi.

“Không có gì, tam tỷ, em không định trở về nhà đón năm mới, cha em không chừng đã mắng đến không thể tưởng tượng được.” Đoàn Dao Nhân giải thích. Nàng hiện tại một chút cũng không muốn trở về, nàng sống ở nhà rất áp lực, mỗi lần đụng phải cha nàng, nàng đều tránh đi nơi khác, tận lực không chạm mặt để gây bất hòa. Chính là hiện tại ở cùng Dương Huy, mặc dù có chút vất vả, nhưng cuộc sống cũng rất thư thái, nàng thật sự không muốn trở về sống tiếp những ngày như trước nữa, những việc lặt vặt của thân thích trong nhà nàng cũng không muốn đi quản nữa.

“Em cùng A Huy một chỗ, còn chưa nói với cha em sao?” Đoàn Giai Thu hỏi.

“Vâng, chúng em định qua năm sẽ đi đăng ký kết hôn.” Đoàn Dao Nhân có chút ý tứ không tốt, thời điểm này xã hội tuy rằng vẫn rất bảo thủ, nhưng hôn nhân tự do cũng đã sớm được đề xướng, chỉ cần hai người đem hộ khẩu nhà mình theo là có thể tự đi cục dân chính đăng ký.

“Vậy hai đứa không định mở tiệc chiêu đãi gì sao?”

“Không định làm lớn, chờ sang năm rảnh rỗi thì mời người trong nhà rồi làm vài bàn tiệc là được rồi.”

“Ừ thế cũng được, đến lúc đó nhớ mời chúng ta a.” Đoàn Giai Thu cười nói.

“Vâng, điều này là đương nhiên, mấy việc khai hoang núi, làm trà này, Thiệu Thần đều trở về phụ giúp tụi em, Duệ Thanh lại dính anh nó như vậy, không mời mọi người về có thể được sao.” Đoàn Dao Nhân nói đến đây cũng có chút buồn cười, vẫn luôn chế nhạo Đoàn Duệ Thanh đang ngồi dưới gốc cây.

Đoàn Giai Thu không biết em gái có biết việc của 2 đứa nhỏ không, cũng không dám nhiều lời, sợ cho bọn nhỏ thêm phiền phức, chỉ phải liên tục gật đầu, nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Đoàn Dao Nhân không thấy nàng xấu hổ, tiếp tục cười nói: “Tiểu Duệ nhà chúng ta khi còn bé đã thích bám lấy Thiệu Thần, Thiệu Thần lại thiếu một em trai nhỏ, tình cảm tốt thành như vậy chúng ta nơi này muốn tìm cũng thật khó khăn.”

Đoàn Giai Thu lúc này chỉ cười, cũng không tiếp lời. Hai đứa nhỏ kia cứ như vậy, tiểu Duệ dính người, Thiệu Thần lại đau hần, vì thế tiểu gia hỏa kia vẫn luôn bám lấy nó, tình cảm này sao có thể không thành chứ.

Đoàn Duệ Thanh nguyên bản ngồi dưới gốc cây hỗ trợ nhóm lửa, nghe được hai người nói chuyện, không biết là nhớ ra cái gì, vươn tay vào trong túi áo sờ sờ. Bên trong chứa một sợi dây ngọc trai, là vật thập phần lưu hành khi đó.

Hắn lại khê thở dài một cái, anh họ không ở đây, hắn chuẩn bị điều gì cũng không có ích.

Sáng hôm 30, mọi người chuẩn bị cơm tất niên, Đoàn Giai Thu cùng Đoàn Dao Nhân vào bếp, Dương Huy làm trợ thủ, Đoàn Duệ Thanh là tiểu bối trong nhà căn bản chỉ có hỗ trợ mấy việc lật vớt.

Đến chiều, một bàn lớn đồ ăn đã được dọn ra đầy đủ.

Đoàn Dao Nhân liền bảo Đoàn Duệ Thanh: “Mau đi mời ông ngoại người qua đây, ông ấy cũng chỉ ở nhà một mình đúng không?”

“Ông con không vào thành phố sao?” Đoàn Giai Thu nhíu mày.

“Không đi.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu với nàng, hôm đó hắn trở về đã qua gặp ông ngoại, vẫn một người vắng vẻ sống ở đây. Mẹ Đoàn Duệ Thanh có đến thăm ông, học trò của ông cũng có đến thăm, còn nói muốn dẫn ông vào thành phố, nhưng ông đều lắc đầu cự tuyệt.

Đoàn Duệ Thanh biết ông ngoại chờ cha hắn, nhưng hắn cũng rõ ràng tính cách của ông, chỉ sợ cho đến lúc ông ngoại qua đời, cha hắn cũng không một lần đến thăm ông, cả đời này sợ là cũng khó sửa được tâm lý oán hận của cha hắn với ông ngoại.

“Sao lại vậy? Cha mẹ con không về thăm ông sao?” Đoàn Giai Thu cũng biết quan hệ giữa

em mình với cha vợ rất tệ, nhưng năm mới đến hấn lại để một ông lão ở lại một mình trong thôn làm sao coi được chứ.

Đoàn Duệ Thanh lắc lắc đầu, xoay người ra khỏi nhà, từ đường nhỏ đi đến nhà ông ngoại.

Thời tiết hôm nay rất lạnh, thổi ra một hơi đều biến thành làn khói trắng, Đoàn Duệ Thanh một bên xoa xoa tay một bên đi lên núi, trong lòng còn lo lắng cho anh họ.

Từ hơn tháng nay tuyết đã bắt đầu rơi, đường núi bị đông lạnh đến trơn trượt, nhiều kênh rạch cũng muốn đông thành đá, đông đến trong suốt nhìn thập phần xinh đẹp, chỉ là lạnh không chịu nổi.

Cũng không biết anh họ chấp hành nhiệm vụ ở nơi nào? Là đi lên núi đánh du kích sao? Năm mới đã đến gần rồi mà vẫn chưa trở về được.

Hấn vừa đi lên núi vừa nhìn hai bên, một chút hy vọng có thể nhìn thấy anh họ, nhưng kết quả thì không phải điều mình mong muốn. Kỳ thật tính trên đầu ngón tay, bọn họ cũng chỉ mới xa nhau vài ngày, nhưng trong lòng hấn lại cảm thấy như đã mấy tháng không gặp anh họ, hấn rất nhớ anh.

Ông ngoại trước đó chỉ biết là cháu mình sẽ về quê đón lễ năm mới, trong lòng ông đã cao hứng còn muốn trực tiếp xuống bếp làm thức ăn cùng cháu mình đón năm mới, đã nhiều năm chỉ một người trôi qua, một ông già như ông nói không cảm thấy cô độc đương nhiên là giả.

Sau lại nghe cháu ngoại nói muốn đưa ông qua cùng tam cô nó với tiểu cô cùng đón năm mới, nghĩ nghĩ ông cũng đáp ứng.

“Đường núi rất trơn, ông đi từ từ thôi ạ.” Đoàn Duệ Thanh đi phía trước, cẩn thận đỡ ông ngoại, sợ ông ngã sắp xuống.

“Không có việc gì, ta còn chưa kém cõi tới như vậy đâu, ha ha.” Đào Thắng Bách hôm nay rất cao hứng, khi nói chuyện đều luôn cười vui vẻ.

“Dạ, đúng là vậy.” Đoàn Duệ Thanh cười hì hì, theo ông nói giỡn.

Hai người đi cũng không quá nhanh, chậm chậm vừa nói vừa cười đi về.

Chờ hai người trở lại nhà của Dương Huy, Đoàn Duệ Thanh liếc mắt liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn của anh họ trước cửa nhà, tựa hồ đang chờ hấn.

“Anh, anh trở lại rồi.” Đoàn Duệ chạy đến, cười đến mị cả hai mắt.

“Ừ.” Vân Thiệu Thần gật gật đầu, thấy cậu cười, biểu tình trên mặt cũng nhu hòa theo.

“Hai hôm nay anh đi làm gì vậy?” Đoàn Duệ Thanh thấy trên người anh vẫn là bộ cảnh phục, tuy rằng bên ngoài đã vận áo bành tô, nhưng vừa nghĩ đến ngọn núi mấy hôm nay đều bao trùm bởi tuyết, hẳn không có biện pháp không đau lòng cho anh.

“Nhiệm vụ.” Vân Thiệu Thần nhu nhu đầu cậu, dắt cậu vào nhà. (0.0 hai ông này thiệt tình, không lẽ nắm tay nhau dắt đi công khai thế nhỉ)

Đoàn Duệ Thanh đối với đáp án của anh đương nhiên không hài lòng, nhưng việc anh họ không thể cho hắn biết, hắn cũng không thể ép buộc anh.

Mọi người cùng tụ tập với nhau, chỉ có sáu người cũng đầy đủ một bàn ăn lớn. Tuy rằng không thể nói đích xác thật sự là người một nhà, nhưng cũng đều là thân thích, hơn nữa tính cách mỗi người đều tương đối ôn hòa, cho nên ở chung cũng phi thường không tồi.

Mọi người hòa thuận đem bàn cơm tất niên ăn đến trời tối mịt, Đào Thắng Bách là người lớn tuổi nhất ở đây, ông mở đầu tặng cho hai người nhỏ tuổi nhất ở đây tiền mừng tuổi, Đoàn Duệ Thanh cười tủm tủm nhận lấy, Vân Thiệu Thần có chút không muốn duỗi tay ra, y đã hơn hai mươi, đã đi làm rồi mà.

“Cầm đi.” Mẹ Vân ngồi một bên cười nói.

Vân Thiệu Thần lỗ tai có chút hồng, nhưng vẫn nghe lời nhận lấy.

Sau đó Vân mẹ cùng Đoàn Dao Nhân đều lì xì cho Đoàn Duệ Thanh, cũng không chuẩn bị cho Vân Thiệu Thần.

Đoàn Dao Nhân nhìn vẻ mặt tươi cười của Đoàn Duệ Thanh vì nhận được lì xì, cười nói: “Qua hôm nay, ngươi đã là người lớn rồi nha, phải đổi lại chuẩn bị tiền mừng tuổi cho chúng ta rồi.”

“Đã biết, khẳng định không thể thiếu phần cô.” Đoàn Duệ Thanh hướng nàng chớp chớp mắt. Lúc này ở bữa cơm tất niên hắn có uống chút rượu, ý thức dần có điểm mơ hồ, trên mặt vẫn luôn là nét cười ngờ ngạc nhiên.

Vân Thiệu Thần liếc mắt nhìn cậu trong chốc lát, thấy cậu nói chuyện cũng không nói lời gì kì lạ, mới không quản cậu.

Qua một lúc nữa, ước chừng là uống quá nhiều rượu rồi, toàn bộ khuôn mặt Đoàn Duệ Thanh đều đỏ lên, Đoàn Dao Nhân thấy liền cười nói: “Dẫn hắn đi nghỉ ngơi đi, Thiệu Thần người cũng đi nghỉ đi, bận rộn nhiều ngày như vậy nhất định là mệt lắm rồi.”

“Ân.” Vân Thiệu Thần gạt đầu, giúp đỡ đứa nhỏ mặt đỏ đi vào phòng.

Y có thói quen tắm rồi mới ngủ, nên đi nấu bình nước nóng, tắm cho mình cũng cho đứa nhỏ đang say mơ hồ.

Đoàn Duệ Thanh lúc này đã say đến ngủ mơ hồ, thân thể mềm nhũn, mắt tuy rằng nhắm, khuôn mặt lại mang theo ý cười nhẹ nhàng, cho dù bị anh họ hấn lật tới lật lui để tẩy rửa, bộ dáng cũng thập phần ngoan ngoãn.

Vân Thiệu Thần tắm cho cậu xong, sau khi đưa lên giường đứa nhỏ liền lập tức ôm chần cuộn đến bên trong, tựa hồ mơ thấy giấc mơ đẹp, ngủ đến ngọt ngào.

Vân Thiệu Thần sờ mặt cậu, lại cúi xuống hôn một cái, mới đi vào phòng tắm tắm cho mình.

Thời điểm y đi ra ngoài liền gặp mẹ mình, Đoàn Giai Thu cười nói: “Thiệu Thần à, mẹ muốn đến nhà của tiểu Nhân ngủ, con cùng tiểu Duệ và ông ngoại nó ở đây nhé, thuận tiện trông chừng nhà cửa.”

“Được, để con đưa mọi người đi.” Vân Thiệu Thần buông đồ trong tay, nói với nàng.

“Không cần đâu, Dương Huy sẽ đưa mọi người, hấn cũng muốn về nhà ngủ.” Đoàn Giai Thu lắc đầu, có chút đau lòng nói: “Con cũng đi nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy ngày nay mệt nhọc rồi.”

“Mẹ đừng lo lắng, con đã biết.” Vân Thiệu Thần gạt đầu, về mặt y lúc ôn hòa hay âm trầm cũng đều thực bình thản, nhưng đây là tính cách từ nhỏ, người trong nhà đều rõ ràng, nên cũng không ai để ý.

Vân Thiệu Thần tiễn mọi người xong, lại giúp Đào Thắng Bách chuẩn bị giường ngủ, lúc này mới đi tắm rửa rồi bồi Đoàn Duệ Thanh ngủ.

Y quả thật có chút mệt nhọc, mới vừa nằm xuống đã cảm thấy mười phần ê ẩm.

Có lẽ cảm giác được nhiệt độ cơ thể của y, nguyên bản đang ngủ mê mang Đoàn Duệ Thanh trong chốc lát liền sờ soạn đến gần, hướng trong ngực y mới yên lặng ngủ tiếp.

Vân Thiệu Thần vươn tay ôm người chặt lại, hôn thêm một cái, mới nhắm mắt ngủ.

Y cũng không biết ngủ bao lâu, cảm giác được người trước ngực mình nhích tới nhích lui, mới có chút khó khăn mở mắt ra, nhìn thoáng qua người đang quấy rối trong lòng ngực mình hỏi: “Làm sao vậy?”

Người trong ngực không biết tỉnh từ bao giờ, nghe được âm thanh liên ngắc đầu, chớp chớp đôi mắt đen láy, nói rằng: “Anh, em đã qua mười tám rồi, anh tặng em lễ vật gì đây, hơn nữa quà mừng năm mới anh cũng chưa đưa em đâu.” Sinh nhật hẳn không phải hôm ba mươi, đã qua vài ngày rồi, nhưng bởi vì lúc đấy anh họ còn đang có việc, nên mới trễ đến hôm nay mới hỏi quà của anh, bởi vậy còn có chút mất hứng.

“Em muốn cái gì?” Vân Thiệu Thần cong cong khóe miệng, hỏi lại. Y thấy hơi tối, vươn tay mở đèn trên đầu giường, ánh đèn màu vàng khiến biểu tình nhu hòa trên mặt y thập phần xinh đẹp.

Đoàn Duệ Thanh nuốt một ngụm nước bọt, hướng đến bờ môi của y hôn một cái, nói rằng: “Anh, em nghĩ muốn anh.”

46. Chương 46

“Anh, em nghĩ muốn anh.”

Vân Thiệu Thần giương mắt, chống lại hai mắt nghiêm túc của Đoàn Duệ Thanh, hai mắt mở to tràn ngập mong chờ, còn có một chút vẻ ngưỡng ngùng, lượng lượng, nhìn thật đẹp.

Hai người kết hợp, là nguyện vọng từ lúc bọn họ cùng một chỗ đến nay của tiểu Duệ, y muốn cùng cậu đạt thành tâm nguyện.

Y vươn tay vuốt đôi mắt cậu, sau đấy ôm lấy đứa nhỏ đang nằm trên người mình, hôn đôi mắt cậu, ánh mắt ôn nhu nhìn cậu, hỏi lại: “Không hối hận chứ?”

Đoàn Duệ Thanh nhìn ánh mắt anh khẽ lắc đầu, cũng vươn hai tay vuốt ve mặt anh, thập phần nghiêm túc trả lời: “Không hối hận.”

Vân Thiệu Thần nghe được cậu không chút do dự trả lời, trong lòng dâng lên một trận cảm động khó tả thành lời, khiến y lâm vào hạnh phúc. Y từ nhỏ đã thích đứa em trai này, y không nghĩ phủ nhận, lúc ban đầu là đối với em ấy yêu thích, đến sau này đã coi em ấy như một phần sinh mệnh trọng yếu của mình.

Nhưng kỳ thật Vân Thiệu Thần y cũng chỉ là một người thường, trong lòng y không hề hi vọng xa vời phần tình cảm này sẽ được đáp lại, hiện thực tàn khốc buộc y phải giấu nó đi, đơn giản vì người kia là Đoàn Duệ Thanh, y thương cậu, cho nên nguyện ý vì cậu gánh vác hết mọi thứ, không muốn cậu khó xử, không muốn cậu bị y lôi kéo vào vũng bùn này.

Trong lòng nổi lên áp lực tình cảm nhiều năm, y có chút vô pháp kiềm chế, liền vươn đến hôn môi tiểu Duệ, sau đó xoa người áp cậu lên giường.

Đoàn Duệ Thanh thuận theo động tác của anh, tuy rằng chuyện này là hẳn chủ động, nhưng khi hết thấy chân chính tiến đến, trong lòng hẳn cũng không phải không khẩn trương, hai tay ôm anh đều hơi phát run, đôi mắt khép lại cũng đồng dạng run rẩy.

Vân Thiệu Thần ngậm bờ môi cậu, si mê nhẹ nhàng mút lấy, sau đó trong sự sợ hãi của đứa nhỏ mà thăm dò, tham tiến khoang miệng cậu, cùng cậu dùng phương thức tối thân mật dây dưa.

Thân thể hai người dây dưa cùng một chỗ từ từ ấm lên, Vân Thiệu Thần từ bên dưới lớp quần áo dò xét đi vào, tại thắt lưng cậu nhẹ nhàng vuốt ve.

Đoàn Duệ Thanh lúc này vừa mới tắm rửa xong làn da có chút bóng loáng, không giống nữ nhân nhẵn nhụi, nhưng xúc cảm lại rất tốt. Bàn tay thô ráp của Vân Thiệu Thần trên mặt cậu ma sát, có chút ngứa, vừa thoải mái lại thập phần kích thích. Đoàn Duệ Thanh thân thể run lên một chút, hai tay ôm chặt cổ anh.

Y phục trên người cả hai từ từ bị cởi ra, Đoàn Duệ Thanh bị thân mật đến đầu óc mơ màng, vững hồ hồ theo động tác anh.

Vân Thiệu Thần rời đi môi cậu, nhìn biểu tình mờ mịt của đứa nhỏ, lại hôn hôn chóp mũi cậu, đem quần áo của cậu kéo xuống dưới.

“Lạnh.” Đoàn Duệ Thanh nhẹ nhàng run rẩy, cả thân thể đều lui vào trong lòng anh.

Vân Thiệu Thần cúi người xuống, lấy chăn bao lại hai người, mặt đối mặt hỏi cậu: “Em sợ sao? Chút nữa sẽ hơi đau.” Từ khi cùng tiểu Duệ nói về việc “sau sinh nhật” xong, y cũng cố ý đi tìm hiểu việc này, biết được lần đầu tiên sẽ không giống như trong sách miêu tả dục tiên dục tử như vậy, cả hai cũng sẽ không quá tốt.

“Chờ một chút.” Đoàn Duệ Thanh từ trong lồng ngực của anh cạo đi ra, tìm trong đồng quần áo trên giường, lấy từ trong túi tiền ra một cái hộp đưa cho anh “Cho anh.” (*Em chuẩn bị kĩ càng ghê nhỉ Duệ Duệ =))))*)

“Cái này là?” Vân Thiệu Thần cầm cái hộp kia, không thể lí giải mà nhìn cậu.

“Cái kia cái kia...” Đoàn Duệ Thanh lắp lửng, mặt cũng trở nên đỏ hơn, loại sự tình này muốn hẳn nói như nào a.

Vân Thiệu Thần suy nghĩ trong chốc lát, thế nhưng thực thần kỳ mà hiểu được. (=) thật thần kỳ) . Y hơi hơi nhú mày, thấp giọng hỏi: “ Em chuẩn bị? ”

Đoàn Duệ Thanh hơi ngượng anh một cái, gật gật đầu.

Vân Thiệu Thần liền hôn hôn mặt cậu, sau đó một đường hôn xuống cổ, y hôn môi cũng thật dụng tâm, cũng rất ôn nhu, như muốn tại mỗi nơi trên cơ thể tiểu Duệ đều lưu lại ấn ký của mình, lại như là rất sợ trên người cậu lưu lại dấu vết, khiến cậu không có cách nào ra ngoài gặp người.

“Ân.” Đoàn Duệ Thanh thân thể thiếu niên xen lẫn tâm hồn đã thành niên, thập phần miễn cảm, bị loại động tác hôn lại như không hôn biến thành có chút khó chịu, thân thể nhịn không được nhẹ nhàng run lên một chút, hừ ra tiếng.

Vân Thiệu Thần cũng không có dừng lại động tác của mình, một bên cắn nhẹ tai cậu, bàn tay to theo thắt lưng cậu trượt xuống, tiến vào bên trong quần lót, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh kêu nhẹ, khó chịu mở mắt ra, đôi mắt ẩm ướt nhìn anh. “Anh đừng tra tấn em, đến, nhanh lên đi.” (Dụ thụ rồi =))) . Hắn rõ ràng anh họ cũng không có nhiều kinh nghiệm về phương diện này, cứ nhẹ nhàng như vậy cắn cắn hôn hôn gây sức ép cả nửa ngày còn không tiến vào chủ đề, hắn nằm phía dưới đều vội muốn chết.

Vân Thiệu Thần tức giận nhéo mũi cậu một cái, y là sợ cậu khó chịu, sợ hãi mới nghĩ muốn đến từ từ, thật sự là không biết tốt xấu.

Đoàn Duệ Thanh hắc hắc cười, phỏng chừng không có phu-phu nhà nào sẽ giống như hai người bọn họ vậy, làm loại sự tình này cũng quá hơn nhà người ta rồi đi.

Vân Thiệu Thần khẽ thở dài một hơi, đành phải đem kiện y phục cuối cùng trên người cậu cởi xuống, cũng cởi nốt y phục chính mình, mới cùng thân thể của cậu đồng thời dính chặt.

Có lẽ đây là lần đầu tiên hai người chân chính dán chặt, thân mật như vậy, thân thể cả hai đều hơi run rẩy, lại thực nóng, thiêu đốt tâm trí mỗi người. Vân Thiệu Thần lấy chiếc hộp kia qua, hơi dùng lực mở nó ra, đưa tay lấy một ít. Y nhìn ngón tay của mình, lại nhìn đĩa nhỏ đang đổ mật, mới duỗi đến trong chăn, dò xét đến địa phương kia của cậu.

Đoàn Duệ Thanh thân thể lập tức miễn cảm mà co rút. Vân Thiệu Thần nhanh chóng dừng lại, Đoàn Duệ Thanh nhú mày, hắn đây chỉ là phản ứng bản năng của thân thể a. Bởi vì lo lắng anh họ sẽ không dám làm nữa, hơn nữa chờ một lát tình huống khả năng sẽ thảm hơn, liền mở chân ra kẹp hai bên hông anh, ý bảo anh nhanh nhanh lên một chút.

Vân Thiệu Thần lúc này có chút ý tứ không tốt, không phải vì muốn rời ra, mà là y muốn chủ động việc kia, chính là hiện tại lại càng như tiểu Duệ dẫn đường y.

Y suy nghĩ một chút, đơn giản một tay vòng qua thắt lưng Đoàn Duệ Thanh, tay còn lại chạm vào địa phương kia, liền nhẹ nhàng đẩy vào, phía trên mặt đối mặt hôn môi tiểu Duệ, phía dưới ngón tay dợm một lúc mới chạm rồi dò xét đi vào.

Nơi đó lần đầu tiên bị tiến vào, loại cảm giác dị vật xâm nhập phá lệ rõ ràng, Đoàn Duệ Thanh sợ anh họ dừng lại, đành phải cố nén thân thể bất động, động tác có chút cứng nhắc.

Vân Thiệu Thần đều luôn quan sát cảm xúc của cậu, liền cảm giác được không thích hợp, liền hỏi: “ Khó chịu sao?”

“Không có, anh tiếp tục đi.” Đoàn Duệ Thanh lắc đầu liên tục, hai chân kẹp chặt thân thể anh. Hiện tại hai người đã đến một bước này, nếu xuất hiện vấn đề, về sau cũng đừng nghĩ lại dự đồ anh họ đến nữa.

Vân Thiệu Thần gật gật đầu, tiếp tục tham tiến ngón tay, rất sợ thời điểm y tiến vào làm tiểu Duệ khó chịu, cho nên loại gel kia y đều không tiếc dùng nhiều, đến khi cảm thấy nơi đó hoàn toàn thả lỏng y mới dừng tay.

Đoàn Duệ Thanh đã muốn bị anh gây sức ép đến nghẹn, ngón tay khai thác cũng không đau, nhưng lại thập phần tra tấn người, đầu ngón tay trong lúc vô tình xẹt qua những nơi nhạy cảm, khiến hắn nhiều lần không nhịn được run rẩy, phía trước cũng trường đến ngạnh đứng lên, thân thể đều nóng đến đỏ. (như con tôm luộc ấy nhỉ =)))

“Anh..anh vào đi.” Đoàn Duệ Thanh bị tra tấn đến hư nhược hai chân, ở trong lòng phát thệ, về sau nếu rảnh rồi phải hảo hảo giáo dục anh họ, không thể để anh mỗi lần đều lãng phí tiền hí đến cả một giờ, rất tra tấn người. (Tôi chết với em nó mất =)))

“Được rồi, sẽ có chút đau, em kiên nhẫn một chút.” Vân Thiệu Thần bản thân cũng nhịn đến đầy mồ hôi, địa phương kia của tiểu Duệ bị y làm thành nóng bỏng, vẫn luôn hút lấy ngón tay của y, cả hai lại thân mật cọ xát vào nhau, y cho dù chính nhân quân tử, cũng là một nam nhân bình thường, làm sao có thể không chế được sự kích động ở bên dưới.

“Ân.” Đoàn Duệ Thanh mềm mềm gật đầu, ôm lấy cổ anh.

Vân Thiệu Thần thăm dò địa phương bên dưới một chút, sau đó khi tiểu Duệ chủ động thân cận, mới từ từ mà đi vào.

Cho dù được chuẩn bị rất tốt, nhưng là lần đầu tiên làm, Đoàn Duệ Thanh vẫn cảm thấy đau, hắn biết anh họ khẳng định cũng không phải tốt lắm, liền cắn răng không kêu ra tiếng.

Vân Thiệu Thần thấy bộ dáng ẩn nhẫn của cậu, trong lòng thập phần đau lòng, liền liềm liềm bờ môi cậu, nhìn đôi mắt cậu thấp giọng an ủi: “ Nhịn một chút, tiểu Duệ...”

“Ân.” Đoàn Duệ Thanh gật đầu, cũng không biết do hơi đau, hay do cảm xúc quá lớn khiến nước mắt cũng theo khóe mắt trượt ra.

Vân Thiệu Thần đau lòng mà thân thân cậu, nhưng như thế nào cũng nhịn không được kích động trong lòng, môi dán bên tai cậu, nhẹ giọng nói: “Tiểu Duệ, anh yêu em.”

“Em biết.” Đoàn Duệ Thanh ôm lấy cổ anh, cũng không cố nín khóc, không phải vì đau đớn, mà là hỗn loạn rất nhiều loại cảm xúc. Có cảm động, còn có đối với tình cảm dây dưa từ kiếp trước đến kiếp này mà phát tiết, những cảm xúc buồn từ rất lâu trong lòng hẳn không thể nói ra, cũng không ai có thể hiểu, đều nương theo phương thức này mà phát tiết cả ra.

“Đừng khóc.” Vân Thiệu Thần thấy cậu càng khóc càng không dừng được, chân mày cau lại, hỏi: “Thật đau lắm sao? Chúng ta không làm nữa.” Y nói xong liền muốn lui ra ngoài. Đoàn Duệ Thanh lập tức gắt gao lấy hai chân ôm chặt thắt lưng y, dùng sức lắc đầu “Anh, em cũng yêu anh, anh đừng rời khỏi em.”

“Được, anh không rời đi.” Vân Thiệu Thần gật đầu, y tuy rằng không hiểu vì sao tiểu Duệ đột nhiên thương tâm như vậy, nhưng trong lòng y mơ hồ có một loại cảm giác, tiểu Duệ của y muốn y, có lẽ chỉ có y có thể khiến tiểu Duệ chân chính kiên cường đứng lên.

Đoàn Duệ Thanh đưa tay quạt nước mắt trên mặt, nói với anh: “Anh, anh động đi, đừng chịu đựng.”

Vân Thiệu Thần thấy cậu ngừng khóc, hôn hôn bờ môi cậu, ghé vào tai cậu an ủi, bắt đầu động thân thể. Trong lòng y mơ hồ nghĩ, tuy rằng y là chiếm thể chủ động, nhưng tựa hồ từ đầu đến cuối vẫn luôn là tiểu Duệ chỉ huy, bảo y cần làm những gì. Bất quá, như vậy cũng không có gì không tốt, có thể được cùng tiểu Duệ lưỡng tình tương duyệt nay lại cùng một chỗ như thế này, muốn y thế nào cũng được.

Hai phòng ngủ trong nhà còn cách một cái nhà chính, cho nên bên này âm thanh chỉ cần không quá lớn, bên kia khả năng là không nghe thấy được.

Trên giường hai thân ảnh dây dưa với nhau, bởi vì độ ẩm tăng lên cùng với khoái cảm thăng tiến, mà ngày càng kịch liệt, hai người đều có chút thất thần, hoàn hảo Vân Thiệu Thần đã đáp hảo chặn từ trước, ôm chặt tiểu Duệ vào ngực, nếu không ngày đông lạnh như này lại một thân mồ hôi, ngày mai khẳng định sẽ sinh bệnh.

Thân thể Đoàn Duệ Thanh đến tột cùng đều bị Vân Thiệu Thần khống chế, thần trí hoàn toàn bị khoái cảm xâm chiếm, hân hơng giữa đầu, khép hờ mắt, thất thần rên rỉ ra tiếng.

Trong phòng tràn ngập ái muội cùng tiếng tim đập của đôi phương, Vân Thiệu Thần si mê nhìn mặt Đoàn Duệ Thanh như chuẩn bị đạt đến cao trào, biểu tình hoàn mỹ đến rung động lòng người, y cảm giác hôn phách mình đều khảm vào, cùng cậu đồng thời dung hợp thành một.....

—————Tôi là đường phân cách tuyến sáng hôm sau—————

Ngày hôm sau là ngày đầu năm mới, Đoàn Duệ Thanh thức dậy có chút muộn. Cũng may lúc khuya, Vân Thiệu Thần sau khi cùng cậu làm xong, đặc biệt đi nấu nước giúp cậu tắm sạch sẽ một lần nữa, cho nên lúc này dù toàn thân đau nhức, cũng không có cảm giác quá khó chịu.

“Nhức đầu? Khó chịu? Nếu không thì em nghỉ thêm một lát nữa đi.” Vân Thiệu Thần sau khi giúp cậu bôi thuốc phía sau không có nghỉ ngơi bao lâu liền rời giường, lúc này nghe được âm thanh liền lập tức đi vào, sờ đầu cậu không thấy phát sốt, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, liền cảm thấy đau lòng.

Nhìn y may nhăn lại, giọng nói động tác đều giống như người chồng sau đêm tân hôn quan tâm vợ mình, Đoàn Duệ Thanh có chút ý tứ không tốt, hắn đỏ mặt cúi đầu lắc lắc, nói: “Không, không có khó chịu lắm, một chút đứng lên đi lại là tốt rồi.”

Vân Thiệu Thần may nhăn vẫn không giãn ra, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, đi qua cuối xuống hôn hôn trán cậu, ngồi xổm xuống giúp cậu mặc quần áo, động tác cẩn thận lại ôn nhu.

Đoàn Duệ Thanh cúi đầu nhìn đỉnh đầu của anh, trong lòng trào ra một trận cảm động, kỳ thật người này mới là món quà lớn nhất mà ông trời ban cho hắn.

Ngoài phòng vang lên từng đợt pháo nổ, sau đó ngọn núi đối diện cũng có âm thanh tương tự, âm thanh trộn lẫn với nhau, từ trên núi xuống chân núi, toàn bộ thôn xóm đều trở nên náo nhiệt.

Đoàn Duệ Thanh cúi đầu, trên đỉnh đầu anh họ hôn một cái. Vân Thiệu Thần ngẩng đầu cùng cậu nhìn nhau, lại cúi đầu tiếp tục bận rộn.

Chỉ ngẩn ngủ một cái liếc mắt, ước chừng chỉ có bọn họ hiểu được trong đó biết bao hàm ý.

Đoàn Duệ Thanh cảm thấy lòng mình thật đông đầy, không giống như lúc vừa sống lại lạnh lẽo cùng u ám, mà là tràn đầy tình cảm, người đàn ông này đã đem lại cho hắn.

Qua năm mới mọi phương diện đều bận rộn cả. Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huy mỗi người đều phải trở về nhà mình lo việc ruộng đồng, bất quá mọi người đều đã thống nhất đến tết thanh minh sẽ đồng thời hỗ trợ hái trà.

Đoàn Duệ Thanh cùng Vân Thiệu Thần và mẹ Vân cũng không nghỉ ngơi thêm vài ngày, đều bắt đầu đi làm trở lại, sinh hoạt cũng quay về quỹ đạo. Chỉ là tại nhà họ Vân lúc này hết thấy đều có sự bất đồng.

Đoàn Duệ Thanh cùng anh họ Vân Thiệu Thần hoàn toàn trở thành “chồng-chồng mới cưới”, vốn tình cảm đã rất tốt thì hiện tại lại ngọt như đường như mật. Đoàn Duệ Thanh chiều nào tan ca cũng vội vàng chạy về nhà nấu cơm, sau đó đem theo cà mên nóng hổi hấp đến sở cảnh sát tìm anh họ, nếu có việc thì chờ anh ăn xong mới rời đi, không có việc thì ở lại luôn sở cảnh sát đợi anh, ngày qua ngày đều thực nhàn nhã mà hạnh phúc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tết thanh minh cũng nhanh đến gần.

Không biết có phải do ông trời chiều cố hay không, năm nay chất lượng lá trà rất tốt. Mà lại bởi vì trước đó Đoàn thúc đã chủ trì giúp Đoàn Duệ Thanh kí hợp đồng mua lá trà từ các hộ gia đình, cho nên cao hứng nhất vẫn là mấy người Đoàn Duệ Thanh.

Bởi vì trong thành phố còn có việc, Đoàn Duệ Thanh cũng không cách nào cả ngày ở lại trong thôn thu gom lá trà, mà Đoàn Dao Nhân cùng Dương Huy đều vội việc nông của nhà mình, nên liền nhờ thôn trưởng một tay. Cả ngày nếu ai có lá trà chất lượng tốt có thể đem đến gửi bán tại nhà thôn trưởng, hơn nữa để cho công bằng, nếu lá trà không có vấn đề gì, đều trả thù lao xứng đáng.

Nếu lá trà loại một được sơ chế thật tốt, nhìn qua đẹp mắt, giá cả tuyệt đối không thấp.

Đoàn Dao Nhân cũng là một người con gái hiểu biết, nàng cố ý phân phó phải phân chia phẩm chất lá trà ra mà thu, giá cả cũng tùy theo tỉ lệ tốt xấu mà thay đổi.

Đoàn Duệ Thanh ban ngày phải đi làm, mỗi ngày chỉ có thể lúc tan tầm đạp xe vội vàng về nhà hỗ trợ, hơn nữa mỗi ngày cũng vội đến vội đi khắp nơi. Bởi vì Đoàn Dao Nhân cũng phải hái trà của mình, hơn nữa trong thôn có vài người tay chân không được tốt, cùng ngày hái lá trà về phải sơ chế thật tốt, nếu không kĩ có thể bị cháy hỏng, đã đem về lại còn để hỏng thì thật sự lãng phí, cho nên Đoàn Duệ Thanh sau khi trở lại cũng khắp nơi hỗ trợ, cũng phân phó mọi người, sơ chế lá trà xong trực tiếp bỏ vào túi plastic là được, không cần phải đem phơi nắng thêm. *(Đoạn này edit cũng hơi mù mờ, mọi người thấy không tốt thì thông cảm nha)*

Đoàn gia hai núi có ba mươi hộ, mỗi nhà mỗi ngày nếu làm chậm hay nhanh cũng ít nhất được 4-5 cân trà, nếu dùng 4 cân lá trà đổi được sáu mươi bốn đồng, cho dù mỗi ngày phải vội đến khuya, nhưng đối với một hộ nông thôn mà nói vẫn thập phần có lời. Phải biết rằng ở thời điểm này một nam nhân vào thành phố lao động giỏi cũng bắt quá được hai, ba mươi đồng một ngày, hơn nữa còn phải cả ngày đều chạy đến chạy đi. Mà việc hái trà này chỉ cần nữ nhân cũng có thể làm được, buổi tối nhờ nam nhân trong nhà hỗ trợ đốt lửa hoặc sơ chế, căn bản không chậm trễ bao nhiêu việc nông trong nhà cả.

Cho nên mọi người vẫn làm đến hăng say, Đoàn Duệ Thanh mỗi ngày ước chừng cũng thu được hai trăm cân lá trà chất lượng tốt, mỗi ngày đều phải xuất ra 4000 tệ để trả công. Hết từ sáng tới tối trở về cất kỹ lá trà, đến sáng ngày hôm sau mới mang hai trăm cân vào trong thành phố.

Kia nhờ anh họ chỉnh lại xe đạp, hắn chạy thuận lợi không ít, sau đấy cũng nhờ Dương huy lắp thêm một cái giá phía sau xe, cho nên chở hai trăm cân vẫn không vấn đề gì.

Ngày đầu tiên số trà ngon được hắn đưa đến thị trấn, đã bị mấy người trong khách sạn..tranh nhau giành lấy. Khang Ninh Huy do trước đó đã nói số lượng sẽ lấy với Đoàn Duệ Thanh rồi, hơn nữa hắn cũng là cấp trên, nên liền trực tiếp cầm đi một nửa số trà. Những người còn lại đều trừng mắt tức giận, thậm chí trách chính mình không biết tin tức, không dự định trước được.

Đoàn Duệ Thanh một bên thu tiền, một bên an ủi: “Ngày mai vẫn còn mà, các người muốn bao nhiêu thì đặt trước, ta ngày mai sẽ đem đến đây.”

Mấy cái ánh mắt xung quanh lập tức sáng lên, sôi nổi cùng hắn báo số lượng, còn sợ hắn không nhớ được, trước đưa tiền sau báo hắn ghi vào sổ. Đoàn Duệ Thanh ai đến cũng không từ chối, nhất nhất nhớ kỹ, trong lòng tính ước chừng ngày mai đem đến hai trăm cân hắn là không dư bao nhiêu.

Vân Thiệu Thần vào lúc năm mới có công bắt người buôn lậu, qua tết cũng được thưởng thêm, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng là cấp trên công nhận năng lực của y. Đoàn Duệ Thanh vì y cao hứng, ngược lại y cũng không có cảm xúc gì dao động.

Y trước kia bận rộn công tác, cũng không có nhiều suy nghĩ, chỉ là hiện tại y không muốn dồn quá nhiều tinh lực vào công việc. Y nhìn đứa nhỏ mỗi ngày đều phải vội chạy qua lại giữa nông thôn với thành thị, một tuần thôi cũng gầy đi một vòng, bọn họ cũng có khi vài ngày không gặp mặt nhau, mặc dù thân thể tiểu Duệ vì vậy cũng cao lên không ít, nhưng trong lòng y vẫn thực đau lòng. Y rất muốn đi hỗ trợ cậu một chút, nhưng công việc chính mình căn bản không đi được.

Vân Thiệu Thần trước giờ đều là có chuyện buồn trong lòng cũng không nói ra, cho nên cảm xúc đau lòng lo lắng cùng tự trách linh tinh đều bị y dấu điếm tại đáy lòng.

Ngược lại Đoàn Duệ Thanh cũng nhận ra tâm tình của anh, chủ động ôm lấy anh, nhẹ nhàng dựa vào lòng anh họ, muốn anh không cần lo lắng cho mình, hắn cũng chỉ vội trong khoảng thời gian này thôi, chờ việc gom trà xong, hắn có thể nghỉ ngơi một thời gian.

Vân Thiệu Thần vuốt đầu cậu, mày vẫn cau lại, không nói gì.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng có chút lo lắng bởi vì bản thân bận rộn, mà khiến anh họ cảm thấy bị mình xem nhẹ, cho nên mỗi ngày sáng sớm hắn đều trở về nhà cùng anh họ ăn sáng, mới mỗi người đi làm việc của mình.

Nhưng hành động tri kỷ này của cậu, lại làm Vân Thiệu Thần thêm đau lòng, y suy nghĩ vài ngày, quyết định mỗi ngày khi trực ban xong, thì mượn xe của đồng nghiệp đi theo cậu về quê.

Nhà thôn trưởng bởi vì tụ tập rất nhiều người, trong nhà vẫn luôn ồn ào, Đoàn Duệ Thanh luôn bị người xung quanh lôi kéo hỏi các vấn đề, bản thân hắn cũng đầu đầy mồ hôi, một bên nhìn sổ sách trả tiền, một bên còn phải trả lời đủ loại vấn đề, người ngoài nhìn vào cũng thay hắn cảm thấy mệt.

Cũng may tính tình hắn khá tốt, lại kiên nhẫn, bất cứ vấn đề gì hắn đều tinh tế giải thích cho người khác, đương nhiên hắn trả tiền cũng tương đương thống khoái, nên không bị ai gây khó dễ, ngay cả những người nổi tiếng chanh chua trong thôn, cũng chưa một lần dây dưa việc tiền bạc với hắn.

Vân Thiệu Thần đứng trước cửa nhà thôn trưởng nhìn trong chốc lát, y đến cũng không khiến cho người khác chú ý.

Y nhìn qua một vòng, đi đến bên người Đoàn Duệ Thanh, không hề rằng liền chủ động tiếp nhận việc Đoàn Duệ Thanh đang vội, mà ngay cả Đoàn Duệ Thanh cũng một lúc lâu sau mới kịp phản ứng người bên cạnh là y.

“Anh.” Đoàn Duệ Thanh nhìn thấy người trong lòng liền vui vẻ, mấy ngày nay hắn thật sự mệt mỏi, buổi sáng cũng không tâm gì thức dậy liền đi mất, thời điểm trở về thành phố đều không đúng lúc, đã muốn hai ngày không gặp qua anh họ.

“Ừ.” Vân Thiệu Thần chỉ gật đầu với cậu, cũng không nói nhiều, ý bảo cậu cứ tiếp tục lo việc của mình.

Đoàn Duệ Thanh tràn đầy ý cười gật đầu, lúc này tựa như những ồn ào đáng ghét đã rời xa hắn, không còn làm phiền lòng người nữa.

Xoay một vòng thu trà, từ trước thanh minh hái trà là chất lượng loại một, gọi là “minh tiên trà”, sau tiết thanh minh, trước tiết cốc vũ thì gọi là “vũ tiên trà”. Mà lá trà sau tiết cốc vũ, giá cả trực tiếp giảm một nửa, gần dưới mười đồng một cân. Đến các đợt trà sau này, giá khả năng cũng chỉ tầm 1-2 đồng một cân, lá trà đợt sau phương thức chế tác cũng không khó khăn như loại một.

Qua ba bốn đợt trà tuy rằng giá cả thấp, nhưng cũng không phải người khác không muốn, tại những công trường nhiều nhân công, mỗi ngày đều phải uống rất nhiều nước trà, vì giúp cho thể lực bọn họ tốt, còn phải thả một ít muối trong nước trà, để bảo tồn thể lực.

Cho nên ngoại trừ lúc đầu trà ngon bán cho bạn bè xung quanh, còn lại đều bán cho những người thích buôn trà Cổ lão giới thiệu lúc trước tết.

Tuy rằng thời điểm này trong thành phố ý thức của mọi người với cái gọi là thương hiệu cũng không mãnh liệt, nhưng là ông chủ bán trà này cũng có ánh mắt, hắn cũng không cần làm gì nhiều, chỉ cần bỏ ra tiền, thu mua lớn nhỏ các loại trà sau đó phân ra từng nhóm, rồi đóng gói lại với bao bì mang thương hiệu của mình, cuối cùng trà ngon được đem vào thành

phổ lớn hơn, thu được lợi nhuận kénh xù, mà loại trà chất lượng thấp hơn thì bán sỉ cho công trường hoặc công ty nào đấy, tiền kiếm được cũng không nhiều bằng, nhưng được thương hiệu nổi tiếng cũng tốt lắm.

Đương nhiên việc này đối với dân chúng ở thời điểm hiện tại cũng không quan tâm mấy, cũng không phải nói bọn họ ngu ngốc, mà bởi vì việc ăn no trong gia đình cũng giải quyết không xong, nông dân lại không có trình độ nhiều, chỉ cảm thấy bản thân quản lí được phần ruộng đất của mình, hàng năm lương thực ngoại trừ để ăn còn bán đi một chút được, khi rảnh rỗi có thể tìm một công việc trong thành phố cũng đủ để vui vẻ rồi.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng cũng rõ ràng việc đóng gói bán có bao nhiêu quan trọng, có đôi khi cùng là một món đồ, sau khi đóng gói tinh mỹ, giá cả lập tức được nâng lên không chỉ gấp đôi. Nhưng hiện tại hắn cũng chỉ mới bắt đầu, căn bản không đủ vốn để làm việc đó, cũng chỉ có thể cảm thán trong lòng.

Hắn thu mua nửa tháng đầu là lá trà thượng đẳng, bán cho bạn bè xung quanh hay ông chủ trà cũng cùng một giá mười tám đồng một cân, đây là lần đầu nên hắn không định kiếm nhiều tiền, chỉ muốn kiếm một cái nhân tình.

Tuy rằng như thế, lá trà đợt đầu hắn vẫn kiếm được năm nghìn tệ. Sau đến đợt hai, bởi vì số lượng tương đối nhiều, kiếm được tiền cũng nhiều nhất, gần một vạn, cuối cùng lá trà thô vốn là thuận tiện, nên cũng được một số tiền không nhiều. Đoàn Duệ Thanh tính toán lại số tiền thu vào, hơn nữa trừ đi tiền vốn lúc đầu, tổng cộng lời được hai vạn. Cảm được tiền trong lòng hắn mới nhẹ nhàng thở ra, bận rộn hơn hai tháng, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Nhưng hắn có tiền cũng không vui vẻ được bao lâu, lại nhận được tin tức anh họ mất tích.....

47. Chương 47

Lúc Đoàn Duệ Thanh nhận được tin, cảm thấy toàn bộ thân thể đều phát lạnh, giống như bị quăng xuống sông trong ngày đông, vừa nặng vừa lạnh.

“Tiểu Đoàn, em đừng sốt ruột, có thể y gặp được chuyện khẩn cấp gì cần xử lý, nhất thời không thể về được thôi.” Cố Hải thấy sắc mặt hắn trở nên trắng bệch liền bị dọa, nhanh chóng lấy một chén trà nóng đến cho hắn uống lại thần.

Đoàn Duệ Thanh không có khí lực lắc đầu ngăn lại ly nước của hắn, hỏi:” Anh ấy đêm qua mất tích lúc nào? Có người gặp được không?” Trước đó nói là mất tích, vì tất cả mọi người đều một ngày một đêm chưa thấy qua Vân Thiệu Thần, Đoàn Duệ Thanh tối qua về thôn để xử lý sổ sách, nhưng anh hắn lại không giống như trước kia đến đón hắn, dù có chút nghi hoặc nhưng hắn chỉ nghĩ anh họ cần nghỉ ngơi. Không thể ngờ đến qua hôm sau về thành phố làm việc, lúc tan tầm đến sở cảnh sát mới nghe được đồng nghiệp nói anh hôm nay không tới làm cũng không xin phép nghỉ.

“ Y mượn đồng nghiệp một chiếc xe đạp, nói là phải đến thôn..”

Đoàn Duệ Thanh nghe đến đó trong lòng như bị đâm một nhát, về thôn là đến bồi hấn đi, nhưng vì cái gì hấn không gặp được anh, là do giữa đường gặp phải chuyện gì rồi sao?

Hấn không dám nghĩ nhiều, nhắm mắt lại hít sâu vài hơi để áp chế nôn nóng trong lòng, miễn cưỡng không để bản thân vì sốt ruột mà loạn lên, nhưng hai tay buông thõng lại phát run không ngừng được.

Cố Hải thấy hấn như vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa, có chút không tự nhiên an ủi: “Y là cảnh sát, hơn nữa thân thủ không tồi, chắc sẽ không có việc gì đâu, em đừng lo.”

Đoàn Duệ Thanh nghĩ đến anh họ vì thân phận cảnh sát mà đắc tội những người đó, trong lòng chỉ thêm lo lắng, vì thế hỏi lại Cố Hải: “Anh của em gần đây có phải vẫn đang điều tra mấy tên lưu manh trong thành phố không, anh ấy sẽ không đắc tội ai chứ?”

“Gần đây thì không có, nhưng mà nói đến.....” Cố Hải như là nhớ ra gì đó, xoay người đi đến bàn làm việc của Vân Thiệu Thần lấy sổ sách ra xem, rồi đột nhiên ngẩng đầu nói: “Tiểu Đoàn, việc này trước mắt anh đã biết, sẽ nhanh chóng tra rõ, nếu không em về trước đi, ở đây cũng không giúp được gì lại vội thêm.” Hấn nói rồi quay lại với mở hồ sơ, thông tin nhóm người trên giấy khiến hấn nhíu mày, nhưng hấn không dám cũng không thể nói cho Đoàn Duệ Thanh, dù sao những thứ này cũng là tài liệu cơ mật, hơn nữa vạn nhất tiểu tử này biết, vì lo cho anh mình mà làm ra việc ngốc thì càng thêm phiền.

Đoàn Duệ Thanh thấy hấn đột nhiên thay đổi thần sắc, đoán hấn nhất định đã biết được gì đó, trong lòng hấn càng sốt ruột, nhưng dù hấn bây giờ phát giận cũng không làm được gì, vì thế hấp hế miệng nói: “Mọi người hôm nay sẽ điều tra việc này chứ? Vậy em sẽ ở lại đây chờ.” Hấn nói xong thì đi đến bàn làm việc của anh họ ngồi bất động, trên mặt đều ngưng trọng cùng lo lắng, còn có tự trách.

Hấn kỳ thật nên sớm khuyên anh họ nếu khuya quá không cần đi một mình đến thôn bồi mình, nhưng khi đó tâm tư quấy phá, có anh họ ở bên cạnh khiến hấn cảm thấy thực an tâm, cho nên dù có chút lo lắng, vẫn ích kỷ muốn anh đến.

Cố Hải còn muốn khuyên nhủ, nhưng thấy cậu vẻ mặt kiên trì, lời đến bên miệng lại nuốt vào, tình cảm hai anh em nhà này tốt cả sở đều biết, lúc này anh mình mất tích, làm em trai không hoảng đến loạn lên đã rất tốt rồi, huống hồ lúc này ở lại sở, so với việc đi làm chuyện ngu ngốc càng tốt hơn.

Kỳ thật Đoàn Duệ Thanh không phải không nghĩ đến việc đi tìm anh họ, anh họ đắc tội nhiều nhất chắc là mấy tên côn đồ trong thành phố vẫn chưa có cách trị tận gốc, hấn muốn tìm anh sẽ từ trên người bọn chúng mà tìm, Cố Hải khẳng định cũng sẽ từ điểm này. Nhưng hiện tại hấn không dám lộn xộn, sợ chính mình liều lĩnh làm loạn, chẳng những không giải quyết được mà còn khiến anh họ gặp phiền toái lớn hơn nữa.

Trong sổ mất tích một cảnh sát, tuy rằng thời gian không đến bốn mươi tám giờ, nhưng Cố Hải đã bắt tay vào điều tra chuyện này. Hắn tìm đồng nghiệp tra xem con đường từ thành phố đến thôn có để lại manh mối gì không, một bên thanh tra những hiểm nghi từ động thái của nhóm côn đồ gần đây.

Đoàn Duệ Thanh luôn chờ tại sở cảnh sát, người trong sổ tan tầm thì hắn sẽ về nhà, ngày hôm sau nhờ tam cô giúp hắn xin phép rồi tiếp tục đến trong sổ chờ. Bởi vì sợ mẹ Vân sẽ lo lắng, Đoàn Duệ Thanh không dám nói việc anh họ mất tích cho nàng biết, bản thân hắn ở nhà cũng cố gắng biểu hiện thật bình thường, không khiến cho nàng hoài nghi.

Nhưng giờ phút này không ai lo âu hơn hắn, thời gian anh họ mất tích càng lâu, hắn càng thấy tâm thần hoảng hốt, cho dù cố gắng bức mình lãnh tĩnh lại, cũng không có biện pháp thay đổi cảm giác càng ngày càng mờ mịt trong lòng.

Nhưng sự tình lại càng ngày càng không xong, Cố Hải cùng các đồng nghiệp tra một ngày một đêm cũng không tra ra đầu mối gì, bởi vì vừa qua khỏi năm mới, đám côn đồ gần đây đều thực an phận, không làm gì cả, mà trên con đường từ thành phố về thôn cũng không có manh mối gì, chỉ phát hiện trên đoạn đường bờ sông vì đám mưa xuân mà lún không ít.

Đã gần hai ngày hai đêm không ngủ ngon giấc, đầu Đoàn Duệ Thanh đã sắp choáng váng, vẫn đợi ở sở đến mười hai giờ đêm mới không có tinh thần đi về nhà.

Bởi vì cả người đều mười phần không yên lòng, lúc về đến dưới lầu Vân gia, hắn bị một người đụng đến hoàn hồn, cảm giác trong tay tựa hồ bị nhét vào một vật.

Là một tờ giấy, hắn nhú mày đứng cạnh đèn đường mở ra, chỉ thấy trên mặt giấy viết vài dòng khó nhìn: “Lấy tiền chuộc người, năm vạn.” Bên dưới viết địa chỉ và thời gian.

Đoàn Duệ Thanh nhìn đến đây, lập tức thanh tĩnh lại, nhưng chờ hắn xoay người lại tìm kiếm, người nọ đã không còn bóng dáng.

Hắn khẩn trương thở gấp mấy hơi, muốn lập tức quay về sở cảnh sát nói cho Cố Hải biết, nhưng vừa nâng chân lên liền ngừng lại. Vạn nhất người kia còn ở quanh đây quan sát thấy hắn làm gì, có thể làm hại đến anh họ hay không. Nghĩ đến đây trong lòng liền không dám lộn xộn, cố gắng bức mình trở vào nhà.

Tuy rằng hai ngày nay đều không ngủ ngon, nhưng lúc này Đoàn Duệ Thanh vẫn không thể ngủ được, mở to mắt đến khi trời sáng mới bò dậy thay quần áo đến bên ngoài sở cảnh sát đợi.

Cố Hải lúc đến chỗ làm liền nhìn thấy bên góc sở đi ra là Đoàn Duệ Thanh thần sắc tiêu tụy liên bị dọa.

Đoàn Duệ Thanh không đợi hắn nói chuyện liền vội vàng đưa tờ giấy và nói lại mọi chuyện một lần.

Hắn cầm tờ giấy nhìn thoáng qua địa chỉ kia, là quảng trường trong thành phố, chạng vạng mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều người tụ tập ở đó, nếu bọn họ muốn hành động cũng không dễ dàng.

Nhưng điều trọng yếu hơn nữa không phải cái này, hắn ngẩng đầu nhìn Đoàn Duệ Thanh nói: “Em hoài nghi là có người bắt cóc Thiệu Thần sao? Y chính là cảnh sát.” Hơn nữa gia đình y cũng không phải giàu có, người nợ muốn tiền đến phát điên rồi ư.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới cảm thấy không đúng, nhưng đây là một manh mối, liền nhíu mày hỏi Cố Hải: “Vậy hiện tại phải làm gì bây giờ? Theo như ý người nợ muốn em đem tiền đến mới chịu thả anh họ, rồi chúng ta bắt hắn sao?” Trước đó không tra được manh mối gì, cả người hắn đều rối ren, lúc này có một chút manh mối, hắn lại càng thêm lo sợ, thần kinh đều căng chặt, gấp đến độ không nói được gì rõ ràng.

Cố Hải trầm ngâm một chút, mới đi qua thấp giọng nói mấy câu với hắn.

Đoàn Duệ Thanh nghe xong gật gật đầu, nói rằng: “Em có tiền....”

“Không, không thể dùng tiền thật...”

48. Chương 48

Đến ngày trên giấy ghi, Đoàn Duệ Thanh đem theo túi đựng “tiền” đi đến địa chỉ được cho, bên trong còn kèm tờ giấy viết: “Đây là một nửa số tiền người muốn, anh của ta ở đâu? Để ta gặp người mới lấy nửa còn lại.”

Cố Hải đã sớm an bài nhân thủ ở lân cận, chạng vạng cùng ngày quả nhiên có người đến lấy tiền, vì không để bắt sai người hỏng việc, còn cố ý đi theo người kia, đợi cho đến nơi không người mới nhào lên bắt người.

Đoàn Duệ Thanh từ lúc trở về thì luôn ở lại sở cảnh sát đợi, thấy bọn họ bắt người trở về liền nghênh đón hỏi: “Sao rồi? Có gặp được anh họ em không?” Vài ngày tra tấn tinh thần khiến hắn trở nên tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, nhìn qua như phạm nhân vừa được thả ra.

“Ừm, người vừa bắt về, em đừng sốt ruột, chờ thẩm vấn hắn mới có kết luận được.” Cố Hải nhìn cái dạng này của hắn rất lo lắng, muốn hắn đi nghỉ ngơi.

Đoàn Duệ Thanh lúc này sao có thể an tâm đi nghỉ, vẫn luôn lo lắng ngồi đợi bên ngoài.

Nhưng kết quả nhận được lại làm người lạnh lẽo, tên kia bị bắt lại thì thành thật khai ra, nói đêm trước đó đúng là hắn đã ném đá vào Vân Thiệu Thần, bởi vì bạn bè buôn bán của hắn bị bắt, tài lộ của hắn cũng bị chặt đứt, lại thấy Vân Thiệu Thần thời gian trước đều đi đêm đến thôn Vân Lĩnh, nên muốn trả thù y một chút. Nhưng gần đây trời mưa to khiến đường lầy lội khó đi, buổi tối đập xe rất khó khăn, Vân Thiệu Thần không phòng bị lúc bị ném trúng cả người và xe đều rơi xuống sông, bản thân hắn bị việc đó dọa sợ đến mức bỏ chạy.

Nhưng hắn về nhà rồi càng nghĩ lại càng sợ hãi, sợ Vân Thiệu Thần nếu chết hắn cũng phải bồi mạng theo, nên mới vào thành phố hỏi thăm một chút, nếu có chuyện gì hắn liền nhanh chóng trốn đến nơi khác làm công. Nhưng lúc hắn đến hỏi thăm mới nghe được tin Vân Thiệu Thần mất tích, lại thấy em trai y đang tra chuyện này, hắn mới nghĩ sẽ kiếm ít tiền rồi trốn đi, cũng không nghĩ đến lại bị bắt được.

Đoàn Duệ Thanh nghe xong đỏ hốc mắt, tiến lên đâm vào mặt hắn một quyền, lập tức bị cảnh sát kéo ra.

Cố Hải kéo hắn đến trong văn phòng, trấn an: “Ít nhất hiện tại xác định được anh trai em không phải bị bắt cóc, chắc cũng không nguy hiểm tính mạng, bây giờ theo như lời tên kia nói đến nơi xảy ra chuyện điều tra nói không chừng sẽ có manh mối.”

Đoàn Duệ Thanh cả người đều phát run, hắn cảm thấy hốc mắt đau đớn khó chịu, có điều muốn khóc cũng không được.

Cố Hải biết khuyên bao nhiêu cũng vô dụng, chỉ có đem người tìm về mới giải quyết được vấn đề.

Bởi vì đã biết nguyên nhân, trong sổ nhanh chóng tìm ra người đã mất tích ba ngày hai đêm Vân Thiệu Thần, y trong tình trạng sốt cao được đưa vào bệnh viện trước đó rồi.

Nguyên lai lúc y bị rơi xuống sông lạnh như băng, đầu còn bị đập hôn mê, sau đó nhờ mưa xuân mà nước sông dâng lên một chút, được người phát hiện ra cứu lên đưa đến bệnh viện cũng đã báo án. Nhưng bên cảnh sát cũng không nhận ra Vân Thiệu Thần, trong thành phố lại có hai sở cảnh sát, bọn họ báo án ở một nơi khác, lại vì Vân Thiệu Thần không có mang theo căn cước, nên trước mắt chỉ có thể đưa vào bệnh viện chờ người tỉnh lại mới gọi người thân, nhưng Vân Thiệu Thần bị rơi xuống sông lúc nửa đêm, lúc vào viện sốt cao mãi không ngừng, người không tỉnh lại được, nên Cố Hải tìm mãi cũng không thấy y.

Đoàn Duệ Thanh nhìn anh họ hôn mê nằm trên giường bệnh, đã muốn òa khóc, mọi người mấy hôm nay đều thấy bộ dáng lo âu tiêu tụy của hắn, chỉ cho là tiêu hài tử sợ hãi, an ủi hai câu rồi rời đi.

Cố Hải nhìn Đoàn Duệ Thanh cơ bản cũng không để ý người xung quanh an ủi, liền nhún vai

rời đi.

Đoàn Duệ Thanh lúc này thật sự sợ hãi, ghé vào bên người anh hẩn khóc không ngừng.

Cũng may sau lúc bọn họ tìm được Vân Thiệu Thần không lâu, sốt cao trên người cũng dừng lại, qua buổi trưa đã tỉnh lại.

Lúc y khó chịu mở mắt ra, liền nhìn thấy một người lấy tư thế kỳ quái ghé vào bên giường, tiều tụy đến mức muốn biến thành người khác. Đoàn Duệ Thanh thấy anh rất cực tởm lại, lập tức ôm y khóc rống lên.

Cổ họng vì sốt cao mà khô rát, toàn thân đều đau nhức, tuy rằng y không nhớ rõ lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng nghe tiều tụy tử khóc đến ủy khuất, sắc mặt còn tiều tụy như thế, trong lòng cực kỳ đau đớn, đưa tay vỗ vỗ vai cậu: “Đừng khóc.”

Đoàn Duệ Thanh cảm nhận được động tác của anh, liền khóc thảm hơn nữa, cả người đều gất gao quần lấy anh.

Vân Thiệu Thần có chút bất đắc dĩ, cố gắng vươn tay sờ sờ đầu cậu dỗ dành.

Đợi cho Đoàn Duệ Thanh đem lo sợ, ủy khuất toàn bộ khóc ra hết, mới ngẩng đầu gất gao nhìn chăm chăm Vân Thiệu Thần không tha.

Sắc mặt của hẩn rất khó coi, hai mắt đều thành gấu mèo, vừa rồi lại còn khóc to, toàn bộ sưng to như quả đào, thoát nhìn càng tiều tụy.

“Đi rửa mặt.” Vân Thiệu Thần nhẹ nhàng khụ một tiếng, thanh âm khàn khàn nói.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới nhớ ra anh họ vừa tỉnh lại, vội lấy ly nước ấm thổi qua, mới nhẹ nhàng ụ anh uống.

Vân Thiệu Thần uống nước xong cổ họng thư thái, lúc này mới nói thêm: “Sao lại khóc thành như vậy, mau đi rửa mặt đi.”

Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, dùng đôi mắt thũng sâu tiếp tục theo dõi anh, như sợ chính mình dời mắt, anh hẩn sẽ bốc hơi lập tức.

Trước đây không thấy như vậy, sau này sẽ nhìn kỹ anh hơn.

“Anh, sau này anh đừng về thôn tìm em...” Hẩn nói chưa xong đã nghẹn ngào, lại tiếp tục

rơi nước mắt.

Vân Thiệu Thần hiểu được ý cậu nói, nhưng lắc lắc đầu. Bộ dạng tiểu Duệ như thế này chỉ làm y thêm không yên lòng, sau này đi đâu y cũng phải theo trông chừng, nếu không y sẽ không an tâm.

Đoàn Duệ Thanh lần này thật sự bị sợ hãi, loại cảm giác giống như khí lực toàn thân đều bị mất đi cùng tuyệt vọng nặng nề, cho dù ở kiếp trước hẳn cũng chưa từng phải trải qua.

Mà Vân Thiệu Thần lần này đại nạn không chết, lúc tỉnh lại thấy bộ dáng tiểu Duệ thương tâm lại không có cảm giác an toàn như vậy, trừ bỏ đau lòng còn thêm nhiều điều nữa.

Vết thương bị đá đập trên đầu anh không sâu lắm, nhưng sau đó vì bị ngâm nước lạnh quá lâu, cần phải có thời gian điều dưỡng lại. Đoàn Duệ Thanh biết anh sau khi về lại tiếp tục đi tăng ca, nhớ không cho anh xuất viện.

Vân mẹ biết chuyện của hai người, cũng không xen vào nói, chỉ nhìn Đoàn Duệ Thanh cười. Đoàn Duệ Thanh tuy rằng bị nộ cười của nàng làm mặt đỏ bừng, nhưng vẫn thấy công tác không quan trọng bằng thân thể anh họ, như thế nào cũng không chịu buông xuống.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu vẻ mặt nghiêm túc quản y, vừa bất đắc dĩ lại vừa có chút ngọt ngào, nên theo ý cậu không có phản bác.

Đoàn Duệ Thanh lúc này mới vui vẻ trở lại, mỗi ngày trừ lúc phải đến chỗ làm ban ngày, đều chuẩn bị đồ ăn buổi tối ở lại bệnh viện cùng anh.

Ở thời điểm này thì điều kiện vật chất bệnh viện tương đối đơn sơ, Đoàn Duệ Thanh cũng rắn muốn ở lại trông chừng anh, chỉ có thể cùng anh chen chúc trên giường bệnh nhân vừa nhỏ vừa cứng nhắc.

Vân Thiệu Thần sợ cậu rớt xuống giường, muốn cậu ngủ khác đầu, cậu lại không đồng ý. Vân Thiệu Thần không có biện pháp đành phải vừa nằm vừa che chở không để cậu rơi xuống. Mặc dù hơi phiền toái, nhưng y biết rằng tiểu hài tử vì chuyện vừa qua mà không có cảm giác an toàn, nếu bắt ép cậu về nhà, có thể khiến cậu thương tâm hơn.

Thời gian trước bận rộn liên tục hai tháng, mỗi ngày chỉ chớp mắt năm sáu tiếng, vừa bận bịu xong chưa được nghỉ ngơi đã xảy ra chuyện của anh họ, Đoàn Duệ Thanh vốn đã ốm hiện tại càng thêm tiêu tụy, khuôn mặt nhỏ nhắn, hốc mắt lõm sâu, mỗi ngày ở bệnh viện hầu hết thời gian là ngủ, như muốn đem những ngày thiếu ngủ bù lại.

Vân Thiệu Thần nghiêng người nằm bên cạnh cậu, nương ánh sáng mờ trên hành lang nhìn mặt cậu, nhìn quảng thâm trên mắt liên đau lòng, đưa tay sờ khắp mặt cậu, cuối cùng nhịn không được hôn lên trán cậu.

Đoàn Duệ Thanh ngủ mơ màng không cảm thấy gì, hoàn toàn không có phản ứng. Vân Thiệu Thần trong lòng như được lấp đầy, sau đó dựa vào trán cậu nhắm mắt lại ngủ.

49. Chương 49

Đoàn Dao Nhân biết Đoàn Duệ Thanh bận rộn vất vả hai tháng cần nghỉ ngơi tốt một chút, nên chủ động tan tâm sớm về nhà nấu cơm. Lúc nàng tan tâm chỉ sớm hơn cháu mình một chút, chờ làm xong cơm tối sắc trời cũng hôn ám rồi.

Lúc nàng đem cơm đến bệnh viện, lại gặp được em trai Đoàn Thế Quốc đang đứng bên ngoài, cảm xúc trên mặt không quá tốt. Trong lòng nàng cả kinh, lo lắng hẳn phát hiện được gì. Hiện tại tình cảm hai đứa nhỏ đang rất tốt, nhưng trong mắt người lớn dù sao cũng chỉ là con nít, hai đứa lại là đàn ông, nếu Đoàn Thế Quốc biết được chuyện của hai đứa, sợ là khó giải quyết được.

Việc này chỉ có thể đợi đến lúc hai đứa trở nên hoàn toàn độc lập, có sự nghiệp thật sự ổn định, trước mắt không bị phát hiện thì càng tốt.

Đoàn Thế Quốc đến lúc nàng đi đến trước mặt mới phát hiện ra, biểu tình trên mặt không phải tức giận như nàng tưởng, mà có chút chột dạ.

Đoàn Giai Thu hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì, bất quá chỉ cần Đoàn Thế Quốc không tức giận vì phát hiện ra chuyện hai đứa nhỏ là tốt, tâm nàng cũng buông bỏ được một nửa.

“Thế Quốc, em sao lại đứng đây?” Đoàn Giai Thu áp chế thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, bình tĩnh mỉm cười chào hỏi với hắn.

“À, tam tỷ, chị vội đến đưa cơm cho Thiệu Thần sao?” Đoàn Thế Quốc tương mạo cũng như tính cách đều cùng một kiểu, lúc này trên mặt mang theo xấu hổ, tươi cười cũng miễn cưỡng.

“Đúng vậy, em...”

“Ta nghe nói Thiệu Thần bị thương nên đến đây, vết thương nó...không có việc gì chứ?”

“Cũng không nặng lắm, phải truyền nước vài hôm...” Đoàn Giai Thu tuy rằng tươi cười, nhưng kia là con trai mình, nói bị thương là bị thương, chịu vài lỗ hồng, trong lòng làm sao dễ chịu được, cho nên nụ cười trên mặt nàng còn thêm cỡ xót xa, cảm xúc khó chịu.

Đoàn Thế Quốc thấy biểu tình nàng như vậy, càng thêm xấu hổ, vội nói: “Ta trước kia đã nói rồi, để Thiệu Thần đổi một công việc khác, chị còn muốn để nó tự do chọn...” Hắn nói tới

đây cũng thấy hơi lỗ mồm, bản thân đều muốn cho mình một bạt tay, thật sự là nói không ra sao.

“Bọn nhỏ đều có con đường mình phải đi, chúng ta làm người lớn chỉ cần hướng dẫn điểm bắt đầu cho nó, không có biện pháp sống thay nó cả đời.” Đoàn Giai Thu không biết sao hần lại có vẻ mặt này, bất quá nghĩ đến chuyện của cháu trai, cảm thấy có thể nhân cơ hội này nói với hần, liền tiếp tục nói “Em cũng thật là, tiểu Duệ đã lớn rồi, em đừng quản nghiêm nó như trẻ con nữa, hờ chút là đánh, tuổi trẻ như nó càng bị cấm càng muốn phản kháng, đến lúc đó cũng khiến mọi chuyện không xong.”

Đoàn Thế Quốc vừa nghe nàng nhắc tới tên Đoàn Duệ Thanh trong lòng liền nổi hỏa, nhưng đây là chị gái mình, vẫn là mẹ của Vân Thiệu Thần, hần chỉ có thể cứng rắn nhìn xuống, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Đoàn Giai Thu thấy hần như thế thì không nói thêm gì nữa.

Đoàn Thế Quốc trầm mặc một hồi, mới tiếp tục nói: “Ta, ta là tới thăm Thiệu Thần, nhưng bây giờ không vào được.” Hần nói xong lấy giỏ đặt dưới chân đưa cho nàng, “Chị giúp ta đem mấy thứ này cho nó, nói nó cẩn thận dưỡng thương. Về việc của Duệ Thanh, lần trước ta đã nói qua với Thiệu Thần, ta... Việc này để nó nói đi, nếu qua năm nay Duệ Thanh còn không làm ra thành tích gì, nó phải tiếp tục đến trường, việc này không thương lượng.”

“Được rồi, chị sẽ nói lại với nó.” Đoàn Giai Thu không biết hai người lén lút nói những gì, bất quá cũng vì chuyện của cháu trai, nàng không hỏi nhiều, nhận lấy đồ vật, hai người đứng nói thêm chốc lát, nàng mới mang đồ đạc lên lầu.

Trong phòng bệnh, Đoàn Duệ Thanh thấy tam cô nhà mình chưa đến, sợ anh họ bị đói, nên gọt táo đút y ăn trước.

Vân Thiệu Thần hé miệng ăn táo, lại lấy một miếng uy Đoàn Duệ Thanh, hai người nhìn nhau, ôn nhu tươi cười.

Vân mẹ xuyên qua cửa kính thấy được một màn này, bất đắc dĩ lắc đầu thở dài một tiếng, đẩy cửa đi vào.

50. Chương 50

Vân Thiệu Thần bị Đoàn Duệ Thanh buộc ở lại bệnh viện ba ngày, truyền nước hết ba ngày mới được chấp nhận về nhà. Tiểu hài tử đối với y quản đông quản tây, phía trước phía sau lải nhải, bản thân y cái gì nên nghe sẽ nghe, không đồng ý sẽ coi như không nghe thấy. *(Thần ca kỳ quạ =))*

Sau mấy ngày trôi qua chậm chạp, nên đi làm cũng phải đi làm, nên tăng ca thì tăng ca, tựa như mọi thứ đã trở lại quỹ đạo vốn có.

Mà sở dĩ nói “tựa như”, là bởi vì có một chút phương diện vẫn khác trước. Đoàn Thế Quốc vì trước đó lỡ ngộ thương Vân Thiệu Thần, nên không thể không đáp ứng cho Đoàn Duệ Thanh một năm tự do, sau đó biết Vân Thiệu Thần bị thương nằm viện nên cũng chủ động đến nhà thăm hỏi, hai nhà cũng chậm rãi khôi phục quan hệ, tuy rằng tới lui không nhiều, nhưng cũng không hoàn toàn bất động. Chỉ là lúc Đoàn Thế Quốc nhìn đến Đoàn Duệ Thanh, sắc mặt luôn lạnh lùng. Đoàn Duệ Thanh cũng vì việc anh họ bị đánh, mà có chút oán giận ba mình, cũng không muốn chủ động nói chuyện lấy lòng ông.

Vân Thiệu Thần tựa hồ vì lần bị thương này, mà đã suy nghĩ lại, số lần tăng ca cũng giảm bớt, mà dường như còn đang lên kế hoạch gì đó, thần thần bí bí. Đoàn Duệ Thanh phát hiện rồi, vẫn luôn muốn biết rõ ràng, nhưng miệng anh họ rất cứng, hấn dùng mọi phương pháp cũng không lấy được thông tin gì, mà ngay cả chủ động thân cận cũng không dùng được.

Bởi vì hai người cũng đã tiếp xúc thân mật vài lần, khiến cho hai nam nhân đang tuổi thanh xuân có chút không chịu nổi hấp dẫn nó mang lại, từ sau khi Vân Thiệu Thần xuất viện, chỉ cần Đoàn Duệ Thanh hơi chủ động một chút, Vân Thiệu Thần cũng bị mất khống chế, không thể không trầm luân vào...

Về điểm này, Đoàn Duệ Thanh rất đắc ý, kể cả mục đích ban đầu hấp dẫn anh họ để làm gì cũng bị vượt qua một bên.

Nhưng do hấn dốc sức lấy lòng, tuy rằng trải nghiệm được ngọt ngào, nhưng ngày hôm sau cả ngày đi làm chỉ có nếm mùi đau khổ.

Vân Thiệu Thần biết làm người bên dưới thực sự vất vả, sau mỗi lần như vậy đều âm thầm quyết định lần sau sẽ không mất khống chế đến vậy, nhưng mỗi lần bị tiểu hài tử trêu chọc, vẫn không thể cự tuyệt được...

Mùa xuân đầy sắc hồng cứ vậy mà trôi qua, đến mùa hè Đoàn Duệ Thanh về thôn đến nhà thôn trưởng bàn lại việc nhận thầu ngọn núi nữa, cũng xem lại công việc ở đó.

Trong tay hấn hiện tại có hai vạ, mà ở đây nếu hiện tại không kí hợp đồng cẩn thận, nói không chừng qua một hai năm sẽ có chương ngại, mà chỉ dựa vào hấn trước nhận thầu một ngọn núi là không đủ.

Thôn trưởng nghe xong ý nghĩ của hấn gật đầu, còn tính theo giá cả thuê núi năm đầu của hấn, đem ngọn núi bên cạnh cho hấn nhận thầu.

Núi đầu tiên có ba mươi mẫu trái phải, mà vừa thêm được một, tính sơ qua cũng gần năm mươi mẫu, cơ bản là tính tám trăm năm mươi khối một năm, hai ngọn núi thêm lên tám mươi mẫu, một năm một ngàn ba trăm đồng.

Đoàn Duệ Thanh đợi thôn trưởng chuẩn bị tốt hợp đồng cùng ngày liền trở về ký mười năm thuê, giao tám ngàn năm trăm đồng cho ông.

Đoàn thúc biết mùa xuân này thu nhập lá trà của hắn kiếm được không ít, hơn vạn đồng. Phải biết thời đại này, một thanh niên nghiêm chỉnh làm công trong thành phố, một chết người cũng không kiếm được một vạn, được bao cơm về nhà cũng phải ăn cơm của mình, cuối năm có được tám ngàn đã là tốt rồi.

Mà đứa nhỏ đầu óc linh hoạt, bận qua hai tháng lại kiếm được tiền người khác cực khổ làm cả năm, có thể không khiến người tán thưởng một câu sao?

Đương nhiên trong thôn cũng có người ghen tị đỏ mắt, âm thầm nói xấu việc hộ khẩu nhà hắn đã chuyển đi rồi, trong thôn còn giúp hắn kiếm tiền là sao.

Đoàn thúc lúc nghe được liền mắng lại “Người dám một lúc bỏ ra bảy tám ngàn, đủ lá gan lấy tiền mua hết lá trà trong thôn đi, ta càng lấy giá tiện nghi hơn nhận thầu cho người.” Lời này của ông châm chọc khiến người nọ lúng túng, quả nhiên vừa nói đến thế, người nọ liền không dám nói thêm gì, dễ dàng bỏ ra bảy tám ngàn, hắn ở đâu bỏ ra được, muốn đem hắn bán cũng không có khả năng cho ra nhiều như vậy.

Đối với oán giận của người khác, Đoàn Duệ Thanh cũng ít nhiều nghe qua, bắt quá hắn cũng chỉ cười cho qua, không để ý đến. Những việc kiếm tiền như này, chỉ là thứ tự trước sau thôi, ai có can đảm mở đường đi trước thì nhận được càng nhiều.

Sau khi ký thầu ngọn núi xong xuôi, nhưng ngày tháng sáu cũng không có cách lên núi làm việc, không sợ người bị phơi nắng chết trên núi thì làm. Đoàn Dao Nhân biết ý nghĩ của hắn, tự hỏi thật lâu mới thương lượng lại: “Núi này đợi đến vụ mùa sau mới đến dọn dẹp phải không?”

“Ừm, đến lúc đó thuê vài người trong thôn đến hỗ trợ, trả tiền công cho bọn họ là xong.”

Đoàn Dao Nhân gật đầu, ngọn núi này cũng không phải ngọn trước, chỉ dựa vào nàng với Dương Huy sẽ rất chậm.

“Tiểu cô, đúng rồi, hai người đã xem qua dưới chân núi chưa? Hiện tại thế nào?” Đoàn Duệ Thanh với việc này tương đối để ý, tiền trong tay hắn giờ chỉ còn một vạn hai, đến lúc đó trồng trà còn phải mua bảy tám ngàn tiền phân bón, sang năm lúc thu hoạch lá trà cần nhiều tiền mua, đến lúc đó hắn không chỉ mua lá trà của Đoàn gia, còn muốn mua của cả thôn Vân Lĩnh nữa.

“À, tốt lắm, bình thường không cần chăm chút nhiều, chỉ cần chăm sóc nhẹ là được rồi.” Đoàn Dao Nhân cười nói.

Đoàn Duệ Thanh gật đầu, lại nghĩ đến một sự kiện khác, liền hỏi tiếp: “Đúng rồi, lần trước anh Dương có nói đến việc bắt gà rừng, cô để lại nhiều trứng gà, nói là để ấp gà trống, có thành công không? Thời gian trước ta quên không hỏi đến.”

“Đương nhiên được rồi, lễ mừng năm mới người ăn là thịt gà rừng đấy, quên rồi sao.”

Đoàn Duệ Thanh có chút ngượng ngùng, lúc đó lòng hắn chỉ nghĩ đến anh họ, sau lại uống ít rượu, nào chú ý đã ăn gì, lúc đó đồ ăn lại nhiều như vậy.

“Vậy bây giờ còn lại bao nhiêu con?”

“Còn không ít, lúc ấy ấp ra hơn hai mươi con, sau anh Dương của người nghĩ biện pháp nhờ người lên núi bắt cùng, sau ấp ra thêm không ít, bắt quá lúc năm mới ăn cũng nhiều, còn một ít đưa cho thân thích, lại bán một ít trứng, hiện tại còn hơn năm mươi con thì phải. Ta sợ gà rừng dễ bị ăn trộm nên tìm chỗ nhốt lại, bây giờ người cần à?”

“Ừm, lấy một ít đem bán đi.” Đoàn Duệ Thanh nhếch môi, bán lá trà kiếm tiền chỉ được trong mùa xuân, hiện tại sắp thu, tiền trong tay lại không dám tùy tiện sử dụng, như vậy đến lúc cần sẽ không có.

“Vậy ngày mai ta nói A Huy trói một ít, người đem đi bán đi, thêm một ít trứng gà nữa.” Đoàn Dao Nhân cũng biết là trong thôn bây giờ giữ quá nhiều thứ trong nhà khó tránh khỏi những người muốn đến chiếm tiện nghi, nhưng núi Đoàn gia đa số đều là họ hàng, cũng không cách nào từ chối.

“Được rồi, ta đã biết.” Đoàn Duệ Thanh cười gật đầu.

51. Chương 51

Bởi vì việc thu mua lá trà, hiện tại ở Nam Môn khách sạn hắn cũng được coi như được người biết đến, Khang Ninh Huy từ nơi hắn cũng mua được không ít trà ngon, cảm thấy hắn là một người thành thực, lại trở thành đồ đệ của Cổ lão nên thêm vài phần kính trọng, thường sẽ tìm hắn nói mấy câu, tuy rằng không nhiều, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra được quản lý Khang rất dễ mất đến hắn. Mà trong khách sạn hắn còn quan hệ tốt với bếp trưởng là Hoảng, La Hoảng nhìn qua có vẻ khó ở chung, nhưng kỳ thật chỉ cần để tâm một chút, hiểu được tính cách hắn, mới hiểu được hắn kỳ thật là một người bạn không tồi, lại đủ khí phách.

Cũng bởi vì như thế, Đoàn Duệ Thanh tuy rằng muốn tập trung kinh doanh, nhưng lúc La Hoảng cần gì hắn cũng giúp đỡ, muốn nguyên liệu ngon hắn cũng tận lực hỏi thăm giúp.

Thôn Vân Lĩnh có hai đặc sản, lá trà và gạo, lá trà chỉ cần chăm chút tốt sẽ kiếm được nhiều

tiền, nhưng gạo lại không, bởi vì dân quê vốn trồng gạo, không ai cần mua, người bán gạo trong thành phố lại nhiều, nếu muốn vận chuyển đến nơi khác bán cũng khó kiếm lời. Nhưng bởi vì La Hoằng thích, Đoàn Duệ Thanh mỗi lần về thôn trở lại đều mang cho hắn một ít, gạo thường và gạo nếp, chỉ cần có sẽ không quên hắn.

Quan hệ của hai người này cũng càng ngày càng tốt, La Hoằng biết Đoàn Duệ Thanh ở trong thôn bán rau diếp cá, còn giúp hắn mở rộng thêm, cho nên lúc Đoàn Duệ Thanh chân chính bắt đầu thu hoạch, hắn mới cho đồ đệ mình thử một ít, xem họ muốn mua không.

Huyện Bình Sơn là nơi mọi người có khẩu vị tương đối nặng, trên bàn cơm không thể thiếu ớt và hoa tiêu, mà vị của rau diếp cá cũng tương đối nặng, nếu trộn với ớt, tỏi, muối, tương sẽ rất ngon, đặc biệt công nhân tại những công trường đều rất thích. Vì thế món này ban đầu tuy không bán được nhiều tại nhà hàng, nhưng đến những quán nhỏ bên đường và tiệm cơm trong thành phố đều bán được rất chạy.

Đoàn Duệ Thanh vì vậy rất cảm kích La Hoằng, hắn cảm thấy mình có được thành tích như vậy đều hoàn toàn dựa vào La Hoằng và Khang Ninh Huy giúp đỡ hết mình. Hắn cảm kích hai người đã giúp hắn nhiều như vậy, cả đời này cũng không quên.

Mùa thu lúc mọi người đang bận việc nông, Đoàn Duệ Thanh thương lượng với Đoàn Dao Nhân mời người đến khai khẩn núi hoang, Đoàn Duệ Thanh muốn tìm người đáng tin một chút, làm việc không thể nhàn hạ. Đoàn Dao Nhân đối với điểm này hoàn toàn đồng ý, Dương Huy cho nàng vài cái tên, đều là những người nổi tiếng thành thật trong thôn, đều là người trong nhà, Đoàn Duệ Thanh tin tưởng ánh mắt của y, nhìn thoáng qua liền gật đầu để bọn họ an bài, hắn chỉ phụ trách trả tiền công.

Lúc này tám mẫu ruộng dưới chân núi đang bắt đầu thu hoạch rau diếp cá, thời điểm thu hoạch còn phải tẩy rửa bùn cho sạch, có chút phiền, cũng may lúc này rau diếp cũng không có tiêu thụ nhiều, để nó tự do sinh trưởng cũng không bị hư. Đoàn Duệ Thanh mỗi tối thứ bảy về thôn, sáng thứ hai mang về một ít để bán là được.

Những ngày hắn không ở thành phố, Vân Thiệu Thần ở nhà lại có chút không yên tâm, cũng muốn theo hắn về thôn.

Vân mẹ thấy thế, lại nghĩ tới một việc khác, cùng y thương lượng: “Thiệu Thần à, con không mua phòng ở gần đơn vị sao, con với Duệ Thanh tính toán gì chưa?”

“Không có.” Vân Thiệu Thần lắc đầu, nói một câu khiến Vân mẹ giật mình “Con không định mua nhà gần chỗ làm.”

“A? Nhưng hai đứa vẫn cần có nhà riêng, các con không định quanh năm ở đây chứ.” Vân mẹ nói đến đây cũng có chút bất đắc dĩ, con trai lớn rồi mình không thể quản, điều này nàng đã chuẩn bị tâm lý sớm rồi, cũng phải đến một ngày như thế, nhưng trong lòng vẫn hơi khổ sở.

“Không, chúng con vẫn ở đây.” Vân Thiệu Thần biểu tình nhu hòa, “Tiểu Duệ sẽ không muốn ra riêng, em ấy rất thích mẹ.” Trong lòng y rất rõ ràng, tiểu Duệ là một hảo haid tử, không phải người cố tình gây sự, y không còn cha, chỉ còn một người mẹ, còn muốn tách ra ở riêng, không phải là bất hiếu sao.

Vân mẹ nghe lời này của con trai cảm thấy thập phần an ủi, con dâu là cháu trai, là một người đàn ông. Tuy rằng có thể không cẩn thận bằng con gái, chuyên tâm chiều cổ gia đình, nhưng có một chút chỗ tốt, đó là sẽ không cùng bà, ách, cùng lão nhân so đo chuyện nhỏ, cũng sẽ không cảm thấy thế hệ trước quản chuyện khiến mình phiền. Nghĩ như vậy nàng cũng thông suốt, tuy cả đời cũng không ôm được cháu nội, nhưng có hai con trai hiếu thuận ở bên cạnh, cũng là phúc khí lớn rồi.

Vân Thiệu Thần thấy mẹ mình trên mặt ôn nhu, cũng không có cảm xúc khổ sở, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi y lớn lên, đến già chân chính phải được hưởng phúc, lại bắt đầu lo lắng con cái cần vợ không cần mẹ, tâm trạng ít nhiều khổ sở.

Trần an mẹ mình tốt rồi, Vân Thiệu Thần thấy thời gian còn nhiều, liền trong ánh mắt lí giải của mẹ mượn xe về thôn. Mẹ và “vợ” toàn bộ là cuộc sống của y, cũng là mục tiêu để y phấn đấu, y tận lực muốn chu toàn, không để hai người phải thương tâm.

Nhà Dương Huy buổi tối rất nhộn nhịp, ba người vây quanh bàn nói chuyện, thấy Vân Thiệu Thần đến, Đoàn Dao Nhân không có chút nào ngoài ý muốn, bởi vì cơ hồ mỗi lần Đoàn Duệ Thanh trở về, y sẽ cùng trở lại đây.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh đi vào, trên mặt cười tủm tỉm, chủ động đứng dậy phủi bụi trên người anh, còn ân cần bưng trà rót nước, ngọt đến độ có thể ra mật.

Đoàn Dao Nhân đứng một bên nhìn xem lắc đầu, cảm thán nói: “Duệ Thanh à, người dính anh mình như vậy, chờ anh người cưới vợ xong không cần người nữa, nhìn xem người làm thế nào khóc đây.” Nói xong còn cố ý trêu chọc bổ sung “Chắc chắc, ta đều tưởng tượng ra bộ dáng khóc lóc đáng thương của người lúc đó nữa.”

Đoàn Duệ Thanh liếc nàng một cái, ngoài miệng phản bác, “Cho dù anh họ có cưới vợ vẫn là anh họ như trước.” Trong lòng lại nghĩ, anh họ là người của hắn, cho dù muốn lấy người khác, cũng phải bỏ xuống được hắn mới cưới được.

Đoàn Dao Nhân nhìn bộ dạng đắc ý của hắn có chút buồn cười, cảm thấy cháu trai này có điểm đáng yêu tương đối giống trẻ con, sau không có việc gì cười đùa hắn hai câu.

Cũng không biết có phải giống như câu nói “Khi yêu thì chỉ số thông minh tương đối thấp”, nàng khôid hài ý tứ rõ ràng như vậy, Đoàn Duệ Thanh vẫn không hiểu được, hoàn toàn khác với khéo léo đối nhân xử thế lúc bình thường.

Cũng may sau Vân Thiệu Thần thấy hai người càng nói càng thía quá, liền mở miệng đem

để tài dời đi, để cho hai người này tiếp tục nói tiếp, thật không biết sẽ nói xa đến đâu.

Đoàn Duệ Thanh vẫn là nghe lời anh họ, anh họ không để hấn nhiều lời, hấn sẽ không nói.

52. Chương 52

Mùa thu đi qua, mùa đông rét lạnh rất nhanh sẽ đến.

Bởi vì năm nay đều bận rộn không rảnh rỗi, Đoàn Dao Nhân và Dương Huy tuy rằng đã đi đăng ký kết hôn, nhưng tiệc rượu chúc mừng vẫn chưa có thời gian tổ chức. Nhưng nếu bây giờ không tổ chức, đến cuối năm mọi người lại không rảnh, chỉ sợ sẽ phải kéo dài đến sang năm.

Đoàn Dao Nhân cùng mọi người thương lượng, quyết định vào lúc đầu đông mọi người tạm thời không bận, tổ chức tiệc rượu chúc mừng.

Có thể cùng người trong lòng kết thành vợ chồng, cao hứng nhất phải kể đến là Dương Huy, anh nông dân giản dị từ sau khi hai người chân chính cùng một chỗ, ý cười trên mặt chưa từng ngừng lại, đối xử với Đoàn Dao Nhân rất tốt, có chuyện gì tốt sẽ không quên nàng, những món quà nhỏ chưa bao giờ ngừng có, đôi khi là vải, có khi là kẹp tóc xinh đẹp.

Đoàn Dao Nhân mỗi khi nhận được quà luôn cảm thấy rất hạnh phúc, sẽ lấy vải may thành quần áo mặc cho Dương Huy ngắm, nhận lại câu nói ngưỡng mộ tán thưởng từ anh rồi cảm thấy cao hứng, ngọt ngào. Cũng sẽ lấy kẹp tóc kẹp mỗi ngày, cho dù bị hư cũng cần thận cất giữ.

Đối mặt với hạnh phúc như vậy, trong lòng Đoàn Dao Nhân luôn cảm ơn cháu trai nhà mình, lúc trước nếu không phải cháu mình đề nghị, nàng cũng không có cách cùng Dương Huy bên nhau.

Bất quá vì trả lại đùa giỡn của tiểu cô, Đoàn Duệ Thanh lúc biết hai người muốn mở tiệc, cũng trêu chọc vài câu, nhưng Đoàn Dao Nhân mới không chấp tâm tư nhỏ của hấn, càng sẽ không giống Đoàn Duệ Thanh có người thương đặc ý không ngừng, nào sẽ trúng chiêu hấn.

Vì thế, Đoàn Duệ Thanh mỗi lần trêu chọc thất bại, đều sẽ làm nũng với anh họ, đương nhiên đáp lại hấn là xoa đầu từ anh họ, không có nửa điểm an ủi.

Chuẩn bị tiệc rượu, không có khả năng giấu diếm ông Đoàn Duệ Thanh, Đoàn Quảng Đức. Dương Huy theo như quy củ mang theo sính lễ, trịnh trọng đến cửa Đoàn gia cầu hôn.

Tuy rằng Đoàn Quảng Đức đã sớm biết con gái mình đã cùng hẩn một chỗ, nhưng khi nhìn đến sinh lễ Dương Huy đưa tới cửa, ông vẫn nổi giận đuổi hẩn ra ngoài, thậm chí lấy đồ vật ném hẩn, một chút nể mặt cũng không cho.

Hoàn hảo Dương Huy theo bản năng né được, không bị ném trúng đầu, trên người chỉ bị trải vài chỗ.

Đoàn Dao Nhân biết được liền đau lòng, không muốn hẩn đi chịu tội nữa. Dương Huy trong lòng cũng rất khổ sở, đối với phản ứng của cha vợ như thế, kỳ thật cũng như đánh mất mặt mũi của con gái mình, không đem nàng để vào mắt, hẩn thay vợ mình cảm thấy ủy khuất, trong lòng phát thệ về sau nhất định phải đối với nàng thật tốt.

Tiệc rượu cũng không nhiều bàn lắm, Đoàn Duệ Thanh xuất tiền xuất lực còn lôi kéo anh họ về nhà hỗ trợ, nhưng kỳ thật đáy lòng hẩn vẫn rất hâm mộ tiểu cô, còn muốn nương theo không khí vui mừng của đám cưới, cầu nguyện hẩn và anh họ về sau bình bình an an cùng nhau.

Địa điểm tổ chức là Dương Huy tìm, vì khiến Đoàn Dao Nhân an tâm, trước đó hẩn đến công trường làm việc một thời gian kiếm về hai ngàn đồng tiền mồ hôi nước mắt, đem đi mua nhà ở.

Đoàn Duệ Thanh đã nhìn qua nơi đó, cảm thấy mua không sai, sau này nơi đó nổi thẳng với đường lớn, mặc dù là để nối thông quốc lộ với nông thôn, nhưng bây giờ coi như là một loại đầu tư, giá tiền tăng gấp bội là không thành vấn đề.

Lúc mua nhà xong mọi người cùng nhau giúp đỡ thu dọn, mời người giúp trang trí nội thất về tu sửa lại, cũng coi như là tân gia. Nhà cũng rất lớn, Đoàn Duệ Thanh mặt dày xin một gian phòng, đem đồ vật hẩn và anh họ thường dùng để lại, mỗi lần về thôn đều trực tiếp ở đây.

“Nhà mới của tiểu cô, em sao lại đến chiếm trước.” Đoàn Duệ Thanh thần tình đầy ý cười mà thu dọn, Vân Thiệu Thần nhịn không được lắc đầu, nhu nhu đầu cậu.

“Sợ cái gì, tiểu cô sẽ không để ý, dù sao sau này em sẽ mua một căn nhà mới tặng nàng.” Đoàn Duệ Thanh cười đến hai mắt híp lại, cảm giác mỗi lúc đều có thể nhìn thấy đồ đạc của hẩn và anh họ ở cùng một chỗ đều khiến người mê muội, nếu không phải vì cùng là nam nhân, hẩn thật muốn nói cho tất cả mọi người biết, bọn họ đang bên nhau.

Vân Thiệu Thần nhu nhu đầu cậu, thấy cậu cười ngọt ngào vui vẻ, nhịn không được hôn một hơi, muốn dùng hành động nói cho cậu biết, cho dù không thể để người khác biết, bọn họ cũng sẽ luôn ở bên nhau, sẽ không có người thứ ba nào chen vào.

Đoàn Duệ Thanh nhắm mắt lại, vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, hưởng thụ khoảnh khắc yên lặng, ấm áp bên nhau.

Người đứng bên ngoài chuẩn bị đẩy cửa vào Đoàn Dao Nhân trợn mắt há mồm, tay phải giật mình che miệng lại.

Cửa phòng chỉ hé ra một ít, hình ảnh bên trong an bình mà tốt đẹp, ánh mặt trời đầu đông nhẹ nhàng từ cửa sổ chiếu vào, hai nam nhân cứ như vậy yên tĩnh ôm nhau, tình cảm ôn nhu như vậy, dùng ánh mắt cũng cảm thấy được.

Nàng vốn định vào gọi hai người ra ăn cơm xong rồi làm việc, nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Không, kỳ thật trước đó nàng mơ hồ có một chút cảm giác, chỉ là bởi vì chưa từng nghe qua chuyện giống như vậy, lại càng không nghĩ tới chuyện đó sẽ phát sinh trên người cháu trai nhà mình, nên hoàn toàn không nghĩ sâu hơn.

Bên ngoài truyền đến âm thanh, nàng theo bản năng nhẹ nhàng lùi ra hai bước, mới ra tiếng đáp lại, sau đó mới xoay người hướng phòng Đoàn Duệ Thanh hô hai tiếng.

Đoàn Duệ Thanh nghe được mới buông thả lưng anh họ ra, cười tủm tỉm trả lời rồi đi ra ngoài. Vân Thiệu Thần đi phía sau cậu, hơi hơi nhú mào, kỳ thật vừa rồi y thấy được tiểu di, nhưng y cũng không đẩy tiểu Duệ ra, một là y chưa bao giờ nghĩ đẩy tiểu Duệ ra, hai là chuyện này một ngày nào đó cũng sẽ nói cho người nhà, tiểu di chắc sẽ tiếp nhận chuyện của bọn họ.

Tuy rằng tận mắt thấy hai người cùng một chỗ, Đoàn Dao Nhân cũng không nói ra chuyện này, chỉ có Vân Thiệu Thần chủ động tìm nàng.

Đoàn Dao Nhân chưa từng trải qua cũng như tưởng tượng ra loại chuyện này, nhất thời không biết phải nói gì.

Vân Thiệu Thần chủ động nói với nàng chuyện của mình và tiểu Duệ, bọn họ yêu nhau, sẽ luôn ở bên nhau.

Đoàn Dao Nhân nghe xong lời y, qua hồi lâu, mới tiêu hóa được chuyện này, thập phần lo lắng hỏi: “Vậy mẹ ngươi có biết chuyện này không? Còn có tam ca ta, tính tình của hắn...”

“Mẹ của ta biết chuyện này, nàng không phản đối. Hiện tại tiểu Duệ còn nhỏ, vẫn không nên nói với tam ca chuyện này.” Y nhớ đến lần trước đến nhà Đoàn Thế Quốc, thấy được ông thô lỗ lại bạo lực, mày hơi cau lại, trong lòng thập phần rõ ràng, nếu hiện tại Đoàn Thế Quốc biết chuyện y và tiểu Duệ, nói không chừng trong cơn tức giận sẽ đánh chết người.

Đoàn Dao Nhân gật đầu, tuy rằng nàng không rõ những chuyện này, nhưng cũng không bài xích, chỉ là phát sinh trên người người thân của mình, nàng có chút khó tiếp thu, chỉ nói đợi nàng suy nghĩ kĩ lại.

Vân Thiệu Thần cũng biết trong chuyện này khiến một người bình thường tiếp thu là quá khó, cũng không nói thêm gì nữa.

Bởi vì đều là người trong nhà, tiệc rượu chỉ có vài bàn, thân thích Đoàn gia tới không nhiều lắm, Đoàn Quảng Đức đương nhiên sẽ không tới, chỉ có anh trai và chị dâu Đoàn Dao Nhân, Dương gia lại đến không ít thân thích, cha mẹ Dương Huy tuy rằng cùng Đoàn gia có chút ngăn cách, nhưng đối với con dâu vẫn thực vừa lòng, lúc đến đây cũng là vẻ mặt tươi cười, giúp đỡ mọi người thu xếp.

Ba Đoàn Duệ Thanh đi làm không tới được, chỉ có mẹ đến. Nàng cũng lâu rồi không gặp con mình, nhìn thấy hấn vẫn luôn cầm tay không buông.

Điều này khiến trong lòng Đoàn Duệ Thanh thập phần áy náy, mặc kệ đời trước đời này, mẹ hấn tuy rằng yêu đuối, nhưng đối với hấn rất tốt. Nhưng từ sau khi sống lại đến nay, việc giữa hấn với cha mình không liên quan gì đến mẹ, hấn lại không quay về gặp nàng.

“Mẹ, người đừng lo lắng, con tốt lắm, lần tới con sẽ trở về thăm mẹ.” Lúc bắt đầu tiệc, Đoàn Duệ Thanh liền ngồi cùng mẹ mình, một bên nói chuyện, một bên gấp đồ ăn cho nàng.

“Được, vậy con nhớ phải trở về, cũng đừng trách cha con, tính ông ấy là như vậy.” Đoàn mẹ cao hứng ăn đồ ăn con mình đưa tới, mỉm cười gật đầu. Hai người vừa ăn vừa nói, Đoàn mẹ trước đó đau lòng con trai một mình bên ngoài, muốn trộm cho hấn tiền tiêu vặt, lại bị hấn cự tuyệt. Nàng vậy mới biết, con trai mình nguyên lai đã có thể tự kiếm tiền, hơn nữa lại kiếm được không ít.

“Vâng, con biết rồi.” Đoàn Duệ Thanh cười gật đầu, kỳ thật chuyện khác hấn cũng không để ý, duy nhất việc anh hấn vô tội bị đập một ghế khiến hấn có chút oán giận cha mình, sau lưng anh họ bây giờ không còn thấy vết thương nữa, vốn là do vết thương trên người đã quá nhiều rồi.

Sau khi kết thúc tiệc, Đoàn mẹ trở lại thăm ông ngoại Đoàn Duệ Thanh, biết con trai mỗi lần trở về đều sẽ thăm ông, nên cảm thấy an tâm không ít, nói chuyện với cha mình đến sắp tối mới trở về thành phố.

Đoàn Duệ Thanh cùng Vân Thiệu Thần ban đêm ở lại, ngụ trong gian phòng hấn chuẩn bị trước đó.

Đoàn Dao Nhân buổi chiều buổi chiều bận rộn ngược xuôi, đến lúc đi ngủ buổi tối, cũng không biết nghĩ gì, lại chuẩn bị cho phòng cháu trai thành phòng tân hôn như mình, nhưng sau đó lại luôn ôm đầu ảo não, cảm thấy bản thân chắc là điên rồi.

Dương Huy thấy liền hỏi nàng làm sao vậy, Đoàn Dao Nhân một người ghen khó chịu, nhìn chồng mình vài cái, cuối cùng vẫn nhịn không được nói ra.

Dương Huy nghe xong an tĩnh trong chốc lát, thấy vợ còn đang rối rắm, mới cười an ủi: “Hai người bọn họ đều là hảo haid tử, tâm địa lại tốt, cho dù bọn nó khác với người thường một chút, cũng không thay đổi được tâm địa thiện lương, em phiền não như vậy làm gì, được kết hôn hay không cũng không sao, hai người bọn nó vui vẻ bên nhau là được rồi.”

Đoàn Dao Nhân nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, cũng hiểu được lý lẽ trong đó, liền gật đầu nói: “Anh nói đúng, hai đứa nó vui vẻ là được.” Lời này khiến nàng nghĩ đến việc của nàng cùng Dương Huy, kỳ thật cũng không khác mấy, cha mẹ không đồng ý, người trong thôn không ai xem trọng, nhưng bọn họ cùng một chỗ cũng rất hạnh phúc, sao lại đi quản chuyện người khác nhiều như vậy làm gì.

Bên kia trong phòng ngủ, Đoàn Duệ Thanh nhìn căn phòng trống mắt, tiểu cô hần có ý gì, lúc kết hôn mỗi gian phòng đều phải trang hoàng như vậy cả sao? Nhưng những phòng khác đều không có a.

“Đừng nghĩ nhiều.” Vân Thiệu Thần trong lòng biết là xảy ra chuyện gì, cũng không giải thích nhiều “Có thể là mua nhiều quá.”

Đoàn Duệ Thanh vẫn cứ nhìn cặp nến và chữ đỏ trên tường, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, điểm điểm đầu mình “Có khả năng đó.”. Nói xong lại quay đầu nhìn anh hần, hai mắt sáng rực đề nghị “Không bằng chúng ta cũng động phòng đi?”. Hần nói thẳng, một chút thẹn thùng cũng không có.

Vân Thiệu Thần nhìn biểu tình chờ mong của cậu, biết cậu cũng mong có một đêm động phòng như người khác, trong lòng trở nên dị thường mềm mại, liền bước qua hôn lên bờ môi của cậu, đem người bế lên.

Đoàn Duệ Thanh thuận thế ôm cổ anh hần, chống lại cặp mắt hút hồn của anh, rốt cục mới có chút thẹn thùng, tim dần đập nhanh hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên.

Vân Thiệu Thần ôm cậu chậm rãi đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt người nằm xuống, sau đó mới áp lên người cậu, nhìn cậu thấp giọng nói: “Chúng ta cũng động phòng.”

53. Chương 53

Mùa xuân của năm tiếp theo, Đoàn Duệ Thanh dùng số tiền còn lại của mình, cùng với tiền bán rau diếp cá, tiền lương mỗi tháng, cả tiền lương của anh họ, của tiểu cô Đoàn Dao Nhân và Dương Huy, gần như dùng hết để thu lại lá trà của thôn Vân Lĩnh.

Hàng thu được bán cho ông chủ của các quán trà, cái gì cũng không cần nhiều lời, Đoàn Duệ Thanh đưa đến bao nhiêu, bọn hắn đều lấy hết bấy nhiêu. Giá cả theo giá thị trường hiện tại bán, từ loại thượng đẳng đến trà thô, toàn bộ đều lấy không hai lời.

Bốn người bận rộn liên tục hai tháng, cơ hồ mỗi ngày phải vội đến nửa đêm, đều gầy đi hết một vòng, có lẽ Đoàn Duệ Thanh đang lúc cơ thể phát triển, thân mình không đơn bạc như trước, ngược lại càng theo hướng cao gầy nhưng khỏe mạnh.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu như vậy, vừa thấy đau lòng lại vui mừng, tiểu hài tử không có cô phụ tín nhiệm của y, ngần ngừn hai năm đã làm nên sự nghiệp, kiếm tiền khiến một số nhân vật lớn cũng tán thưởng, điều này khiến trong lòng y vì cậu cảm thấy kiêu ngạo.

Tuy rằng ngoài miệng Vân Thiệu Thần chưa bao giờ nói thêm cái gì, nhưng Đoàn Duệ Thanh thường thường vẫn có thể nhìn ra được tán thưởng trong mắt anh. Trong lòng cậu có chút đắc ý nho nhỏ, nhưng không vì vậy mà kiêu căng.

Một năm nay kiếm tiền so với năm đầu nhiều gấp đôi, Đoàn Duệ Thanh một phen cũng không động tới, trước để dành lại, sau đó cùng vợ chồng tiểu cô tính toán sổ sách lại, mới xem xét hướng sử dụng số tiền đó.

Hai vợ chồng Đoàn Dao Nhân cũng có khả năng kiếm tiền, trừ việc thu hoạch trà với cháu trai còn trông rọt, nuôi heo. Tuy rằng không được rất nhiều tiền, nhưng tự cấp tự túc không thành vấn đề, còn có thể trích ra một phần để cải thiện nhà cửa.

Đoàn Thế Quốc trong lúc này cũng biết mấy người Đoàn Duệ Thanh kinh doanh lá trà kiếm được tiền, nên cũng không đến tìm hắn gây phiền toái, nhưng vẫn duy trì trạng thái quan sát, tựa hồ đang chờ Đoàn Duệ Thanh chủ động về nhà giải thích.

Chỉ là Đoàn Duệ Thanh gần như mỗi tháng đều hẹn mẹ mình ra gặp mặt, lại không về nhà gặp cha, Đoàn Thế Quốc ở nhà tức giận đến thối râu tròng mắt, nhưng không bỏ được mặt mũi đi gặp con, chỉ có thể ở nhà đi tới đi lui mắng hắn có tiền liền không nhớ rõ ơn sinh dưỡng của cha mẹ, bạch nhãn lang linh tinh....

Nếu như trước kia, người mẹ nhất gan của hắn lúc chồng phát giận sẽ sợ tới mức không dám hé răng, nhẫn nhục chịu đựng cơn giận. Nhưng có lẽ từ lúc thấy con trai mình không chịu thua kém, đột nhiên không còn sợ Đoàn Thế Quốc nữa, lúc ông phát giận, bà liền bỏ ra ngoài tìm con trai, để ông một mình ở nhà tự phát giận.

Vì thế Đoàn Thế Quốc không có chỗ trút giận, trở nên càng thêm buồn bực..

Kỳ thật Đoàn Duệ Thanh trừ năm đầu tiên vì việc anh họ bị đánh, sau đó thực sự bận rộn, không có thời gian đi gặp ông, nếu như có thời gian rảnh, đầu tiên hắn đến thăm ông ngoại, sau đó mới suy xét tới những người khác.

Núi trà trồng qua năm thứ ba bắt đầu hái, tuy rằng ban đầu không thể kiếm nhiều tiền, nhưng cũng được kha khá, chứng minh vài năm nay bọn họ cố gắng cũng không uổng công.

Mà bản thân Đoàn Duệ Thanh được sư phụ Cổ lão chỉ điểm và dạy dỗ, bắt đầu đi theo những người bán trà ra khỏi thành phố, đến những địa phương phồn hoa khác tìm hiểu thị trường.

Một hai năm sau đó, đi đi về về, cũng tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm cùng chiêu bài, Đoàn Duệ Thanh cũng bắt đầu mang theo số lá trà mùa xuân để lại, tự ra bên ngoài tìm nguồn tiêu thụ mới.

Nhưng không phải chỉ cần “sống lại” là không gì không làm được. Thời đại bất đồng, ý tưởng bất đồng, không khí xã hội cũng bất đồng đều là một loại trở ngại. Đoàn Duệ Thanh ở phương diện này ăn phải đau khổ.

Lúc khởi điểm, con đường này đi thập phần khó khăn, thậm chí còn xém chút bị lừa đảo. Khi đó dân cư lưu trú theo từng bộ phận nhỏ, dân bản xứ rất bài xích ngoại lai, nếu gặp được “dê béo”, tuyệt đối ăn sạch không để người thương lượng.

Đoàn Duệ Thanh cũng biết điểm này, vì bớt tiền, lúc ra ngoài hẳn chỉ ở tại nhà dân cũ nát. Bởi vì đa số thời gian, cho dù biết người ta đang lừa hắn, cũng không thể làm được gì, nếu chỉ bị lừa là việc nhỏ, nếu bị cứng rắn cướp đoạt, đánh nhau bị thương mới là lớn. Đối với những người không quen, lúc bị thương kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay mới là bi đát.

Hơn nữa vào năm đầu tiên, bên buôn lậu cũng hoạt động mạnh mẽ, một mình Đoàn Duệ Thanh ở bên ngoài cái gì cũng phải cẩn thận, chưa bao giờ dám tùy tiện ăn đồ người khác cho.

Từ sau năm này, vì để tìm được nhiều nguồn tiêu thụ hơn, Đoàn Duệ Thanh đành xin nghỉ việc tại Nam Môn, vì thế La Hoảng là người mất hứng nhất, cũng may Đoàn Duệ Thanh thường đem đồ tốt tới thăm hắn, quan hệ của hai người vẫn tốt. Khang Ninh Huy cũng rất tiếc nuối, bất quá hai người vẫn là bạn bè, mỗi năm hắn yêu cầu lá trà, Đoàn Duệ Thanh sẽ ưu tiên chuẩn bị cho hắn. Mà sau này ngay cả nhà hàng cần trà, Khang Ninh Huy cũng không do dự tìm hắn trước.

Đoàn Duệ Thanh tuy rằng bắt đầu chân chính trở thành thương nhân, có điều đối với những bạn bè đã từng giúp đỡ hắn, hắn chưa bao giờ để họ chịu thiệt, mười phần thành thực, vì thế bạn bè cũng ngày càng nhiều.

Đương nhiên vì quá bận rộn, thời gian hắn và anh họ tách ra ngày càng nhiều, bên nhau thì ít xa cách thì nhiều, mỗi lần nếu hắn từ nơi khác trở về thì Vân Thiệu Thân lại bận công tác không ở nhà.

Đoàn Duệ Thanh mỗi lần về nhà lại không gặp được anh họ, trong lòng cảm thấy ủy khuất,

mất hứng, thật vất vả mới gặp được người, sẽ ôm không chịu buông ra, hoặc như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau hần, anh đi đâu hần sẽ theo đó.

Hai người sau khi gặp lại ôm nhau một lúc lâu, Đoàn Duệ Thanh mới kể lại những việc trải qua khi một mình ở bên ngoài. Vân Thiệu Thần nghe đến những chuyện đó vừa lo lắng vừa đau lòng, nhưng cũng không mở miệng ngăn cản cậu tiếp tục ra bên ngoài kiếm tiền, chỉ càng thêm ôm chặt thân thể cậu.

Tuy anh không nói gì cả, nhưng Đoàn Duệ Thanh sao có thể không cảm nhận được tâm ý của anh, cho nên dù ở bên ngoài gặp úy khuất cũng không cảm thấy bao nhiêu, nhưng về tới lồng ngực của anh, sẽ tìm không được hốc mắt nóng lên, muốn ghé vào lòng anh thống khoái mà khóc một hồi. Nói với anh tâm tình lạnh lẽo khi phải một mình bên ngoài, những lúc ở xa tưởng niệm anh như thế nào.

Vân Thiệu Thần đáp lại chỉ có càng thêm ôm chặt cậu, tinh tế hôn lên môi cậu, lên mỗi vị trí trên mặt cậu, ở trong lòng nói cho cậu biết, anh cũng rất nhớ, rất nhớ, muốn mỗi thời khắc đều ở bên cạnh chiếu cố cậu, muốn cả đời sủng cậu trong lòng không buông.

Vì việc kinh doanh núi trà rất tốt, Đoàn Duệ Thanh sau khi hỏi thăm nhiều mặt, cố ý mang theo Đoàn Dao Nhân đến nơi khác huấn luyện.

Đoàn Dao Nhân tuy rằng cũng đọc sách báo, nhưng ra khỏi thôn này là lần đầu tiên, tâm tình khẩn trương cũng dễ hiểu, chờ khi nào nàng chân chính học tập được, những khẩn trương cùng lo lắng sẽ biến mất.

Cứ như vậy lại qua một hai năm, núi trà chính thức đi vào quỹ đạo sản xuất.

Đoàn Duệ Thanh thuê một nơi ở thành phố để sao trà, mùa xuân thu hoạch lá xong sẽ đưa xuống sơ chế, chính thức kinh doanh trà.

Hần lấy trà nhà mình chia lớn nhỏ, một phần để nhà mình dùng, một phần tặng cho những bạn bè những năm qua cùng mình giao thiệp, một phần bán cho những chủ tiệm cần mua trà trong thành phố, phần còn lại bán cho thương nhân những nơi khác.

Bởi vì lo lắng, Đoàn Duệ Thanh muốn tiêu thụ lá trà ở bên ngoài, nên mỗi lần đều đi theo xe tải đến nơi bán.

Hần mỗi lần đi không dám mang nhiều, cũng may trải qua nhiều lần tiếp xúc thấy ông chủ này là một người đứng đắn, tuy rằng lần đầu ra giá không cao lắm, nhưng đối với Đoàn Duệ Thanh cũng là một loại cổ vũ. Cũng khiến trong lòng hần nhẹ nhàng thở ra.

Chuyện như vậy, có lần đầu thành công, lần hai lần bại sẽ dễ dàng hơn nhiều, giá cả cũng từ từ tăng lên, lá trà của hắn tiêu thụ ra ngoài ngày càng nhiều.

Lại thêm một năm nữa, Đoàn Duệ Thanh mang theo lá trà chất lượng tốt, theo xe tải đưa đi nơi khác.

Cùng năm, Đoàn Duệ Thanh cùng ông chủ kia ký hợp đồng, hai người tiền trao cháo múc, giao dịch sau khi thành công, Đoàn Duệ Thanh cầm tiền muốn trực tiếp về nhà, đã thật lâu rồi không gặp anh họ, hắn muốn về sớm một chút.

Nhưng không biết có phải vì thời tiết mùa xuân cao thấp biến đổi hay không, bệnh ho khan trước đó của hắn tựa hồ ngày càng nghiêm trọng, dẫn đến đầu óc mơ màng, thân thể cảm giác nặng nề, không nhắc nổi người.

Lúc leo lên lái xe tiểu Trương thấy hắn vẫn ho khan không dứt, sắc mặt đỏ hồng đến không bình thường, liền khuyên: “Nếu không đi khám qua, chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở đây sáng mai hãy trở về, bây giờ đường rất xa, lỡ trên đường bệnh anh nghiêm trọng hơn lại không có bệnh viện thì phiền toái lắm.”

Trong lòng Đoàn Duệ Thanh đang muốn trở về sớm, có điều ngấm lại trên đường trở về trèo đèo lội suối, phải đi qua nơi hoang vắng, nếu có chuyện xảy ra, còn làm phiền lái xe thì không tốt, nên gật đầu đáp ứng.

Nói xong rồi, hai người mới đi thuê một khách sạn, Đoàn Duệ Thanh đi phòng khám gần đó trở về liền ngủ ngay.

Hắn cảm giác mình ngủ mơ màng từ gần trưa đến buổi tối, lúc bầu trời tối đen hắn mơ mơ màng màng mở mắt ra, ý thức còn hơi mơ hồ, cũng không biết là ảo giác hay đang mơ, thể nhưng thấy anh họ ngồi ở đầu giường, đang cúi đầu nhìn hắn.

Mũi hắn đau xót, thanh âm nhẹ nhàng, ủy khuất hô: “Anh...”

54. Chương 54

“Anh...”

Đoàn Duệ Thanh vừa hô lên một tiếng này, mới nhớ ra anh họ đang ở xa, lúc hắn rời thành phố, anh còn công tác chưa trở về.

Thân ở xa nhà, hơn nữa bệnh đến mơ màng, cùng với cảm xúc nhớ nhung hoàn toàn không bị khống chế, Đoàn Duệ Thanh thực không tiền đồ mà khóc.

“Khóc cái gì.” Một thanh âm quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu, lập tức có bàn tay đồng dạng quen thuộc phủ lên trán hắn, nhẹ nhàng nhu đỉnh đầu hắn.

“Anh..” Đoàn Duệ Thanh trừng lớn mắt, vừa rồi ý thức hắn mơ hồ, lúc này hai mắt lại bị nước mắt làm nhòe, căn bản nhìn không rõ, vội vàng lắc đầu, để nước mắt rơi đi, muốn nhìn người trước mắt này có phải người đó hay không.

“Ừ, đừng lắc đầu, một lát nữa lại khó chịu.” Vân Thiệu Thần nhíu mày, hai bàn tay to vội vàng cố định đầu nhỏ lộn xộn, dùng ngón cái lau nước mắt cho cậu, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi cậu.

“Ngô...” Đoàn Duệ Thanh lúc này rốt cục thấy được rõ ràng, không ngừng trừng lớn mắt nhìn người đang ngày càng gần.

Vân Thiệu Thần nhìn cậu ngốc hồ hồ trừng mắt nhìn mình, cảm thấy trong tim mềm mại, lại thực đau lòng, mặt đối mặt nhìn vào đôi mắt cậu.

Chờ Đoàn Duệ Thanh phục hồi lại tinh thần, lập tức phát hiện ngực bởi vì nín thở mà đau thắt, vội thở hổn hển, có chút ngốc hỏi: “Anh, anh là tôn ngộ không à? Sao sẽ đột nhiên xuất hiện...”

“Không muốn gặp anh?” Vân Thiệu Thần hơi hơi đứng dậy, liếc mắt nhìn cậu một cái.

Đoàn Duệ Thanh mạnh mẽ ngẩng đầu, vốn hắn đang choáng váng, lúc này giật mạnh một cái, đã sắp bị ong ong đến hôn mê, có chút vô lực nói: “Sao lại vậy, em muốn gặp anh, nhưng anh lại đi công tác, em lại gặp không được...” Hắn ủy khuất nói, trong ánh mắt lại bắt đầu tích nước.

“Anh đã nói đừng cử động.” Vân Thiệu Thần một lần nữa cố định đầu nhỏ của cậu, trừng mắt nhìn cậu một cái.

Đoàn Duệ Thanh lập tức thành thật không động đậy, nhưng hai tay lại giơ lên ôm lấy cổ anh họ, điểm ủy khuất trong hai mắt còn chưa mất, giống như lên án nhìn anh.

Vân Thiệu Thần nhìn thấy vừa mềm lòng vừa đau lòng, đơn giản nằm lên giường, dùng hai tay đem người khóa trong ngực, sau đó lấy chăn bao cả hai, giống như mỗi ngày bên nhau, một chút hôn gò má, cùng với đôi môi khô khốc của cậu.

Đoàn Duệ Thanh bị anh gói lại có chút nóng, nhưng lại luyến tiếc đẩy anh ra, nhưng ủy khuất

trong lòng vẫn chưa tan được, còn có khuynh hướng ngày càng nghiêm trọng, hần nghĩ đến một mình ở bên ngoài không nhìn thấy anh, về nhà cũng không nhìn thấy, trong lòng ngày càng khó chịu, nước mắt như thủy triều bắt đầu tuông ra.

“Sao lại khóc nữa rồi?” Vân Thiệu Thần thân bờ môi cậu, thanh âm hàm hồ hỏi.

“Anh, em không muốn xa anh.” Đoàn Duệ Thanh nước mắt lưng tròng nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn hơi mếu, ủy ủy khuất khuất nói xong tâm tư của mình.

“Ừ, không xa rời nhau.” Vân Thiệu Thần bị thanh âm ủy khuất khiến trong lòng phát đau, một chút phản bác cũng không muốn.

Đoàn Duệ Thanh nghe được anh nói như vậy, trong lòng phi thường phi thường vui vẻ, ủy khuất trên mặt lúc này mới chậm rãi tiêu tan, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Chỉ là vừa vui vẻ được chốc lát, cũng không biết nghĩ đến điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lại suy sụp, tiếp theo dùng thanh âm hết sức bất mãn oán giận: “Còn công việc của anh thì sao, anh nói sẽ hạn chế tăng ca, anh gạt em...” Hần nường theo lý do thân thể sinh bệnh khó chịu, để chính mình tùy hứng, một chút cũng không muốn nói đến trước đó hần đã cam đoan với anh, tuyệt đối không can thiệp công việc của anh.

Vân Thiệu Thần thấy cậu như thế, một chút cũng không sinh khí, một bên hôn cậu, như thế nào cũng không đủ, một bên trả lời: “Anh lừa gạt em khi nào?”

Đoàn Duệ Thanh quệt mồm, thực nghiêm túc nghiêng đầu suy nghĩ, anh họ giống như không có lừa gạt hần...

“Chính là anh còn muốn đi làm a...” Đoàn Duệ Thanh nghĩ không ra việc này, nhưng không muốn buông tha anh, gắt gao cau mày tiếp tục nhỏ giọng oán giận “Không ngừng đi làm, còn muốn tăng ca.....”

Tăng ca! Đây quả thực là thứ làm hần căm thù đến tận xương tủy!

Anh họ mỗi lần tăng ca đều phải đến mười hai giờ đêm, mà anh một năm ước chừng cả ba trăm sáu mươi ngày đều tăng ca! Hần muốn tìm anh thân mật một chút đều phải “hẹn trước”, hoặc là hai người cũng chỉ có cách ngày hôm sau đem đôi mắt gấu mèo đi làm!

Đương nhiên lúc thanh tỉnh Đoàn Duệ Thanh rất ngoan rất hiểu chuyện, anh họ phải tăng ca là việc bình thường, hần là người nhà, phải cảm thông, không được oán giận. Chỉ là lúc này đang bệnh mơ màng, Đoàn Duệ Thanh chỉ nhớ đến anh không chỉ là anh họ, còn là người yêu, bạn đời, công việc chiếm mất hai phần ba thời gian bên nhau của hần, đều lặn qua một bên đi.

Vân Thiệu Thần nghiêm túc nghe cậu oán giận, sau đó lùi ra một khoảng, nắm lấy cằm cậu, nâng mặt cậu lên, nhìn sâu vào đôi mắt đang ẩm ướt, dùng âm thanh thấp phần nghiêm túc nói: “Sau này không đi nữa, có thể mỗi ngày ở bên em.”

Đoàn Duệ Thanh ngơ ngác nhìn anh trong chốc lát, lại trừng mắt nhìn, mới ngốc ngốc hỏi lại: “Thật sự?”

“Ừ, thật sự.” Vân Thiệu Thần nhìn cậu nghiêm túc gật đầu.

Đoàn Duệ Thanh bây giờ mới hiểu được ý của anh, hai mắt càng trừng lớn hơn, lại đề cao thanh âm hỏi lại: “Thật sự sao?”

“Là thật.” Vân Thiệu Thần đối với biểu tình của cậu có chút bất đắc dĩ, lại cảm thấy yêu thương, liền tiến lại hôn cậu.

Từ trước đó một thời gian y đã nghĩ đến việc từ chức, ước chừng từ lần bị rơi xuống sông ba ngày hai đêm không có tin tức, lúc tỉnh lại thấy đứa nhỏ nhà mình khóc thương tâm như vậy đã bắt đầu nghĩ.

Chỉ là lúc đó việc kinh doanh của Đoàn Duệ Thanh chưa ổn định, y là hậu phương của cậu, cho nên vẫn chưa quyết định.

Hai năm nay tiểu Duệ vì việc kinh doanh mà chạy tới chạy lui, công việc của y càng ngày càng vội, có đôi khi hai người cả bốn năm tháng cũng không nói chuyện đằng hoàng được với nhau câu nào. Thời gian xa nhau càng dài khiến đứa nhỏ trong lòng khổ sở, trong lòng y cũng thấp phần khó chịu, hơn nữa lo lắng tiểu Duệ ở bên ngoài một mình gặp nguy hiểm, y ở nhà cũng không yên lòng.

Lúc này hai người lại mấy tháng không gặp, Vân Thiệu Thần thật ra đã gửi đơn từ chức từ cuối năm trước, nhưng lãnh đạo đối với y rất trọng dụng, muốn lưu y lại, về phương diện khác do công việc y có tính chất đặc thù, tạm thời không thể nghỉ ngay được, phải kéo dài đến nửa năm mới hoàn toàn xong xuôi.

Y giao lại công tác xong quay về nhà, đáng lý muốn chờ đứa nhỏ về cho cậu một kinh hỉ, chính là lái xe tiểu Trương lại gọi điện đến nói cậu bị bệnh, y làm sao có thể ở nhà chờ, tắt điện thoại xong lập tức lái xe tới đây.

Lúc đến nơi, nhìn thấy đứa nhỏ quần xắn một mình nằm trên giường, mặt đỏ ửng, môi khô nứt, trên mặt lại chảy nước mắt, không phân biệt được người thật, tâm y đau lòng chỉ muốn ôm chặt cậu.

Việc từ chức đợi cậu hết bệnh rồi, người thanh tỉnh mới định nói cho cậu, chỉ là nhìn cậu bệnh như vậy rồi còn đối với việc đó oán giận không ngừng, nên mới nói ra luôn, khiến cậu

vui vẻ một chút, cũng có thể an tâm dưỡng bệnh.

Đoàn Duệ Thanh nghe được anh nghiêm túc trả lời, hơn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, miệng không hề oán giận nữa, thế nhưng hắc hắc nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn còn nước mắt, mặt vẫn đỏ ửng, trông như một quả táo không lau khô.

“Cười cái gì?” Vân Thiệu Thần bắt đắc dĩ nhìn cậu, một chốc lại khóc một chốc lại cười thật là.

Đoàn Duệ Thanh lắc đầu, vẫn cứ cười không ngừng, hẳn lúc này sao nghĩ ra được là vì cái gì, chỉ là cảm thấy vui vẻ, cảm thấy anh họ là người tốt nhất khắp thế gian.

“Ừ, anh không hỏi, em mau uống thuốc rồi ngủ thêm một giấc đi.” Vân Thiệu Thần muốn xuống giường, nhưng bị Đoàn Duệ Thanh gắt gao ôm không thả.

“Lại làm sao?” Vân Thiệu Thần đành phải dừng lại, bắt đắc dĩ nhìn cậu, không có biện pháp, đứa nhỏ đang sinh bệnh là lớn nhất.

“Anh, anh ngủ cùng em.” Đoàn Duệ Thanh không muốn buông anh ra, thật vất vả mới được ôm anh như này.

“Ừ, vậy em ăn cháo trước, uống thuốc xong anh cùng em ngủ, được không?” Vân Thiệu Thần kiên nhẫn thương lượng với cậu.

Đoàn Duệ Thanh trong lòng ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng danh dự tốt đẹp của anh họ, thu hồi hai tay hai chân đang quẩn lấy anh, đôi mắt trông mong nhìn anh.

Trong lòng Vân Thiệu Thần cũng không yên tâm cậu, xuống lầu mua đồ xong cố gắng nhanh chóng quay về.

Đoàn Duệ Thanh thấy anh đi rồi đôi mắt vẫn luôn chăm chăm vào cửa, động cũng không động, cực kỳ giống chó con đang đợi chủ nhân về nhà, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Thấy anh họ mở cửa vào, lập tức mừng rỡ, trên mặt tất cả đều là ý cười.

“Trước đo nhiệt độ cơ thể đã.” Vân Thiệu Thần lo lắng bệnh của cậu, tuy đi về nhanh, nhưng vẫn không quên mua thuốc và hỏi thăm một chút.

Đoàn Duệ Thanh ngoan ngoãn giơ tay lên, để anh họ kẹp nhiệt kế cho hẳn.

Hắn kẹp nhiệt kế ngồi dựa ở đầu giường, tuy rằng khuôn mặt đỏ ửng, nhưng vẫn đang cười, hai mắt không rời dính trên người anh họ, người đi chỗ nào sẽ chuyển theo đến đó.

“Lại cười cái gì?” Vân Thiệu Thần sờ sờ trán cậu, y cảm thấy có chút phồng tay, thấy đã đủ lâu, mới lấy nhiệt kế ra nhìn, nhiệt độ cơ thể quả nhiên vẫn còn cao, y có chút lo lắng.

“Không có gì.” Đoàn Duệ Thanh mân mê miệng vẫn luôn cười không ngừng, đầu của hắn vẫn hơi mơ màng, nhưng lúc này có anh họ ở bên hắn vẫn luôn đeo dính, sợ là mình đang nằm mơ.

“Mau mau khỏe lại.” Vân Thiệu Thần cho cậu uống thuốc, uy nước xong, mới xoa đầu cậu nói, khoe miệng hơi nhếch lên góc độ xinh đẹp.

Đoàn Duệ Thanh thích nhất anh họ cười, thời điểm anh cười, ánh mắt sáng thực mê người, khiến tim hắn đập liên hồi, cảm giác rung động, vì thế mặt càng đỏ hơn.

Vân Thiệu Thần cho cậu uống thuốc xong, lại đợi nửa giờ mới uy cháo, cuối cùng lấy nước ấm lau mồ hôi mới ôm cậu cùng nằm ngủ.

Buổi tối hai người đều ngủ rất ngon, lúc sáng hôm sau Đoàn Duệ Thanh tỉnh dậy, Vân Thiệu Thần còn đang ngủ. Hắn biết anh họ trước đó mỗi ngày đều tăng ca, thân thể thực mệt mỏi, chỉ đợi ngày được nghỉ mới nghỉ ngơi được, cho nên hiện tại hắn không dám lộn xộn sợ quấy rầy anh.

Đêm qua sau khi anh họ lau mình cho hắn xong, cũng không mặc quần áo vào. Lúc này thân thể trần truồng ghé vào bên người anh, phía dưới vừa vận dụng đến địa phương đang “phấn khích” vào buổi sáng, hắn có chút đỏ mặt, nhưng không có di chuyển thân thể.

Ngũ quan ngày thường của Vân Thiệu Thần tương đối đẹp, lúc này vì đang ngủ an ổn, ngũ quan giãn ra, ngay cả cặp mày sắt bén đều không có nghiêm túc thường ngày.

Đoàn Duệ Thanh ngắm anh đến mê muội, đời trước do áp lực tâm lý quá lớn, có khoảng thời gian hắn cũng gặp một số “đồng chí”, thổ lộ với bọn họ một số buồn khổ trong lòng. Bất quá do hắn vốn cảm thấy khiến vợ mình chịu thiệt, cho nên chưa từng có ý nghĩ muốn cùng bọn họ phát sinh quan hệ, hoặc là sinh ra tình cảm.

Nhưng kỳ thật từ một phương diện khác mà nói, vẫn là bởi vì không gặp được một người đàn ông chân chính khiến hắn động tâm. Đương nhiên cho dù gặp được, hắn cũng vì không có dũng khí gánh vác tình cảm đó, mà ngay lúc ban đầu sẽ rời xa, ngăn cản bản thân hãm vào thôi.

Lúc đó vừa do lý trí, hoặc nói thẳng ra bản thân hắn đời trước yếu đuối không thể trị được, hắn thà rằng không có gì, cũng không dám nắm bắt để rồi người đầy thương tích.

Nhưng hắn bởi vậy mới mất đi nhiều thứ, thương tổn, xem nhẹ những người quan trọng.

Hắn nhìn chăm chăm ngũ quan Vân Thiệu Thần trong chốc lát, không kìm lòng được mà vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó giống anh mỗi lần hôn hấn mà hôn anh.

Hắn hôn môi đến mê mẩn, lúc đối phương dần dần đáp lại nụ hôn hấn cũng không cảm thấy được, mãi cho đến lúc đầu lưỡi anh họ chậm rãi tham tiến khoang miệng hấn, hấn mới thanh tỉnh lại.

“Tiểu Duệ...”

“Anh, chào buổi sáng..” Đoàn Duệ Thanh bởi vì thở dốc mà hơi đỏ mặt, mang theo vui vẻ ngượng ngùng tươi cười.

Trải qua vài năm kinh doanh, sinh ý của Đoàn Duệ Thanh càng ngày càng mở rộng, tiền trong tay tích được ngày càng nhiều, hấn không còn thỏa mãn với việc chỉ cần chạy qua lại bán sản phẩm là được.

Hấn bắt đầu mở cửa hàng của riêng mình, đóng gói sản phẩm của mình. Trải qua một lần rồi một lần thảo luận, cuối cùng Đoàn Duệ Thanh quyết định tên cửa hàng, Vân Thượng Thanh Trà.

Tên này nghe vừa có ý thơ, lại giống núi trà nhà hấn sương mù che nửa, mà còn có tên hấn cùng anh họ, cho nên Đoàn Duệ Thanh rất vừa lòng với tên này.

Đoàn Dao Nhân lúc nghe tên này, luôn cười trêu chọc hấn. Đoàn Duệ Thanh vài năm này cùng những người giao hoạt làm ăn, hấn đã sớm luyện được công phu da mặt dày, đối với những trêu chọc của tiểu cô, có thẹn thùng cũng không để lên mặt được.

Chọn được tên, lại mua một cửa hàng mặt tiền tốt trong thành phố để mở tiệm, trong tay còn tiền dư, Đoàn Duệ Thanh mới hợp mặt Đoàn Dao Nhân, Dương Huy cùng với anh họ, bốn người công bằng đem tiền kiếm được mấy năm qua chi tiết ghi ra, giá trị lớn nhỏ đều không bỏ, mới đem chia đều ra, bốn người mỗi người một phần.

Đoàn Duệ Thanh lấy phần tiền của hấn và anh họ, cùng với tiền năm đó Vân mẹ giúp đỡ, ở trong thành phố mua vài căn nhà, sau đó cũng không để ý tới nữ, chờ chúng nó tăng giá rồi mới làm tính toán.

Hai người sau này cũng không chuyển đi, vẫn ở lại trong căn nhà nhỏ, cùng chăm sóc Vân mẹ, yên bình bên nhau.

55. Chương 55: Phiên Ngoại : Lúc Nhỏ

Cha Vân Thiệu Thần qua đời từ lúc y còn rất nhỏ, cho nên xưng hô “đứa nhỏ không cha” tựa hồ gắn liền với toàn bộ thời thơ ấu của y.

Cũng bởi vậy, Vân Thiệu Thần lúc nhỏ luôn hiểu chuyện hơn so với những bạn cùng tuổi, biết mẹ một mình mang theo y sinh hoạt vất vả, cho nên vô luận ở bên ngoài gặp chuyện gì, y đều tận lực không làm phiền đến mẹ.

Nhưng vì thế, tính cách y vốn yên tĩnh càng ngày càng thêm trầm lặng.

Giữa một đám nhỏ bảy tám tuổi, y là một “ngoại tộc”, không thích nói nhiều, cũng không thích tiếp xúc, càng không có bạn bè.

Loại tình huống này cho đến lúc tám tuổi, vì y không giống những bạn nhỏ khác, nên bị những đứa nhỏ không quen biết, ngăn y tan học trên đường, bắt nạt y, lúc đây đưa bị đẩy từ đường cái xuống gầy chân.

Lúc Vân mẹ nhận được tin từ trường học chạy đến bệnh viện, Vân Thiệu Thần còn nằm trong phòng cấp cứu, nàng ở bên ngoài đợi một giờ, lúc Vân Thiệu Thần được đẩy ra, trên đùi đã bó thạch cao thật dày. Lúc nằm trên giường tỉnh lại, thấy nàng còn cười cười, muốn nàng không cần lo lắng cho mình.

Vân mẹ lúc thấy con trai cười liền khóc lên, đứa nhỏ đi theo nàng chịu nhiều khổ sở như vậy, thậm chí nhiều lúc nàng về trễ con phải chịu đói, nhưng thời điểm nói chuyện với nàng, luôn bảo nàng không cần quan tâm, bộ dáng hiểu chuyện lại nghe lời của con càng làm nàng thêm đau lòng.

Vân Thiệu Thần bị gãy chân, Vân mẹ còn phải đi làm, căn bản không có thời gian chiều cổ y. Cuối cùng không có cách nào, sau khi y xuất viện, Đoàn Giai Thu mang theo đồ đạc đồ mặt đưa y đến nhà Đoàn Thế Quốc, thỉnh cầu bọn họ chiều cổ con mình một thời gian.

Nàng cũng thật sự không còn cách nào mới hạ mặt đi xin người khác, công việc không thể xin nghỉ, càng không thể từ chức, nếu không hai mẹ con cũng chỉ có thể uống gió tây bắc.

Đoàn Thế Quốc tuy rằng tính tình thực thối, nhân duyên cũng không tốt, nhưng đối với chị mình vẫn tốt, đứa nhỏ đưa đến đây nhờ bọn họ chăm sóc, hẳn không nói gì liền đáp ứng, còn bảo Đoàn Giai Thu đem đồ vật về.

Cứ như vậy, Vân Thiệu Thần tám tuổi tiến vào Đoàn gia, cùng với em họ vừa lên bốn tiếp xúc.

Em họ nhu thuận đáng yêu, đôi mắt to tròn đen bóng, mặt luôn tươi cười, ánh mắt cong cong gọi y “Thần ca ca”, Vân Thiệu Thần trong lòng rất thích cậu.

Trong đại viện Đoàn gia có rất nhiều trẻ con, nhưng tuổi cũng tương đối lớn, cho nên Đoàn Duệ Thanh vừa bốn tuổi rất khó tìm được bạn chơi. Từ lúc anh họ đến đây, hẳn mỗi ngày đều ở nhà, ngoan ngoãn lấy một cái ghế nhỏ ngồi bên cạnh anh, hai tay chống cằm ngồi, cũng không tranh cãi âm ỉ. Hai đứa nhỏ cứ như vậy lẳng lặng ở cùng một chỗ, ngẫu nhiên mỉm cười một chút, hoặc nói vài câu, toàn bộ buổi chiều đều trôi qua rất nhanh.

Vì thế em họ nhu thuận liền trở thành người bạn duy nhất của Vân Thiệu Thần thời thơ ấu, y đặt cậu trong lòng, ở vị trí một người quan trọng. Trong những năm về sau, tình cảm của y cũng bởi vì chú ý đến cậu mà càng ngày càng tăng, từ bao giờ biến chất không còn là tình anh em đơn thuần nữa.

Cũng nhờ năm đó vài người lớn thúc đẩy, ai cũng thật không ngờ.

Mà đối với Đoàn Duệ Thanh, anh họ bộ dạng xinh đẹp lại chưa từng khi dễ hẳn, cũng là một người rất tốt, hẳn vui lòng bởi anh một chỗ, tuyệt đối không ghét bỏ, cũng rất thích anh họ, thậm chí trộm cảm thấy, nếu Thần ca ca vẫn luôn ở lại đây chơi cùng hẳn thì càng tốt.

Thầy giáo sợ Vân Thiệu Thần bởi vì nghỉ học mà việc học bị trễ nãi, cố ý mỗi cuối tuần đều đưa bài tập đến, muốn y vừa dưỡng chân vừa ôn tập để theo kịp.

Tiểu Duệ Thanh đối với việc anh họ có thể viết thật nhiều thật nhiều chữ xinh đẹp như vậy rất là ngạc nhiên, hẳn mở to hai mắt nhìn Vân Thiệu Thần, dùng tiếng nói non nớt kinh ngạc hỏi: “Thần ca ca, anh đang viết cái gì vậy? Nhìn thật đẹp.”

Vân Thiệu Thần không biết cụ thể nên trả lời thế nào, đành phải nói: “Cái này là chữ viết, em muốn học sao?”

“Anh sẽ dạy em sao?” Tiểu Duệ trừng lớn mắt, miệng nhỏ nhẩn chu lại, bộ dáng giật mình đáng yêu cực kỳ.

“Ừ.” Vân Thiệu Thần mỉm cười gật đầu, ôm đứa nhỏ lên, để cậu ngồi bên cạnh mình, sau đó duỗi cánh tay dài vòng qua nắm lấy bàn tay mềm mềm nhỏ bé, đồng thời cầm bút, dạy cậu viết một đám con số trên giấy nháp.

Tiểu Duệ Thanh đối với “nhiệm vụ” viết chữ tràn ngập phấn khích, vì thế học tập cũng nghiêm túc, cho dù hẳn cũng không biết mình đang viết cái gì.

Vân Thiệu Thần dạy cũng thực nghiêm túc, y luôn là một người có kiên nhẫn, không có ý nghĩ trẻ con phiền phức, cũng sẽ không cảm thấy cùng đứa nhỏ tập viết là lãng phí thời gian của mình.

Vân Thiệu Thần ở Đoàn gia tĩnh dưỡng hơn hai tháng, mới được Đoàn Giai Thu đón về nhà.

Thời điểm y rời đi, tiểu Duệ Thanh hai tay vẫn luôn lôi kéo tay áo y, miệng gọi Thần ca ca, khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt.

Vân Thiệu Thần cảm thấy đau lòng, nhẹ nhàng đáp ứng thiết nhiều thiết nhiều yêu cầu của cậu, mới được cậu lưu luyến không rời buông tay ra, cùng y vẫy tay tạm biệt.

Sau đó, Vân Thiệu Thần rảnh rỗi sẽ đến thăm em họ, em họ mỗi lần gặp y, trên mặt đều cười như hoa nở.

Thời gian hai người làm bạn trôi qua, hơn hai năm sau, Vân Thiệu Thần lên tới trung học, Đoàn Duệ Thanh cũng tiến vào tiểu học bắt đầu đọc sách, hai người dần có bạn bè của riêng mình, hơn nữa việc học của Vân Thiệu Thần ngày càng bận rộn, liền không có thời gian đi tìm Đoàn Duệ Thanh.

Đoàn Duệ Thanh ban đầu cũng không vui, ủy khuất, đến dần dần hiểu được lý giải, cuối cùng bắt đầu hữu ý vô tình bất hòa...

Hai người lần thứ hai bắt đầu cùng nhau xuất hiện, đã là hơn mười năm sau, Vân Thiệu Thần có lẽ vẫn là Vân Thiệu Thần ban đầu, nhưng Đoàn Duệ Thanh, đã không còn là Đoàn Duệ Thanh kia nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-ho-khong-de-nuoi>